SIDNEY SHELDON

Stăpînă pe SITUAȚIE

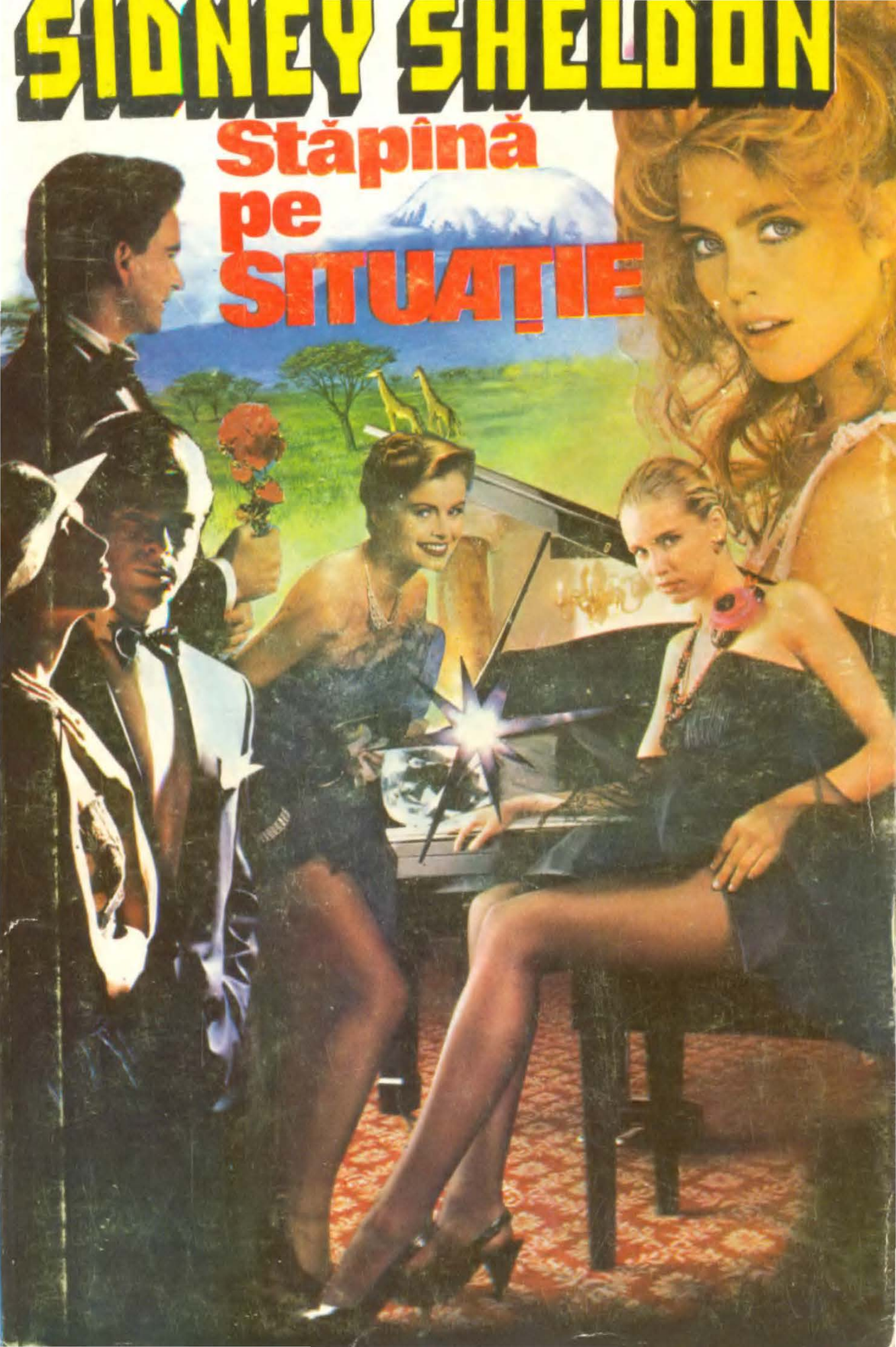

NATIONWIDE #1 BESTSELLER

Una dintre cele mai bune cărți din lume, care îl ține pe cititor cu răsuflarea tăiată de la primul la ultimul cuvînt. Este povestea întinsă pe 100 de ani a unei familii, care urcă de la obscuritate la cea mai mare bogăție.

Cine este KATE BLACKWELL?

Simbolul succesului, o femeie frumoasă care și-a transformat moștenirea într-un conglomerat internațional.

Cîștigătoarea unei poziții unice printre bogătași și celebrități.

STĂPÎNĂ PE SITUAȚIE

Cine este KATE BLACKWELL?

O supraviețuitoare, încăpățînată ca și tatăl ei care s-a întors din pragul morții pentru a smulge o avere pămîntului sud-african.

Acum, la sărbătorirea celei de-a 90-a aniversări, Kate își privește familia pe care a manevrat-o, a dominat-o și a iubit-o: frumosul și grotescul, nebunia și blîndețea, binele și răul - cîștigurile ei în viață.

Este ea stăpînă pe situație?

"Orice scriitor care-și poate face publicul să se întrebe, cu răsuflarea tăiată: <<Oare ce mai urmează?>>, nu are nevoie de ajutorul criticilor invidioși."

The New York Times Book Review

BESTSELLER

ISBN 973-95056-2-6

Lei 1600

Coperta de Vasile SOCOLIUC

MASTER OF THE GAME
by Sidney Sheldon

© copyright 1982 by Sheldon Literary Trust

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii ***MIRON.***

© copyright grafică Editura MIRON.

Sidney Sheldon

Stăpînă pe situație

Traducere de Anca Nistor

Editura MIRON

București - 1993

Pentru fratele meu,
Richard.

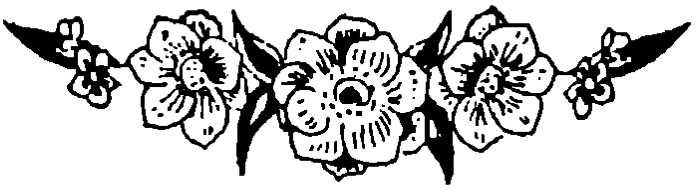

CARTEA ÎNTÎI

JAMIE
1883-1906

PROLOG

KATE
1982

Salonul cel mare era plin de fantome cunoscute, care veniseră să o ajute să-şi sărbătorească aniversarea. Kate Blackwell le urmărea cum se amestecau printre cei în carne şi oase şi în mintea ei se formase o imagine fantastică, în care vizitatorii din alt timp şi alt spaţiu alunecau pe ringul de dans alături de oaspeţii în costume şi rochii lungi, sclipitoare, care nu bănuiau absolut nimic. Veniseră vreo sută de oaspeţi la petrecerea de la Cedar Hill House, la Dark Harbor, Maine. „Fără să mai socotim şi stafiile", îşi

spuse în gîndul ei, absentă, Kate Blackwell.

Era o femeie slăbuţă, minionă, dar avea o ţinută maiestuoasă care o făcea să pară mai înaltă. Avea un chip care nu se uita. O structură osoasă minunată, ochi cenuşii ca zorile şi bărbie încăpăţînată, o combinaţie de la strămoşii ei scoţieni şi olandezi. Avea un păr alb, minunat, care fusese odată o bogată cascadă neagră, iar sub cutele delicate ale rochiei de catifea de culoarea fildeşului, pielea avea acea transparenţă uşoară pe care, uneori, o dă bătrîneţea.

„Nu simt că am nouăzeci de ani", îşi spuse Kate în sinea ei.

„Unde s-or fi dus toţi aceşti ani?" Privea fantomele care dansau. „Ei ştiu. Ei au fost acolo. Au făcut parte din aceşti ani, din viaţa mea." Îl vedea pe Banda, al cărui chip negru şi mîndru strălucea. Şi era şi David, dragul de David, înalt, tînăr şi frumos, aşa cum fusese cînd se îndrăgostise de el, şi îi zîmbea, iar ea se gîndea: „Curînd, dragul meu, curînd." Şi-ar fi dorit ca David să fi trăit să-şi vadă strănepotul.

Îşi plimbă privirea prin încăpere pînă îl văzu. Stătea lîngă orchestră, urmărindu-i pe instrumentişti. Era un băieţel foarte frumos, de aproape opt ani, blond, purtînd o haină neagră de catifea şi pantaloni de stofă ecosez. Robert era copia stră-străbunicului lui, Jamie McGregor, cel din tabloul de deasupra căminului din marmură. Parcă simţindu-i privirea aţintită asupra lui, Robert se întoarse şi Kate îi făcu semn să vină la ea cu o uşoară mişcare a degetelor, diamantul de douăzeci de carate pe care tatăl ei îl scosese din nisipul unei plaje cu aproape o sută de ani în urmă strălucind în lumina orbitoare a

candelabrului de cristal. Kate îl urmări cu plăcere cum îşi făcea drum printre dansatori.

„Eu reprezint trecutul", se gîndi Kate. „ El este viitorul. Strănepotul meu va reuşi într-o zi să preia conducerea firmei *Kruger- Brent Limited.*" Cînd ajunse lîngă ea, îi făcu loc să stea pe scaunul ei.

– Te simţi bine, bunico?

– Da, îţi mulţumesc, Robert.

– E o orchestră nemaipomenită. Dirijorul e, pur şi simplu, dat naibii.

Kate îl privi o clipă nedumerită, după care se luminã.

– Ah, bănuiesc că asta-nseamnă că e bun.

Robert îi zîmbi.

– Exact. Sigur nu pari de nouăzeci de ani.

Kate Blackwell rîse.

– Sinceră să fiu, nu-i simt.

El îşi strecură mîna într-a ei şi rămaseră aşa într-o tăcere plăcută, cei optzeci şi doi de ani diferenţă dîndu-le o confortabilă afinitate. Kate se întoarse să-şi privească nepoata dansînd. Împreună cu soţul ei alcătuiau cu siguranţă cea mai frumoasă pereche de pe ring.

Mama lui Robert îşi văzu fiul stînd cu bunica lui şi îşi spuse în sinea ei: „Ce femeie incredibilă. N-are vîrstă. Nimeni nu şi-ar da seama prin cîte a trecut."

Muzica se opri, iar dirijorul spuse:

– Doamnelor şi domnilor, am plăcerea să vi-l prezint pe micuţul maestru Robert.

Robert strînse mîna bunicii lui, se ridică şi se îndreptă spre pian. Se aşeză, cu un aer serios şi atent, după care degetele începură să-i alerge pe

claviatură. Interpretă Scriabin, semănînd cu lumina lunii căzută pe apă.

Mama lui îl asculta spunîndu-şi: „E un geniu. Va ajunge un mare muzician." Nu mai era copilul ei. Avea să aparţină lumii întregi. Cînd termină, Robert primi aplauze pline de entuziasm şi sinceritate.

Mai devreme, cina fusese servită afară. Grădina mare, în stil englezesc, fusese împodobită cu becuri, panglici şi baloane. Orchestra cînta de pe terasă, în timp ce servitori şi servitoare se învîrteau printre mese, tăcuţi şi pricepuţi, convingîndu-se că paharele Baccarat şi farfuriile de Limoges erau tot timpul pline. A fost citită şi o telegramă din partea preşedintelui Statelor Unite. Un Tribunal suprem toasta pentru Kate.

Guvernatorul o elogie:

– ... Una dintre cele mai remarcabile femei în istoria acestei naţiuni. Sutele ei de acte de caritate în întrega lume sînt legendare. Fundaţia Blackwell a contribuit foarte mult la sănătatea şi bunăstarea oamenilor din mai mult de cincizeci de ţări. Parafrazîndu-l pe răposatul Sir Winston Churchill, am putea spune: „Niciodată să nu datoreze cineva atît de mult unei singure persoane." Am avut şi eu onoarea de a o cunoaşte pe Kate Blackwell...

„Fir-ar să fie!" îşi zise Kate în sinea ei. „Nimeni nu mă cunoaşte. Parcă vorbeşte de cine ştie ce sfîntă. Oare, ce-ar spune toţi aceşti oameni dacă ar cunoaşte-o pe adevărata Kate Blackwell? Fiică de hoţ şi răpită înainte de a avea un an. Ce-ar spune ei, oare, dacă le-aş arăta urmele de gloanţe de pe trupul meu?"

Întoarse capul şi îl privi pe cel care încercase o dată să o ucidă. Privirea îi trecu dincolo de el pentru a zăbovi asupra unei siluete din umbră, un văl ascunzîndu-i chipul. Pe fundalul unui tunet îndepărtat, Kate îl auzi pe guvernator încheindu-şi cuvîntarea şi prezentînd-o. Se ridică şi îşi privi invitaţii. Glasul îi era ferm şi puternic.

– Am trăit mai mult decît oricare din voi. Tinerii de azi ar spune „Mare scofală". Dar eu mă bucur că am ajuns la această vîrstă, pentru că altfel n-aş fi putut fi aici cu voi, dragii mei prieteni. Ştiu că mulţi aţi călătorit venind din ţări depărtate ca să fiţi cu mine în seara asta şi trebuie să fiţi obosiţi. N-ar fi drept din partea mea să pretind tuturor să aibă energia mea.

Izbucniră în rîs şi o aplaudară.

– Vă mulţumesc pentru această seară memorabilă, pe care nu o voi uita niciodată. Pentru aceia dintre voi care vor să se odihnească, odăile sînt pregătite. Pe ceilalţi îi invit să continue dansul.

Tună iar.

– Sînt de părere să intrăm cu toţii înainte să fim prinşi într-una din cunoscutele furtuni din această regiune.

De acum, cina şi dansul se încheiaseră, oaspeţii se retrăseseră, iar Kate rămăsese singură cu fantomele ei. Stătea în bibliotecă, plutind în trecut, simţindu-se dintr-odată foarte deprimată. „Nu mai e nimeni care să-mi spună Kate", îşi zise ea. „S-au dus

toţi." Lumea ei dispăruse. Oare nu Longfellow spusese: *„Frunzele amintirilor mele foşnesc sumbru în întuneric"?* Avea să intre şi ea curînd în întuneric, dar nu încă. „Mai am de făcut cel mai important lucru din viaţa mea", se gîndi ea. „Mai ai răbdare, David. O să fiu cu tine în curînd."

– Bunico...

Deschise ochii. Familia intrase în încăpere. Se uită la ei, rînd pe rînd, ochii ei transformîndu-se într-un aparat de fotografiat nemilos, căruia nu-i scăpa nimic. „Familia mea", îşi spuse Kate. „Nemurirea mea. Un criminal, o fiinţă grotescă şi un bolnav psihic. Scheletele Blackwell. Oare atît a rămas din toţi aceşti ani de speranţă, de durere şi de suferinţă?"

Nepoata ei i se aşezase alături.

– Te simţi bine, bunico?

– Sînt doar puţin obosită, copii. Mă duc la culcare.

Se ridică şi se îndreptă spre scări şi tocmai în acea clipă se auzi un tunet puternic, după care izbucni furtuna, ploaia răpăind în geamuri ca o mitralieră. Cei din familie o urmăriră cu privirile cum ajunge în capul scărilor, o siluetă dreaptă şi mîndră. Un fulger fu urmat cîteva secunde mai tîrziu de un tunet puternic. Kate Blackwell se întoarse să-i privească pe toţi şi cînd vorbi, în glasul ei se simţi accentul strămoşilor ei.

– În Africa de Sud îi spuneam *„donderstorm"*.

Trecutul şi prezentul începeau să se confunde din nou, în timp ce ea se îndrepta spre dormitor, însoţită de cunoscute şi dragi fantome.

1

– Dumnezeule, dar asta-i o adevărată *„donderstorm"*!, zise Jamie McGregor.

Crescuse în mijlocul furtunilor sălbatice din Scoţia, dar nu mai văzuse niciodată ceva atît de violent. Cerul amiezei fusese acoperit dintr-odată de nişte nori de nisip enormi, făcînd ziua ca noaptea. Cerul, plin de praf, era aprins de fulgere – *„weerlig"*, cum le spuneau africanii – care ardeau aerul, fiind urmate de *„donderstorm"* – tunet. După care veni potopul. Căderi de apă care loveau în mulţimea de corturi şi barăci de metal, transformînd străzile murdare ale Klipdrift-ului în adevărate albii de noroi. Cerul vuia de

tunete, care se succedau ca nişte rafale de artilerie în cine ştie ce război ceresc.

Jamie McGregor se dădu repede la o parte cînd o casă din cărămidă se prăbuşi în noroi şi se întrebă în sinea lui dacă oraşul Klipdrift avea să supravieţuiască.

De fapt, Klipdrift nu era un oraş în adevăratul sens al cuvîntului. Era mai curînd un sătuc din pînză, o mulţime de corturi, barăci şi căruţe îngrămădindu-se pe malurile rîului Vaal, pline de visători cu ochi sălbatici veniţi în Africa de Sud din toată lumea cu aceeaşi obsesie: diamantele.

Jamie McGregor era unul din aceştia. Nu avea decît optsprezece ani şi era un tînăr bine clădit, înalt, blond, cu nişte ochi de un gri foarte deschis. Avea o oarecare candoare, o dorinţă de a se face plăcut care atrăgea lumea. Era bine dispus mereu şi plin de optimism.

Făcuse aproape opt mii de mile de la ferma tatălui său din nordul Scoţiei, prin Edinburgh, Londra, Cape Town şi, în sfîrşit, Klipdrift. Renunţase la drepturile asupra fermei de care el şi fraţii lui se îngrijiseră împreună cu tatăl lor, dar nu regreta nimic. Era convins că avea să fie răsplătit de zeci de mii de ori mai mult. Lăsase siguranţa singurului mod de viaţă pe care îl cunoscuse şi venise în acest loc depărtat şi pustiu pentru că visa să ajungă bogat. Nu se temea de muncă grea, dar nu prea cîştiga nimic muncind la acea fermă stîncoasă la nord de Aberdeen. Muncea din zori pînă seara alături de fraţii săi, sora sa Mary, mama sa şi tatăl său, dar nu se vedea mai nimic. Fusese odată la un tîrg în Edinburgh şi văzuse ce lucruri minunate se puteau cumpăra cu bani. Banii îţi

fac viaţa uşoară şi te ajută cînd eşti la ananghie. Jamie văzuse prea mulţi prieteni şi vecini trăind şi murind în sărăcie.

Îşi amintea cît de tulburat fusese cînd auzise prima oară de ultima lovitură cu diamante din Africa de Sud. Cel mai mare diamant din lume fusese găsit acolo, în nisip, şi se spunea că toată regiunea era doar un coş cu bogăţii care aştepta să fie deschis.

Le spusese vestea alor lui într-o sîmbătă seara, după cină. Stăteau cu toţi în jurul mesei încă nestrînse, în bucătărie, cînd Jamie le spuse cu o voce timidă dar mîndră în acelaşi timp:

– Plec în Africa de Sud să caut diamante. Chiar săptămîna viitoare.

Cinci perechi de ochi îl fixau de parcă ar fi fost nebun.

– Te duci să cauţi diamante? îl întrebă tatăl atunci. Trebuie să fii nebun, băiete, astea-s doar poveşti – o tentaţie de-a diavolului ca să nu lase oamenii să-şi vadă de treaba lor.

– Şi de unde o să iei bani de drum? îl întrebă şi fratele lui Jan. Trebuie să-nconjori juma' de lume şi tu n-ai bani.

– Dacă aş avea bani, n-ar mai trebui să mă duc după diamante, nu? îi răspunse Jamie tăios. Acolo nimeni n-are bani, o să fiu la fel ca toţi ceilalţi. Capul mă duce şi am un spate puternic. N-o să dau greş.

Sora lui, Mary, îi spuse:

– Annie Cord o să fie dezamăgită. Aşteaptă să o iei de nevastă într-o zi, Jamie.

Jamie îşi adora sora. Era mai mare ca el. Avea douăzeci şi patru de ani, dar părea de patruzeci. Nu

avusese niciodată un inel frumos. „O să schimb eu toate astea", îşi promise Jamie în sinea lui.

Mama lui luă încet platoul cu rămăşiţele de mîncare şi se duse spre chiuveta din fier.

Noaptea tîrziu, veni lîngă patul lui Jamie. Îi atinse umărul uşor cu mîna transmiţîndu-i lui întreaga ei putere.

– Faci cum crezi tu, fiule. N-am de un' să ştiu dacă sînt diamante acolo, da' dacă sînt, o să le găseşti.

Scoase la iveală o punguţă de piele tocită.

– Am reuşit să pun deoparte cîteva lire. Să nu le spui nimic celorlalţi. Dumnezeu să te binecuvînteze, Jamie.

Cînd a plecat spre Edinburgh, nu avea decît cincizeci de lire în pungă.

A fost o călătorie dificilă pînă în Africa de Sud, durînd aproape un an. A lucrat ca ospătar la restaurantul unui muncitor în Edinburgh, pînă a mai strîns cincizeci de lire. După aceea a plecat spre Londra. Îl ului mărimea oraşului, mulţimea de oameni, zgomotul şi omnibuzele mari trase de cai cu cinci mile pe oră. Peste tot se vedeau birje transportînd femei frumoase cu pălării cu boruri mari, fuste umflate şi botine elegante încheiate cu nasturi în sus pe picior. Le privea uimit cum coborau din birje sau trăsuri ca să facă cumpărături de la *Burlington Arcade,* un extraordinar corn al abundenţei, cu argintărie, vase, îmbrăcăminte, blănuri, ceramică şi farmacii pline de

sticluţe şi borcănaşe misterioase.

Jamie găsi adăpost într-o casă de pe strada Fitzroy 32. Îl costa zece şilingi pe săptămînă, dar era cel mai ieftin loc pe care îl găsise. În fiecare zi se ducea în port, căutînd un vas care să-l ducă în Africa de Sud, iar seara admira minunăţiile Londrei. Într-una din seri l-a zărit pe Edward, prinţul de Wales, intrînd într-un restaurant de lîngă Covent Garden, cu o tînără frumoasă la braţ. Aceasta purta o pălărie mare, înflorată şi Jamie se gîndi cît de bine i-ar fi stat surorii lui cu ea.

A fost la un concert la *Crystal Palace,* construit pentru Marea Expoziţie în 1851. A vizitat Drury Lane şi, cînd şi cînd, s-a mai strecurat şi în teatrul *Savoy,* care era prima clădire publică britanică iluminată electric. Unele străzi erau şi ele iluminate electric şi Jamie auzise că se putea vorbi cu cineva din partea cealaltă a oraşului cu ajutorul unui aparat nou minunat, telefonul. Avea senzaţia că se afla cu faţa la viitor.

În ciuda tuturor inovaţiilor şi activităţii sale, Anglia se afla în acea iarnă într-o criză economică din ce în ce mai accentuată. Străzile erau pline de şomeri şi înfometaţi, demonstraţii şi lupte de stradă. „Trebuie să plec de aici", îşi spunea Jamie. „Am venit aici să scap de sărăcie": A doua zi, Jamie se înregistra ca steward pe vasul *Walmer Castle*, care se îndrepta spre Cape Town, Africa de Sud.

Călătoria pe mare a durat trei săptămîni, cu opriri

la Madeira şi Sf. Elena pentru a mai lua cărbune. A fost o călătorie grea şi furtunoasă în toiul iernii, iar Jamie a avut rău de mare chiar din clipa cînd vasul a ridicat ancora. Nu şi-a pierdut, însă, buna dispoziţie, pentru că fiecare zi îl apropia şi mai mult de coşul lui cu bogăţii. Pe măsură ce vaporul se apropia de Ecuator, clima se schimba. În chip miraculos, iarna se transforma în vară şi, apropiindu-se de coasta africană, zilele şi nopţile deveneau din ce în ce mai fierbinţi şi umede.

Walmer Castle a ajuns la Cape Town în zori, strecurîndu-se cu grijă prin canalul îngust care despărţea marea aşezare a leproşilor din insula Robben de continent, în cele din urmă aruncînd ancora în Table Bay.

Jamie se afla pe punte dinainte să răsară soarele. Privea ca vrăjit ceaţa specifică zorilor, oferind măreţul spectacol al muntelui Table care trona sus deasupra oraşului. Ajunsese.

În clipa cînd vaporul trase la docuri, punţile au fost invadate de oameni cu aspectul cel mai ciudat pe care Jamie îl văzuse vreodată. Se făceau reclame pentru tot felul de hoteluri- oameni negri, galbeni, cafenii şi roşii se ofereau frenetic să care bagaje, în timp ce băieţii alergau încoace şi încolo vînzînd ziare, fructe şi dulciuri. Birjari metişi sau negri îşi strigau în gura mare dorinţa de a fi angajaţi. Vînzători ambulanţi şi oameni împingînd cărucioare cu băuturi răcoritoare

atrăgeau atenţia asupra mărfurilor lor. Aerul era îmbîcsit de muşte mari şi negre. Marinari şi hamali se grăbeau făcîndu-şi drum printre oameni, în timp ce călătorii încercau în zadar să aibă grijă de bagaje stînd cu ochii pe ele. Era un amestec de glasuri şi zgomote. Oamenii îşi vorbeau într-o limbă pe care Jamie nu o auzise niciodată.

– *Yulle Kom van de Kaap, neh?*

– *Het yulle mine papa zyn wagen gezien?*

– *Wat bedni'di?*

– *Huistoe!*

Nu pricepea nici un cuvînt.

Cape Town era foarte deosebit de ceea ce văzuse Jamie în viaţa lui. Nu erau două case la fel. Lîngă un depozit mare de vreo două sau trei etaje, din cărămidă sau piatră, era un mic bufet îmbrăcat în fier, apoi prăvălia unui bijutier cu ferestre din sticlă de oglinzi care se învecina cu un mic aprozar şi cu o tutungerie dărăpănată.

Jamie era uluit de bărbaţii, femeile şi copiii care umpleau străzile. Văzu un cofru îmbrăcat cu o pereche de pantaloni ecosez din lînă scoţieni din '78, avînd în loc de haină un sac tăiat pentru braţe şi cap. Mergea în urma a doi chinezi, care se ţineau de mînă, şi care purtau nişte salopete bleumarin şi ale căror codiţe erau prinse cu grijă sub pălăriile lor conice din pai. Mai erau fermieri buri îndesaţi, cu feţele roşii şi părul ars de soare, cu căruţele încărcate de cartofi,

ovăz şi legume cu multe frunze. Bărbaţi în pantaloni şi haine din diftină maron, cu pălării moi cu boruri mari, avînd în gură pipe lungi din argilă, mergeau înaintea soţiilor lor, *„vrews"*, îmbrăcate în negru, cu văluri groase şi negre şi cu bonete mari negre. Spălătorese cu legături mari de rufe murdare pe cap treceau pe lîngă soldaţi în uniforme roşii şi cu coifuri. Era un spectacol fascinant.

Primul lucru a fost să caute o pensiune ieftină pe care i-o recomandase un marinar de pe vapor. Proprietăreasa era o văduvă plinuţă, de vîrstă mijlocie.

L-a măsurat din cap pînă-n picioare şi a zîmbit.

– *Zoek yulle goud?*

El a roşit.

– Îmi pare rău, nu înţeleg.

– Ah, englez? Ai venit după aur? Sau diamante?

– Diamante. Da, doamnă.

Îl trase înăuntru.

– O să-ţi placă aici. Am tot ce-i trebuie unui tînăr ca tine.

Jamie se întrebă în sinea lui dacă nu era cumva dintre acelea. Spera să nu fie.

– Eu sînt doamna Venster, dar prietenii îmi spun Dee-Dee, zise ea timidă şi, zîmbind, lăsă să se vadă un dinte de aur în faţă. Presimt eu că vom fi foarte buni prieteni. Poţi să-mi ceri orice.

– Foarte drăguţ din partea dumneavoastră, spuse Jamie. Îmi puteţi spune unde aş putea găsi o hartă a oraşului?

Cu harta în mînă, Jamie şi-a început cercetarea. Într-o parte a oraşului erau suburbiile Rondbosch, Claremont şi Wynberg, întinzîndu-se pe nouă mile de plantaţii şi vii. În partea cealaltă erau suburbiile marine Sea Point şi Green Point. Jamie trecu prin bogata regiune prezidenţială, o luă în jos pe Strand Street şi Bree Street, admirînd clădirile mari, cu două nivele şi acoperişuri plate, cu faţade tencuite, terase abrupte pornind chiar din stradă. A tot mers pînă cînd muştele l-au obligat să intre în casă, părînd să aibă ceva în mod deosebit cu el. Erau mari şi negre şi atacau în roiuri. Cînd se întoarse în camera lui, o găsi plină de muşte. Acopereau pereţii, masa şi patul.

Se duse imediat la proprietăreasă.

– Doamnă Venster, nu puteţi face nimic cu muştele din camera mea? Sînt...

Ea izbucni în rîs şi îl ciupi uşor de obraz.

– *My magtig.* O să te obişnuieşti cu ele. Ai să vezi.

Condiţiile sanitare erau şi primitive şi neadecvate în Cape Town, iar după apusul soarelui, un abur urît mirositor se lăsa asupra oraşului ca o cuvertură. Era insuportabil. Jamie, însă, ştia că avea să suporte. Avea nevoie de mai mulţi bani înainte să plece mai departe.

– Nu poţi să supravieţuieşti pe cîmpurile de diamante dacă n-ai bani, i se spusese. Te taxează şi pentru răsuflare.

A doua zi găsi de lucru, făcea nişte transporturi

pentru o firmă de aprovizionare. A treia zi începu să lucreze într-un restaurant după cină, la spălatul vaselor. Trăia numai cu ce mai ciugulea de acolo şi ce mai lua acasă, dar mîncărurile îi păreau ciudate la gust şi îi era dor de turtele de ovăz şi alte bunătăţi făcute de mama lui. Nu se plîngea nici măcar faţă de el însuşi şi continua să sacrifice şi hrană şi confort numai pentru a aduna ceva mai mult. Se hotărîse şi nimic nu-l putea opri, nici munca grea, nici aerul greu pe care îl respira, nici muştele care îl ţineau treaz aproape toată noaptea. Se simţea îngrozitor de singur. Nu cunoştea absolut pe nimeni în acel loc ciudat şi îi era dor de prieteni şi de ai lui. Îi plăcea izolarea, dar singurătatea era dureroasă.

În cele din urmă, a sosit şi ziua magică. Avea în pungă magnifica sumă de două sute de lire. Era gata. Avea să plece din Cape Town spre cîmpurile de diamant chiar a doua zi dimineaţă.

Rezervările pentru căruţele de pasageri, care se îndreptau spre cîmpurile de diamant din Klipdrift erau făcute de *Inland Transport Company* într-o baracă din lemn de lîngă chei. La ora 7.00 cînd ajunse Jamie, baraca era deja atît de plină, încît nici nu se putea apropia. Sute de căutători de noroc se băteau pe locurile din căruţe. Veniseră tocmai din Rusia, America, Australia, Germania şi Anglia. Strigau într-o duzină de limbi, rugîndu-se de vînzătorii de bilete să le găsească locuri. Jamie se uită cum un irlandez

voinic îşi făcea loc să iasă din mulţime.

– Scuzaţi-mă, zise Jamie. Ce se-ntîmplă acolo?

– Nimic, răspunse irlandezul încruntîndu-se dezgustat. Nenorocitele alea de căruţe sînt rezervate deja pentru următoarele şase săptămîni, adăugă el şi văzînd dezamăgirea de pe chipul lui Jamie, continuă: Nu asta-i problema, băiete, nenorociţii cer cincizeci de lire de om.

Era de necrezut!

– Trebuie să mai existe o cale de a ajunge la cîmpurile de diamant.

– Mai sînt două căi. Cu Expresul Olandez sau pe jos.

– Ce-i ăla Expresul Olandez?

– O căruţă trasă de boi. Face două mile pe oră.

Pînă ajungi tu, se duc naibii toate diamantele.

Jamie McGregor nu avea deloc de gînd să aştepte pînă cînd nu mai era nici un diamant. Îşi petrecu restul dimineţii tot căutînd alt mijloc de transport. Îl găsi abia înainte de prînz. Tocmai trecea pe lîngă un grajd unde se închiriau cai, care avea o firmă: *Magazia poştei.* Într-o clipă intră înăuntru, unde cel mai slab om pe care îl văzuse vreodată încărca saci mari cu scrisori într-o căruţă. Jamie îl urmări cîteva clipe.

– Scuzaţi-mă, zise el. Duceţi poşta la Klipdrift?

– Exact. Tocmai încarc acum.

Jamie simţi atunci o undă de speranţă.

– Luaţi şi pasageri?

– Uneori.

Ridică privirea şi îl măsură.

– Cîţi ani ai?

„O întrebare ciudată."

– Optsprezece. De ce?

– Nu luăm pe nimeni peste douăzeci şi unu sau douăzeci şi doi. Eşti sănătos?

„O întrebare şi mai ciudată."

– Da, domnule.

Omul cel slab se îndreptă.

– Cred că eşti bun. Eu plec într-o oră. Te costă douăzeci de lire.

Lui Jamie nu-i venea să creadă ce noroc avea.

– Minunat! Îmi iau valiza şi...

– Fără valiză. Nu-i loc decît pentru o cămaşă şi o periuţă de dinţi.

Jamie se uită mai bine la docar. Era mic şi prost făcut. Era format dintr-o cavitate unde intrau scrisorile, deasupra fiind un loc foarte îngust, unde o persoană putea să stea spate în spate cu vizitiul. Avea să fie o călătorie foarte incomodă.

– S-a făcut, zise Jamie. Îmi aduc cămaşa şi periuţa.

Cînd se întoarse văzu un cal legat la căruţă. Alături, doi tineri solizi: unul scund şi brunet, celălalt înalt şi blond. Îi dădeau vizitiului nişte bani.

– Staţi puţin, îi strigă Jamie. Aţi spus că mă luaţi pe mine!

– Mergeţi toţi, zise vizitiul. Hai, sus.

– Toţi trei?

– Exact.

Jamie habar n-avea cum voia vizitiul să-i urce pe toţi, dar ştia că trebuia să fie sus în clipa cînd căruţa avea să pornească.

Se prezentă celorlalţi doi pasageri.

– Mă numesc Jamie McGregor.

– Wallach, zise cel scund şi brunet.

– Pederson, răspunse cel blond.

– Am avut noroc că am găsit asta, nu?, zise Jamie. E bine că nu ştie nimeni.

– Eh, mulţi ştiu de căruţele de poştă, McGregor, zise Pederson. Dar nu sînt destul de potriviţi sau de disperaţi ca să călătorească cu ele.

Înainte ca Jamie să apuce să-l întrebe ce voise să spună, vizitiul zise:

– Să mergem.

Cei trei – Jamie la mijloc – se înghesuiră unul într-altul, cu genunchii strînşi şi cu spatele apăsînd tare în spătarul de lemn al vizitiului. Nu se putea nici mişca, nici respira. „Nu-i rău" se îmbărbăta Jamie în sinea lui.

– Ţineţi-vă bine! strigă vizitiul şi o clipă mai tîrziu, alergau pe străzile Cape Town-ului îndreptîndu-se spre Klipdrift.

Cu căruţa cu boi călătoria era relativ confortabilă. Cele care transportau pasagerii de la Cape Town la cîmpurile de diamant erau mari şi încăpătoare, acoperite pentru a ţine departe soarele orbitor de iarnă. În fiecare încăpeau o duzină de oameni şi erau trase de doi cai sau catîri. Gustări erau pregătite la fiecare oprire, iar călătoria dura zece zile.

Cu căruţa poştei era cu totul altceva. Nu se oprea deloc, decît cînd trebuia să schimbe caii sau vizitiii. În galop trecea pe străzi proaste, peste cîmpuri şi brazde de pămînt. Nu avea arcuri, aşa că fiecare zdruncinătură era ca izbitura unei copite de cal. Jamie strîngea din dinţi şi se gîndea: „Mai rezist pînă ne oprim la popasul de noapte. O să mănînc ceva, o să

dorm puţin şi mîine dimineaţă o să mă simt foarte bine." Dar au oprit doar zece minute, ca să schimbe caii şi vizitiul, după care au pornit din nou în galop.

– Cînd oprim să mîncăm? întrebă Jamie.

– Nu oprim, îi răspunse încruntat noul vizitiu. Mergem fără nici o oprire. Trebuie să ducem scrisorile, domnule.

Au alergat astfel toată noaptea, pe drumuri pline de praf şi de hîrtoape, urcînd povîrnişuri, coborînd în viteză la vale, mîncînd pămîntul pe drum drept. Fiecare părticică din trupul lui Jamie era lovită şi învineţită în urma atîtor zgîlţîituri. Era epuizat, dar era imposibil să poată dormi. De cîte ori aţipea, era brusc readus la realitate. Trupul îi era amorţit şi nu avea loc să se întindă cîtuşi de puţin. Era mort de foame şi i se făcuse rău de atîta mers. Habar nu avea peste cîte zile avea să mănînce. Era un drum de şase sute de mile şi Jamie McGregor nu era sigur că avea să reziste pînă la capăt. Nu mai era sigur nici dacă mai voia acest lucru.

Către sfîrşitul celei de a doua zile şi nopţi, suferinţa se transformă în agonie. Tovarăşii lui de drum se aflau în aceeaşi stare jalnică, nefiind capabili nici măcar să se mai plîngă. Acum îşi dădu el seama de ce se insistase ca pasagerii să fie tineri şi zdraveni.

Ziua următoare intrară în Great Karroo, de unde începea adevărata sălbăticie. Întinzîndu-se la infinit, monstruoasa savană apărea crudă sub un soare nemilos. Pasagerii erau torturaţi de căldură, praf şi muşte.

Din cînd în cînd, ca prin ceaţă, Jamie vedea gru-

puri de oameni mergînd pe jos. Mai erau călăreţi solitari şi duzini întregi de căruţe trase de optsprezece sau douăzeci de boi, mînaţi de vizitii sau *„voorlopers"*, cu *„sjamboks"*-urile lor, bice cu curele lungi din piele, şi strigînd *„Trek! Trek!"* Erau încărcate cu mii de kilograme de produse, corturi şi echipament de săpat, cuptoare de ars lemne, făină, cărbune şi lămpi cu ulei. Mai duceau cafea şi orez, pînză rusească, zahăr şi vinuri, whisky, ghete şi lumînări de Belfast, pături. Toate acestea însemnau salvarea căutătorilor de comori din Klipdrift.

Abia după ce trecură rîul Orange interveni o schimbare în teribila monotonie a savanei. Tufele erau din ce în ce mai înalte şi puţin verzi. Pămîntul era mai roşu, petece de iarbă se aplecau uşor în adierea uşoară a vîntului şi muri mici începură să apară.

„O să reuşesc", îşi spuse Jamie plictisit. „O să reuşesc".

Şi simţi cum speranţa începea să i se strecoare iar în trupul vlăguit.

Făcură patru zile şi patru nopţi pînă ajunseră la marginea Klipdrift-ului.

Tînărul Jamie McGregor nu ştia la ce ar fi trebuit să se aştepte, dar privelişte a ce apăru înaintea ochilor lui obosiţi şi roşii era ceva ce nu îşi închipuise în viaţa lui. Klipdrift era un tablou uriaş cu corturi şi căruţe aliniate pe străzile principale şi pe malurile rîului Vaal. Pe şosea erau o mulţime de cofri, goi, doar cu nişte

jachete viu colorate, prospectori bărboşi, măcelari, brutari, hoţi şi profesori. În centrul Klipdrift-ului, şiruri de barăci din lemn şi fier erau pe post de magazine, bufete, săli de biliard, pensiuni, birouri ale cumpărătorilor de diamante şi ale avocaţilor. Într-un colţ se afla şi nenorocitul de hotel *Royal Arch*, care nu era decît un şir de camere fără ferestre.

Jamie se dădu jos din căruţă, căzînd imediat la pămînt, căci picioarele amorţite refuzară să-l susţină. Rămase acolo, capul vuindu- i, pînă cînd îşi recăpătă puterile îndeajuns ca să se ridice. Merse clătinîndu-se pînă la hotel, trecînd printre mulţimile de oameni care forfoteau pe străzi. Camera pe care i-o dădură era mică, sufocant de fierbinte şi plină de muşte. Dar avea un pat, pe care Jamie căzu imediat, complet îmbrăcat, adormind în clipa următoare. Dormi opt-sprezece ore întregi.

Cînd se trezi, trupul îi era incredibil de ţeapăn şi îl durea peste tot, dar sufletul îi era plin de bucurie. „Sînt aici! Am reuşit!" Murind de foame, s-a dus imediat să caute ceva de mîncare. La hotel n-a găsit nimic, în schimb peste drum era un mic restaurant unde a mîncat peşte prăjit, *carbonaatje*, carne de oaie friptă deasupra unui foc de lemne, iar ca desert, *„Kocksister"*, cocă coaptă bine şi îmbibată cu sirop.

Stomacul lui Jamie, care atîta vreme nu digerase nimic, începu să dea anumite semne alarmante. Aşa că se hotărî să-l lase să se mai odihnească înainte de

a continua să mai mănînce, şi îşi îndreptă atenţia asupra împrejurimilor. La mesele din jurul lui, prospectorii discutau aprins problema cea mai arzătoare: diamantele.

– ... Mai sînt nişte diamante pe lîngă Hopetown, dar cel mai mult e la New Rush...

– ... Kimberley are o populaţie mai mare decît Joburg...

– ... Ce zici de descoperirea de la Dutoitspan de săptămîna trecută? S-aude că acolo sînt diamante pe care un singur om nu le poate căra...

– ... S-a mai dat o lovitură la Christiana. Mă duc şi eu mîine acolo.

Deci era adevărat. Se găseau diamante peste tot! Tînărul Jamie era atît de tulburat încît abia a mai avut răbdare să-şi termine de băut uriaşa cană de cafea. A rămas cu gura căscată cînd a văzut nota. Două lire şi trei şilingi pentru o singură masă! „Va trebui să fiu mai grijuliu", îşi spuse în sinea lui, ieşind în strada aglomerată şi zgomotoasă.

Auzi o voce în spate întrebîndu-l:

– Tot mai vrei să te-mbogăţeşti, McGregor?

Se întoarse. Era Pederson, suedezul cu care călătorise.

– Bineînţeles, îi răspunse Jamie.

– Atunci, hai să mergem unde-s diamante. Rîul Vaal e-n partea aceea, îi zise el arătîndu-i direcţia.

Porniră amîndoi într-acolo.

Klipdrift era aşezat într-o vale înconjurată de dealuri şi, din cîte putea să vadă Jamie, peste tot era pustiu, nici un fir de iarbă. Un strat de praf roşu se ridica în aer, făcîndu-l foarte greu de respirat. Rîul

Vaal se afla la o distanţă de un sfert de milă şi, pe măsură ce se apropiau, aerul devenea mai rece. Sute de prospectori erau înşiraţi pe amîndouă malurile, unii săpînd după diamante, alţii strîngînd pietrele în site, alţii sortîndu-le pe mese. Echipamentul varia de la aparate pentru spălarea pămîntului, pînă la cutii vechi şi ciubere. Oamenii erau arşi de soare, nebărbieriţi şi îmbrăcaţi într-o ciudată combinaţie de cămăşi din flanel în dungi, fără guler şi colorate, pantaloni reiaţi şi cizme de cauciuc, bretele şi jambiere şi pălării din fetru cu boruri largi sau numai pălăriuţe. Toţi aveau centuri late din piele cu buzunare pentru diamante sau bani.

Jamie şi Pederson merseră pînă la margine şi se uitară cum un băiat şi un bărbat mai în vîrstă se chinuiau să îndepărteze un bolovan uriaş ca să ajungă la pietrişul din jur. Cămăşile le erau ude leoarcă de transpiraţie. În apropiere, altă echipă încărca pietriş într-o căruţă pentru a-l cerne. Unul din cei care săpau mişca sita în timp ce un altul turna găleţi de apă. După aceea, pietricelele mai mari erau vărsate pe o masă de sortare improvizată, unde erau cercetate cu emoţie.

– Pare destul de uşor, zise Jamie.

– Nu fi atît de sigur, McGregor. Am vorbit cu cîţiva dintre cei care au tot săpat aici un timp. Cred că n-au făcut nimic.

– Ce vrei să spui?

– Ştii cîţi sînt pe-aici, toţi sperînd să se îmbogăţească? Douăzeci de mii de nenorociţi! Şi nu-s deloc prea multe diamante, băiete. Şi chiar dacă ar fi, am început să mă întreb dacă merită, într-adevăr, atîta

osteneală. Te coci iarna, îngheţi vara, te usuci în blestematele alea de *„donderstormen"*, şi-ncerci să te obişuieşti cu praful, muştele şi putoarea. Nu poţi să faci o baie sau să dormi într-un pat decent şi nu există nici un fel de condiţii sanitare în oraşul ăsta nenorocit. În fiecare săptămînă se îneacă cineva în rîul Vaal. Uneori din greşeală, dar mi s-a spus că, pentru unii e un fel de evadare din infernul ăsta. Nu pot să-nţeleg de ce mai continuă.

– Eu da, zise Jamie uitîndu-se la băiatul cu cămaşa udă. Pentru următoarea lopată de pămînt.

Dar, întorcîndu-se în oraş, Jamie trebui să admită că Pederson avea dreptate. Trecură pe lîngă schelete de boi, oi şi capre măcelărite şi lăsate să putrezească lîngă corturi, lîngă barăci deschise, care serveau drept spălătoare. Peste tot puţea înfiorzitor. Pederson îl urmărea cu privirea.

– Ce-ai de gînd să faci acum?

– Să fac rost de echipament.

În centrul oraşului se afla o prăvălie cu o firmă ruginită pe care scria: *Salomon Van Der Merwe, Magazin Universal*. Un negru înalt, cam de vîrsta lui Jamie, descărca o căruţă în faţa magazinului. Era lat în umeri şi musculos, unul din cei mai bine clădiţi bărbaţi pe care îi văzuse Jamie. Avea ochi ca funinginea, un nas acvilin şi o bărbie mîndră. Degaja un aer demn, un fel de răceală. Ridică pe umăr o cutie grea de lemn plină cu puşti şi, întorcîndu-se,

alunecă pe o foaie de varză. Jamie întinse instinctiv braţul ca să-l susţină. Negrul nici măcar n-a băgat de seamă prezenţa lui. Se întoarse şi intră în magazin. Un prospector bur care lega un catîr scuipă şi zise dispreţuitor:

– E Banda, din tribul Barolong. Lucrează pentru domnul Van der Merwe. Habar n-am de ce-l ţine pe negrul ăsta. Nenorociţii ăştia de bantuşi au impresia că stăpînesc toată lumea.

În prăvălie era răcoare şi întuneric, o adevărată plăcere pe lîngă aerul fierbinte de afară şi se simţeau diverse mirosuri exotice. Jamie avu impresia că fiecare centimetru era ocupat cu mărfuri. Înaintă prin magazin minunîndu-se la tot pasul. Unelte agricole, bere, cutii cu lapte, unt, ciment, fitile, dinamită şi praf de puşcă, oale, mobilă, arme, mărunţişuri, ulei, vopsea, şuncă, fructe uscate, şei, piese de harnaşament, seu de oaie şi săpun, alcool, hîrtie, zahăr, ceai, tutun, trabucuri... O duzină de sertare erau pline cu cămăşi din flanel, pături, pantofi, berete găurite şi şei. „Cine are aşa ceva, nu poate fi decît bogat", îşi spuse Jamie în sinea lui.

Un glas dulce se auzi în spatele lui:

– Cu ce vă pot ajuta?

Se întoarse şi văzu o tînără. Să fi avut vreo cincisprezece ani. Avea un chip interesant, cu oase fine, în formă de inimă, un nas obraznic şi ochi de un verde închis. Părul îi era negru şi ondulat. Privind-o mai bine, Jamie se gîndi că ar fi putut avea chiar şaisprezece ani.

– Sînt prospector, spuse el. Şi am venit aici să-mi cumpăr echipament.

– De ce aveţi nevoie?

Fără să ştie de ce, Jamie simţi că trebuia să o impresioneze.

– Eu... ştiţi... ca de obicei.

Ea zîmbi şi un fel de neastîmpăr i se citi în ochi.

– Şi de obicei de ce e nevoie, domnule?

– Păi..., zise el ezitînd. O lopată.

– Asta să fie tot?

Jamie îşi dădu seama că îl necăjea. Zîmbi şi mărturisi:

– Ca să fiu sincer, nu mă pricep. Habar n-am de ce am nevoie.

Ea îi zîmbi şi era un zîmbet de femeie.

– Depinde de locul unde vreţi să prospectaţi, domnule...?

– McGregor. Jamie McGregor.

– Eu sînt Margaret Van der Merwe, zise ea privind cu nervozitate spre spatele magazinului.

– Încîntat să vă cunosc, domnişoară Van der Merwe.

– Abia aţi sosit?

– Da. Ieri. Cu căruţa poştei.

– Cineva ar fi trebuit să vă fi avertizat. Unii pasageri au murit în timpul drumului, îi zise ea cu furie în priviri.

Jamie zîmbi.

– Nu mă mir, dar eu sînt cît se poate de viu, mulţumesc.

– Şi plecaţi să căutaţi *„mooi Klippe"*.

– *„Mooi Klippe"?*

– Aşa le spunem noi în olandeză la diamante. *Pietricele frumoase*.

– Sînteţi olandeză?

– Familia mea e din Olanda.

– Eu sînt din Scoţia.

– Eram sigură, zise ea continuînd să privească îngrijorată spre spatele magazinului. Se găsesc diamante, domnule McGregor, dar trebuie să ştii să-ţi alegi locul unde să le cauţi. Mulţi se-nvîrtesc aiurea. Cînd vreunul dă o lovitură, ceilalţi năvălesc şi scormonesc după el. Dacă vrei să te-mbogăţeşti, trebuie să-ţi cauţi un loc al tău.

– Şi cum să fac?

– Tatăl meu ţi-ar putea fi de ajutor. El ştie tot. Va fi liber peste o oră.

– Mă-ntorc atunci, spuse Jamie. Vă mulţumesc, domnişoară Van der Merwe.

Ieşi în soare plin de bună dispoziţie, uitînd de dureri. Dacă Salomon Van der Merwe îi spunea unde putea să găsească diamante, nu avea cum să dea greş. Avea să-i întreacă pe toţi. Rîse tare, bucuros că era tînăr, în viaţă şi pe drumul spre bogăţie.

O porni în jos pe strada principală, trecînd pe lîngă o fierărie, un salon de biliard şi o jumătate de duzină de baruri. Ajungînd în faţa unui hotel cu aspect de ruină, se opri. Pe firmă scria:

R-D Miller, băi calde şi reci.

Deschis zilnic între orele 6 a.m şi 8 p.m,

cu confort.

„Cînd am făcut eu, oare, ultima dată baie?", se întrebă Jamie atunci în sinea lui. „Pe vapor cînd m-am

spălat în găleată. Da, atunci a fost..." Îşi dădu seama deodată cum trebuia să miroasă. Îşi aminti de băile săptămînale în bucătărie acasă şi parcă o auzea pe mama lui strigînd:

– Ai grijă să te speli pînă jos, Jamie.

Intră în clădirea aceea. Erau două uşi, una pentru femei, una pentru bărbaţi. Jamie intră în partea destinată bărbaţilor şi îl întrebă pe un individ mai vîrstnic:

– Cît costă o baie?

– Zece şilingi una rece, cincisprezece una fierbinte.

Jamie ezită. Perspectiva unei băi calde după acea lungă călătorie era aproape irezistibilă.

– Rece, zise el.

Nu îşi putea permite să arunce banii pe plăceri. Avea de cumpărat echipamentul.

Băieşul îi dădu o bucăţică de săpun şi un prosop, după care îi spuse:

– Acolo, băiete.

Jamie intră într-o încăpere mică unde nu era nimic altceva decît o cadă mare din fier galvanizat în mijloc şi cîteva cuiere pe pereţi. Băieşul începu să umple cada dintr-o găleată uriaşă din lemn.

– Totul e gata, domnule. Agăţaţi-vă hainele în cuierele acestea.

Jamie îl aşteptă să iasă ca să se dezbrace. Îşi privi trupul murdar, după care intră cu un picior în cadă. Apa era rece, aşa cum i se spusese. Strînse din dinţi şi intră cu totul, săpunindu-se cu furie din cap pînă-n picioare. Cînd ieşi din cadă, apa era neagră. Se şterse cum putu cu prosopul uzat şi începu să se îmbrace. Pantalonii şi cămaşa erau ţepene de

murdare şi îi era scîrbă să se mai îmbrace cu ele. Trebuia să-şi cumpere un alt rînd de haine, ceea ce îl făcea să-şi reamintească ce puţini bani avea. Şi i se făcuse iar foame.

Ieşi din clădire şi porni pe strada aglomerată spre un bar numit *Sundowner.* Comandă bere şi masa de prînz. Cotlet de miel cu roşii, cîrnat, salată de cartofi şi murături. În timp ce mînca, asculta discuţiile pline de speranţă din jurul lui.

– ... Am auzit că au găsit unul lîngă Colesberg care cîntăreşte douăzeci şi unu de karate. Vă daţi seama, dacă e unul, trebuie să mai fie şi altele...

– ... S-a mai găsit ceva la Hebron. Mă gîndesc să plec într- acolo...

– Eşti un prost. Diamante mari sînt în rîul Orange...

La bar, un client bărbos, cu o cămaşă cu dungi din flanel, fără guler şi pantaloni reiaţi, bea ceva dintr-un pahar mare.

– Eu am terminat cu Hebron, îi mărturisi el barmanului. Am nevoie de echipament.

Barmanul era un bărbat solid şi chel, cu nasul rupt şi strîmb şi ochi vicleni. Rîse.

– Doamne, omule, cine crezi că n-a făcut-o? De ce crezi că m-am făcut eu barman? De cum strîng nişte bani, o şi întind la Orange şi eu, îi spuse el ştergînd tejgheaua cu o cîrpă murdară. Dar să-ţi spun eu ce să faci, domnule. Du-te la Salomon Van der Merwe. Ţine magazinul universal şi jumătate din oraş.

– Ce bine ar putea el să-mi facă?

– Dacă te place, te ajută.

Clientul se uită la el.

– Zău? Chiar crezi că ar putea?

– A mai făcut-o pentru cîţiva din cîte ştiu. Tu-ţi pui în joc munca, el banii. Împărţiţi juma-juma.

Gîndurile lui Jamie McGregor începură să o ia înainte. Era sigur că o sută douăzeci de lire pe care le mai avea, aveau să-i ajungă pentru a-şi procura echipamentul şi hrana necesară pentru a putea să supăravieţuiască, dar preţurile în Klipdrift erau, pur şi simplu, uluitoare. Observase că în magazinul lui Van der Merwe un sac de o sută de livre de făină australiană, costa cinci lire. O livră de zahăr, un şiling. O sticlă de bere, cinci şilingi. O livră de biscuiţi, trei şilingi şi o duzină de ouă proaspete, şapte şilingi. Aşa stînd lucrurile, banii nu aveau să-i ajungă prea mult timp. „Dumnezeule, acasă am fi trăit un an cu cît costă aici trei mese", îşi spuse Jamie în sinea lui. Dar dacă ar fi avut în spate pe cineva bogat, ca domnul Van der Merwe, de exemplu... Plăti repede şi o luă iute înapoi spre magazin.

Salomon Van der Merwe se afla în spatele tejghelei, scoţînd nişte puşti dintr-o ladă de lemn. Era un individ mărunt, cu o faţă ascuţită, încadrată de nişte favoriţi stil Dundreary. Părul de culoarea nisipului, ochi mici şi negri, un nas bulbos şi buze ţuguiate. „Fiică-sa trebuie să-i semene mamei", îşi zise Jamie.

– Vă rog să mă scuzaţi, domnule...

Van der Merwe îşi ridică privirea.

– *Ja?*

– Domnul Van der Merwe? Numele meu e Jamie McGregor, domnule şi vin din Scoţia. Caut diamante.

– *Ja?* Aşa?

– Am auzit că puteţi ajuta prospectorii.

Van der Merwe bombăni:

– *Myn magtig*! Cine răspîndeşte asemenea poveşti? Am ajutat cîţiva şi acum toată lumea mă ia drept Moş Crăciun.

– Am strîns o sută douăzeci de lire, zise Jamie sincer. Dar văd că n-o să fac cine ştie ce cu ei aici. Aş pleca doar cu o sapă, dacă aş fi nevoit, dar cred că aş avea mai multe şanse dacă aş avea un catîr şi echipament adecvat.

Van der Merwe îl studie cu ochii lui mici şi negri.

– *Wat denk je?* Ce te face să crezi că o să găseşti diamante?

– Domnule Van der Merwe, am călătorit jumătate de lume şi nu voi pleca de aici altfel decît bogat. Dacă aici se găsesc diamante, o să găsesc şi eu. Dacă mă ajutaţi, o să fim amîndoi bogaţi.

Van der Merwe se încruntă, îi întoarse spatele lui Jamie şi continuă să descarce puştile. Jamie rămase locului nedumerit, neştiind ce să mai spună. Cînd Van der Merwe vorbi din nou, întrebarea lui îl luă pe Jamie prin surprindere.

– Ai venit aici cu căruţa trasă de boi, *ja*?

– Nu, cu cea a poştei.

Bătrînul se întoarse iar să-l studieze. În cele din urmă, spuse:

– Mai vorbim noi.

Mai vorbiră la cină, în seara aceea, în încăperea din spate unde locuia Van der Merwe. Era o încăpere

mică, ce servea drept bucătărie, sufragerie şi dormitor, o perdea despărţind două paturi. Jumătatea inferioară a pereţilor era din pămînt şi piatră, cea superioară fiind acoperită cu cutii de carton care, odată, fuseseră pline. O gaură pătrată, unde o bucăţică din perete fusese tăiată, servea drept fereastră. Pe timp umed, putea fi închisă aşezînd un carton în dreptul ei. Masa consta în două scînduri lungi aşezate peste două lăzi de lemn. O cutie mare, pusă pe o latură, era folosită ca dulap. Jamie îşi dădu seama că Van der Merwe nu era prea darnic cu banii săi.

Fiica lui Van der Merwe se mişca tăcută, pregătind masa. Din cînd în cînd, îi arunca priviri iuţi tatălui ei, dar niciodată nu se uită la Jamie. „De ce o fi aşa speriată?", se întrebă Jamie.

Cînd se aşezară la masă, Van der Merwe zise:

– Să ne rugăm. Îţi mulţumim Ţie, Doamne, pentru bunătăţile ce le primim din mîna Ta. Îţi mulţumim că ne-ai iertat greşelile, arătîndu-ne calea cea dreaptă şi ferindu-ne de tentaţiile vieţii. Îţi mulţumim pentru o viaţă lungă şi fructuoasă şi pentru înlăturarea celor care Te jignesc. Amin.

Şi, imediat îi zise fiicei lui:

– Dă-mi carnea.

Cina a fost frugală: o mică friptură de porc, trei cartofi fierţi şi nişte verdeaţă. Porţia lui Jamie era foarte mică. Cei doi bărbaţi au vorbit puţin în timpul mesei, iar Margaret nu a scos nici măcar un cuvînt.

Cînd terminară de mîncat, Van der Merwe, zise cu mîndrie în glas:

– A fost bun, fiica mea.

După care se întoarse spre Jamie.

– Trecem la afaceri, *ja?*

– Da, domnule.

Van der Merwe luă o pipă de pămînt de pe dulap şi o umplu cu un tutun cu miros dulceag dintr-o punguţă, după care o aprinse. Ochii lui pătrunzători îl cercetară pe Jamie prin perdeaua de fum.

– Toţi ăştia care sapă aici în Klipdrift sînt nişte proşti. Prea puţine diamante, prea mulţi oameni. Poţi să-ţi rupi spinarea aici un an întreg şi să nu arăţi decît *„schlenters".*

– Mă... mă tem că nu ştiu ce-nseamnă, domnule.

– Diamantele proştilor. Fără nici o valoare. Eşti atent?

– Da... da, domnule, cred. Şi care ar fi soluţia, domnule?

– *Griqnas.*

Jamie îl privi nedumerit.

– Este un trib de africani în nord. Ei găsesc diamante – mari – şi mi le aduc uneori, iar eu le dau materiale, zise olandezul şi apoi, în şoaptă, conspirativ: ştiu eu unde le găsesc.

– Dar nu puteţi să vă duceţi după ele dumneavoastră personal, domnule Van der Merwe?

Van der Merwe oftă.

– Nu. Nu pot lăsa magazinul. M-ar fura toţi. Îmi trebuie cineva de încredere, care să se ducă acolo să-mi aducă pietrele. Cînd o să-l găsesc, o să-l echipez cu tot ce trebuie, zise el şi făcu o pauză ca să tragă din pipă. Şi o să-i spun şi unde sînt diamantele.

Jamie sări în picioare, inima bătîndu-i să-i spargă

pieptul.

– Domnule Van der Merwe, eu sînt omul de care aveţi nevoie. Vă rog să mă credeţi, domnule, o să muncesc şi zi şi noapte, îi spuse el cu glasul încărcat de emoţie. O să vă aduc atîtea diamante, de n-o să le puteţi număra.

Van der Merwe îl studie tăcut, atîta, încît lui Jamie i se păru o eternitate. Cînd Van der Merwe vorbi din nou, nu spuse decît un cuvînt.

– *Ja.*

Jamie semnă contractul a doua zi de dimineaţă. Era scris în africană.

– Va trebui să ţi-l explic, îi zise Van der Merwe. Scrie că sîntem asociaţi egali. Eu pun în joc capitalul – tu pui munca. Împărţim totul perfect egal.

Jamie se uită la contractul din mîna lui Van der Merwe. Printre toate cuvintele acelea de neînţeles, nu recunoscu decît o sumă: două lire.

Arătîndu-i acest lucru, îl întrebă:

– Asta pentru ce e, domnule Van der Merwe?

– Înseamnă că, în afară de partea ta de diamante din cele pe care le vei găsi, vei mai primi încă două lire pentru fiecare săptămînă de lucru. Chiar dacă sînt sigur că diamantele se află acolo, este foarte posibil să nu găseşti nimic, băiete. Aşa, cel puţin iei ceva pentru munca ta.

Era mai mult decît cinstit.

– Vă mulţumesc. Vă mulţumesc foarte mult,

domnule, îi zise Jamie gata să-l îmbrăţişeze.

– Eh, acum hai să te echipez, spuse Van der Merwe.

A fost nevoie de două ore pentru alegerea echipamentului pe care Jamie avea să-l ia cu el: un cort mic, lucruri pentru dormit, ustensile de gătit, două site şi un recipient pentru spălare, un tîrnăcop, două lopeţi, trei găleţi, un schimb de ciorapi şi lenjerie de corp. Un topor, o lampă şi ulei de parafină, chibrituri şi un săpun arsenic. Mai erau şi cutii de mîncare, fructe, zahăr, cafea şi sare. Totul era gata. Banda, servitorul negru, îl ajută în tăcere pe Jamie să le împacheteze pe toate. Uriaşul nu-i aruncă nici o privire lui Jamie şi nu-i spuse nici măcar un cuvînt. „N-o vorbi engleza", îşi zise Jamie. Margaret era în magazin unde servea clienţii, dar, chiar dacă ştia că el se afla acolo, nu arăta prin nimic acest lucru.

Van der Merwe veni lîngă Jamie.

– Catîrul e-n faţă, îi zise el. Banda o să te ajute să încarci.

– Vă mulţumesc, domnule Van der Merwe, spuse Jamie. Eu...

Van der Merwe se uită atunci pe o bucăţică de hîrtie plină de cifre.

– Totul face o sută douăzeci de lire.

Jamie îl privi uluit.

– C-cum? Dar asta intră-n înţelegerea noastră. Noi...

– *Wat bedui'di?*

Chipul tras al lui Van der Merwe se întunecă de furie.

– Credeai că o să-ţi dau toate astea şi un excelent catîr, să te iau şi asociat, să-ţi mai dau şi două lire pe săptămînă, în plus? Dacă vrei să faci ceva pe degeaba, ai greşit locul, îi zise el şi începu să descarce unul din pachete.

Jamie spuse repede:

– Nu! Vă rog, domnule Van der Merwe. Doar... doar că n-am înţeles. E foarte bine. Uitaţi banii.

Şi, zicînd acestea, scoase din pungă ultimele sale economii şi le puse pe tejghea.

Van der Merwe ezită.

– Bine, zise el încruntat. Poate a fost o neînţelegere, nu? Oraşul ăsta-i plin de tîlhari. Trebuie să am mare grijă cu cine fac afaceri.

– Aşa e, domnule. Aveţi perfectă dreptate, zise Jamie.

În tulburarea lui, înţelesese greşit lucrurile. „Am noroc că-mi mai dă o şansă", îşi spuse el în sinea lui.

Van der Merwe scoase apoi din buzunar o hartă mică, mototolită, desenată de mînă.

– Uite, aici o să găseşti *„mooi Klippe"*. La nord de aici, la Magerdam, pe ţărmul nordic al rîului Vaal.

Jamie studie harta şi inima începu să-i bată şi mai tare.

– Cîte mile sînt?

– Aici distanţa se măsoară în timp. Cu catîrul, poţi să ajungi în patru, cinci zile. La întoarcere va fi mai greu, din cauza diamantelor.

Jamie zîmbi.

– *Ja.*

Cînd Jamie McGregor ieşi din nou pe străzile oraşului Klipdrift, nu mai era un simplu turist. Era un prospector, un căutător în drumul său spre comoară. Banda terminase de încărcat proviziile pe spinarea unui catîr cu aspect foarte fragil, legat de un stîlp în faţa magazinului.

– Mulţumesc, îi zise Jamie zîmbind.

Banda se întoarse şi îl privi drept în ochi, după care se depărtă încet. Jamie desfăcu hăţurile şi îi spuse catîrului:

– Hai să mergem, asociatule. A venit vremea să mergem după *„mooi Klippe"*.

Plecară îndreptîndu-se spre nord.

Odată cu lăsarea serii, Jamie îşi făcu tabără lîngă un izvor, descărcă lucrurile, adăpă şi hrăni catîrul, după care îşi scoase şi pentru el nişte carne de vită, caise uscate şi cafea. Noaptea era plină de tot felul de zgomote ciudate. Auzea mormălturi, urlete şi mers de animale sălbatice care se îndreptau spre apă. Era lipsit de apărare şi înconjurat de cele mai periculoase animale din lume, într-o ţară ciudată şi primitivă. Tresărea la fiecare zgomot. Se aştepta în fiecare clipă să fie atacat de colţi sau gheare sărind la el din întuneric. Mintea începu să i se tulbure. Se gîndea la patul lui de acasă, la confortul şi siguranţa pe care le avusese totdeauna. Dormi în răstimpuri, visele fiindu-i

pline de lei şi elefanţi care îl atacau şi bărboşi care încercau să-i fure un diamant enorm.

Cînd se trezi în zori, găsi catîrul mort.

2

Pur şi simplu, nu-i venea să creadă. Se uită după vreo rană ceva, gîndindu-se că o fi fost atacat în timpul nopţii de vreun animal sălbatic, dar nu găsi absolut nimic. Murise în somn. „Domnul Van der Merwe o să mă scoată pe mine vinovat pentru asta", îşi zise Jamie. „Dar dacă o să-i aduc diamante, n-o să mai conteze."

Nu se putea întoarce înapoi. Avea să se ducă la Magerdam fără catîr. Auzi un zgomot în aer şi îşi ridică privirea. Vulturi negri uriaşi începură deja să dea tîrcoale. Jamie se cutremură. Aranjă totul cît de repede putu, hotărînd ce avea să lase, apoi îngrămădi

tot ce putea căra într-un rucsac şi porni. Privind înapoi după cinci minute, văzu cum vulturii acoperiseră trupul animalului mort. Nu se mai vedea decît o ureche lungă. Jamie mări pasul.

Era în decembrie, vară în Africa de Sud, iar drumul prin savană, sub soarele uriaş, era îngrozitor. Pornise din Klipdrift într-un ritm alert şi cu inima uşoară, dar pe măsură ce minutele deveneau ore şi orele zile, pasul îi încetinea şi inima i se îngreuna. Cît vedea cu ochii, monotona savană, netedă şi ameninţătoare, sub soarele orbitor, peisajul cenuşiu, stîncos şi dezolant păreau fără sfîrşit.

Îşi făcea tabără ori de cîte ori dădea peste puţină apă, dormind înconjurat de ciudatele zgomote nocturne ale animalelor, care nu-l mai deranjau. Ele erau singura dovadă că exista viaţă în iadul acela pustiu şi îl făceau să se simtă mult mai puţin singur. Într-o zi în zori, Jamie dădu peste o familie de lei. Urmări de departe leoaica îndreptîndu-se spre perechea şi puii ei, cu un pui de antilopă în gură. Lăsă animalul jos în faţa leului, după care se îndepărtă cît mîncă el. Un pui neastîmpărat sări şi îşi înfipse dinţii în antilopă. Atunci, cu o singură mişcare, ridicînd o labă, leul îl lovi peste faţă, ucigîndu-l pe loc, după care continuă să mănînce. Abia după ce termină el, putu să vină şi restul familiei să se hrănească din ce mai rămăsese. Jamie se depărtă încet, continuîndu-şi drumul.

Îi trebuiră aproape două săptămîni ca să traverseze regiunea Karoo. De mai multe ori fusese gata să renunţe. Nu era sigur că era în stare să ajungă la capătul călătoriei. „Sînt un prost. Ar fi trebuit

să mă întorc la Klipdrift să-i cer domnului Van der Merwe un alt catîr. Dar dacă s-ar fi răzgîndit? Nu, am făcut bine."

Şi, astfel, Jamie îşi continuă drumul, încet, încet. Într-una din zile, zări patru siluete în depărtare, care veneau spre el. „Am început să delirez", îşi spuse. „E un miraj". Dar siluetele se apropiau şi inima lui Jamie începu să bată primejdios de tare. „Oameni! Există viaţă!" Se întrebă dacă nu uitase şi să vorbească. Îşi încercă glasul, al cărui sunet părea să aparţină cuiva de multă vreme mort. Cei patru ajunseră lîngă el, erau nişte prospectori care se întorceau la Klipdrift, obosiţi şi înfrînţi.

– Salut, zise Jamie.

Ei dădură din cap şi unul spuse:

– Nu-i nimic acolo, băiete. Am fost noi. Îţi pierzi timpul degeaba. Întoarce-te.

Şi plecară mai departe.

Jamie nu se mai gîndea la nimic altceva decît la pustiul dinaintea lui. Soarele şi muştele negre erau insuportabile şi nu se putea ascunde nicăieri. Erau arbuşti ţepoşi, dar ramurile le fuseseră dezgolite de elefanţi. Soarele aproape că îl orbea. Pielea lui albă era acum arsă şi era ameţit aproape tot timpul. Ori de cîte ori trăgea aer în piept, plămînii stăteau să-i explodeze. De acum nu mai mergea, ci se împiedica, punînd un picior înaintea celuilalt, înaintînd aiurea împleticit. Într-o după-amiază, cu soarele puternic

bătînd exact deasupra lui, lăsă să-i cadă rucsacul şi se prăbuşi la pămînt, prea epuizat ca să mai facă un pas. Închise ochii şi visă că soarele era un diamant imens şi strălucitor, care îl topea. Se trezi în toiul nopţii tremurînd de frig. Se sili să mănînce ceva şi să bea puţină apă călduţă. Era conştient că trebuia să se ridice să plece înainte de răsăritul soarelui, cînd şi pămîntul şi cerul erau încă reci. Încercă, dar efortul era prea mare. Ar fi fost aşa uşor să rămînă acolo întins mereu şi să nu mai facă niciodată nici un pas. „O să mai dorm puţin", îşi zise el. Dar o voce înăuntrul lui îi spunea că nu avea să se mai trezească niciodată. Şi aveau să-i găsească trupul cum găsiseră sute de alte trupuri. Îşi aminti de vulturi şi îşi spuse: „Nu, nu trupul meu – oasele mele." Încet, încet se chinui să se ridice. Rucsacul era atît de greu, încît nici nu putea să-l urnească. Începu să meargă iar, tîrînd rucsacul după el. Nici nu mai ţinea minte de cîte ori căzuse pe nisip şi se ridicase clătinîndu- se. Odată a şi strigat către cer înainte de ivirea zorilor: „Eu sînt Jamie McGregor şi o să reuşesc. O să trăiesc. Mă auzi, Doamne? O să trăiesc..." O mulţime de glasuri îi explodară în cap.

„Te duci să cauţi diamante? Trebuie să fii nebun, băiete. Astea-s doar poveşti – o tentaţie de-a diavolului, ca să nu lase oamenii să-şi vadă de treaba lor."

„Şi de unde o să iei bani de drum? Trebuie să-nconjori juma' de lume şi tu n-ai bani."

„Domnule Van der Merwe, eu sînt omul de care aveţi nevoie. Vă rog să mă credeţi, domnule, o să muncesc şi zi şi noapte. O să vă aduc atîtea

diamante, de n-o să le puteţi număra."

Şi era terminat înainte să pornească bine. „N-ai decît două soluţii", îşi spuse el. „Să mergi sau să rămîi aici şi să mori...să mori...să mori..."

Cuvintele îi sunau tot timpul în cap. „Mai fă un pas", îşi zise. „Hai, Jamie, hai băiete, încă un pas. Un pas..."

Două zile mai tîrziu, Jamie McGregor intră clătinîndu-se în satul Magerdam. Pielea arsă i se infectase demult, iar trupul supura sînge şi puroi. Amîndoi ochii îi erau atît de umflaţi, încît erau aproape închişi. Se prăbuşi în mijlocul drumului, o grămadă de haine şi atît. Cînd nişte căutători miloşi încercară să-l uşureze de rucsac, Jamie se împotrivi cu puţina energie care îi mai rămăsese, delirînd:

– Nu! Lăsaţi-mi diamantele. Lăsaţi-mi diamantele!

Se trezi după trei zile într-o încăpere mică şi goală, cu nimic pe el în afară de bandaje. Primul lucru pe care îl văzu cînd deschise ochii fu o femeie solidă, între două vîrste, care stătea pe marginea patului.

– Un...?

Glasul îi era foarte răguşit. Nu putea să articuleze nici un cuvînt.

– Uşurel. Ai fost foarte bolnav, îi zise ea ridicîndu-i încet capul şi dîndu-i să bea apă dintr-o cană de tablă.

Reuşi cu greu să se ridice puţin, sprijinindu-se într-un cot.

– Unde...? întrebă el şi înghiţind, mai încercă o dată. Unde sînt?

– În Magerdam. Iar eu sînt Alice Jardine. Asta e pensiunea mea. O să te faci bine, ai nevoie doar de

odihnă. Hai, întinde-te la loc.

Jamie îşi aminti de străinii care încercaseră să-i ia rucsacul şi îl cuprinse panica.

– Lucrurile mele unde...?

Încercă să se ridice mai mult, dar vocea blîndă a femeii îl opri.

– Totul e în siguranţă. Nu-ţi mai face griji, băiete, îi zise ea şi îi arătă bagajul într-un colţ al camerei.

Jamie se întinse atunci în aşternutul curat. „Am ajuns. Am reuşit. Totul o să fie bine acum."

Alice Jardine era o adevărată binecuvîntare, nu numai pentru Jamie McGregor, dar şi pentru jumătate din Magerdam. În acel orăşel plin de aventurieri, toţi împărtăşind acelaşi vis, ea îi hrănea, îi îngrijea şi îi încuraja. Era englezoaică şi venise acolo cu soţul ei, care renunţase la postul de profesor în Leeds, luînd şi el parte la goana după diamante. Murise de febră trei săptămîni după sosire, dar ea hotărîse să rămînă. Oamenii aceia deveniseră copiii pe care nu i-a avut niciodată.

Îl mai ţinu pe Jamie în pat încă patru zile, hrănindu-l, schimbîndu-i bandajele şi ajutîndu-l să-şi refacă puterile. A cincea zi, Jamie se putea ridica din pat.

– Aş vrea să ştiţi cît vă sînt de recunoscător, doamnă Jardine. Nu vă pot da nici un ban. Nu încă. Dar, într-o bună zi, o să vă dăruiesc un diamant mare. V-o promite Jamie McGregor.

Ea zîmbi văzînd entuziasmul tînărului. Mai era încă

prea slab, iar ochii cenuşii purtau încă urmele groazei prin care trecuse, dar degaja o anumită forţă, o hotărîre aproape demnă de respect. „E altfel decît ceilalţi", îşi spuse doamna Jardine în sinea ei.

Jamie, îmbrăcat cu hainele proaspăt spălate, ieşi să exploreze oraşul. Era la fel ca Klipdrift, dar la o scară mai mică. Aceleaşi corturi, căruţe şi străzi pline de praf, magazine dărăpănate şi o mulţime de prospectori. Trecînd pe lîngă un bar, Jamie auzi zgomot înăuntru şi intră. Un grup gălăgios se strînsese în jurul unui irlandez cu o cămaşă roşie.

– Ce s-a-ntîmplat? întrebă Jamie.

– Trebuie să facă cinste.

– Ce să facă?

– A dat lovitura astăzi, aşa că trebuie să dea de băut tuturor. Plăteşte atîta băutură cît poate înghiţi un bar plin de oameni însetaţi.

Jamie se alătură unui grup de căutători care stăteau în jurul unei mese rotunde.

– De unde eşti, McGregor?

– Scoţia.

– Eh, nu ştiu cu ce vă hrăniţi voi în Scoţia, da' ţinutu' ăsta n-are atîtea diamante ca să vă puteţi acoperi cheltuielile.

Mai vorbiră şi despre alte tabere: Gong Gong, Forlorn Hope, Delporto, Poormans Kopje, Sixpeng Rush...

Toţi spuneau aceeaşi poveste – de luni de zile

făceau aceeaşi muncă istovitoare de îndepărtare a bolovanilor, de a săpa în pământul tare şi de a sta pe mal cernînd mizeria în căutarea diamantelor. În fiecare zi se găseau cîteva; nu îndejuns pentru a îmbogăţi pe cineva, dar destul ca să le hrănească visurile. Starea de spirit a oraşului era un amestec de optimism şi pesimism. Optimiştii soseau, pesimiştii plecau.

Jamie ştia din ce tabără făcea parte.

Se apropie de irlandezul cu cămaşă roşie, ai cărui ochi erau acum înceţoşaţi de băutură, şi îi arătă harta lui Van der Merwe.

Omul se uită la ea şi i-o dădu înapoi.

– Degeaba. Toată regiunea a fost săpată. În locul tău, aş încerca la Bad Hope.

Lui Jamie nu-i venea să creadă. Harta lui Van der Merwe fusese cea care-l adusese acolo, fusese steaua călăuzitoare care trebuia să-l facă bogat.

Un altul spuse:

– Du-te la Colesberg. Acolo au găsit diamante, băiete.

– Gilfillans Kop, acolo e bine de săpat.

– Părerea mea e să-ncerci la Moonlight Rush.

La masă în seara aceea, Alice Jardine îi spuse:

– Jamie, şansa se poate ivi şi într-un loc şi în altul. Alege-ţi tu singur locul, sapă şi roagă-te. Asta fac toţi aceşti „experţi".

După o noapte de gîndire, Jamie se hotărî să uite de harta lui Van der Merwe. Contrar tuturor sfaturilor,

hotărî să se îndrepte spre est, de-a lungul rîului Modder. A doua zi dimineaţă, îşi luă rămas bun de la doamna Jardine şi porni la drum.

Merse trei zile şi două nopţi şi cînd ajunse într-un loc mai plăcut, îşi aranjă cortul. Bolovani uriaşi se aflau şi de o parte şi de cealaltă a rîului, dar folosind crengile groase ca pe un levier, Jamie îi dădu la o parte ca să poată ajunge la pietrişul de dedesubt.

Săpa de dimineaţă pînă seara, aşteptînd să vadă pămîntul gălbui sau cel albăstrui diamantifer care să-i spună că descoperise un filon. Dar pămîntul era sterp. A săpat o săptămînă întreagă fără să găsească măcar un diamant. La sfîrşitul săptămînii a plecat.

Într-o zi, tot mergînd aşa, a zărit departe ceva ce aducea a casă de argint, sclipind orbitor în lumina soarelui. „Încep să orbesc", îşi spuse el, dar, pe măsură ce se apropia, văzu că nu era vorba decît de un sat, dar ale cărui case păreau toate din argint. O mulţime de indieni, bărbaţi, femei şi copii, îmbrăcaţi în zdrenţe, îi populau străzile. Jamie privi uimit. Casele acelea din argint strălucind în soare, erau făcute din cutii de conserve turtite şi bătute în cuie pe nişte barăci. Îşi continuă drumul, iar, o oră mai tîrziu, privind în urmă, tot mai putu să vadă sclipirea satului. Era o imagine pe care nu avea să o uite niciodată.

Continuă să meargă spre nord. Urmă cursul rîului, pe malul căruia ar fi putut exista diamante şi săpă pînă cînd braţele refuzară să mai ridice tîrnăcopul, după care trecu nisipul ud prin sită. Cînd se întunecă, adormi imediat, ca drogat.

La sfîrşitul celei de-a doua săptămîni, o luă iar în

susul rîului, la nord de aşezarea numită Paardspan. Se opri lîngă o cotitură a rîului şi îşi făcu o mîncare din *carbonaatje*, friptă deasupra focului şi ceai fierbinte, şi apoi se aşeză în faţa cortului, privind la stelele de pe cerul nesfîrşit. Nu văzuse o fiinţă omenească de două săptămîni şi o undă de singurătate începea să-l cuprindă. „Ce naiba caut eu aici?", se întrebă el atunci. „Stau în mijlocul unei blestemate de pustietăţi ca un idiot şi mă distrug spărgînd pietre şi săpînd în noroi? Mai bine stăteam acasă, la fermă. Văd eu pînă sîmbătă, dacă tot nu găsesc nici un diamant, mă întorc acasă." Îşi ridică privirea spre stelele nepăsătoare şi strigă:

– Mă auziţi, blestematelor?

„Oh, Doamne, am înnebunit", îşi zise el.

Stătea aşa trecîndu-şi leneş degetele prin nisip, cînd acestea se strînseră în jurul unei pietre; se uită la ea o clipă şi după aceea o aruncă. Văzuse mii de astfel de pietre lipsite de valoare în cursul săptămînilor trecute. Cum le spunea Van der Merwe? *„Schlenters"*. Totuşi, piatra aceea avea ceva ce i-a reţinut atenţia, fără să vrea. Se ridică şi se duse să o ia. Era mai mare decît celelalte şi avea o formă ciudată. Şterse o parte de un crac al pantalonilor şi o examină cu mai multă atenţie. Arăta a diamant. Singurul lucru care îl făcea pe Jamie să se îndoiască era mărimea ei. Era aproape cît un ou de găină. „Oh,

Doamne. Dacă ar fi diamant..." Deodată îi veni greu să respire. Puse repede mîna pe lampă şi începu să cerceteze pămîntul în jur. În cincisprezece minute găsi patru la fel. Nici una nu era atît de mare, dar erau destul de mari ca să-l tulbure peste măsură.

Se trezi înainte de răsăritul soarelui şi începu să sape ca un nebun, ca pînă la amiază să mai găsească încă şase diamante. Întreaga săptămînă următoare şi-o petrecu scoţînd diamante şi îngropîndu-le noaptea într-un loc sigur, unde să nu le găsească nici un trecător. În fiecare zi găsea altele şi, văzînd grămada care tot creştea, se simţea plin de o bucurie imensă. Numai jumătate din comoară era a lui, dar era de-ajuns ca să-l facă mai bogat decît îndrăznise să viseze vreodată.

La sfîrşitul săptămînii, Jamie notă ceva pe hartă şi însemnă cu grijă locul cu tîrnăcopul. Îşi dezgropă comoara apoi şi o puse la fundul rucsacului, după care o porni înapoi spre Magerdan.

Pe firmă scria: *Diamant Kooper.*

Jamie intră într-o încăpere mică şi neaerisită, plin de o emoţie neaşteptată. Auzise zeci de poveşti despre prospectori care găsiseră diamante care, mai apoi se dovedeau a fi fost doar nişte pietre fără nici o valoare. „Şi dacă mă-nşel? Dacă..."

Funcţionarul stătea în spatele unui birou din încăpere.

– Cu ce vă pot ajuta?

Jamie trase adînc aer în piept şi zise:

– Domnule, v-aş ruga să evaluaţi aceste pietre.

Urmărit de privirea atentă a funcţionarului, Jamie începu să aşeze pietrele pe birou. Cînd se opri, erau în total douăzeci şi şapte şi omul se uita la ele ca trăznit.

– Unde... unde le-aţi găsit?

– O să vă spun după ce-mi spuneţi dacă sînt sau nu diamante.

Funcţionarul luă pe cea mai mare dintre pietre şi o examină cu lupa de bijutier.

– Dumnezeule! exclamă el. Este cel mai mare diamant pe care l-am văzut vreodată!

Abia atunci îşi dădu seama Jamie că îşi ţinuse răsuflarea. Îi venea să urle de bucurie.

– Unde... unde le-aţi găsit? îl întrebă omul implorator.

– Ne vedem la bar într-un sfert de oră şi o să vă spun atunci, zise Jamie zîmbind.

Strînse diamantele apoi şi le băgă în buzunare, după care ieşi, îndreptîndu-se spre biroul de înregistrare, două uşi mai jos.

– Aş vrea să fac o înregistrare, zise el. Pe numele de Salomon Van der Merwe şi Jamie McGregor.

Intrase un simplu fermier sărac şi ieşi un multimilionar.

Funcţionarul îl aştepta la bar cînd intră Jamie. Era evident că răspîndise vestea, pentru că, la apariţia lui, se auzi un zumzet respectuos. În gîndul fiecăruia era o singură întrebare nerostită. Jamie se duse la

barman şi îi spuse:

– Am venit să fac cinste.

După care se întoarse spre ceilalţi.

– *Paardspan.*

Alice Jardine tocmai îşi bea ceaiul cînd Jamie intră în bucătărie. Chipul i se lumină văzîndu-l.

– Jamie! Slavă Domnului, te-ai întors sănătos!

Văzîndu-l răvăşit puţin şi îmbujorat îl întrebă:

– N-a mers bine, nu? Nu-i nimic, lasă. Hai, bea un ceai cu mine şi o să te simţi mai bine.

Fără să spună nimic, Jamie scoase din buzunar un diamant mare, pe care i-l puse doamnei Jardine în mînă.

– Mi-am ţinut promisiunea, zise el.

Ea rămase cu privirea aţintită asupra pietrei mult timp, ochii albaştri umplîndu-i-se de lacrimi.

– Nu, Jamie, nu, spuse ea şi glasul îi era foarte slab. Nu-l vreau. Nu-ţi dai seama, băiete? Ar strica tot...

Jamie McGregor se întoarse la Klipdrift în mare stil. Cu unul din diamantele mai mici cumpără un cal şi o trăsură, notînd tot ce cheltuise, aşa încît asociatul său să nu se considere înşelat. Drumul înapoi spre Klipdrift a fost uşor şi confortabil şi, gîndindu-se la

iadul prin care trecuse pe acelaşi drum, îşi spuse: „Asta-i diferenţa dintre bogat şi sărac. Săracul merge pe jos; bogatul cu trăsura."

Mai atinse calul uşor cu biciul şi îşi continuă drumul mulţumit, prin pustiul peste care se lăsa întunericul.

3

Klipdrift nu se schimbase, însă Jamie McGregor, da. Oamenii îşi aţintiră privirile asupra lui cînd intră în oraş şi se opri în faţa magazinului lui Van der Merwe. Nu numai calul scump şi trăsura atrăgeau privirile lor, ci şi aerul fericit al tînărului. Îl mai văzuseră şi la alţi prospectori care dăduseră lovitura şi totdeauna îi umplea cu o nouă speranţă în ceea ce îi privea pe ei înşişi. Se dădură la o parte cînd el sări de pe capră.

Negrul era tot acolo. Jamie îi zîmbi:

– Salut! M-am întors.

Banda legă hăţurile de un stîlp fără să spună ceva şi intră în magazin, Jamie urmîndu-l.

Salomon Van der Merwe se ocupa de un client. Micuţul olandez îşi ridică privirea şi zîmbi, ceea ce-l făcu pe Jamie să-şi dea seama că Van der Merwe aflase deja totul. Era de neînţeles, dar vestea unei lovituri străbătea continentul cu viteza luminii.

Cînd termină cu clientul, Van der Merwe îi făcu semn să meargă în spatele magazinului.

– Veniţi, domnule McGregor.

Jamie îl urmă. Fiica lui Van der Merwe pregătea prînzul.

– Bună, Margaret.

Ea roşi şi îşi întoarse privirea.

– Eh, am auzit veşti bune, zise Van der Merwe radiind.

Se aşeză la masă şi împinse farfuria şi argintăria, făcînd loc în faţa lui.

– Aşa este, domnule.

Mîndru, Jamie scoase din buzunarul hainei o pungă mare de piele, din care răsturnă diamantele pe masa de bucătărie. Van der Merwe rămase cu ochii aţintiţi asupra lor, hipnotizat, după care le luă unul cîte unul, savurîndu-l pe fiecare, păstrîndu-l pe cel mai mare la urmă. Apoi le luă pe toate şi le băgă într-un săculeţ din piele de căprioară, pe care îl închise într-un seif mare din colţul încăperii şi îl încuie.

O tentă de profundă satisfacţie i se simţi în glas cînd vorbi.

– Foarte bine aţi făcut, domnule McGregor. Foarte bine, într- devăr.

– Mulţumesc, domnule. Acesta e doar începutul. Mai sînt sute acolo. Nici nu îndrăznesc să mă gîndesc cît valorează.

– Ai făcut înregistrarea cum trebuie?

– Da, domnule, zise Jamie şi scoase din buzunar chitanţa. E pe numele amîndurora.

Van der Merwe studie chitanţa şi apoi o băgă în buzunar.

– Meriţi un premiu. Stai puţin, îi zise el şi se îndreptă pe uşa care dădea spre magazin. Vino, Margaret.

Ea îl urmă ascultătoare şi Jamie îşi spuse în sinea lui: „E ca o pisică speriată".

Cîteva minute mai tîrziu, Van der Merwe se întoarse singur.

– Uite, zise el şi, deschizînd o pungă, numără cu grijă cincizeci de lire.

Jamie se uită la el uluit.

– Pentru ce sînt ăştia, domnule?

– Pentru tine, fiule. Toţi.

– Nu... nu înţeleg.

– Ai fost plecat douăzeci şi patru de săptămîni. Două lire pe săptămînă înseamnă patruzeci şi opt de lire, iar eu îţi dau ca premiu două lire în plus.

Jamie începu să rîdă.

– Dar eu n-am nevoie de nici un premiu. Am partea mea de diamante.

– Partea ta de diamante?

– Păi, da, domnule. Partea mea de cincizeci la sută. Doar sîntem asociaţi.

Van der Merwe îl privea fix.

– Asociaţi? De unde ţi-a venit ideea asta?

– De unde...? făcu Jamie privindu-l pe olandez consternat. Doar avem un contract.

– Asta aşa e. L-ai citit?

– Nu, domnule, nu l-am citit. E scris în africană, dar aţi spus că sîntem parteneri egali.

Bătrînul scutură din cap.

– M-ai înţeles greşit, domnule McGregor. Eu n-am nevoie de parteneri. Ai lucrat pentru mine. Te-am echipat şi te-am trimis să cauţi diamante pentru mine.

Jamie simţi o furie surdă fierbînd în el.

– Nu mi-aţi dat nimic degeaba. V-am plătit o sută douăzeci de lire pentru echipament.

Bătrînul ridică din umeri.

– Eu nu-mi pierd timpul atît de preţios, certîndu-mă. O să-ţi spun ce-o să fac. O să-ţi mai dau cinci lire şi încheiem orice discuţie. Cred că sînt foarte generos.

Jamie izbucni furios.

– N-o să încheiem nici o discuţie!

Cuprins de mînie, accentul său scoţian îi reveni.

– Am dreptul la jumătate şi o s-o iau. Am făcut înregistrarea pe ambele nume.

Van der Merwe zîmbi şters.

– Atunci, înseamnă că ai încercat să mă tragi pe sfoară şi aş fi putut să pun să te aresteze pentru asta, îi zise el strecurîndu-i banii în mînă. Hai, ia-ţi banii şi şterge-o.

– O să te-nfrunt!

– Ai bani pentru un avocat? Prin părţile astea, toţi sînt ai mei, băiete.

„Nu mi se-ntîmplă mie toate astea", îşi spuse Jamie. „Este doar un coşmar". Agonia prin care trecuse, săptămînile şi lunile de mers prin deşertul arzător, munca fizică îngrozitoare din zori şi pînă-n seară, toate l-au năpădit deodată. Putea să fie mort şi

acum omul acesta încerca să-i ia ce era al lui.

Îl privi pe Van der Merwe drept în ochi.

– N-o să las lucrurile aşa. Eu n-o să plec din Klipdrift. Şi o să le spun tuturor ce-ai făcut. O să pun mîna pe partea mea de diamante pînă la urmă.

Van der Merwe începu să dea înapoi în faţa furiei din ochii de un cenuşiu pal.

– Mai bine te-ai duce la un doctor, băiete, murmură el. Cred că soarele ţi-a luat minţile.

Într-o clipă, Jamie era deasupra lui Van der Merwe. Îl ridică în aer, ţinîndu-l la nivelul ochilor.

– O să te fac să-ţi pară rău că m-ai văzut vreodată, îi zise el şi, dîndu-i drumul lui Van der Merwe, aruncă banii pe masă şi ieşi ca o furtună.

Cînd Jamie McGregor intră în barul *Sundowner*, nu mai era aproape nimeni, căci majoritatea prospectorilor se aflau pe drum spre Paardspan. Era plin de mînie şi disperare. „E incredibil", îşi spuse el. „Acum sînt bogat ca Cresus, şi-n clipa următoare sînt sărac lipit. Van der Merwe e un tîlhar şi o să găsesc eu cum să-l pedepsesc. Bine, dar cum?" Van der Merwe avea dreptate. Jamie nu avea nici cu ce să plătească un avocat care să-l apere. El nu era decît un străin acolo, în timp ce Van der Merwe era un respectat membru al comunităţii. Singura armă a lui Jamie era adevărul. Avea să le spună tuturor celor din Africa de Sud ce făcuse Van der Merwe.

Smit, barmanul, îl salută.

– Bine aţi venit înapoi. Totul e gratis, domnule McGregor. Ce vreţi să beţi?

– Un whisky.

Smit turnă unul dublu şi i-l puse lui Jamie în faţă, iar el îl dădu pe gît dintr-odată. Nu era obişnuit să bea, aşa încît băutura aceea tare îi arse gîtlejul şi stomacul.

– Încă unul, te rog.

– Vine. Totdeauna am spus că scoţienii pot băga pe oricine sub masă.

Cel de-al doilea pahar s-a dus mai uşor. Jamie îşi aminti că barmanul fusese cel care îi spusese cîndva să se ducă la Van der Merwe să-l ajute.

– Ştiai că bătrînu' Van der Merwe e un escroc? Încearcă să mă jefuiască de diamantele mele.

Smit era plin de înţelegere.

– Cum? Dar e îngrozitor. Îmi pare teribil de rău să aud aşa ceva.

– N-o să-i meargă, zise Jamie cu un glas neclar. Jumătate din diamantele alea sînt ale mele. E un hoţ şi o să am eu grijă ca toată lumea să afle asta.

– Fiţi atent. Van der Merwe e un om foarte important aici în oraş, îl avertiză barmanul. Dacă vreţi să acţionaţi împotriva lui, aveţi nevoie de ajutor. De fapt, ştiu şi persoana. Îl urăşte pe Van der Merwe la fel de mult ca dumneavoastră, continuă el, după care aruncă o privire să se convingă că nu îl putea auzi nimeni. În capătul străzii e un grajd vechi. O să aranjez eu tot. Veniţi acolo la zece diseară.

– Mulţumesc, îi spuse Jamie recunoscător. N-o să te uit.

– La zece. Grajdul vechi.

Grajdul era ceva făcut la repezeală din tablă ondulată şi se afla la marginea oraşului, pe o stradă lăturalnică. La zece fix, Jamie era acolo. Era întuneric şi trebuia să fie foarte atent. Nu vedea pe nimeni. Păşi înăuntru.

– Hei...

Nu primi nici un răspuns. Înaintă încet. Desluşea siluetele cailor care se foiau neîncetat în despărţiturile lor. Apoi auzi un zgomot în spate şi, cînd să se întoarcă, o bară de fier îl lovi peste umeri, trîntindu-l la pămînt. O bîtă îl izbi în cap şi o mînă uriaşă îl ridică şi îl ţinu aşa în timp ce pumni şi picioare îl tot loveau. Bătaia păru să ţină o veşnicie. Cînd durerea deveni prea greu de suportat şi îşi pierdu cunoştinţa, i se aruncă apă rece peste faţă. Deschise brusc ochii. Avu impresia că-l vede pe Banda, slujbaşul lui Van der Merwe, dar bătaia reînoepu. Jamie îşi simţi coastele rupîndu-se. Ceva îl lovi peste picior şi auzi zgomotul de os rupt.

Atunci îşi pierdu cunoştinţa.

Trupul îi ardea. Cineva îi zgîria faţa cu şmirghel şi, în zadar încerca să ridice o mînă ca să se apere. Făcu efortul de a deschide ochii, dar erau mult prea umflaţi. Zăcea acolo, fiecare fibră a fiinţei sale urlînd de durere şi încercă să-şi amintească unde se afla. Se

mişcă puţin şi zgîriatul reîncepu. Întinse mîna încet şi simţi nisipul. Faţa arsă îi era îngropată în nisip fierbinte. Foarte încet, fiecare mişcare fiind o suferinţă, reuşi să se ridice în genunchi. Încercă să vadă printre pleoapele umflate, dar nu desluşi decît imagini neclare. Se afla gol pe undeva prin mijlocul deşertului Karroo. Era dimineaţă devreme, dar simţea deja soarele începînd să-i ardă trupul. Pipăi în jur după mîncare sau apă. Nu era absolut nimic. Îl lăsaseră acolo să moară. „Salomon Van der Merwe. Şi bineînţeles, Smit, barmanul." Jamie îl ameninţase pe Van der Merwe şi Van der Merwe îl pedepsise la fel de uşor cum se pedepseşte un copil. „Dar o să vadă el că eu nu sînt un copil", îşi promise Jamie. „Nu mai sînt. Acum sînt un răzbunător. Or să plătească ei. Or să plătească." Ura care i se cuibări în suflet, îi dădu puterea să se ridice. Era un chin răsuflarea. Cîte coaste i-or fi rupt? „Să nu-mi fi perforat plămînii." Încercă să se ridice în picioare, dar se prăbuşi, scoţînd un ţipăt. Piciorul drept era rupt şi avea o poziţie deloc normală. Deci, nu putea să meargă.

Dar se putea tîrî.

Habar nu avea unde se afla. Probabil îl duseseră undeva, departe de drumul oamenilor, unde trupul să nu-i fie găsit decît de locuitorii deşertului, hienele, păsările de pradă şi vulturii. Deşertul era o vastă casă mortuară. Văzuse trupuri umane mîncate, pe care nu mai era nici o fărîmă de carne. Exact cînd îi treceau

astfel de gînduri prin cap, auzi fîlfîit de aripi deasupra lui, însoţit de sunetul scos de vulturi. Simţi un fior de groază. Era orb. Nu-i putea vedea. Dar îi putea mirosi.

Începu să se tîrască.

Se sili să se concentreze asupra durerii. Trupul îi ardea din cauza ei şi fiecare mică mişcare îi aducea suferinţe extraordinare. Dacă se deplasa într-un anume fel, în piciorul rupt simţea numai înţepături. Dacă îşi schimba poziţia în favoarea piciorului, îşi simţea coastele frecîndu-se una de alta. Nu suporta chinul de a sta întins; şi nu suporta nici suferinţa pe care i-o provoca mişcarea.

Continua să se tîrască.

Îi auzeà zburînd deasupra, aşteptîndu-l cu o răbdare străveche, atemporală. Mintea începu să-i rătăcească aiurea. Se afla în biserica răcoroasă din Aberdeen, în costumul curat de duminică, între cei doi fraţi ai săi. Mary, sora lui, şi Annie Cord purtau rochii albe, frumoase, de vară, iar Annie Cord îl privea zîmbindu-i. Jamie era gata să se ridice să se ducă la ea, dar fraţii lui îl traseră înapoi şi începură să-l ciupească. Ciupiturile se transformară în dureri îngrozitoare şi, din nou se tîra prin deşert, gol, cu trupul zdrobit. Ţipetele vulturilor erau şi mai puternice acum, nerăbdătoare.

Jamie încercă să deschidă ochii brusc, să vadă cît de aproape erau. Nu reuşea să desluşească decît

forme vagi pe care imaginaţia lui îngrozită le transforma în hiene fioroase şi şacali. Vîntul care îi atingea faţa nu era decît răsuflarea lor fierbinte şi împuţită.

Continuă să se tîrască, fiind conştient că, în momentul în care avea să se oprească, aveau să se năpustească asupra lui. Ardea din cauza febrei şi durerii şi nisipul fierbinte îi rănea trupul. Şi, totuşi, nu putea să renunţe, nu atîta timp cît Van der Merwe trăia.

Pierduse orice noţiune a timpului. În relitate făcuse mai puţin de zece iarzi, învîrtindu-se în cerc. Nu îşi putea da seama unde fusese şi nici încotro mergea. Se concentră asupra unui singur lucru: Salomon Van der Merwe. Îşi pierdu iar cunoştinţa şi se trezi într-o durere insuportabilă. Cineva îi împungea piciorul şi îi trebui o secundă ca să-şi amintească unde se afla şi ce se întîmpla. Se forţă să deschidă un ochi. Un vultur negru, enorm, îi ataca piciorul, trăgînd sălbatic din carnea lui, mîncîndu-l de viu cu ciocul lui ascuţit. Jamie îi văzu ochii şi ciuful din jurul gîtului. Îi simţea mirosul neplăcut aşa cum stătea pe el. Încercă să strige, dar nu ieşi nici un sunet. Făcu o mişcare bruscă înainte şi simţi valul de sînge cald ţîşnindu-i din picior. Vedea umbrele păsărilor peste tot în jurul lui, apropiindu-se de pradă. Era conştient că, data viitoare cînd avea să- şi mai piardă cunoştinţa, va fi pentru ultima oară. În clipa în care s-ar fi oprit, păsările l-ar fi năpădit din nou. Continuă să se tîrască. Începu să delireze. Auzi fîlfîitul puternic al păsărilor care veneau din ce în ce mai aproape, făcînd un cerc în jurul lui. Era prea slăbit ca să mai lupte cu ele; nu îi

mai rămăsese nici o fărîmă de putere ca să reziste. Se opri şi rămase nemişcat pe nisipul arzînd.

Păsările uriaşe se pregăteau de ospăţ.

4

Sîmbăta era zi de tîrg în Cape Town, străzile fiind pline de cumpărători, care se întîlneau cu prieteni sau persoane dragi. Buri şi francezi, soldaţi cu uniforme viu colorate şi doamne englezoaice în fuste largi şi bluze din voal se îmbulzeau în faţa bazarurilor amenajate în pieţele Braameonstein, Park Town şi Burgersdorp. Totul era de vînzare: mobilă, cai, trăsuri şi fructe proaspete. Se cereau rochii, table de şah, carne sau cărţi într-o duzină de limbi. Sîmbăta, oraşul Cape Town era un tîrg zgomotos şi agitat.

Banda mergea încet pe stradă, atent să nu dea ochi cu albii. Era prea periculos. Străzile erau pline de

negri, indieni şi alţii de culoare, minoritatea albă conducea, însă. Banda îi ura. Acela era pămîntul lui şi albii nu erau decît nişte *„uitlanders"*. Existau multe triburi în Africa de Sud: Basuto, Zulu, Bechnana, Matabele – toate Bantu. Chiar cuvîntul *„bantu"* venea de la *„abantu"* – poporul. Dar cei din Barolong – tribul lui Banda – formau aristocraţia. Banda îşi amintea ce îi povestise bunica lui despre marele regat negru care stăpînise odată Africa de Sud. Regatul *lor,* ţara *lor*. Ca acum ei să fie făcuţi sclavi de o mînă de şacali albi. Aceştia îi împinseseră pe teritorii din ce în ce mai mici, pînă cînd libertatea le-a dispărut complet. Singurul mod în care un negru mai putea supravieţui era „slim", supus aparent, dar viclean şi deştept în realitate.

Banda nu ştia nici cîţi ani avea, căci nativii nu aveau certificate de naştere. Vîrsta le era calculată după întîmplările trăite de trib: războaie şi bătălii, naşterea şi moartea marilor şefi, comete, molime şi cutremure, călătoria lui Adam Kok, moartea lui Chaka şi revoluţia uciderii vitelor. Dar nu conta vîrsta lui. Banda ştia că era fiul unui şef şi că trebuia să facă ceva pentru poporul lui. Cei din tribul Bantu aveau să se ridice din nou şi să stăpînească datorită lui. Gîndul la misiunea pe care o avea, îl făcu să meargă mai drept pentru o clipă, pînă cînd simţi ochii unui alb fixîndu-l.

Banda se grăbi către marginea oraşului, unde locuiau negrii. În locul caselor mari şi atrăgătoarelor magazine începură să apară barăci de tablă şi colibe. O luă pe o străduţă murdară, privind peste umăr ca să se convingă că nu era urmărit. Ajunse la o colibă

din lemn, se mai uită o dată în jur, bătu de două ori în uşă şi intră. O femeie neagră şi foarte slabă stătea pe un scaun într-un colţ al încăperii şi cosea o rochie. Banda îi făcu un semn, după care intră în dormitorul aflat în spate.

Îl privi pe cel întins în pat.

Cu şase săptămîni înainte Jamie McGregor îşi revenise în pat, într-o casă ciudată. Începu să-şi amintească. Era din nou în Karoo, cu trupul zdrobit, neajutorat. Vulturii...

Apoi Banda intră în micul dormitor şi Jamie fu sigur că venise să-l omoare. Van der Merwe aflase în vreun fel că Jamie trăia încă şi îşi trimisese servitorul să-l termine.

– De ce n-a venit stăpînul tău? întrebă Jamie răguşit.

– Eu nu am nici un stăpîn.

– Van der Merwe. Nu te-a trimis el?

– Nu. Dacă ar şti, ne-ar omorî pe amîndoi.

Nimic nu mai era clar.

– Unde mă aflu? Vreau să ştiu unde mă aflu.

– În Cape Town.

– Imposibil. Cum am ajuns aici?

– Eu te-am adus.

Jamie privi cîtva timp în ochii aceia negri înainte să mai spună ceva.

– De ce?

– Am nevoie de dumneavoastră. Vreau să mă

răzbun.

– Ce vrei...?

Banda veni mai aproape.

– Nu pentru mine. Nu-mi pasă de mine, dar Van der Merwe a violat-o pe soră-mea. A murit născîndu-i copilul. Sora mea avea unsprezece ani.

Jamie se lăsă pe spate la loc, uluit.

– Dumnezeule!

– Din ziua în care a murit, tot caut un alb care să mă ajute. L-am găsit în seara aceea, în grajd, unde am dat o mînă de ajutor la bătaia dumitale, domnule McGregor. V-am dus în Karoo. Mi se dăduse ordin să vă ucid. Le-am spus celorlalţi că eraţi mort şi m-am întors să vă iau cît am putut de repede. Era cît pe-aci să ajung prea tîrziu.

Jamie nu putu să nu simtă un fior rece. Putea să simtă încă mirosul greu al păsărilor de pradă care îi scobeau în carne.

– Păsările aproape că-şi începuseră ospăţul. V-am dus la căruţă şi v-am ascuns în casa alor mei. Unul din doctorii noştri v-a fixat coastele, piciorul şi v-a îngrijit rănile.

– Şi după aceea?

– O căruţă de-a rudelor mele pleca spre Cape Town. Aşa că v-am luat cu noi. Aţi fost inconştient mai tot timpul. De cîte ori adormeaţi, mă temeam că nu aveaţi să vă mai treziţi.

Jamie îl privi în ochi pe omul care îl ucisese aproape. Trebuia să se gîndească. Nu avea încredere în acel om – şi, totuşi, îi salvase viaţa. Banda voia să ajungă la Van der Merwe cu ajutorul lui. „S-ar putea şi invers", îşi spuse Jamie hotărît. Mai mult decît orice,

Jamie voia ca Van der Merwe să plătească pentru ce-i făcuse.

– Bine, îi spuse el lui Banda. O să găsesc eu un mod de a-l face pe Van der Merwe să plătească pentru amîndoi.

Pentru prima oară, un zîmbet slab apăru pe chipul lui Banda.

– O să moară?

– Nu, îi zise Jamie. O să trăiască.

Jamie se dădu jos din pat în după-amiaza aceea pentru prima dată, ameţit şi slăbit. Piciorul nu i se vindecase încă, de aceea mergea şchiopătînd puţin. Banda încercă să-l ajute.

– Lasă-mă singur. Pot şi fără să mă ajuţi.

Banda îl privea cum se mişca încet prin cameră.

– Aş vrea o oglindă, zise Jamie.

„Cred că arăt îngrozitor", îşi spuse în sinea lui. „Cît o fi trecut de cînd m-am bărbierit ultima oară?"

Banda se întoarse cu o oglindă, pe care Jamie o ridică să-şi vadă chipul. Avea în faţă un străin. Părul i se făcuse alb ca zăpada. Avea o barbă mare şi albă. Nasul îi fusese rupt şi era puţin strîmb. Chipul îi îmbătrînise cu douăzeci de ani. Obrajii supţi îi erau brăzdaţi de cute adînci şi bărbia de o cicatrice vineţie. Cea mai mare schimbare, însă, se petrecuse cu ochii. Erau nişte ochi care văzuseră prea multă durere, simţiseră prea multe, urîseră prea mult. Lăsă oglinda încet în jos.

– Ies puţin la aer, zise el.

– Îmi pare rău, domnule McGregor. Asta nu se poate.

– De ce nu?

– Albii nu vin în partea asta a oraşului, aşa cum negrii nu se duc niciodată în locurile populate de albi. Vecinii mei nu ştiu nimic de existenţa dumitale aici. Te-am adus noaptea.

– Şi cum o să plec?

– O să vă scot eu la noapte.

Jamie începu să-şi dea seama pentru prima oară cît riscase Banda pentru el. Încurcat, îi zise:

– N-am nici un ban. Am nevoie de o slujbă.

– Am făcut eu rost de o slujbă la şantierul naval. Acolo au mereu nevoie de oameni, îi zise el şi scoase nişte bani din buzunar. Uite.

Jamie luă banii.

– O să ţi-i dau înapoi.

– O să mi-o daţi pe soră-mea înapoi, îi spuse Banda.

Era miezul nopţii cînd îl scoase din colibă. Jamie privi în jur. Se afla în mijlocul unui oraş de cocioabe, o junglă de barăci ruginite şi corodate, făcute din scînduri putrezite şi pînză de sac ruptă. Pămîntul, noroios în urma unei ploi recente, emana un miros de putreziciune. Jamie se întrebă cum de oameni mîndri cum era Banda suportau să trăiască într-un asemenea loc.

– Nu e...?

– Nu vorbiţi, vă rog, şopti Banda. Vecinii mei sînt foarte curioşi.

Îl conduse afară şi îi spuse:

– Centrul oraşului e încolo. Ne vedem la şantier.

Jamie se duse la aceeaşi pensiune unde locuise la venirea lui din Anglia. Doamna Venster se afla în spatele tejghelei.

– Aş dori o cameră, spuse el.

– Sigur, domnule, zise ea zîmbind şi arătîndu-şi dintele de aur. Eu sînt doamna Venster.

– Ştiu.

– De unde să ştiţi aşa ceva? îl întrebă ea cu timiditate. V-au povestit prietenii despre acest loc?

– Doamnă Venster, nu mă mai recunoaşteţi? Am stat aici anul trecut.

Atunci ea privi cu mai multă atenţie chipul brăzdat, nasul rupt şi barba albă, dar nu dădu nici un semn că l-ar fi recunoscut.

– Nu uit niciodată un chip, dragule. Dar pe-al tău nu l-am mai văzut. Asta nu-nseamnă că nu putem fi prieteni, nu? Prietenii îmi spun Dee-Dee. Pe tine cum te cheamă, scumpule?

Şi Jamie se auzi spunînd:

– Travis. Jan Travis.

A doua zi, Jamie se duse să caute de lucru la şantierul naval.

Supraveghetorul spuse:

– Avem nevoie de spinări zdravene aici. Problema e că s-ar putea să fii cam bătrîn pentru munca asta.

– Dar n-am decît nouăsprezece ani..., începu Jamie, dar se opri, amintindu-şi chipul din oglindă. Puneţi-mă la încercare, adăugă el.

Începu ca docher, cu nouă şilingi pe zi, încărcînd şi descărcînd vapoarele care intrau în port. Auzi că Banda şi ceilalţi docheri negri primeau doar şase şilingi pe zi.

Cu prima ocazie, Jamie îl trase deoparte pe Banda şi îi spuse:

– Trebuie să stăm de vorbă.

– Nu aici, domnule McGregor. E un depozit părăsit la capătul docurilor. Ne vedem acolo la sfîrşitul schimbului.

Banda aştepta cînd Jamie ajunse la depozitul părăsit.

– Spune-mi despre Salomon Van der Merwe, zise Jamie.

– Ce-aţi vrea să ştiţi?

– Totul.

Banda scuipă.

– A venit în Africa de Sud din Olanda. Din cîte am auzit, nevastă-sa era urîtă, dar bogată. A murit din cauza unei boli; Van der Merwe i-a luat banii şi s-a dus la Klipdrift, unde a deschis prăvălia. S-a îmbogăţit înşelîndu-i pe cei care veneau să sape.

– Aşa cum m-a înşelat pe mine?

– Asta-i numai una din metodele lui. Cei care dau lovitura se duc la el pentru bani ca să-i ajute să facă ceva, dar pînă să-şi dea seama, Van der Merwe îi stăpîneşte.

– N-a-ncercat nimeni să lupte cu el?

– Cum ar fi putut? Primarul oraşului se află pe lista lui. Legea spune că, dacă, timp de patruzeci şi cinci de zile, nu se înregistrează nici o pretenţie, atunci e bine. Mai are un truc. Pretenţiile se marchează la fiecare linie de frontieră cu ţăruşi bătuţi bine. Dacă ţăruşii cad, un altul mai săritor poate avea pretenţii asupra proprietăţii. Eh, cînd Van der Merwe găseşte una care-i place, trimite pe cineva noaptea, iar dimineaţa ţăruşii sînt la pămînt.

– Dumnezeule!

– A făcut o afacere cu barmanul, cu Smit. El trimite eventuali prospectori la Van der Merwe, cu care acesta semnează contracte de asociere, iar în caz că găsesc diamante, Van der Merwe ia totul. Dacă devin o pacoste, are el o mulţime de indivizi care să-i asculte ordinele.

– Asta ştiu, zise Jamie cu amărăciune. Altceva?

– E un fanatic religios. Tot timpul se roagă pentru sufletele păcătoşilor.

– Şi despre fiică-sa?

Şi ea trebuia să fi fost amestecată.

– Domnişoara Margaret? Îi e frică de moarte de taică-său. Dacă s-ar uita doar la un bărbat, Van der Merwe i-ar ucide pe amîndoi.

Jamie se întoarse şi se îndreptă spre uşă, unde rămase privind spre port. Trebuia să se gîndească la atîtea.

– Mai vorbim mîine.

Acolo, în Cape Town, deveni Jamie conştient de enorma deosebire între albi şi negri. Negrii nu aveau alte drepturi decît cele acordate de cei aflaţi la putere. Erau duşi în nişte gheto-uri de unde nu aveau voie să plece decît ca să lucreze pentru omul alb.

– Cum suporţi toate astea? îl întrebă Jamie pe Banda într-o bună zi.

– Leul înfometat îşi ascunde ghearele. O să schimbăm totul într-o zi. Albul îl acceptă pe negru pentru că are nevoie de muşchii lui, dar trebuie să înveţe să-l accepte şi pentru mintea lui. Cu cît ne împinge mai mult într-un colţ, cu atît se teme mai mult de noi, pentru că ştie că într-o zi s-ar putea inversa şi discriminarea şi umilinţa. Nu suportă acest gînd. Dar noi vom supravieţui datorită lui *„isiko"*.

– Cine e *„isiko"*?

Banda scutură din cap.

– Nu cine, ce. E greu de explicat, domnule McGregor. Este sentimentul de a aparţine unei naţiuni care a dat numele său marelui fluviu Zambezi. Cu multe generaţii în urmă, strămoşii mei au intrat goi în apele fluviului, mînîndu-şi turmele înaintea lor. Cei mai slabi dintre ei au pierit, pradă apelor învolburate sau crocodililor înfometaţi, dar supravieţuitorii au ieşit mai puternici şi mult mai virili. Cînd un Bantu moare, *„isiko"* cere ca membrii familiei sale să se retragă în pădure, ca restul comunităţii să nu fie obligată să-i împărtăşească necazul. *„Isiko"* este dispreţul faţă de sclavul care se umileşte, încredinţarea că un om poate privi pe oricine în faţă, că merită nici mai mult, nici mai puţin decît alţii. Aţi auzit de John Tengo Jabavu?

Pronunţă acest nume cu respect.

– N-am auzit.

– Veţi auzi, domnule McGregor, îi promise Banda. Veţi auzi.

După care schimbă vorba.

Jamie începu să simtă o admiraţie din ce în ce mai mare faţă de Banda. La început exista o prudenţă între cei doi. Jamie trebui să înveţe să se încreadă într-un om care aproape că îl omorîse. Iar Banda trebuia să înveţe să aibă încredere într-un duşman dintotdeauna – un alb. Spre deosebire de majoritatea negrilor pe care îi întîlnise Jamie, Banda era educat.

– Unde ai mers la şcoală? îl întrebă Jamie.

– Nicăieri. Am muncit de mic copil. Bunica m-a educat. Lucra pentru o învăţătoare bură. Ea a învăţat să scrie şi să citească şi m-a învăţat şi pe mine. Ei îi datorez totul.

Tîrziu într-o sîmbătă după-amiază, după lucru, auzi Jamie pentru prima dată de Deşertul Namib în Great Namaqualand. Se afla împreună cu Banda în depozitul părăsit de la docuri, mîncînd o friptură de căprioară făcută de mama lui Banda. Era bună – nu prea pe gustul lui Jamie, dar castronul sé goli imediat, el întinzîndu-se pe spate, pe nişte saci vechi şi

începînd să-l întrebe pe Banda:

– Cînd l-ai cunoscut prima dată pe Van der Merwe?

– Cînd lucram la terenurile de diamant din Deşertul Namib. El e proprietarul şi are doi asociaţi. Tocmai furase partea unui biet prospector şi venise să vadă locul.

– Dacă e atît de bogat, de ce mai lucrează la magazin?

– Magazinul e momeala. Aşa pune mîna pe noi prospectori. Şi devine şi mai bogat.

Jamie îşi aminti cît de uşor fusese şi el înşelat. Cît de încrezător fusese acel băieţaş naiv! Parcă vedea chipul oval al lui Margaret cînd îi spusese: „Tata v-ar putea ajuta". Crezuse că era doar o copilă, pînă cînd îşi aminti sînii ei şi sări deodată în picioare cu un zîmbet pe chip, ridicarea colţurilor gurii încreţind cicatricea vineţie de pe bărbie.

– Spune-mi cum ai ajuns să lucrezi pentru Van der Merwe.

– În ziua cînd a venit pe plajă cu fiică-sa – care avea vreo unsprezece ani pe atunci – bănuiesc că s-a plictisit să tot stea pe acolo şi a intrat în apă şi fluxul a înhăţat-o. Am sărit şi am tras-o afară. Eram tînăr, dar am crezut că Van der Merwe avea să mă omoare.

Jamie îl privi.

– De ce?

– Pentru că o luasem în braţe. Nu pentru că eram negru, ci pentru că eram *bărbat.* Nu suportă gîndul că un bărbat îi poate atinge fata. Cineva l-a calmat şi i-a amintit că îi salvasem viaţa. M-a luat la Klipdrift ca servitor.

Ezită puţin, după care continuă:

– Două luni mai tîrziu, sora mea a venit să mă vadă, zise el foarte liniştit. Era de o seamă cu fiica lui Van der Merwe.

Jamie nu mai avea ce spune.

În cele din urmă, tot Banda rupse tăcerea.

– Ar fi trebuit să rămîn în deşertul Namib. Era o muncă uşoară. Ne tîram de-a lungul plajei şi culegeam diamante, pe care le puneam în cutiuţe de tablă.

– Ia stai puţin. Vrei să spui că diamantele stau acolo aşa, la suprafaţa nisipului?

– Chiar aşa, domnule McGregor, dar uită tot. Nimeni nu se poate apropia. E la ocean şi valurile sînt înalte de vreo zece metri. Nici măcar nu se obosesc să păzească ţărmul. Mulţi au încercat să ajungă pe mare. Au fost ucişi ori de valuri, ori de stînci.

– Mai trebuie să existe vreo cale.

– Nu mai e. Deşertul Namib ajunge pînă pe ţărmul oceanului.

– Şi intrarea pe terenul de diamante?

– E un turn de control şi un gard de sîrmă ghimpată. Dincolo de gard sînt paznici cu cîini care pot face un om fărîme. Şi au un nou tip de exploziv, mine de teren. Sînt îngropate peste tot. Dacă n-ai o hartă a minelor, poţi să fii făcut bucăţi.

– Cît de mare e terenul?

– Are vreo treizeci şi cinci de mile.

„Treizeci şi cinci de mile de diamante care stau pe nisip..."

– Dumnezeule!

– Nu sînteţi primul care se tulbură auzind de

terenul de diamante de la Namib şi n-o să fiţi nici ultimul. Eu am adunat ce mai rămăsese din cei care au încercat să ajungă acolo cu barca şi au fost sfărîmaţi de stînci. Am văzut cu ochii mei ce fac minele alea dacă faci un pas greşit şi am văzut cîinii sfîşiind gîtul unuia. Lăsaţi-o baltă, domnule McGregor. Am fost acolo. Nu e cale nici de intrare, nici de ieşire – nu viu, adică.

Jamie nu a putut să doarmă în noaptea aceea. Vedea numai treizeci şi cinci de mile de nisip presărate cu diamante uriaşe, aparţinîndu-i lui Van der Merwe. Se gîndi la mare şi la stînci, la cîinii înfometaţi ca să omoare, la paznici şi la mine. Nu se temea de primejdie; nu se temea de moarte. Se temea doar că ar fi putut să moară înainte să i-o plătească lui Salomon Van der Merwe.

Lunea următoare, Jamie a intrat în magazinul unui cartograf şi a cumpărat o hartă a Marelui Namaqualand. Era plaja din sudul Oceanului Atlantic între Luderitz la nord şi Estuarul Rîului Orange la sud. Regiunea era marcată cu roşu: *Sperrgebiet* – Interzis.

Jamie studie fiecare detaliu al regiunii, iar şi iar. Trei mii de mile de ocean între America de Sud şi Africa de Sud, nimic care să împiedice valurile, aşa încît se năpusteau cu toată furia asupra stîncilor de pe ţărmul Atlanticului de Sud. Patruzeci de mile spre

sud, de-a lungul coastei, se afla o plajă deschisă. „De acolo trebuie să-şi fi pornit bărcile ca să pătrundă în regiunea interzisă", îşi spuse Jamie. Cercetînd harta, îşi dădu seama de ce nu era păzit ţărmul. Orice acostare era imposibilă din cauza stîncilor.

Jamie îşi îndreptă din nou atenţia asupra intrării pe terenurile de diamante. După spusele lui Banda, zona era înconjurată cu sîrmă ghimpată şi patrulată douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru de către paznici înarmaţi. Chiar la intrare era un turn de control. Şi chiar dacă reuşea cineva să treacă de acest turn, tot mai rămîneau minele de teren şi cîinii paznicilor.

A doua zi, cînd Jamie îl întîlni pe Banda, îl întrebă:

– Ai spus că există o hartă a plasării minelor?

– În deşertul Namib? Supraveghetorii au hărţile şi ei conduc muncitorii la lucru. Se merge în şir indian, ca nimeni să nu poată sări în aer, zise el şi ochii i se umplură de amintiri. Într-o zi, mergeam în spatele unchiului meu, cînd s-a împiedicat de o piatră şi a căzut chiar pe o mină. N-a mai rămas prea mult din el, ca să duc acasă la familie.

Pe Jamie îl trecură fiori.

– Şi apoi mai e şi acea *„mis"* de pe mare, domnule McGregor. Nu ştii ce-i aia dacă n-ai văzut una în Namib. Vine de pe ocean şi se întinde peste tot deşertul pînă la munţi şi acoperă absolut tot. Dacă eşti prins într-una, nu mai îndrăzneşti să te mişti. Nici hărţile minelor nu-ţi mai sînt de folos atunci, pentru că nu mai vezi unde calci. Toată lumea stă pe loc pînă se ridică această *„mis"*.

– Şi cam cît durează?

Banda ridică din umeri.

– Uneori cîteva ore, alteori cîteva zile.

– Banda, tu ai văzut o astfel de hartă?

– Sînt foarte bine păzite, zise el şi îngrijorarea i se citea pe faţă. Vă mai spun o dată, nimeni n-a reuşit. Din cînd în cînd, mai încercau cîte unii să ia cîte un diamant. Există un copac special unde sînt spînzuraţi. E o lecţie, ca să nu mai încerce şi ceilalţi să fure de la companie.

Totul părea imposibil. Chiar dacă reuşea să intre pe proprietatea lui Van der Merwe, nu mai putea să iasă. Banda avea dreptate. Nu trebuia să se mai gîndească la asta.

A doua zi îl întrebă pe Banda:

– Cum îi opreşte Van der Merwe pe muncitori să fure diamante la ieşirea din schimb?

– Sînt verificaţi. Îi dezbracă la piele şi sînt căutaţi peste tot. Am văzut muncitori făcîndu-şi tăieturi în picior ca să ascundă diamante. Unii şi-au scos dinţii, băgînd diamante în locul lor. Au încercat tot felul de trucuri, adăugă el şi privindu-l pe Jamie, continuă: Dacă vreţi să mai trăiţi, scoateţi-vă ideea asta din cap.

Jamie încercă acest lucru. Dar ideea revenea, chinuindu-l. Diamantele lui Van der Merwe stînd acolo, pur şi simplu, şi aşteptînd pe nisip. Aşteptîndu-l pe el.

Soluţia îi veni în minte în noaptea aceea. Abia aşteptă să-l vadă pe Banda. Fără nici o introducere, Jamie îi spuse:

– Povesteşte-mi despre bărcile care au încercat să acosteze pe ţărm.

– Ce anume?

– Ce fel de bărci erau?

– De tot felul. O goeletă. Un remorcher. O barcă mare cu motor. Una cu pînze. Patru indivizi au încercat chiar şi cu una cu vîsle. Cît timp am lucrat eu acolo, au fost vreo şase încercări. Dar stîncile le-au făcut praf pe toate. Toţi s-au înecat.

Jamie trase adînc aer în piept.

– A-ncercat cineva cu o plută?

Banda îl privi atent.

– Plută?

– Exact, răspunse Jamie din ce în ce mai tulburat. Gîndeşte-te. N-a reuşit nimeni să ajungă la ţărm, pentru că fundul bărcilor a fost distrus de stînci. Dar o *plută* poate pluti peste aceste stînci pînă pe ţărm. Şi poate pleca la fel.

Banda îl privi cîtva timp. Cînd vorbi, o notă diferită se simţi în glasul lui.

– Să ştiţi, domnule McGregor, că s-ar putea să fie o idee...

Totul a început ca un joc, ca o posibilă soluţie pentru o problemă de nerezolvat. Dar, cu cît discutau mai mult, cu atît devenea mai tulburător. Ceea ce

începuse ca o simplă conversaţie, căpăta din ce în ce mai mult forma unui plan de acţiune. Dat fiindcă diamantele se găseau pe nisip, nu era nevoie de nici un fel de echipament. Îşi puteau construi pluta, cu o pînză, pe plaja pustie, la patruzeci de mile la sud de „Sperrgebiet", de unde puteau porni noaptea, neobservaţi. Pe ţărmul nepăzit nu erau nici mine, nici paznici cu cîini, aceştia patrulînd numai în interior. Cei doi puteau să ajungă pe plajă nestingheriţi şi să adune cîte diamante erau în stare să ducă.

– Putem să ne-ntoarcem înainte de ivirea zorilor, zise Jamie. Cu buzunarele pline cu diamantele lui Van der Merwe.

– Şi cum plecăm?

– La fel cum am venit. Plutim cu pluta pe deasupra stîncilor, pînă ieşim în larg, ridicăm pînza şi ne întoarcem acasă.

Ascultînd argumentele convingătoare ale lui Jamie, îndoielile lui Banda începură să dispară. Încerca să găsească tot felul de greşeli în plan, dar, de cîte ori venea cu cîte o obiecţie, Jamie îi dădea răspuns. Planul *ar fi putut* să funcţioneze. Partea frumoasă a lui era simplitatea şi faptul că nu cerea nici un ban. Doar mult curaj.

– N-avem nevoie decît de un sac mare în care să punem diamantele, zise Jamie şi entuziasmul lui era molipsitor.

Banda zîmbi şi spuse:

– Hai să zicem doi saci mari.

Săptămîna următoare îşi părăsiră locul de muncă şi se urcară într-o căruţă care se îndrepta spre Port Nolloth, un sat la patruzeci de mile la sud de zona interzisă unde voiau să ajungă.

La Port Nolloth coborîră şi priviră în jur. Satul era mic şi primitiv, cu barăci şi colibe din tablă, cîteva prăvălii şi o plajă albă, imaculată, care se întindea aproape la nesfîrşit. Acolo nu erau stînci şi valurile se spărgeau lin de ţărm. Era un loc perfect pentru lansarea plutei.

Nu exista nici un hotel, dar în micul tîrg Jamie găsi o cameră de închiriat şi Banda îşi găsi un pat în zona locuită de negri.

– Trebuie să găsim un loc unde să ne construim pluta în secret, îi spuse Jamie lui Banda. N-avem nevoie să ne vîndă cineva autorităţilor.

Chiar în după-amiaza aceea dădură peste un depozit părăsit.

– Aici e perfect, zise Jamie hotărît. Hai să ne apucăm de plută.

– Nu încă, spuse Banda. Să mai aşteptăm puţin. Cumpăraţi o sticlă de whisky.

– Pentru ce?

– O să vedeţi.

A doua zi dimineaţă, Jamie fu vizitat de poliţistul

regiunii, un bărbat solid şi sănătos, cu un nas mare acoperit de vinişoare proprii beţivanilor.

– 'Neaţa, îl salută el pe Jamie. Am auzit că avem un oaspete. M-am gîndit să trec pe-aici să dau bună ziua. Eu sînt sergent Mundy.

– Jan Travis, răspunse Jamie.

– Vă îndreptaţi spre nord, domnule Travis?

– Spre sud. Servitorul meu şi cu mine ne îndreptăm spre Cape Town.

– Ah. Eu am fost o dată la Cape Town. E un oraş prea mare şi prea zgomotos.

– De acord. Vă pot oferi ceva de băut, domnule sergent?

– Nu beau niciodată în timpul orelor de serviciu, zise sergentul Mundy, după care făcu o pauză, luînd apoi o hotărîre. Totuşi, măcar o dată cred că aş putea face o excepţie.

– Foarte bine.

Şi Jamie aduse sticla de whisky, întrebîndu-se de unde o fi ştiut Banda. Turnă două degete într-un pahar murdar şi i-l întinse sergentului.

– Vă mulţumesc, domnule Travis. Dar al dumitale unde e?

– Eu nu pot să beau, zise Jamie mîhnit. Din cauza malariei. De asta mă duc la Cape Town, să mă vadă un medic. O să stau aici cîteva zile să mă odihnesc. Călătoria m-a obosit foarte tare.

Sergentul Mundy îl privi cu atenţie.

– Dar arătaţi destul de bine.

– Trebuie să mă vedeţi cînd mă cuprind frigurile.

Paharul sergentului se goli. Jamie i-l reumplu.

– Vă mulţumesc. Nu vă supăraţi dacă beau, zise el

dîndu-l pe gît dintr-o singură înghiţitură. Ar trebui să plec acum. Aţi spus că o să plecaţi peste o zi, două?

– De cum o să mă simt mai bine.

– Mai vin pe-aici vineri, zise sergentul Mundy.

În noaptea aceea Jamie şi Banda începură să lucreze la plută în depozitul părăsit.

– Banda, tu ai făcut vreodată o plută?

– Păi, ca să fiu sincer, domnule McGregor, nu.

– Nici eu, zise Jamie şi se priviră amîndoi. Cît de greu o fi?

Au furat patru containere de benzină goale de cincizeci de galoane de la marginea tîrgului, şi le-au dus în depozit. Cînd le-au asamblat, le-au aşezat în aşa fel încît să formeze un pătrat. Apoi au luat patru lăzi goale şi le-au aşezat peste fiecare container cîte una.

Banda se uită neîncrezător.

– Mie nu prea mi se pare că arată a plută.

– N-am terminat încă, îi zise Jamie.

Nu găsiră nici o scîndură cu care să acopere ultimul strat şi s-au descurcat cu ce-au găsit: ramuri de copaci, crengi de fag, frunze mari de marula. Le legară pe toate cu o frînghie groasă, făcînd fiecare nod cu o mare precizie.

Cînd au terminat, Banda aruncă o privire de ansamblu.

– Tot nu arată ca o plută.

– O să arate cînd o să punem şi pînza, îi promise

Jamie.

Făcură un catarg dintr-un trunchi de copac prăbuşit şi luară două crengi plate ca vîsle.

– Acum nu mai e nevoie decît de o pînză. Şi cît mai repede. Aş vrea să plecăm chiar în noaptea asta. Sergentul Mundy vine din nou mîine.

Banda găsi pînza. Se întoarse tîrziu în seara aceea cu o pînză albastră uriaşă.

– Asta-i bună, domnule McGregor?

– E perfectă. Unde ai găsit-o?

Banda zîmbi.

– Nu mă întrebaţi. Avem destule necazuri.

Au montat pînza legînd-o jos cu un ghiu şi avînd sus o vergă şi cu acestea au terminat.

– Vom pleca la două cînd toată lumea doarme, îi zise Jamie lui Banda. Hai mai bine să ne odihnim pînă atunci.

Dar nici unul din ei nu a fost în stare să închidă ochii. Fiecare era cuprins de emoţia aventurii care îi aştepta.

La două dimineaţa s-au întîlnit la depozit. O nerăbdare şi o teamă nerostită îi stăpînea pe amîndoi. Porneau într-o călătorie care, ori avea să-i facă bogaţi, ori avea să le aducă moartea. Cale de mijloc nu exista.

– Hai, spuse simplu Jamie şi ieşiră.

Nimic nu se mişca în jur. Noaptea era liniştită şi tăcută şi cerul senin. O felie de lună se vedea. „Foarte

bine", îşi spuse Jamie. „N-o să fie prea multă lumină." Programul era complicat de faptul că erau nevoiţi să plece noaptea, ca să nu îi vadă nimeni şi să ajungă pe plaja diamantelor noaptea următoare, ca să fie înapoi pe mare înainte de ivirea zorilor.

– Curentul Benguela ar trebui să ne facă să ajungem după-amiaza tîrziu, spuse Jamie. Dar cum nu putem pătrunde pe lumină, vom aştepta pe mare lăsarea nopţii.

Banda dădu din cap afirmativ.

– Ne putem adăposti pe lîngă insulele din jur.

– Ce insule?

– Păi, sînt o mulţime – Mercury, Ichabod, Plum Pudding[1].

Jamie îi aruncă o privire ciudată.

– Plum Pudding?

– E şi una numită Roast Beef Island[2].

Jamie luă atunci harta împăturită şi se uită pe ea.

– Aici nu apare nici una din ele.

– Sînt insule de îngrăşămînt fosil. Englezii adună excrementele păsărilor şi le folosesc ca îngrăşăminte.

– Trăieşte cineva pe aceste insule?

– Ar fi imposibil. Mirosul e mult prea greu. În anumite locuri, stratul de îngrăşămînt e gros de 25 de metri. Guvernul trimite dezertori sau deţinuţi ca să-l adune. Unii mor pe insulă şi sînt lăsaţi acolo.

– Acolo o să ne ascundem, hotărî Jamie.

Deschiseră foarte încet uşa depozitului şi începură

1. prăjitură cu prune (engl.)
2. Insula fripturii (engl.)

să ridice pluta, dar nici nu o puteau urni de grea ce era. Asudară trăgînd de ea în zadar.

– Staţi puţin, zise Banda şi ieşi repede.

O jumătate de oră mai tîrziu se întoarse cu un buştean mare şi rotund.

– Să-ncercăm cu ăsta. O să apuc eu de un capăt şi dumneavoastră o să-l băgaţi dedesubt.

Jamie se minună de forţa lui Banda, văzîndu-l cum ridica pluta la un capăt. Jamie strecură iute buşteanul sub ea. Amîndoi ridicară apoi partea din spate a plutei, care se rostogoli uşor pe buştean. Cînd acesta ajunse la capătul plutei, repetară mişcarea. Era o muncă teribilă, iar cînd ajunseră pe plajă, erau amîndoi uzi leoarcă de transpiraţie. Toată operaţiunea le luase mai mult timp decît socotise Jamie. Se apropia ivireą zorilor. Trebuiau să fie departe, înainte să-i descopere sătenii şi să raporteze ce aveau de gînd. Repede, Jamie ataşă pînza şi verifică totul din nou. Avea sentimentul neplăcut de a fi uitat ceva. Deodată, dîndu-şi seama ce anume îl supără, începu să rîdă.

Banda îl privi uluit.

– E ceva de rîs?

– La început, cînd am pornit în căutarea diamantelor, aveam o tonă de ustensile. Acum nu am decît o busolă de cărat. Mi se pare prea uşor.

Banda spuse atunci încet:

– Nu cred că asta o să fie singura noastră problemă, domnule McGregor.

– Ar fi timpul să-mi spui Jamie.

Banda clătină din cap gînditor.

– Veniţi într-adevăr dintr-o ţară îndepărtată, zise el

şi zîmbi arătîndu-şi dinţii de un alb strălucitor. Ce naiba – nu pot să mă spînzure decît o dată, adăugă el şi rosti numele întîi cu buzele, după aceea tare: Jamie.

– Hai să mergem odată după diamantele alea.

Împinseră pluta pe apa liniştită şi săriră şi ei pe ea începînd să vîslească. Le trebuiră cîteva minute să se obişnuiască cu legănatul ciudatei lor ambarcaţiuni. Parcă erau călare pe un dop de plută, dar părea să funcţioneze. Pluta răspundea perfect, dusă spre nord de curentul slab. Jamie ridică pînza şi porniră în larg. Cînd s-au trezit sătenii, ei erau dincolo de orizont.

– Am reuşit! zise Jamie.

Banda clătină din cap.

– Încă nu s-a terminat, spuse el ţinîndu-şi mîna în curentul Benguela. E doar începutul.

Navigară aşa, spre nord, pe lîngă Golful Alexander, apoi trecură şi de gura fluviului Orange, fără să vadă nici un alt semn de viaţă, decît cîrduri de cormorani zburînd spre casă şi un stol de flamingo coloraţi. Cu toate că aveau la bord conserve de carne şi orez, fructe şi două bidoane de apă, erau prea nervoşi ca să poată mînca. Jamie refuza să se gîndească la primejdiile ce îi aşteptau, dar Banda nu reuşea deloc acest lucru. El mai fusese acolo. Îşi amintea de paznicii aceia groaznici, cu arme şi cîini, de minele acelea îngrozitoare şi aducătoare de moarte şi se miră cum de se lăsase tîrît într-o

asemenea aventură nebunească. Îl privi pe scoţian şi îşi spuse în sinea lui: „El e mai nebun. Eu dacă mor, mor pentru sora mea. Dar el pentru ce-ar muri?"

La amiază apărură rechinii. Erau vreo şase, îndreptîndu-se spre plută, spintecînd apa cu înotătoarele.

– Rechini cu aripi negre, zise Banda. Mănîncă oameni.

Jamie privi înotătoarele apropiindu-se şi mai mult de plută.

– Ce facem?

Banda înghiţi cu nervozitate.

– Ca să fiu sincer, Jamie, trăiesc pentru prima oară o asemenea experienţă.

Spatele unuia dintre rechini împinse pluta, care aproape că se răsturnă. Se agăţară amîndoi de catarg. Jamie apucă o vîslă pe care o aruncă spre rechin şi care, în secunda următoare, era ruptă în două. Rechinii înconjuraseră pluta, înotînd în cercuri lente şi frecîndu-şi trupurile enorme de mica ambarcaţiune. Fiecare atingere punea pluta într-o poziţie precară. Se putea răsturna în orice clipă.

– Trebuie să scăpăm de ei înainte să ne scufunde.

– Şi cum să scăpăm de ei? întrebă Banda.

– Dă-mi o conservă de carne.

– Glumeşti. Nu-i saturi tu cu o conservă de carne. Ei pe noi ne vor!

Încă o zdruncinătură şi pluta se balansă serios.

– Carnea! strigă Jamie. Dă-mi-o!

Imediat Banda îi puse o conservă în mînă. Pluta se balansă provocîndu-le greaţă.

– Deschide-o pe jumătate. Repede!

Banda scoase briceagul şi deschise conserva pe jumătate. Jamie o luă din mîna lui. Pipăi cu degetul marginile ascuţite ale metalului.

– Ţine-te bine! strigă el.

Se lăsă în jos la marginea plutei şi aşteptă. Aproape imediat, unul din rechini veni spre el, cu gura uriaşă larg deschisă, lăsînd să i se vadă şirurile lungi de dinţi. Jamie se îndreptă spre ochii lui. Se întinse cu toată puterea şi îi atinse ochiul cu metalul tăiat, spărgîndu-i-l. Rechinul îşi ridică trupul şi, pentru o clipă, pluta se opri. Apa din jurul lor se făcu deodată roşie. Toţi ceilalţi se năpustiră asupra camaradului lor rănit. Uitară de plută. Priviră amîndoi cum îşi sfîşiau neajutorata victimă, în timp ce ei se depărtau din ce în ce mai mult, pînă cînd nu mai văzură deloc rechinii.

Banda trase adînc aer în piept şi zise încet:

– Într-o zi, o să le povestesc nepoţilor despre asta. Crezi că or să creadă?

Şi rîseră cu lacrimi.

Tîrziu, în după-amiaza aceea, Jamie se uită la ceasul lui de buzunar.

– Ar trebui să ajungem pe plajă cam la miezul nopţii. Soarele răsare la şase şi un sfert. Asta înseamnă că avem patru ore la dispoziţie ca să adunăm diamantele şi două ore ca să ajungem iar în larg. Ajung patru ore, Banda?

– Vieţile a o sută de oameni n-ar fi deajuns ca să

foloseşti ce poţi culege în patru ore de pe plajă.

„Sper numai că o să apucăm să le culegem..."

Tot restul zilei continuară să navigheze spre nord, împinşi de vînt şi maree. Spre seară zăriră o insuliţă în faţă. Nu părea să aibă mai mult de două sute de iarzi circumferinţă. De cum se apropiară, mirosul puternic de amoniac fu atît de tare, încît le dădură lacrimile. Jamie înţelese de ce nu putea nimeni să locuiască acolo. Duhoarea era mai mult decît insuportabilă. Dar era locul perfect unde se puteau ascunde pînă la venirea nopţii. Jamie strînse pînza şi mica ambarcaţiune atinse ţărmul stîncos al insulei. Banda legă pluta şi săriră amîndoi pe ţărm. Întreaga insulă era acoperită cu ceea ce păreau a fi milioane de păsări: cormorani, pelicani, gîşte de mare, pinguini şi flamingo. Aerul greu era atît de urît mirositor, încît era imposibil de respirat. După cîţiva paşi erau pînă la brîu în guano.

– Să mergem înapoi la plută, îngăimă Jamie şi Banda îl urmă fără să scoată un cuvînt.

Cînd se înapoiau, un stol de pelicani îşi luară zborul, lăsînd în urmă un spaţiu gol. Trei oameni zăceau acolo, fără să se poată spune de cît timp muriseră. Cadavrele erau foarte bine păstrate de amoniacul din atmosferă, iar părul li se făcuse de un roşu aprins.

Un minut mai tîrziu, Jamie şi Banda, înapoi pe

plută, se îndreptau din nou spre larg.

Se opriră lîngă coastă, cu pînza jos, aşteptînd.

– Stăm aici pînă la miezul nopţii şi apoi intrăm.

În linişte, fiecare se pregătea în felul lui pentru ce îl aştepta. Soarele cobora încet dincolo de orizont, pictînd cerul în culorile unui artist nebun. Apoi, deodată îi învălui întunericul.

Mai aşteptară vreo două ore, după care Jamie înălţă pînza şi pluta porni spre est, spre ţărmul nevăzut. Deasupra, norii se mişcau şi lumina lunii slăbi. Pluta prinse viteză. În depărtare, cei doi începură să vadă conturul vag al coastei. Vîntul bătea mai tare, trăgînd de pînză şi împingînd pluta spre ţărm cu o viteză din ce în ce mai mare. În curînd, puteau să zărească clar conturul ţărmului, un uriaş parapet de stîncă. Chiar şi de la distanţa aceea puteau vedea şi auzi valurile enorme spărgîndu-se de stînci cu zgomot de tunet. De departe, era o imagine îngrozitoare, iar Jamie se întrebă cum era, oare, de aproape.

Se auzi şoptind:

– Eşti sigur că plaja e nepăzită?

Banda nu-i răspunse, ci doar îi arătă stîncile dinaintea lor şi Jamie înţelese. Erau mult mai ameninţătoare decît orice capcană întinsă de om. Ele erau paznicii mării şi niciodată nu se odihneau şi nici nu dormeau vreodată. Aşteptau acolo, răbdătoare, ca prada să vină singură. „Eh, o să vă-nvingem noi", îşi spuse Jamie. „O să trecem cu pluta peste voi."

Îi dusese pînă acolo, avea să-i ducă şi mai departe. Se îndreptau vertiginos acum spre ţărm şi începură să simtă deja umflăturile uriaşelor talazuri. Banda se ţinea cu toate puterile de catarg.

– Mergem prea repede.

– Nu-ţi face griji, îi zise Jamie. Cînd o să ne apropiem mai mult, o să cobor pînza şi o să încetinim. O să trecem peste stînci foarte uşor.

Forţa vînturilor şi a valurilor creştea din ce în ce mai mult, aruncînd pluta spre stîncile fatale. Jamie calculă repede distanţa rămasă pînă la ţărm şi se gîndi că valurile aveau să-i ducă şi fără pînză. O coborî repede, dar viteza nu se micşoră deloc. Pluta era acum prada valurilor uriaşe, ieşită de sub control şi zvîrlită de pe o creastă pe alta. Se legăna atît de tare, încît amîndoi trebuiau să se ţină zdravăn de ea. Jamie se aşteptase ca intrarea să fie dificilă, dar era total nepregătit pentru furia aceea nimicitoare cu care se luptau. Stîncile le apărură în faţa ochilor cu o uimitoare claritate. Puteau vedea valurile izbindu-se în ele şi explodînd în uriaşe gheizere furioase. Întreaga reuşită a planului depindea de păstrarea plutei intacte, ca să o poată folosi la întoarcere. Fără ea, erau nişte oameni morţi.

Se îndreptau direct spre stînci, împinşi de înspăimîntătoarea forţă a valurilor. Vuietul vîntului era asurzitor. Deodată, pluta fu ridicată în aer de un val uriaş şi azvîrlită între stînci.

– Ţine-te bine, Banda! strigă Jamie. Ajungem!

Uriaşul talaz ridică pluta ca pe un băţ de chibrit purtînd-o spre ţărm, pe deasupra stîncilor. Amîndoi se ţineau zdravăn, luptîndu-se cu dezechilibrul care

ameninţa să-i arunce în mare. Jamie privi în jos şi zări dedesubtul lor vîrfurile ascuţite ale stîncilor. Într-o clipă aveau să treacă peste ele şi să ajungă teferi pe ţărm.

Dar, tocmai în clipa aceea, una din stînci agăţă unul din containerele de dedesubt, dislocîndu-l. Pluta zvîcni şi un alt container fu desprins, şi apoi altul. Vîntul, valurile şi înfometatele stînci se jucau cu pluta ca şi cu o jucărie, aruncînd-o cînd înainte, cînd înapoi sau răsucind-o în aer. Jamie şi Banda simţiră lemnul cedîndu-le sub picioare.

– Sări! strigă Jamie şi, imediat cum se aruncă peste marginea plutei, un val îl luă şi îl purtă spre plajă cu viteza unei catapulte. Era prizonierul unei forţe incredibile. Nu mai avea controlul asupra celor ce se întîmplau. Era şi el parte din val. Era deasupra lui, sub el, înăuntrul lui. Trupul îi era răsucit şi întors, iar plămînii parcă stăteau să-i explodeze. Lumini începură să i se nască în cap. Atunci, îşi spuse „Mă înec". Şi trupul îi fu aruncat pe nisip. Rămase acolo, trăgîndu-şi sufletul şi umplîndu-şi plămînii cu aer curat. Pieptul şi picioarele îi erau zgîriate de nisip, iar hainele numai zdrenţe. Se ridică încet în capul oaselor şi se uită în jur după Banda. Acesta stătea ghemuit la vrei zece iarzi mai încolo, vărsînd apă de mare. Jamie se ridică în picioare şi se duse spre el clătinîndu-se.

– Totul e-n regulă?

Banda dădu din cap afirmativ, după care trase adînc aer în piept şi se uită la Jamie.

– Nu ştiu să înot.

Jamie îl ajută să se ridice. Se întoarseră şi priviră spre stînci. Nu se mai vedea nici urmă de plută.

Fusese distrusă bucăţică cu bucăţică de furia oceanului. Dar ajunseseră pe terenul cu diamante.

Nu mai aveau, însă, cum să mai plece.

5

În spatele lor, oceanul furibund. În faţă, deşertul, care se întindea nestingherit pînă la poalele munţilor depărtaţi, colţuroşi şi purpurii ai coastei Richterveld, o lume a canioanlor şi piscurilor răsucite, luminate de luna palidă. La poalele munţilor se afla Valea Hexenkessel – „cazanul vrăjitoarei" – o capcană a vînturilor. Era un peisaj primar şi dezolant, care ducea cu gîndul chiar la începuturile lumii. Singurul indiciu că omul a trecut pe-acolo era o pancartă înfiptă în nisip şi pe care citiră la lumina lunii:

Verbode gebied
Sperrgebiet

Interzis.

Nu puteau fugi pe mare, singura direcţie rămasă fiind deşertul Namib.

– Va trebui să-ncercăm să-l traversăm asumîndu-ne toate riscurile, zise Jamie.

Banda clătină din cap.

– Paznicii or să ne-mpuşte pe loc sau or să ne spînzure. Chiar dacă o să avem destul noroc să trecem şi de ei şi de cîini, n-o să putem trece de mine. Sîntem nişte oameni morţi.

Nu era teamă, ci doar o acceptare resemnată a propriului său destin.

Jamie îl privi şi simţi un profund regret. El îl băgase în această afacere, dar Banda nu se plînsese niciodată. Nici chiar atunci, conştient fiind că nu mai aveau scăpare, nu spusese nici un cuvînt de reproş.

Jamie privi din nou zidul furios al valurilor care se spărgeau de ţărm şi se gîndi că numai o minune îi ajutase să ajungă atît de departe. Era două dimineaţa, deci mai erau patru ore pînă la ivirea zorilor şi, implicit, pînă aveau să fie descoperiţi, şi încă mai erau teferi. „Să fiu al naibii dacă am de gînd să renunţ", îşi spuse el.

– Hai la treabă, Banda.

Banda clipi des.

– Ce să facem?

– Păi, am venit pînă aici după diamante, nu? Atunci, hai să le luăm.

Banda se uită lung la acel om cu privire sălbatică,

cu părul alb lipit de cap, din ai cărui pantaloni zdrenţuiţi se scurgea apa.

– Ce vrei să spui?

– Ai zis că or să ne omoare pe loc, nu? Eh, ar putea să ne omoare mai bine bogaţi decît săraci. O minune ne-a adus aici, poate tot o minune o să ne şi scoată. Iar dacă reuşim să scăpăm, al naibii să fiu dacă am de gînd s-o fac cu mîinile goale.

– Eşti nebun, zise Banda încet.

– Altfel n-am fi fost aici, îi aminti Jamie atunci, iar Banda ridică din umeri.

– La dracu! Oricum n-am altceva de făcut pînă or să ne prindă.

Jamie îşi scoase cămaşa ruptă, ceea ce făcu şi Banda la rîndul lui.

– Aşa. Unde sînt diamantele alea de care tot vorbeai?

– Peste tot, zise Banda şi adăugă: ca şi paznicii şi cîinii.

– La ei o să ne gîndim mai tîrziu. Cînd vin pe plajă?

– Cînd se luminează.

Jamie se gîndi o clipă.

– E vreun loc pe plaja asta unde *nu* vin? Unde ne-am putea ascunde?

– Nu există nici un loc unde să nu vină şi nici unul unde să poţi ascunde o muscă.

Jamie îl bătu uşor pe umăr.

– Bun, atunci. Hai să mergem.

Se uită la Banda care se lăsă în patru labe, pe nisip, începînd să înainteze, cu degetele răsfirînd nisipul. După vreo două minute se opri ţinînd în mînă

o piatră.

– Am găsit unul!

Jamie se lăsă şi el jos pe nisip, încercînd să înainteze. Primele două pietre pe care le găsi erau mici. Cea de-a treia trebuie să fi avut peste cincisprezece karate. Rămase mai mult timp cu privirea aţintită asupra ei. I se părea incredibil că o asemenea bogăţie putea fi culeasă atît de uşor. Şi totul îi aparţinea lui Salomon Van der Merwe şi asociaţilor lui. Îşi reluă lucrul.

În următoarele trei ore, cei doi adunară mai mult de patruzeci de diamante, variind între două şi treizeci de karate. La răsărit, cerul începea să se lumineze. Era timpul cînd Jamie plănuise să plece, să se urce pe plută şi să fugă. Dar acum era inutil să se mai gîndească la asta.

– În curînd o să fie lumină, zise Jamie. Hai să vedem cîte mai putem găsi.

– N-o să ne ajungă toată viaţa ca să le lichidăm pe astea. Vrei să mori foarte bogat, nu?

– Eu nu vreau să mor deloc.

Îşi reîncepură căutările, scoţînd diamant după diamant, de parcă i-ar fi cuprins nebunia. Grămada de diamante crescu, încet, încet, pînă cînd şaizeci de diamante de o valoare imensă se aflau în cămăşile lor rupte.

– Vrei să le duc eu? întrebă Banda.

– Nu. Amîndoi..., zise Jamie şi atunci înţelese ce era în mintea negrului, pentru că acela care era prins în posesia diamantelor murea mult mai încet şi în chinuri mai mari.

– Le iau eu, spuse el apoi, şi, băgîndu-le pe toate

în ceea ce mai rămăsese din cămaşă, o strînse făcînd un nod.

Orizontul era cenuşiu deschis acum, la est cerul căpătînd culorile răsăritului de soare.

Ce aveau să facă atunci? Aceasta era întrebarea! Care era răspunsul? Puteau rămîne pe loc şi să moară sau puteau înainta în interiorul deşertului şi să moară.

– Hai să mergem.

Începură să se depărteze de mare, umăr lîngă umăr.

– Unde încep minele?

– La vreo sută de iarzi în faţă.

De departe se auzi un cîine lătrînd.

– Numai că nu cred că mai trebuie să ne facem probleme în privinţa lor. Cîinii vin încoace. Schimbul de dimineaţă şi-a început lucrul.

– Cît mai au pînă la noi?

– Vreun sfert de oră. Poate zece minute chiar.

Era aproape lumină. Ceea ce fuseseră nişte forme vagi şi neclare deveneau dune de nisip şi munţi depărtaţi. Nu era nici un loc bun de ascunzătoare.

– Cîţi paznici sînt într-un schimb?

Banda se gîndi puţin.

– Vreo zece.

– Zece paznici nu sînt mulţi pentru o plajă atît de mare.

– Chiar şi un paznic ar fi destul, pentru că au arme şi cîini. Paznicii nu sînt orbi, iar noi nu sîntem invizibili.

Lătratul se auzea şi mai aproape.

– Îmi pare rău că te-am băgat în buclucul ăsta, Banda, zise Jamie atunci.

– Nu m-ai băgat tu.

Şi Jamie înţelese.

Se auzlră glasuri în depărtare.

Ajunseră în dreptul unei dune mici.

– Ce-ar fi dacă ne-am îngropa în nisip?

– S-a mai încercat. Ne-ar găsi cîinii şi ne-ar sfîşia beregata. Eu vreau să mor repede. O să-i las să mă vadă şi după aceea o să fug. Aşa or să mă împuşte. N-am... n-am chef să mă prindă cîinii.

Jamie îl prinse de braţ.

– S-ar putea să murim, dar să fiu al naibii dacă o să alerg spre moarte. Hai să-i facem să se chinuie să facă asta.

Începură să deslușească diferite cuvinte:

– Mişcaţi-vă, animale puturoase, striga o voce.

– Urmaţi-mă... în linie... Toată noaptea aţi dormit... Haideţi la muncă acum...

În ciuda vorbelor curajoase pe care le spusese, pe Jamie îl trecură fiori la auzul acelei voci. Se întoarse şi se uită din nou la mare. „Oare înecul era o moarte mai uşoară?" Privi stîncile zdrobind valurile care se aruncau asupra lor şi, deodată mai văzu ceva, dincolo de valuri, dar nu îşi dădea seama ce putea fi.

– Banda, uite...

De departe, dinspre larg, un zid cenuşiu de nepătruns se apropia de ţărm, împins de vînturile putenice dinspre vest.

– Este *„mis"!* exclamă Banda. Vine de două, trei ori pe săptămînă.

În acest timp, *„mis"* se apropia din ce în ce mai mult, ca o uriaşă perdea cenuşie, care acoperea tot cerul.

Dar şi glasurile se auzeau din ce în ce mai aproape:

– *Den donsant!* Blestematele astea de *„mis"!* Iar ne încetinesc şi şefilor n-o să le placă...

– Avem, totuşi, o şansă, zise Jamie în şoaptă acum.

– Care?

– *„Mis"!* N-o să ne mai vadă.

– N-o să ne ajute prea mult. Odată tot o să se ridice şi noi o să fim tot aici. Dacă paznicii nu se pot mişca printre mine, nici noi nu o putem face. Încearcă să traversezi deşertul ăsta înconjurat de *„mis"* şi, după nici cîţiva paşi, o să fii făcut bucăţele. Te gîndeşti la vreuna din minunile tale.

– Exact, zise Jamie.

Cerul se întuneca deasupra capetelor lor. *„Mis"* se apropia, acoperind marea, gata să înghită ţărmul. Avea un aspect înfricoşător şi ameninţător, aşa cum se rostogolea spre ei, dar Jamie îşi spuse triumfător: „O să ne salveze!"

Deodată se auzi o voce strigînd:

– Hei, voi de-acolo! Ce dracu' căutaţi aici?

Jamie şi Banda se întoarseră. În vîrful dunei, la vreo sută de iarzi de ei, un paznic în uniformă îşi încărca arma. Jamie privi din nou spre ţărm. *„Mis"* se apropia repede.

– Hei, voi doi! Veniţi aici, strigă paznicul ridicînd arma.

Jamie ridică braţele şi îi strigă.

– Mi-am sucit piciorul, nu pot să merg.

– Rămîneţi pe loc, le ordonă paznicul atunci. Vin eu la voi.

Şi lăsînd arma în jos, porni spre ei. O scurtă privire în spate le arătă că perdeaua de ceaţă ajunsese la ţărm şi înainta uşor.

– Fugi! şopti Jamie şi, întorcîndu-se, o rupse la fugă spre plajă, urmat de Banda.

– Staţi pe loc!

O clipă mai tîrziu auziră o împuşcătură şi nisipul din faţa lor explodă, dar continuară să alerge spre marele zid de ceaţă. Se mai auzi o împuşcătură, mai aproape de astă-dată, şi în clipa următoare, cei doi se aflau într-un total întuneric. Ceaţa îi atingea, îngheţîndu-i şi înecîndu-i. Parcă erau îngropaţi în vată. Le era imposibil să vadă ceva.

Glasurile erau acum înfundate şi distante, lovindu-se de zidul de ceaţă şi venind din toate părţile. Auzeau alte voci strigînd una la alta:

– Kruger!... Aici e Brent... Mă auzi?

– Te aud, Kruger...

– Sînt doi indivizi, strigă prima voce. Un alb şi un negru. Pe plajă. Împrăştie-ţi oamenii. *Skiet hom!* Ucideţi-i.

– Ţine-te de mine, şopti Jamie şi Banda îl apucă de braţ.

– Unde ai de gînd să mergi?

– Să ieşim de aici.

Jamie îşi apropie busola de faţă. Abia o vedea. Se tot întoarse pînă cînd arătă estul.

– Pe aici...

– Stai! Nu putem să mergem. Chiar dacă n-o să ne lovim de vreun paznic sau de vreun cîine, tot o să ajungem pe terenul minat.

– Ai spus că sînt vreo sută de iarzi pînă acolo, nu? Atunci, hai să ieşim de pe plajă.

Începură să meargă spre deşert, încet şi nesiguri, ca nişte orbi într-un ţinut necunoscut. Jamie număra paşii. Cădeau în nisip, se ridicau şi porneau mai departe. Din cînd în cînd, Jamie se oprea să verifice busola. Cînd bănui că făcuseră cei o sută de iarzi, se opri.

– Cam de-aici ar trebui să-nceapă terenul minat. E vreo logică în felul cum sînt plasate? Ceva care ne-ar putea ajuta?

– Să ne rugăm, răspunse Banda. Nimeni n-a reuşit să treacă de minele astea vreodată, Jamie. Sînt peste tot, îngropate cam la doi metri sub pămînt. Mai bine stăm aici pînă se ridică ceaţa şi ne predăm.

Jamie ascultă iar glasurile înfundate care se auzeau în jurul lor:

– Kruger! Ţine legătura prin voce...

– Am înţeles, Brent...

– Kruger...

– Brent...

Voci imateriale strigau una la cealată prin ceaţa care acoperea totul. Mintea lui Jamie gonea, cîntărind cu disperare orice posibilă cale de scăpare. Dacă rămîneau acolo pe loc, aveau să fie împuşcaţi chiar în clipa în care se ridica ceaţa. Dacă încercau să se strecoare printre mine, aveau să fie făcuţi bucăţi-bucăţele.

– Ai văzut vreo mină vreodată? îl întrebă Jamie în

şoaptă.

– Am ajutat la îngroparea cîtorva.

– Ce le face să explodeze?

– Greutatea unui om. Orice depăşeşte şaptezeci de kilograme le poate face să explodeze. De aceea cîinii nu pot muri.

Jamie trase adînc aer în piept.

– Banda, s-ar putea să fi găsit o soluţie, dar la fel de bine s-ar putea să nu fie bună. Ce zici, încercăm?

– Ce mai ai în cap?

– O să trecem tîrîndu-ne pe burtă. Aşa o să ne distribuim greutatea.

– Dumnezeule!

– Ce zici?

– Zic că am fost nebun că am plecat din Cape Town.

– Vii cu mine? îl întrebă Jamie abia desluşindu-i chipul.

– Nu prea îi dai omului de ales, nu?

– Atunci, haide.

Se întinse cu grijă pe nisip. Banda îl privi o clipă şi, trăgînd aer în piept, i se alătură. Începură să se tîrască foarte încet pe nisip, spre terenul minat.

– Cînd te mişti, nu te lăsa pe mîini sau pe picioare, îi şopti Jamie. Foloseşte-te de tot trupul.

Nu primi nici un răspuns. Banda era prea ocupat, concentrîndu-se asupra felului cum putea supravieţui.

Se aflau într-un vid înecăcios şi cenuşiu care îi

făcea să nu vadă nimic. În orice clipă puteau să dea peste vreun paznic, un cîine, sau să declanşeze vreo mină. Jamie se forţă să nu se mai gîndească la asta. Înaintau teribil de încet. Nici unul nu avea cămaşă şi nisipul îi zgîria. Jamie îşi dădu seama că totul era împotriva lor. Chiar dacă, printr-un noroc, aveau să reuşească să traverseze deşertul fără să fie împuşcaţi sau aruncaţi în aer, tot aveau de înfruntat gardul de sîrmă ghimpată şi paznicii înarmaţi din turnul de control de la intrare. Şi, pe urmă, nu se ştia nici cît avea să dureze ceaţa. Se putea ridica oricînd, expunîndu-i.

Continuară să se tîrască pînă cînd pierdură orice noţiune a timpului. Centimetrii deveneau metri, metrii iarzi şi iarzii mile. Habar nu aveau de cît timp înaintau aşa. Fiind siliţi să-şi ţină capul foarte aproape de pămînt, ochii, urechile şi nasul li se umplură cu nisip. Pentru a respira, făceau un efort teribil.

În depărtare, se auzea mereu ecoul glasurilor:

– „Kruger... Brent... Kruger... Brent..."

Se opreau să se mai odihnească din cînd în cînd şi să verifice busola, după care porneau din nou. Exista o tentaţie aproape copleşitoare de a se mişca mai repede, dar acest lucru ar fi însemnat să apese mai tare şi Jamie îşi imagina fragmentele metalice explodînd sub el şi străpungîndu-i burta. Aşa că menţinu ritmul acela încet. Din cînd în cînd auzeau alte voci în jurul lor, dar vorbele erau înfundate şi le era imposibil să-şi dea seama din ce parte veneau. „E un deşert foarte mare", îşi spuse Jamie plin de speranţă. „N-o să ne ciocnim de nimeni".

De undeva din neant, o formă mare, îmblănită, se

năpusti asupra lui. S-a întîmplat aşa neprevăzut, încît l-a luat prin surprindere. Simţi colţii uriaşului alsacian înfigîndu-i-se în braţ. Lăsă jos legătura cu diamante şi încercă să-i descleşteze gura cîinelui, dar, neavînd decît o mînă liberă, nu reuşi. Simţi sîngele cald şiroindu-i pe braţ. Cîinele îşi înfigea colţii şi mai adînc, în tăcere şi cu înverşunare. Începu să-şi piardă cunoştinţa. Apoi auzi un zgomot surd şi încă unul şi fălcile cîinelui îşi slăbiră strînsoarea, iar ochii i se stinseră. Sfîşiat de durere, Jamie îl văzu pe Banda lovind cîinele în cap cu legătura de diamante. Alsacianul mai gemu puţin, după care rămase nemişcat.

– Eşti teafăr? îl întrebă Banda nerăbdător, dar Jamie nu putea să mai scoată o vorbă.

Aştepta ca valurile de durere să înceteze. Banda rupse atunci o fîşie din pantaloni cu care legă strîns braţul lui Jamie, pentru a opri sîngele.

– Trebuie să mergem, îi zise el apoi. Dacă a fost unul, înseamnă că mai sînt şi alţii pe aici.

Jamie dădu din cap afirmativ. Alunecă încet înainte, luptîndu-se cu îngrozitoarele zvîcneli ale braţului.

Nu-şi mai amintea nimic din restul drumului. Era pe jumătate conştient, ca un robot. Ceva din exteriorul lui îi dirija mişcările. „Braţele înainte, împinge... Braţele înainte, împinge... Braţele înainte, împinge...". La nesfîrşit, o odisee a agoniei. Banda verifica busola acum şi, cînd Jamie o apucă în direcţie greşită, el îl întoarse uşor. Erau înconjuraţi de paznici, cîini, mine şi numai ceaţa îi apăra. Continuară să se tîrască, pentru a-şi salva vieţile, pînă cînd nici unul din

ei nu mai putu să se mişte.

Adormiră.

Cînd Jamie deschise ochii, ceva se schimbase. Zăcea pe nisip, cu trupul ţeapăn de durere, încercînd să-şi amintească unde se afla. Îl văzu pe Banda dormind la cîţiva paşi de el şi atunci îşi aminti totul. Pluta zdrobindu-se de stînci... ceaţa... Dar ceva nu era în regulă. Se ridică în capul oaselor, încercînd să-şi dea seama ce anume. Şi simţi imediat un gol în stomac. Îl vedea pe Banda! Asta nu era în regulă. Ceaţa se ridica. Auzi voci în apropiere. Privi prin perdeaua de ceaţă care se tot subţia. Se tîrîseră pînă aproape de intrarea pe cîmpul de diamante. Văzu şi turnul de control şi gardul de sîrmă ghimpată descrise de Banda. Vreo şaizeci de muncitori negri se îndreptau spre poartă. Îşi terminaseră schimbul şi urmau alţii. Jamie se ridică în genunchi şi se duse lîngă Banda scuturîndu-l. Acesta se ridică în capul oaselor, trezindu-se instantaneu. Privirile i se îndreptară spre turn şi spre poartă.

– Fir-ar să fie! zise el nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Aproape c-am reuşit.

– Am reuşit fără îndoială! Dă-mi diamantele!

Banda îi întinse legătura.

– Ce vrei să...?

– Vino după mine.

– Paznicii ăia cu armele care stau lîngă poartă or să ştie că nu sîntem de aici, zise el încet.

– Tocmai pe asta şi contez, îi spuse Jamie.

Porniră spre paznici, trecînd printre şirurile de muncitori care plecau şi printre cei care se întorceau, strigînd unii la alţii:

– O să munciţi de o să vă spetiţi, băieţi. Noi am dormit aşa bine...

– Cum aţi aranjat, blestemaţi norocoşi, să vină ceaţa?

– Dumnezeu mă ascultă pe mine, pe tine nu, că eşti rău...

Jamie şi Banda ajunseră la poartă. De partea cealaltă, doi paznici înarmaţi îi îndreptau pe cei care plecau spre o baracă mică unde aveau să fie controlaţi. „Îi dezbracă la pielea goală şi îi controlează peste tot". Jamie strînse şi mai tare legătura din mînă. Se apropie de unul din paznici.

– Scuzaţi-mă, domnule, zise el. Cu cine să vorbim pentru o slujbă aici?

Banda îl privea înmărmurit.

Paznicul se întoarse spre Jamie.

– Ce dracu' căutaţi înăuntru?

– Am venit să căutăm de lucru. Am auzit că ar fi un post de paznic, iar servitorul meu ar putea săpa. M-am gîndit...

Paznicul îi privi pe cei doi zdrenţăroşi, care nu păreau deloc de încredere.

– Ieşiţi naibii mai repede!

– Dar nu vrem să ieşim, protestă Jamie. Avem nevoie de o slujbă şi mi s-a spus că...

– Domnule, aici e zonă interzisă. N-aţi văzut ce scrie? Hai, acum plecaţi. Amîndoi!

Şi le arătă o căruţă în care se urcau cei care

terminaseră schimbul.

– Vă va duce pînă la Port Nolloth. Dacă doriţi de lucru, faceţi acolo o cerere.

– Aha, vă mulţumim, domnule, zise Jamie şi făcîndu-i semn lui Banda, porniră dincolo de poartă, spre libertate.

Paznicul privi în urma lor.

– Proştilor.

Zece minute mai tîrziu, Jamie şi Banda se aflau pe drum spre Port Nolloth, ducînd cu ei diamante valorînd jumătate de milion de lire.

6

Frumoasa trăsură înainta pe strada principală şi prăfuită a Klipdrift-ului, avînd înhămaţi doi minunaţi cai murgi. Hăţurile le ţinea un bărbat zvelt, cu aspect atletic şi cu părul alb ca zăpada, cu barba şi mustaţa albe. Purta un costum gri de croială modernă şi cămaşă fină, cravata neagră fiind prinsă cu un ac cu diamant. Avea un joben de culoarea costumului, iar pe degetul mic strălucea un inel cu diamant. Dădea impresia că era străin în oraş, dar nu era.

Klipdrift se schimbase foarte mult de cînd plecase Jamie McGregor, cu un an în urmă. Era în 1884 şi acum era un adevărat orăşel. Calea ferată fusese

construită pînă la Hopetown, o ramificaţie a ei trecînd chiar prin Klipdrift, ceea ce făcuse ca mulţi alţi emigranţi să-şi facă apariţia. Oraşul era mult mai populat ca altădată, dar oamenii păreau altfel. Mai erau mulţi prospectori, dar şi oameni de afaceri şi matroane îmbrăcate bine se vedeau intrînd şi ieşind din magazine. Klipdrift căpătase un aspect de oraş respectabil.

Jamie trecu pe lîngă trei noi săli de dans şi vreo şase baruri noi. Apoi pe lîngă o biserică recent construită, o frizerie şi un hotel, *Grand*. Oprind în faţa unei bănci, sări de pe capră şi îi aruncă indiferent hăţurile unui băiat băştinaş.

– Dă-le apă, îi zise el, după care intră şi îi spuse directorului: aş vrea să depun la banca dumneavoastră o sută de mii de lire.

Vestea se răspîndi într-o clipă, după cum se aştepta şi el însuşi, iar cînd intră în barul *Sundowner,* se afla în centrul atenţiei. Interiorul nu fusese schimbat. Era plin de lume şi priviri curioase îl urmăriră îndreptîndu-se spre bar. Smit îl salută respectuos.

– Cu ce vă servim, domnule?

Chipul lui nu trăda nici un semn că l-ar fi recunoscut.

– Whisky. Cel mai bun.

– Da, domnule.

Şi turnîndu-i în pahar, îl întrebă:

– Sînteţi nou în oraş?

– Da.

– Numai în trecere, nu?

– Nu. Am auzit că ar fi un oraş bun pentru cine ar vrea să investească.

Ochii barmanului străluciră.

– Nici n-aţi fi putut nimeri mai bine! Un om cu o sută... Vreau să spun, un om cu bani poa' să facă multe aici. De fapt, şi eu v-aş putea fi de folos, domnule.

– Chiar aşa? Cum?

Smit se aplecă spre el şi îi spuse pe un ton conspirativ:

– Îl cunosc pe cel care conduce oraşu' ăsta. Este preşedintele consiliului orăşenesc şi directorul comitetului cetăţenesc. E cel mai important om din partea aceasta de ţară. Se numeşte Salomon Van der Merwe.

Jamie sorbi din pahar.

– N-am auzit de el niciodată.

– E proprietarul magazinului de peste drum. Vă poate oferi nişte afaceri foarte bune. Ar merita să-l cunoaşteţi.

Jamie McGregor sorbi iar.

– Adu-l aici.

Barmanul aruncă din nou o privire inelului de pe degetul lui Jamie şi acului de cravată cu diamant.

– Imediat, domnule. Aş putea să-i spun şi cum vă numiţi?

– Travis. Jan Travis.

– Bine, domnule Travis, sînt sigur că domnul Van der Merwe va fi încîntat să vă cunoască, zise barmanul şi îi mai umplu o dată paharul. Ca să beţi cît

aşteptaţi. E pe gratis.

Jamie se aşează la bar cu paharul de whisky, conştient că toate privirile erau aţintite asupra lui. Mai plecaseră oameni bogaţi din Klipdrift, dar niciodată nu mai venise acolo cineva atît de bogat. Ceva nou se adăuga experienţei lor.

Barmanul se întoarse după un sfert de oră, însoţit de Salomon Van der Merwe, care se duse direct la străinul cu barba şi cu părul albe, întinzîndu-i mîna, zîmbind.

– Domnule Travis, eu sînt Salomon Van der Merwe.

– Jan Travis.

Jamie se aştepta să vadă vreun semn, ceva prin care să înţeleagă că nu îi era chiar necunoscut lui Van der Merwe, dar nu observă nimic. „Şi, de fapt, de ce ar trebui?", se întrebă Jamie. Doar nu mai rămăsese nimic din acel băiat de optsprezece ani, naiv şi idealist, care fusese. Smit îi conduse pe cei doi cu slugărnicie la o masă într-un colţ.

De cum se aşezară, Van der Merwe spuse:

– Am înţeles că doriţi să faceţi ceva investiţii aici, în Klipdrift, domnule Travis.

– S-ar putea.

– La fel de bine aş putea să vă fiu eu de folos. Ştiţi, trebuie să fiţi foarte precaut. Sînt mulţi escroci în jur.

Privindu-l, Jamie zise:

– Da, sînt convins.

Era ceva ireal în faptul că purta o conversaţie politicoasă cu cel care îi furase averea, înşelîndu-l, şi încercase apoi să-l ucidă. Ura pentru Van der Merwe

îl consumase tot anul care trecuse, setea de răzbunare fiind singura care îl mai susţinea, care îl mai ţinea în viaţă. Şi acum Van der Merwe avea să simtă răzbunarea.

– Dacă nu vă supăraţi că vă-ntreb, domnule Travis, cîţi bani aveţi de gînd să investiţi?

– Păi, la început vreo sută de mii de lire, zise Jamie nepăsător, privindu-l pe Van der Merwe cum îşi umezea buzele. Apoi poate încă vreo trei, patru sute de mii.

– Ă, s-ar putea să faceţi treabă foarte bună, da, da, chiar foarte bună. Cu o îndrumare potrivită, bineînţeles, adăugă repede Van der Merwe. V-aţi gîndit cam în ce anume aţi dori să investiţi aceşti bani?

– Cred că o să studiez problema să văd cam ce posibilităţi ar fi.

– Foarte bine, zise Van der Merwe dînd din cap cu înţelepciune. N-aţi vrea să cinăm în seara asta împreună, să mai discutăm? Fiica mea găteşte excelent. Ar fi o mare onoare pentru noi.

Jamie zîmbi.

– Mi-ar face plăcere, domnule Van der Merwe.

„Habar n-ai cîtă plăcere îmi face", îşi zise Jamie.

Începuse totul.

Drumul de la Namib pînă la Cape Town fusese lipsit de evenimente. Se opriseră într-un sătuc unde un doctor îi îngriji braţul lui Jamie, după care găsiseră

o căruţă care îi duse pînă la Cape Town. Fusese o călătorie lungă şi grea, dar ei nu mai dăduseră atenţie lipsei de confort. Odată ajunşi, Jamie luă o cameră la frumosul hotel *Royal* de pe strada Plein – *„Patronat de Alteţa Sa Regală, Ducele de Edinburgh"* – fiind condus în apartamentul regal.

– Aş dori să-mi trimiteţi cel mai bun frizer din oraş, îi spuse el directorului. După aceea, un croitor şi un cizmar.

– Imediat, domnule, fu răspunsul directorului.

„Uluitor ce pot face banii", îşi spuse în sinea lui, Jamie.

Baia apartamentului regal era ceva de vis. Jamie se întinse în apa caldă, gonindu-şi oboseala din oase şi gîndindu-se la incredibilele săptămîni care trecuseră. Oare, numai cu cîteva săptămîni în urmă, el şi cu Banda construiseră pluta? Păreau să fi trecut ani. Jamie îşi aminti de drumul spre „Sperrgebiet", de rechini, de valurile acelea cumplite şi de stîncile care fărîmaseră pluta complet. Şi de *„mis"*, şi de tîrîtul peste mine şi de cîinele acela uriaş care îl atacase... De strigătele groaznice, înăbuşite, care aveau să-i răsune mereu în urechi: „Kruger... Brent... Kruger... Brent..."

Dar, mai întîi de toate, se gîndi la Banda. Prietenul lui.

Ajunşi la Cape Town, Jamie îi spusese:

– Rămîi cu mine.

La care Banda, zîmbind şi dezvelindu-şi, astfel, frumoşii dinţi albi, îi răspunsese:

– Viaţa e prea plictisitoare alături de tine, Jamie. Trebuie să mă duc undeva să găsesc ceva palpitant.

– Şi ce-o să faci acum?

– Păi, graţie ţie şi minunatului tău plan de a trece cu pluta peste stînci, o să-mi cumpăr o fermă, o să-mi iau o nevastă şi o să am o mulţime de copii.

– Foarte bine, atunci hai să mergem la *„Diamant Kooper"*, ca să-ţi dau partea ta de diamante.

– Nu, zise Banda. Nu vreau.

Jamie se încruntă.

– Ce tot spui? Jumătate din ele sînt ale tale. Eşti milionar.

– Nu. Uită-te la pielea mea, Jamie, dacă aş deveni milionar, viaţa mea n-ar mai valora nici cît negru sub unghie.

– Bine, dar poţi ascunde undeva o parte din ele. Poţi...

– N-am nevoie decît de atît cît să-mi ajungă să-mi cumpăr o fermă şi doi boi ca să-mi pot lua o soţie. Două, trei diamante mici mi-ar putea da tot ce-mi doresc. Restul sînt ale tale.

– Imposibil. Nu poţi să-mi dai mie şi partea ta.

– Ba pot, Jamie. Pentru că tu o să mi-l dai pe Salomon Van der Merwe.

Jamie îl privi cîteva clipe.

– Îţi promit.

– Atunci, la revedere, prietene.

Şi cei doi îşi strînseră mîinile.

– O să ne mai vedem, zise Banda. Şi data viitoare gîndeşte-te la ceva *cu adevărat* palpitant.

Banda se depărtă apoi cu trei diamante mici ascunse cu grijă în buzunar.

Jamie trimise părinţilor săi un cec de douăzeci de mii de lire, cumpără cea mai frumoasă trăsură cu cai şi se îndreptă spre Klipdrift.

Venise timpul să se răzbune.

Intrînd în seara aceea în magazinul lui Van der Merwe, Jamie McGregor fu cuprins de o senzaţie atît de neplăcută, încît trebui să se oprească puţin să-şi recapete stăpînirea de sine.

Van der Merwe veni repede din spate şi, văzîndu-l, chipul i se lumină.

– Domnul Travis! exclamă el. Bine aţi venit!

– Vă mulţumesc, domnule... mă scuzaţi, dar nu v-am reţinut numele...

– Van der Merwe. Salomon Van der Merwe. Nu vă cereţi scuze. Numele olandeze totdeauna se reţin greu. Masa e gata. Margaret! strigă el conducîndu-l pe Jamie în camera din spate.

Nimic nu se schimbase. Margaret supraveghea o tigaie pe plită, cu spatele la ei.

– Margaret, a venit oaspetele despre care ţi-am vorbit, domnul Travis.

Ea se întoarse.

– Bună seara.

Nici un semn că l-ar fi recunoscut.

– Încîntat, zise Jamie.

Se auzi sunînd clopoţelul de la intrare şi Van der Merwe spuse:

– Mă scuzaţi, mă-ntorc imediat. Vă rog să vă simţiţi ca acasă, domnule Travis.

Şi ieşi repede.

Margaret aduse la masă o farfurie aburindă cu legume şi cu carne şi, cînd se repezi la cuptor să scoată pîinea, dădu de Jamie care o privea tăcut. Se mai împlinise de cînd nu o mai văzuse. Era acum femeie în toată puterea cuvîntului, emanînd o sexualitate inexistentă înainte.

– Tatăl dumitale mi-a spus că găteşti excelent.

Ea roşi.

– Aşa... aşa sper, domnule.

– N-am mai mîncat demult mîncare gătită şi de-abia aştept, zise el luîndu-i din mînă o farfurie cu unt şi aşezînd-o pe masă.

Ea fu atît de surprinsă, încît aproape că scăpă farfuria cealaltă din mînă. Nu auzise niciodată ca un bărbat să se amestece în treburile femeii. Îl privi uimită. Un nas rupt şi o cicatrice stricau ceea ce altminteri ar fi fost un chip foarte drăguţ. În ochii lui de un gri deschis se citea inteligenţă şi o putere arzătoare. Părul alb îi spunea că nu era tînăr, şi, totuşi, emana tinereţe. Era înalt şi puternic şi... Margaret se întoarse, tulburată de privirea lui.

Van der Merwe se întoarse repede, frecîndu-şi mîinile.

– Am închis magazinul, zise el. Haideţi să ne

aşezăm la masă.

Lui Jamie i se dădu locul de onoare.

– Mai întîi să ne rugăm, spuse Van der Merwe.

Închiseră ochii. Margaret îi întredeschise, însă pe ai săi, pentru a-l studia în voie pe străin, în timp ce vocea tatălui său se auzea ca un zumzet:

– O, Doamne, toţi sîntem nişte păcătoşi în faţa Ta şi trebuie să fim pedepsiţi. Dă-ne puterea să îndurăm greutăţile pe acest pămînt, ca să ne putem bucura de fructele raiului cînd vom fi chemaţi. Îţi mulţumim, Doamne, că ne ajuţi pe noi cei care vrem să prosperăm. Amin.

După care începu să servească. De astă dată, porţiile date lui Jamie erau cele mai mari. Vorbiră în timpul mesei.

– Este prima oară cînd vreţi să întreprindeţi aşa ceva, domnule Travis?

– Da, e prima oară, zise Jamie.

– Înţeleg că n-aţi adus-o şi pe doamna Travis.

– Nu există nici o doamnă Travis. Încă n-am găsit pe cineva care să mă accepte, zise Jamie zîmbind.

„Care femeie l-ar refuza oare?", se întrebă Margaret lăsînd ochii în jos de teamă ca nu cumva străinul să-i citească gîndurile.

– Klipdrift este un oraş plin de posibilităţi, domnule Travis. Plin de posibilităţi.

– Aş dori să le cunosc şi eu, zise el privind spre Margaret, care roşi.

– Dacă nu sînt prea indiscret, domnule Travis, aş putea să ştiu şi eu de unde aveţi toată această avere?

Întrebările prea directe ale tatălui o stînjeneau pe Margaret, dar pe străin nu păreau să-l deranjeze.

– Am moştenit-o de la tatăl meu, zise el nestingherit.

– Ah, dar sînt convins că aveţi o bogată experienţă în afaceri.

– Foarte puţin, mă tem. Am nevoie de multe îndrumări.

Van der Merwe radia.

– Soarta a făcut să ne întîlnim, domnule Travis. Eu am unele cunoştinţe foarte bune. Într-adevăr, foarte bune şi vă pot garanta aproape că vă pot dubla banii numai în cîteva luni, zise el şi, aplecîndu-se puţin, îl bătu uşor pe braţ. Am senzaţia că azi e o zi mare pentru amîndoi.

Jamie zîmbi doar.

– Bănuiesc că staţi la *Grand Hotel*, nu?

– Exact.

– E îngrozitor de scump, dar bănuiesc că un om cu posibilităţile dumneavoastră..., adăugă el încîntat.

– Am auzit că împrejurimile sînt foarte interesante, zise Jamie. Ar fi o lipsă de respect dacă v-aş ruga să-i daţi voie fiicei dumneavoastră să mă însoţească puţin mîine?

Margaret îşi simţi inima oprindu-i-se o clipă, iar Van der Merwe se încruntă.

– Eu ştiu? Ea...

Una din regulile de nezdruncinat ale lui Salomon Van der Merwe era să nu lase niciodată un bărbat singur cu fiica sa. Totuşi, în cazul domnului Travis, hotărî că n-ar fi fost rău dacă ar fi făcut o excepţie. Fiind atîţia bani în joc, nu voia să pară nepoliticos.

– M-aş putea dispensa de Margaret puţin. Ce zici, Margaret, îi arăţi împrejurimile oaspetelui nostru?

– Cum vrei dumneata, tată, zise ea încet.

– Atunci s-a aranjat, spuse Jamie zîmbind. Pe mîine dimineaţă la zece.

După plecarea acelui oaspete înalt şi elegant îmbrăcat, Margaret strînse masa şi spălă vasele complet ameţită. „O zice că sînt o proastă". Se gîndi iar şi iar la ce spusese în timpul mesei. Nimic. Pur şi simplu, avusese limba legată. De ce, oare? Nu vorbise înainte cu sute de bărbaţi în magazin, fără să pară o proastă? Sigur că ei nu o priviseră ca Jan Travis. „Toţi bărbaţii îl au pe diavol în ei, Margaret. N-o să-i las să-ţi corupă inocenţa." Mai auzea încă vocea tatălui ei. Să fi fost, oare, adevărat? Slăbiciunea şi tremurul pe care le simţise sub privirea străinului? Îi corupea inocenţa? Acest gînd îi dădea fiori plăcuţi prin tot trupul. Se uită la farfuria pe care o ştersese de trei ori şi se aşeză pe scaun. Ar fi vrut să mai fi trăit mama ei.

Mama ei ar fi înţeles totul. Margaret îşi iubea tatăl, dar, uneori, avea sentimentul puternic că nu era decît prizoniera lui. O îngrijora faptul că nu lăsa nici un bărbat să se apropie de ea. „N-o să mă mărit niciodată", se gîndi ea. „Cel puţin pînă la moartea lui". Acele gînduri răzvrătite îi dădeau un sentiment de vinovăţie, aşa că se duse repede în magazin, unde tatăl ei, în spatele tejghelei, făcea nişte socoteli.

– Noapte bună, tată.

Van der Merwe îşi scoase ochelarii cu rame de aur

şi se frecă la ochi înainte să-şi îmbrăţişeze fiica. Margaret nu şi-a dat seama de ce nu s-a lăsat îmbrăţişată, plecînd.

Singură, în despărţitura care îi servea drept dormitor, îşi privi chipul în oglinjoara de pe perete. Nu îşi făcea iluzii. Nu era drăguţă. Doar interesantă. Ochi frumoşi. Pomeţi înalţi. Siluetă frumoasă. Se apropie mai mult de oglindă. Oare ce văzuse Jan Travis cînd o privise? Începu să se dezbrace. Şi, Jan Travis era acolo, cu ea, o privea, cu ochii lui arzători într-ai ei. Îşi scoase pantalonaşii şi camizola din muselină, rămînînd goală în faţa lui. Mîinile îi mîngîiau uşor sînii şi simţi sfîrcurile întărindu-se. Degetele alunecară peste abdomenul plat şi mîinile lui se alăturară alor ei, coborînd uşor. Ajunseseră între picioare acum, atingînd încet, mîngîind, frecînd, mai tare, mai repede şi mai repede, pînă cînd fu cuprinsă într-un vîrtej de senzaţii care, în cele din urmă, explodară înăuntrul ei; îi şopti numele şi căzu pe pat.

Mergînd a doua zi cu trăsura prin oraş, Jamie se minună încă o dată văzînd cîte se schimbase. Unde înainte fusese o mare de corturi, acum erau case destul de frumoase, din lemn, cu acoperişuri din tablă ondulată sau din paie.

– Klipdrift pare să prospere foarte mult, zise Jamie.

– Bănuiesc că unui nou venit i se pare interesant, spuse Margaret, zicîndu-şi apoi în sinea ei: „Eu l-am urît pînă acum".

Ieşiră din oraş, îndreptîndu-se spre taberele căutătorilor de pe malul rîului Vaal. Ploile transformaseră împrejurimile în grădini imense şi colorate, pline de tufe bogate de Karroo, buruieni şi plante care nu existau în nici o altă parte a lumii. Trecînd pe lîngă un grup de prospectori, Jamie îi întrebă:

– S-a găsit ceva în ultimul timp?

– Da, în cîteva locuri. De cîte ori se-mprăştie vestea, alte sute de noi veniţi dau buzna, dar majoritatea pleacă săraci şi cu inimile zdrobite.

Margaret simţi că trebuia să-l avertizeze în legătură cu pericolul existent.

– Tatei nu i-ar plăcea dacă m-ar auzi vorbind astfel, cred că e ceva îngrozitor, domnule Travis.

– Pentru unii, probabil,zise Jamie. Pentru unii, da.

– Aveţi de gînd să staţi mai mult?

– Da.

Îşi simţi inima radiind.

– Bun, spuse ea şi adăugă repede: tata va fi încîntat.

Au umblat aşa toată dimineaţa şi, din cînd în cînd, Jamie se oprea să discute cu prospectorii. Mulţi o recunoşteau pe Margaret şi îi vorbeau respectuos. Erau în ea o căldură şi un aer prietenos pe care nu le arăta în prezenţa tatălui ei.

Continuîndu-şi drumul, Jamie îi spuse:

– Toată lumea pare să te cunoască.

Ea roşi.

– Pentru că vîn şi fac afaceri cu tata. El le dă echipamente multora.

Jamie nu făcu nici un comentariu. Îl interesa mai mult ceea ce vedea. Calea ferată adusese schimbări foarte mari. O nouă asociaţie numită *De Beers*, după fermierul pe al cărui teren se descoperiseră diamante prima oară, şi-a cumpărat principalul rival, Barney Barnoto, şi acum De Beers se ocupa de adunarea a sute de mici revendicări într-o singură organizaţie. Se descoperise aur recent, nu departe de Kimberley, la un loc cu mangan şi zinc. Jamie era convins că acesta nu era decît începutul, că Africa de Sud era un izvor de minereuri. Cineva precaut avea nişte posibilităţi incredibile.

Se întoarseră după-amiază tîrziu. Jamie opri trăsura în faţa magazinului lui Van der Merwe zicînd:

– Aş fi încîntat dacă dumneata şi tatăl dumitale mi-aţi fi oaspeţi la cină.

Margaret se îmbujoră.

– O să-i spun tatei. Sper să fie de acord. Vă mulţumesc pentru această zi minunată, domnule Travis, zise ea şi fugi înăuntru.

Luară masa toţi trei în sufrageria spaţioasă de la *Grand Hotel*.

Încăperea era plină şi Van der Merwe mormăi:

– Nu-nţeleg cum pot să-şi permită să mănînce aici.

Jamie luă un meniu şi îl studie. O friptură costa o liră şi patru şilingi, cartofii patru şilingi şi o bucată de

plăcintă cu mere zece şilingi.

– Sînt nişte escroci! se lamentă Van der Merwe. Mănînci de cîteva ori aici şi ajungi la azilul de săraci.

Jamie se întrebă ce l-ar fi putut face pe Salomon Van der Merwe să ajungă la azilul de săraci. Îşi puse în gînd să afle. Comandară şi Jamie observă că Van der Merwe ceruse cele mai scumpe feluri de mîncare din meniu. Margaret comandă doar supă. Era prea tulburată ca să poată mînca. Îşi privi mîinile, amintindu-şi ce făcuseră cu o seară în urmă şi se simţi vinovată.

– Pot să-mi permit o cină, o necăji Jamie. Cere orice vrei.

Ea roşi.

– Vă mulţumesc, dar nu... nu prea mi-e foame.

Van der Merwe observă roşeaţa şi se uită iute de la ea la Jamie.

– Fiica mea e o fiinţă deosebită, domnule Travis, deosebită.

Jamie dădu din cap afirmativ.

– Vă împărtăşesc întru totul această părere, domnule Van der Merwe.

Cuvintele lui o făcură pe Margaret atît de fericită, încît cînd li se aduse ce comandaseră, nu putu să mănînce nici măcar supa. Efectul pe care Jan Travis îl avea asupra ei era incredibil. Citea înţelesuri ascunse în fiecare cuvînt şi gest al lui. Dacă îi zîmbea, însemna că o plăcea mult; dacă se încrunta, însemna că o ura. Sentimentele lui Margaret erau ca un termometru emoţional care urca şi cobora mereu.

– Aţi văzut ceva interesant, astăzi? îl întrebă Van der Merwe pe Jamie la un moment dat.

– Nu prea, nimic deosebit, răspunse Jamie simplu.

Van der Merwe se aplecă puţin.

– Fiţi atent, domnule, ce vă spun, asta-i o regiune care o să-nflorească extraordinar de iute. Dacă eşti deştept, investeşti aici, acum. Calea ferată o să facă din oraşul ăsta un al doilea Cape Town.

– Ştiu eu, zise Jamie neîncrezător. Am auzit de o mulţime de oraşe ca ăsta de care s-a ales praful. N-am chef să-mi bag banii într-un oraş fantomă.

– Nu Klipdrift, îl asigură Van der Merwe. Se găsesc din ce în ce mai multe diamante. Şi aur.

Jamie ridică din umeri.

– Şi cît o să dureze?

– Eh, nimeni nu ştie sigur, dar...

– Vedeţi!

– Nu vă pripiţi, îl sfătui Van der Merwe. N-aş vrea să rataţi o mare ocazie.

Jamie reflectă.

– S-ar putea să mă cam pripesc. Margaret, mă mai însoţeşti şi mîine?

Van der Merwe deschise gura să se împotrivească, dar o închise imediat. Îşi aminti vorbele domnului Thorenson, bancherul său: „A venit şi a depus o sută de mii de lire, cît se poate de calm, Salomon, şi a zis că o să mai depună şi alţii."

Lăcomia era mai mare.

– Bineînţeles că o să vină, zise el.

A doua zi dimineaţă, Margaret se îmbrăcă în

rochia de duminică, aşteptîndu-l pe Jamie. Cînd intră tatăl ei şi o văzu, se făcu roşu de furie.

– Vrei să creadă omul că eşti cine ştie ce fel de femeie... că te îmbraci aşa ca să-l seduci? Aici e vorba de afaceri, fetiţo. Scoate-ţi asta şi pune-ţi hainele de lucru.

– Bine, tată, dar...

– Fă cum ţi-am spus!

Nu se certă cu el.

– Da, tată.

Van der Merwe îi privi plecînd douăzeci de minute mai tîrziu, întrebîndu-se dacă nu cumva făcea o greşeală.

De astă dată Jamie o luă în direcţie opusă. Peste tot se vedeau semne de noi schimbări şi construcţii. „Dacă or să continue descoperirile", îşi spuse Jamie – şi avea toate motivele să creadă că aveau să continue – „se pot face bani mult mai mulţi din proprietăţi decît din diamante sau aur. Klipdrift va avea nevoie de mai multe bănci, hoteluri, baruri, magazine, bordeluri..." Lista putea continua la nesfîrşit. Acestea erau posibilităţile.

Jamie era conştient că Margaret îl ţintuia cu privirea.

– S-a-ntîmplat ceva? o întrebă el atunci.

– Ah, nu, nimic, zise ea, privind repede în altă parte.

Acum o studia Jamie, observînd fericirea care o învăluia. Margaret era perfect conştientă de apropierea şi de virilitatea lui. El îi simţea sentimentele. Era o femeie fără bărbat.

La amiază, Jamie ieşi de pe drumul principal, îndreptîndu-se spre o regiune împădurită, lîngă un izvor, oprind la umbra unui baobab. Pusese pe cei de la hotel să-i facă un pachet de prînz. Margaret întinse o faţă de masă şi desfăcu pachetul, din care începu să scoată mîncarea: friptură rece de miel, pui fript, orez, gem de gutui, mandarine, piersici şi *„soetekoekjes"*, prăjiturele ornate cu migdale.

– Dar ăsta-i banchet în toată regula! exclamă ea. Mă tem că nu merit toate astea, domnule Travis.

– Meriţi mult mai mult, îi zise Jamie şi ea continuă să-şi facă de lucru.

Atunci, Jamie îi cuprinse capul între palme.

– Margaret... uită-te la mine.

– Ah! Vă rog. Eu...

Tremura.

– Uită-te la mine.

Ridică încet capul şi îl privi în ochi. O îmbrăţişă şi îşi apăsă buzele pe ale ei, ţinînd-o şi mai strîns.

După cîteva clipe ea se smulse din strînsoare şi scuturâ din cap, zicînd:

– Oh, Doamne. Nu trebuie. Nu, nu trebuie. O să ajungem în iad.

– În rai.

– Mi-e teamă.

– N-are de ce să-ţi fie teamă. Îmi vezi ochii? Ei pot să privească în tine şi ştii ce văd, nu? Vrei să fac dragoste cu tine şi asta o să şi fac. N-ai de ce să te temi, pentru că îmi aparţii. Ştii asta, nu? Îmi aparţii mie, Margaret. Spune-o. Îi aparţin lui Jan. Hai, spune-o. Îi-aparţin-lui-Jan.

– Îi-aparţin-lui-Jan.

Îşi apăsă iar buzele pe ale ei şi începu să îi desfacă corsajul. O clipă mai tîrziu, era complet goală în adierea uşoară şi el o aşează, blînd, pe pămînt. Trecerea tremurătoare de la copilărie la statutul de femeie deveni o experienţă tulburătoare şi înălţătoare, care o făcu să se simtă mai plină de viaţă decît se simţise vreodată în viaţa ei. „Voi ţine minte aceste clipe toată viaţa", îşi spuse ea atunci. Patul de frunze şi adierea caldă care îi mîngîia trupul gol, umbra baobabului care le învăluia trupurile. Au făcut dragoste din nou şi a fost şi mai minunat. „Nici o femeie nu poate iubi un bărbat, cît îl iubesc eu pe acest om", îşi spuse în sinea ei.

După orgasm, Jamie o luă în braţele sale puternice şi ea îşi dorea să rămînă acolo veşnic. Îşi ridică privirea spre el şi îl întrebă în şoaptă:

– La ce te gîndeşti?

El zîmbi şi îi răspunse, tot în şoaptă:

– Că sînt mort de foame.

Ea izbucni în rîs şi începură să mănînce protejaţi de umbra copacilor. După aceea înotară şi se întinseră la soare să se usuce. Din nou făcură dragoste şi ea îşi spuse: „Aş vrea ca ziua de azi să nu se mai termine."

Seara, Jamie se afla la o masă în barul *Sundowner*, cu Van der Merwe.

– Aţi avut dreptate, zise el. Ar putea exista unele posibilităţi mai mari decît aş fi crezut.

Van der Merwe era încîntat.

– Ştiam eu că sînteţi prea deştept ca să nu vedeţi acest lucru, domnule Travis.

– Concret, ce m-aţi sfătui să fac? îl întrebă Jamie.

Van der Merwe privi în jur şi îi spuse coborînd vocea:

– Chiar astăzi am aflat de o nouă lovitură de diamante la nord de Pniel. Mai sînt zece revendicări disponibile încă, pe care le putem împărţi între noi. Eu pun cincizeci de mii de lire pentru cinci dintre ele, dumneavoastră puneţi cincizeci de mii pentru celelalte cinci. Sînt diamante acolo să le iei cu lopata. Putem deveni milionari peste noapte. Ce ziceţi?

Jamie ştia exact ce era în mintea lui. Van der Merwe avea să le oprească pe cele mai bune şi lui aveau să-i rămînă celelalte. În plus, era în stare să-şi taie gîtul, dacă Van der Merwe avea să pună vreun ban.

– Pare interesant, zise el. Cîţi prospectori sînt implicaţi?

– Doar doi.

– Şi de ce atîţia bani? întrebă el pe un ton nevinovat.

– Eh, asta e chiar o întrebare inteligentă, zise Van der Merwe şi se aplecă puţin. Vedeţi, ei ştiu valoarea

terenurilor, dar nu au banii necesari cu care să le exploateze. Aici intrăm noi doi. Le dăm o sută de mii de lire şi le lăsăm douăzeci la sută din terenuri.

Strecură cele douăzeci la sută atît de uşor, încît aproape că nici nu se băgă de seamă. Jamie era convins că prospectorii aveau să rămînă şi fără diamante şi fără bani. Totul avea să se ducă la Van der Merwe.

– Va trebui să ne mişcăm repede, însă, îl anunţă Van der Merwe. De cum o să se răspîndească vestea...

– Să nu pierdem ocazia, zise şi Jamie.

Van der Merwe zîmbi.

– Voi face contractele imediat.

„În africană", îşi spuse Jamie.

– Eh, mai sînt şi alte afaceri pe care le consider interesante, Jan.

Fiind important ca asociatul său să fie mereu bine dispus, Van der Merwe nu se mai împotrivi cînd Jamie o rugă pe Margaret să-l însoţească. Ea se îndrăgostea şi mai mult pe zi ce trecea. La el i se îndreptau gîndurile seara înainte să adoarmă, cu el se trezea în gînd dimineaţa cînd deschidea ochii. Jamie făcu să se nască în ea o senzualitate, pe care nici nu o bănuia măcar, de parcă ar fi descoperit deodată pentru ce era făcut trupul ei, iar toate lucrurile de care fusese învăţată să se ruşineze, deveniră daruri

minunate, cu care îi făcea plăcere lui Jamie. Şi ei înseşi. Dragostea era un minunat ţinut ce trebuia explorat. Un ţinut senzual, cu văi tulburătoare şi rîuri de miere. Nu se mai sătura.

Nu erau greu de găsit locuri izolate unde să facă dragoste, de fiecare dată pentru Margaret fiind la fel de tulburător ca prima oară.

Vechiul sentiment de vinovăţie faţă de tatăl ei o urmărea mereu. Salomon Van der Merwe era un credincios al Bisericii Olandeze Reformate şi ea ştia că, dacă ar fi aflat vreodată, nu ar fi existat iertare. Nici chiar acolo unde loculau, unde oamenii se bucurau de plăceri acolo unde le găseau, nu ar fi găsit nici o înţelegere. Existau numai două feluri de femei în lume – cuminţi şi tîrfe – şi o fată cuminte nu ar fi lăsat un bărbat să se atingă de ea înainte de a se fi căsătorit cu el. Aşa că ar fi fost considerată o tîrfă. „Dar e nedrept", îşi spuse ea. „A dărui şi a lua înapoi dragoste, e prea frumos ca să fie ceva rău". Dar, această preocupare, fiind din ce în ce mai acută, o făcu să aducă vorba de căsătorie.

Se plimbau de-a lungul rîului Vaal, cînd ea spuse:

– Jan, ştii cît de mult...

Dar nu mai ştia cum să continue.

– Vreau să spun că...

Disperată, izbucni:

– Ce-ai zice să ne căsătorim?

Jamie începu să rîdă.

– Sînt cu totul de acord, Margaret. Cu totul de acord.

Atunci începu şi ea să rîdă. Era cea mai fericită clipă din viaţa ei.

Duminică dimineaţa, Salomon Van der Merwe îl invită pe Jamie să-i însoţească la biserică. Biserica Nederduits Hervormde, era o construcţie mare şi impresionantă, într-un fel de stil gotic, cu amvonul într-un capăt şi o orgă uriaşă în celălalt capăt. Cînd intrară, Van der Merwe fu salutat cu mare respect.

– Am contribuit la construirea acestei biserici, îi zise el lui Jamie cu mîndrie. Sînt diacon.

Slujba fu numai despre sulf şi flăcărlle iadului, iar Van der Merwe stătea drept, dînd din cap şi sorbindu-i preotului fiecare cuvînt.

„Este omul lui Dumnezeu duminica", îşi spuse Jamie, „şi în celelalte zile îi aparţine diavolului".

Van der Merwe se aşezase între cei doi tineri, dar Margaret a fost conştientă de apropierea lui Jamie tot timpul slujbei. „Ce bine că preotul nu ştie ce gînduri îmi trec prin cap", îşi zise ea zîmbind nervos.

În seara aceea, Jamie trecu pe la barul *Sundowner*. Smit servea băuturile din dosul tejghelei. Chipul i se lumină, văzîndu-l.

– Bună seara, domnule Travis. Ce doriţi? Ca de obicei?

– Nu, în seara asta, nu. Aş vrea să-ţi vorbesc. În odaia din spate.

– Sigur, domnule, zise Smit, simţind miros de bani

şi, întorcîndu-se spre ajutorul lui, spuse: ai grijă de bar.

Camera din spate nu era mai mare decît o cămară, dar oferea intimitate. Înăuntru era o masă rotundă, cu patru scaune, iar în mijlocul mesei, o lampă, pe care Smit o aprinse.

– Stai jos, îi spuse Jamie, şi Smit îşi trase un scaun.

– Spuneţi, domnule, cu ce vă pot ajuta?

– Eu am venit să te ajut pe tine, Smit.

Smit zîmbi.

– Într-adevăr, domnule?

– Da, spuse Jamie şi îşi aprinse un trabuc lung şi subţire. M-am hotărît să te las în viaţă.

O expresie de nesiguranţă se ivi pe chipul lui Smit.

– Nu... nu înţeleg, domnule Travis.

– Nu mă numesc Travis, ci McGregor. Jamie McGregor. Îţi aminteşti? Acum un an ai vrut să mă omori. În grajd. Pentru Van der Merwe.

Smit se încruntă, îngrijorat deodată.

– Nu ştiu despre ce...

– Taci şi ascultă-mă.

Glasul lui Jamie era ca o lovitură de bici. Vedea cum se învîrteau rotiţele în capul lui Smit. Încerca să facă legătura între chipul bărbatului cu părul alb din faţa lui şi tînărul entuziast de cu an în urmă.

– Trăiesc şi sînt bogat – îndeajuns de bogat ca să pot pune nişte oameni să ardă tot aici, împreună cu tine. Mă urmăreşti, Smit?

Smit începu să protesteze că nu ştia nimic, dar, uitîndu-se în ochii lui Jamie McGregor, văzu primejdie, aşa că zise cu grijă:

– Da, domnule...

– Van der Merwe te plăteşte ca să-i trimiţi prospectori, pentru a le lua ceea ce găsesc. E interesant. Cu cît te plăteşte?

Urmă o clipă de tăcere. Smit era prins între două mari forţe. Nu ştia în ce parte să sară.

– Cît?

– Doi la sută, zise el pînă la urmă.

– Eu o să-ţi dau cinci. De acum înainte, cînd apare un prospector, îl trimiţi la mine. O să-l finanţez eu. Deosebirea e că el o să-şi primească partea şi tu la fel. Chiar ai crezut că Van der Merwe îţi dădea doi la sută din ce cîştiga? Prostule.

Smit dădu din cap.

– Aşa e, domnule Trav... domnule McGregor. Înţeleg.

Jamie se ridică.

– Nu cred, zise el şi aplecîndu-se peste masă, adăugă: te gîndeşti să te duci la Van der Merwe să-i spui despre scurta noastră discuţie. Astfel, ai putea lua de la amîndoi. Ar fi o singură problemă, Smit, spuse el şi îşi coborî vocea pînă la şoaptă: o faci, eşti un om mort.

7

Tocmai se îmbrăca, cînd auzi o bătaie uşoară în uşă. Ascultă şi auzi din nou. Deschise şi o văzu pe Margaret.

– Intră, Maggie, zise el. S-a-ntîmplat ceva?

Venea pentru prima oară la el la hotel. Intră, dar acum, cînd se aflau faţă în faţă, îi era greu să vorbească. Nu dormise toată noaptea, gîndindu-se cum să-i dea vestea. Se temea că n-ar mai fi vrut să o mai vadă vreodată.

Îl privi în ochi.

– Jan, sînt însărcinată.

Chipul îi era atît de inexpresiv, încît Margaret se

îngrozi că îl pierduse. Şi, deodată, o asemenea bucurie i se citi pe faţă, încît toate îndoielile dispărură imediat. O apucă de braţe şi îi spuse:

– E minunat, Maggie! Minunat! I-ai spus tatălui tău?

Margaret se dădu înapoi speriată.

– Ah, nu! El...

Se duse şi se aşeză pe canapeaua de pluş verde.

– Nu-l cunoşti pe tata. El... el n-ar înţelege niciodată.

Jamie îşi puse repede cămaşa.

– Haide, o să-i spunem amîndoi.

– Eşti sigur că totul va fi bine, Jan?

– Niciodată n-am fost mai sigur ca acum.

Salomon Van der Merwe tocmai măsura ceva pentru un prospector, cînd intrară ei.

– Ah, Jan! Termin imediat.

Se grăbi să termine cu clientul şi veni spre Jamie.

– Ce mai faci? îl întrebă el.

– Cît se poate de bine, răspunse Jamie vesel. Maggie a dumitale va avea un copil.

Se simţi deodată o nemişcare totală.

– Nu... nu înţeleg, îngăimă Van der Merwe.

– Dar e foarte simplu. Am lăsat-o însărcinată.

Culoarea dispăru complet de pe chipul lui Van der Merwe, care se uita cînd la unul, cînd la celălalt.

– Nu e... nu e adevărat, nu?

Un vîrtej de emoţii contradictorii se îmbulzeau în

capul lui. Şocul teribil al pierderii virginităţii de către preţioasa lui fiică... sarcina... Avea să ajungă de rîsul oraşului. Dar Jan Travis era foarte bogat. Şi dacă se căsătoreau imediat...

Se întoarse spre Jamie.

– O să vă căsătoriţi imediat, bineînţeles.

Jamie îl privi surprins.

– Să ne căsătorim? Ai lăsa-o pe Margaret să se mărite cu un prostănac care te-a lăsat să-i iei tot?

Tot capul îi vuia.

– Ce tot spui, Jan? Niciodată...

– Nu mă numesc Jan, zise Jamie cu brutalitate. Ci Jamie McGregor. Nu mă recunoşti? îl întrebă el şi văzu o expresie de uimire extraordinară pe chipul lui Van der Merwe. Nu, sigur că nu. Acel băiat a murit. L-ai ucis. Dar eu nu sînt omul care să poarte pică, aşa că-ţi fac un cadou, sămînţa mea în pîntecul fiicei tale.

După care se întoarse şi ieşi, lăsîndu-i pe amîndoi privind în urma lui, uluiţi.

Margaret ascultase totul şocată şi nevenindu-i să creadă. Doar nu vorbise serios. „O iubea! El..."

Salomon Van der Merwe se întoarse spre fiica lui, cuprins de o mînie extraordinară.

– *Tîrfă!* strigă el. *Tîrfă ce eşti! Afară! Ieşi imediat afară!*

Margaret, nemişcată, nu reuşea să înţeleagă, ce lucru îngrozitor se întîmpla. Jan o învinuia pe ea, pentru ceva ce făcuse tatăl ei. Jan credea că avea şi ea vreun amestec. „Cine era Jamie McGregor? Cine..."

– Ieşi! strigă Van der Merwe, de astă-dată lovind-o tare peste faţă. Nu vreau să te mai văd în viaţa mea!

Margaret stătea acolo, înmărmurită, inima bătîndu-i şi încercînd să-şi recapete răsuflarea. Tatăl ei arăta ca un nebun. Fugi afară, fără să se mai uite înapoi.

Salomon Van der Merwe o privi fugind, cuprins de disperare. Văzuse ce se întîmplase cu fiicele altora care se dezonoraseră. Erau silite să se ridice în picioare în biserică şi să fie judecate public, după care erau excluse din comunitate. Aceasta era pedeapsa potrivită, exact ceea ce meritau. Dar Margaret a lui primise o educaţie decentă, cu frica lui Dumnezeu. „Cum a putut să-l trădeze astfel?" O şi vedea goală, unindu-se cu bărbatul acela, zvîrcolindu-se ca nişte animale şi începu să aibă o erecţie.

Puse pe uşă plăcuţa pe care scria închis şi se întinse pe pat, fără să aibă nici puterea, nici dorinţa de a se mişca. Cînd avea să se afle, avea să devină un obiect de batjocură. Avea să fie ori compătimit, ori blamat pentru depravarea fiicei sale. Oricum, ar fi fost insuportabil. Trebuia să aibă grijă să nu afle nimeni. Avea s-o trimită pentru totdeauna undeva departe. Îngenunche şi începu să se roage: „O, Doamne! Cum ai putut să-mi faci una ca asta mie, sincerul Tău servitor? De ce m-ai uitat? Să moară, Doamne. Să moară, amîndoi..."

Barul *Sundowner* era plin de lume cînd intră Jamie. Se duse la bar şi se întoarse cu faţa spre ei.

– Atenţie, vă rog! zise el şi, încet încet se făcu linişte. Băutură pe gratis pentru toată lumea!

– Ce este? îl întrebă Smit. O nouă lovitură?

Jamie începu să rîdă.

– Într-un fel, prietene. Fiica nemăritată a lui Salomon Van der Merwe este însărcinată. Domnul Van der Merwe doreşte ca toată lumea să-l ajute să sărbătorească.

Smit şopti:

– Dumnezeule!

– Dumnezeu nu are nici un amestec aici, ci doar Jamie McGregor.

După o oră, toată lumea din Klipdrift aflase vestea. Că Jan Travis era, de fapt, Jamie McGregor şi că o lăsase însărcinată pe fiica lui Van der Merwe. Margaret Van der Merwe păcălise întregul oraş.

– Nu prea pare a fi genul, nu?

– Se spune că pisica blîndă zgîrie rău.

– Mă-ntreb cîţi alţi bărbaţi şi-or mai fi potolit setea în această fîntînă?

– Arată bine fata. Aş vrea şi eu o bucăţică.

– De ce nu-i ceri? E darnică.

Şi rîdeau.

Cînd ieşi după-amiază din magazin, Salomon Van der Merwe, se împăcase deja cu îngrozitoarea catastrofă care se abătuse asupra lui. Avea să o trimită pe Margaret la Cape Town cu următoarea diligenţă. Putea să şi nască acolo bastardul şi aşa nimeni din Klipdrift nu avea să afle nimic de ruşinea lui. Ieşi în stradă, cu secretul lui, cu un zîmbet întipărit pe buze.

– Bună ziua, domnule Van der Merwe. Am auzit că aveţi şi lucruri pentru nou-născuţi.

– Salut, Salomon. Am auzit că o să ai în curînd un mic ajutor în prăvălie.

– Hei, salut, Salomon. Am auzit că ar fi apărut o specie nouă de păsări pe lîngă rîul Vaal. Eh, da, o barză!

Salomon Van der Merwe se întoarse şi intră ameţit înapoi în magazin, încuind uşa în urma lui.

La barul *Sundowner*, Jamie bea un whisky şi asculta bîrfele din jurul lui. Era cel mai mare scandal care izbucnise vreodată în Klipdrift şi plăcerea oamenilor era nemaipomenită. „Aş vrea să fi fost şi Banda aici să se bucure cu mine", îşi spuse el. Asta era plata pentru ce-i făcuse Van der Merwe surorii lui Banda, lui Jamie şi cîtor altora? Dar era numai o parte din plată pentru tot ce făcuse, numai începutul. Răzbunarea lui Jamie nu avea să se sfîrşească decît atunci cînd Van der Merwe avea să fie distrus complet. Cît despre Margaret, nu îi era deloc milă de

ea. Era şi ea amestecată. Ce-i spusese în prima zi cînd se cunoscuseră? „Tatăl meu v-ar putea ajuta. El ştie totul." Şi ea era tot o Van der Merwe şi Jamie avea să-i distrugă pe amîndoi.

Smit veni la el la masă.

– Pot să vă vorbesc o clipă, domnule McGregor?

– Ce este?

Smit îşi drese glasul.

– Ştiu vreo doi prospectori care au zece terenuri lîngă Pniel. Sînt diamante, dar oamenii n-au bani pentru un echipament adecvat şi caută un asociat. M-am gîndit că v-ar interesa.

Jamie îl privi atent.

– Sînt cei despre care i-ai spus şi lui Van der Merwe, nu?

Smit încuviinţă surprins.

– Chiar aşa, domnule. Dar m-am mai gîndit la propunerea dumneavoastră. Ar fi mai bine să fac afaceri cu dumneavoastră.

Jamie îşi scoase un trabuc lung şi subţire, pe care Smit se grăbi să i-l aprindă.

– Mai spune-mi.

Şi Smit îi spuse mai mult.

La început, prostituţia se desfăşura la întîmplare în Klipdrift. Prostituatele erau îndeosebi negrese, lucrînd în bordeluri murdare, pe străzi dosnice. Primele prostituate albe în oraş au fost chelneriţe. Dar, pe măsură ce descoperirile s-au îndesit şi oraşul a

început să prospere, au apărut şi mai multe.

'La marginile oraşului erau acum vreo şase astfel de case de lemn, cu acoperişuri din tablă. Singura excepţie era Madam Agnes, care avea o clădire cu două etaje pe strada Bree, o ramificaţie a străzii Loop, cea principală, soţiile nesimţindu-se jignite, dacă erau nevoite să treacă prin faţă. Clienţii erau soţii acestora şi orice străin care îşi putea permite. Era scump, dar femeile erau tinere şi deschise, dăruind ceva de valoare contra banilor. Băuturile se serveau într-o încăpere frumos ornamentată şi era o regulă a casei ca nici un client să nu fie grăbit sau prost tratat. Madam Agnes însăşi era o roşcată veselă şi robustă, de vreo treizeci şi cinci de ani. Lucrase într-un bordel londonez şi, în Africa de Sud, o atrăseseră povestirile despre cît de uşor se puteau cîştiga banii într-un oraş ca Klipdrift. Economisise destul ca să-şi poată deschide un loc al ei şi afacerea mersese bine, chiar de la început.

Madam Agnes se lăuda cu capacitatea ei de a înţelege bărbaţii, dar Jamie McGregor era de neînţeles. Venea pe acolo des, arunca banii cu generozitate şi se purta drăguţ cu femeile, dar părea retras, închis şi de neatins. Ochii lui o fascinaseră pe Agnes. Erau de culoare deschisă, ca nişte ape fără fund şi reci. Spre deosebire de ceilalţi clienţi, el nu vorbea niciodată despre el însuşi sau despre trecutul lui. Madam Agnes aflase cu cîteva ore mai devreme că o lăsase însărcinată cu bună ştiinţă pe fiica lui Salomon Van der Merwe, refuzînd să se însoare cu ea. „Nemernicul!" îşi spuse Madam Agnes, dar trebuia să admită că era un nemernic atrăgător. Îl

privea acum coborînd scara acoperită de un covor roşu, spunînd politicos noapte bună şi plecînd.

Întorcîndu-se la hotel, Jamie o găsi pe Margaret în cameră, uitîndu-se pe fereastră. Se întoarse cînd îl auzi intrînd.

– Bună, Jamie, îi zise ea cu glas tremurat.

– Ce cauţi aici?

– Trebuia să-ţi vorbesc.

– N-avem ce să mai vorbim.

– Ştiu de ce faci toate astea. Îl urăşti pe tatăl meu, îi zise apropiindu-se de el. Dar trebuie să ştii că, indiferent ce ţi-ar fi făcut, eu n-am ştiut nimic. Te rog, te implor, crede-mă. Nu mă urî. Te iubesc prea mult.

Jamie o privi cu răceală.

– Asta era?

– Te rog nu mă privi aşa, doar şi tu mă iubeşti...

El nu mai asculta. Făcea din nou drumul spre Paardspan, cînd aproape că murise... mutase bolovanii de pe mal pînă la epuizare... ca, pînă la urmă, ca printr-o minune, să găsească diamante... Se văzu din nou dîndu-i-le lui Van der Merwe şi îl auzi spunînd: „M-ai înţeles greşit, băiete. Eu n-am nevoie de parteneri. Tu lucrezi pentru mine... Îţi dau douăzeci şi patru de ore să părăseşti oraşul". Şi bătaia aceea sălbatică... Simţea şi acum mirosul vulturilor şi ciocurile lor ascuţite rupîndu-i carnea...

Ca de la o mare distanţă, auzea glasul lui Margaret:

– Îţi mai aminteşti? Îţi aparţin... Te iubesc.

Se trezi din reverie şi o privi. *Iubire*. Nu mai ştia ce însemna acel cuvînt. Van der Merwe îi distrusese orice emoţie, în afară de ură. Cu ea se hrănea. Era ca un elixir, îi dădea puterea să trăiască. Ea îl ţinuse în viaţă şi cînd înfruntase rechinii, şi cînd trecuse peste stînci, şi cînd se tîrîse peste minele din deşertul Namib. Poeţii au scis despre iubire, cîntăreţii au cîntat-o, poate că era ceva real, poate exista, într-adevăr, dar pentru alţii, nu pentru Jamie McGregor.

– Eşti fiica lui Salomon Van der Merwe. Îi porţi nepotul. Ieşi.

Nu avea unde să se ducă. Îşi iubea tatăl şi avea nevoie de iertarea lui, dar ştia că niciodată nu o va – nu o putea – ierta. I-ar fi făcut viaţa un calvar. Dar nu avea de ales. Trebuia să se ducă undeva.

Părăsi hotelul şi se îndreptă spre magazinul tatălui ei. Avea impresia că toţi cei care treceau pe lîngă ea, o priveau. Ba unii bărbaţi zîmbeau chiar insinuant, dar ea, cu capul sus, îşi continua drumul. Ajungînd la magazin, ezită puţin, după care intră. Era pustiu înăuntru. Tatăl ei veni din spate.

– Tată...

– *Tu!*

Dispreţul din vocea lui era ca o palmă. Cînd se apropie mai mult de ea, simţi miros de whisky.

– Să pleci din oraşul ăsta. Acum. În seara asta. Şi să nu mai calci aici niciodată. Mă auzi? Niciodată!

strigă el şi scoase cîteva bancnote, pe care le aruncă pe jos. Ia-i şi pleacă.

– Dar îţi port nepotul!

– Porţi copilul diavolului!

Veni şi mai aproape de ea, cu pumnii încleştaţi.

– De cîte ori o să te vadă lumea, or să se gîndească la ruşinea mea. Dacă pleci, or să uite.

Îl mai privi o dată, lung, după care se întoarse şi se duse spre uşă, clătinîndu-se.

– Ia banii, tîrfă! îi strigă el. Ai uitat banii!

Margaret cu mintea tulburată porni spre o pensiune ieftină, aflată la marginea oraşului. O căută pe doamna Owens, proprietăreasa. Doamna Owens era o femeie plinuţă şi plăcută la chip, în jur de cincizeci de ani, al cărei soţ o adusese la Klipdrift, unde o părăsise. O femeie mai slabă s-ar fi prăbuşit, dar doamna Owens supravieţuise. Văzuse mulţi oameni necăjiţi în oraşul acela, dar nimeni nu fusese mai distrus, decît fata de şaptesprezece ani din faţa ei.

– M-ai chemat?

– Da. Mă întrebam dacă... dacă nu cumva aveţi ceva de lucru.

– O slujbă? Ce anume?

– Orice. Gătesc bine. Pot să servesc, să fac paturile. Să... să...

I se citea disperare în glas.

– Vă rog, imploră ea. Orice!

Tînăra aceea care tremura în faţa ei, îi frînse inima

doamnei Owens.

– Cred că aş mai putea folosi un ajutor. Cînd poţi să începi? întrebă ea şi văzu uşurarea luminîndu-i chipul lui Margaret.

– Acum.

– Pot să-ţi dau numai..., zise doamna Owens şi, gîndindu-se la o cifră adăugă: o liră doi şilingi şi unsprezece pence pe lună, cu masă şi casă.

– E foarte bine, zise Margaret recunoscătoare.

Salomon Van der Merwe apărea foarte rar pe străzi acum. Clienţii găseau din ce în ce mai des plăcuţa cu „Închis" pe uşă la orice oră din zi. După cîtva timp, începură să-şi rezolve treburile în altă parte.

Dar el tot se mai ducea la biserică în fiecare duminică. Nu ca să se roage, ci să-i ceară Domnului să îndrepte acea teribilă catastrofă care căzuse pe umerii celui mai ascultător servitor al Său. Ceilalţi enoriaşi îl priviseră totdeauna cu respect pentru că era bogat şi influent, dar acum le simţea privirile aţintite asupra lui şi îi auzea şuşotind în spate. Familia care stătea de obicei în strana de lîngă el, se mută în altă stranã. Era un paria. Dar ceea ce l-a doborît complet a fost slujba în care preotul a combinat fragmente din *Exod,* din *Ezechiel* şi din *Levitic.*

– Eu, Domnul Dumnezeul vostru, sînt foarte gelos, văzînd nedreptăţile părinţilor căzînd asupra copiilor. Deci, oh tu femeie uşoară, ascultă cuvîntul Domnului.

Căci ţi-ai arătat murdăria, ţi-ai dezvelit goliciunea cu iubiţii tăi... Şi Domnul îi spuse lui Moise: „Nu-ţi prostitua fiica, pentru ca să devină o tîrfă; altfel tot ţinutul va fi al desfrîului şi plin de răutate..."

După duminica aceea, Van der Merwe nu a mai călcat în biserică.

Pe măsură ce Salomon Van der Merwe se ruina, Jamie McGregor prospera. Cheltuielile pentru exploatare în căutarea diamantelor creşteau, cu cît se exploata mai adînc, iar cei interesaţi îşi dădeau seama că nu îşi puteau permite echipamentul sofisticat de care aveau nevoie. Imediat se răspîndi vestea că Jamie McGregor finanţa în schimbul unei părţi a minelor, şi , cu timpul, Jamie îşi cumpără asociaţii. Investi în terenuri, magazine şi aur. Era foarte cinstit în afaceri şi această reputaţie devenind recunoscută, din ce în ce mai mulţi veneau la el.

Erau două bănci în oraş şi, cînd una din ele dădu faliment din cauza proastei conduceri, Jamie o cumpără, introducîndu-şi oamenii lui şi fără să-şi amestece numele.

Orice atingea el părea să prospere. Avea succes şi era mai bogat decît visase vreodată, dar toate acestea nu însemnau cine ştie ce pentru el. Îşi măsura reuşita numai după decăderea lui Salomon Van der Merwe. Răzbunarea lui abia începuse.

Se întîmpla uneori să treacă pe lîngă Margaret pe stradă. Nici nu îi dădea atenţie.

Habar nu avea cît rău îi făceau ei acele întîlniri întîmplătoare. Numai văzîndu-l şi i se tăia respiraţia, trebuind să se oprească pînă îşi recăpăta stăpînirea de sine. Încă îl mai iubea cu toată fiinţa. Nimic n-ar fi putut schimba acest lucru. Se folosise de trupul ei ca să-i pedepsească tatăl, dar ea ştia că ar fi putut fi cu două tăişuri. În curînd avea să dea naştere copilului lui Jamie şi, cînd avea să-l vadă, trup din trupul lui, avea să se însoare cu ea, dîndu-i astfel copilului un nume. Margaret ar fi devenit doamna Jamie McGregor şi nici nu-şi dorea altceva mai mult. Seara, înainte să adoarmă, îşi mîngîia pîntecele umflat, şoptind:

– Fiul nostru.

Poate era o nebunie să creadă că ar fi putut influenţa sexul, dar voia să încerce totul. Orice bărbat îşi dorea un fiu.

Pe măsură ce sarcina creştea, Margaret devenea mai speriată. Ar fi vrut să aibă pe cineva cu care să vorbească, dar femeile din oraş nu îi vorbeau. Religia lor le învăţase să pedepsească, nu să ierte. Era singură, înconjurată de străini, şi noaptea plîngea pentru ea şi pentru copilul ei nenăscut încă.

Jamie McGregor cumpărase o clădire cu două etaje în mijlocul oraşului, pe care o folosea ca sediu. Într-o zi, Harry McMillan, contabilul şef, avu o discuţie cu el.

– Unim toate companiile, dar ne trebuie un nume, îi spuse el. Ai vreo idee?

– O să mă gîndesc.

Şi se gîndi. Îi mai răsunau în urechi strigătele care străpungeau ceaţa din deşertul Namib şi îşi dădu

seama că nu exista decît un nume potrivit. Îl chemă pe contabil.

– Noua companie o să se numească Kruger-Brent. Societatea *Kruger-Brent*.

Alvin Cory, directorul băncii lui Jamie, veni odată la el.

– Aş vrea să vă vorbesc despre împrumuturile domnului Van der Merwe, zise el. A mers prea departe. Altădată se putea risca, dar situaţia dînsului s-a schimbat foarte mult, domnule McGregor. Cred că ar trebui să-i pretindem plata lor.

– Nu.

Cory îl privi surprins.

– A venit azi dimineaţă ca să mai împrumute...

– Daţi-i. Daţi-i orice vrea.

Directorul se ridică.

– Cum spuneţi, domnule McGregor. O să-i spun că dumneavoastră...

– Nu-i spuneţi nimic. Doar daţi-i banii.

În fiecare dimineaţă la cinci, Margaret se trezea ca să coacă pîine şi biscuiţi pentru căutători, şi cînd, chiriaşii intrau în salon pentru micul dejun, ea le servea *porridge*, şuncă şi ouă, cornuri, căni de cafea şi *„naartje"*. Majoritatea erau prospectori în căutare de

terenuri, sau venind de pe proprietăţile lor. Se opreau în Klipdrift atîta cît să-şi evalueze diamantele, să facă o baie, să se îmbete şi să viziteze unul din bordelurile din oraş, de obicei cam în această ordine. În mare parte aventurieri grosolani şi analfabeţi.

Exista în Klipdrift o lege nescrisă, cum că femeile serioase nu trebuiau supărate. Dacă un bărbat voia sex, atunci se ducea la o tîrfă. Margaret Van der Merwe, însă, reprezenta o provocare, tocmai pentru că nu făcea parte din nici o categorie. Fetele serioase care erau singure, nu rămîneau însărcinate, iar ideea era că, din moment ce Margaret greşise o dată, era probabil dornică să se mai culce şi cu alţii. Aşa că nu aveau altceva de făcut decît să întrebe. Şi aşa au şi făcut.

Unii erau deschişi şi aroganţi; alţii vicleni şi ascunşi. Margaret îi trata pe toţi cu o demnitate tăcută. Dar, într-o seară, în timp ce doamna Owens se pregătea de culcare, auzi ţipete din camera lui Margaret. Proprietăreasa deschise uşa şi dădu buzna înăuntru. Unul din chiriaşi, un prospector beat, îi sfîşiase cămaşa de noapte şi o ţintuise pe pat.

Doamna Owens s-a repezit la el ca o tigroaică, începînd să dea în el cu un fier de călcat. Era pe jumătate cît el, dar nu conta. Furioasă peste măsură, îl lovi pînă cînd acesta îşi pierdu cunoştinţa, după care îl tîrî în hol şi apoi afară în stradă. Se întoarse repede la Margaret, care îşi ştergea sîngele de pe buze, de unde o muşcase agresorul. Mîinile îi tremurau.

– Totul e-n regulă, Maggie?

– Da, vă... mulţumesc, doamnă Owens.

Lacrimi neaşteptate i se iviră în ochi. Într-un oraş, în care puţini erau cei care abia îi vorbeau, era cineva care îi arătase bunătate.

Doamna Owens îşi zise privindu-i pîntecul umflat: „Biată visătoare. Jamie McGregor n-o s-o ia niciodată de nevastă."

Ziua se apropia. Margaret obosea repede, aplecatul şi ridicatul fiind un mare efort. Singura bucurie pe care o avea, era cînd simţea copilul mişcînd. Ea şi cu fiul ei erau singuri pe lume şi îi vorbea ore întregi despre minunatele lucruri pe care avea să i le rezerve viaţa.

Într-o seară, tîrziu, puţin după cină, un băiat negru veni la pensiune şi îi dădu o scrisoare.

– Trebuie să aştept răspuns, îi spuse băiatul.

Margaret citi scrisoarea şi apoi o reciti foarte încet.

– Da, zise ea la sfîrşit. Răspunsul e da.

Vinerea următoare, fix la amiază, Margaret se afla în faţa bordelului lui Madam Agnes. Pe o plăcuţă agăţată pe uşă scria *„Închis"*. Margaret bătu uşor la uşă, ignorînd privirile uimite ale trecătorilor. Se întrebă dacă nu făcuse cumva o greşeală venind aici. Fusese o hotărîre dificilă, pe care o luase numai din cauza singurătăţii înfiorătoare. Scrisoarea suna aşa:

Dragă domnişoară Van der Merwe,

Nu e treaba mea, dar fetele şi cu mine am discutat foarte mult situaţia dumitale nefericită şi nedreaptă şi sîntem de părere că e ruşine. Am vrea să te ajutăm şi pe dumneata şi copilul. Dacă nu te deranjează, am fi foarte onorate dacă ai accepta invitaţia noastră la dejun. Vineri ar fi bine?

Cu respect,
Madam Agnes.
P.S. Vom fi foarte discrete.

Margaret tocmai se gîndea să plece, cînd Madam Agnes deschise uşa. O luă de braţ zicîndu-i:

– Intră, draga mea. Să ieşim din căldura asta blestemată.

O conduse într-un salon mobilat cu canapele în stil victorian, îmbrăcate în pluş roşu, scaune şi mese. Încăperea fusese gătită cu panglici şi, Dumnezeu ştie de unde, baloane colorate. Pancarte scrise atîrnau din tavan: *Bine ai venit fetiţo... o să fie bălat... La mulţi ani.*

Înăuntru erau opt din fetele lui Madam Agnes, de diverse vîrste, mărimi şi culori. Toate se îmbrăcaseră pentru această ocazie sub supravegherea lui Madam Agnes. Purtau rochii de prînz şi nu erau machiate. „Par mult mai respectabile decît multe din nevestele din oraşul ăsta", îşi spuse Margaret.

Le privea, fără să ştie ce să facă. Unele chipuri îi erau cunoscute. Le servise în magazinul tatălui ei. Unele erau tinere şi chiar frumoase. Altele, mai

vîrstnice, evident vopsite la păr. Dar, toate aveau ceva în comun, le păsa de ea. Erau prietenoase, calde şi bune şi voiau să o facă fericită.

Se învîrteau în jurul ei atente, grijulii să nu spună sau să nu facă ceva greşit. Orice ar fi spus lumea, ştiau că ea era o doamnă şi erau conştiente de diferenţa dintre Margaret şi ele. Erau onorate de vizita ei şi hotărîte să nu lase nimic să le strice această petrecere în cinstea ei.

– Ţi-am pregătit o masă foarte bună, scumpa mea, zise Madam Agnes. Sper că ţi-e foame.

O conduseră în sufragerie, unde masa fusese aranjată festiv, cu o sticlă de şampanie aşezată în dreptul lui Margaret. Cînd trecură prin hol, îşi aruncă privirea spre scările care duceau la dormitoare. Ştia că Jamie venea aici şi se întrebă pe care din ele o alegea. Pe toate, probabil. Şi le privi iar, întrebîndu-se în sinea ei ce or fi avînd ele în plus faţă de ea.

Dejunul se transformă într-un adevărat banchet. Începu cu o supă delicioasă şi salată, urmate de crap proaspăt. Apoi, oaie şi raţă cu cartofi şi legume. După aceea budincă, brînză, fructe şi cafea. Margaret se trezi mîncînd cu poftă, simţindu-se minunat. Fu aşezată în capul mesei, avînd-o pe Madam Agnes în dreapta, şi pe Maggie, o blondă drăguţă, care nu avea mai mult de şaisprezece ani, în stînga ei. La început, conversaţia merse greu. Fetele aveau o mulţime de lucruri amuzante de povestit, dar nu erau genul lui Margaret. Astfel că vorbiră despre vreme şi despre felul cum se dezvolta oraşul Klipdrift şi despre viitorul Africii de Sud. Ştiau totul despre politică, economie şi diamante, pentru că le aflau direct de la

experţii în materie.

Odată, blonda cea drăguţă, Maggie, zise:

– Jamie tocmai a descoperit un nou filon de diamante la...

Şi, cînd în încăpere se făcu deodată linişte, îşi dădu seama de gafă şi adăugă nervos:

– Unchiul meu Jamie. E ... e însurat cu mătuşa mea.

Pe Margaret o surprinse valul brusc de gelozie care o cuprinse. Madam Agnes schimbă repede subiectul.

Imediat după ce mîncară, Madam Agnes se ridică, zicînd:

– Vino pe aici, draga mea.

Margaret o urmă împreună cu fetele într-un al doilea salon, pe care nu îl mai văzuse. Acesta era plin cu daruri, toate foarte frumos împachetate. Nu îi venea să creadă.

– Nu... nu ştiu ce să spun.

– Deschide-le, îi zise Madam Agnes.

Era un leagăn, botoşei lucraţi de mînă, scutece, boneţele brodate şi o pelerină lungă din caşmir brodat. Pantofiori franţuzeşti, o ceşcuţă pentru copii, din argint cu marginea aurită, o perie şi un pieptene cu mînere din argint, ace de prins bărbiţa, din aur şi ornate cu perle, clopoţei, o suzetă şi un căluţ de lemn, vopsit în picăţele. Soldaţi de jucărie, blocuri din lemn, viu colorate şi cel mai frumos lucru din toate: un vestmînt lung şi alb pentru botez.

Parcă era Crăciunul. Întrecea toate aşteptările lui Margaret. Toată singurătatea şi tristeţea adunate în ea în lunile ce trecuseră explodară şi ea izbucni în

lacrimi.

Madam Agnes o cuprinse pe după umeri şi le spuse fetelor să iasă. Acestea părăsiră încăperea în tăcere. Madam Agnes o aşeză pe Margaret pe o canapea unde rămaseră pînă cînd suspinele începură să scadă.

– Îmi... îmi pare rău, îngăimă Margaret. Nu... nu ştiu ce m-a apucat.

– Nu-i nimic, draga mea. Camera asta a văzut multe necazuri. Şi ştii ce-am învăţat? Într-un fel, toate se rezolvă, în cele din urmă. Şi tu şi copilul o să o duceţi bine.

– Vă mulţumesc, şopti Margaret, arătînd spre grămada de cadouri. Nici n-o să vă pot mulţumi îndeajuns pentru...

Madam Agnes îi strînse mîna.

– Nu. Habar n-ai cît de mult ne-a plăcut să adunăm toate astea. N-avem ocazia să facem aşa ceva mereu. Cînd una din noi rămîne însărcinată e tragedia dracului, zise şi îşi duse repede mîna la gură. Ah, scuză-mă, te rog!

Margaret zîmbi.

– Aş vrea să ştiţi că asta a fost una dintre cele mai frumoase zile din viaţa mea.

– Sîntem, într-adevăr, onorate că ai venit, draga mea. După părerea mea, faci cît toate femeile din oraşul ăsta la un loc. Blestematele alea! Le-aş omorî pentru felul cum se poartă cu tine. Şi, dacă nu te superi, Jamie McGregor e un prost, mai spuse ea şi se ridică. Bărbaţii! Ar fi minunat dacă am putea trăi fără ei. Sau poate că n-ar fi. Cine mai ştie?

Margaret îşi revenise, aşa că se ridică şi îi luă mîna

lui Madam Agnes într-a ei.

– N-o să uit niciodată asta. Odată, cînd fiul meu va fi destul de mare, o să-i povestesc totul despre ziua asta.

Madam Agnes se încruntă.

– Chiar crezi că ar fi bine?

Margaret zîmbi.

– Chiar cred că ar fi bine.

Madam Agnes o conduse.

– O să-ţi trimit toate astea la pensiune şi... succes.

– Mulţumesc mult.

Şi plecă.

Madam Agnes mai rămase o clipă privind în urma ei. După care intră şi strigă:

– Gate, fetelor. La treabă.

O oră mai tîrziu, la Madam Agnes era deschis, ca de obicei.

8

Venise vremea să apese pe buton. În timpul celor şase luni care trecuseră, Jamie McGregor îi adunase încet pe toţi partenerii lui Van der Merwe în variatele lui întreprinderi, astfel încît, acum, Jamie îi stăpînea totul. Dar obsesia lui era să pună mîna pe cîmpul de diamante din Namib. Plătise pentu el însutit cu sîngele şi pielea lui, chiar cu viaţa aproape. Folosise diamantele pe care le luase atunci cu Banda pentru construirea unui imperiu de unde să-l zdrobească pe Salomon Van der Merwe. Sarcina nu fusese încă îndeplinită. Acum, Jamie era pregătit să o îndeplinească.

Van der Merwe se îndatorase din ce în ce mai mult. Nimeni din oraş nu-i mai împrumuta bani, în afară de banca pe care Jamie o stăpînea în secret. Instrucţiunea pe care i-o dăduse directorului fusese:

– Daţi-i lui Salomon Van der Merwe orice doreşte.

Magazinul nu mai era deschis aproape niciodată. Van der Merwe începuse să bea dis-de-dimineaţă, iar după-amiaza se ducea la Madam Agnes, rămînînd uneori şi peste noapte.

Într-o dimineaţă, aflîndu-se la măcelărie şi aşteptînd puii pe care îi comandase doamna Owens, Margaret îl zări pe tatăl ei părăsind bordelul. Abia îl recunoscu pe bătrînul acela neîngrijit mergînd şovăitor. „Eu l-am adus în halul ăsta. Oh, Doamne, iartă-mă, eu l-am adus aşa!"

Salomon Van der Merwe habar nu avea ce i se întîmpla. Ştia doar că, într-un fel, nu din vina lui, viaţa îi fusese distrusă. Dumnezeu îl alesese pe el- cum odată îl alesese pe Iov – pentru a-i pune credinţa la încercare. Van der Merwe era convins că, în cele din urmă, avea să iasă învingător în lupta cu invizibilii lui duşmani. Nu avea nevoie decît de puţin timp – timp şi mai mulţi bani. Pusese în joc magazinul, acţiunile pe care le avea în şase cîmpuri mici de diamante, ba chiar şi calul şi căruţa. Nu îi mai rămăsese decît cîmpul din Namib şi în ziua cînd l-a dat şi pe acesta, Jamie a lovit.

– Cereţi-i totul, îi zise Jamie directorului băncii. Daţi-i termen de douăzeci şi patru de ore să plătească tot sau, dacă nu, prescrieţi ipoteca.

– Domnule McGregor, nu poate plăti toţi aceşti bani...

– Douăzeci şi patru de ore.

Fix la ora patru în după-amiaza următoare, directorul adjunct al băncii, însoţit de şeful poliţiei, apăru în magazin cu dispoziţia de a confisca toate bunurile lui Salomon Van der Merwe. Din biroul lui de peste drum, Jamie îl văzu pe Van der Merwe dat afară din magazin. Stătea afară, clipind des din cauza soarelui şi neştiind ce să facă, încotro s-o apuce. Îi fusese luat totul. Răzbunarea lui Jamie era încheiată. „De ce, oare, n-oi simţi nici o satisfacţie?", se întrebă el atunci. Era gol înlăuntrul lui. Cel pe care îl distrusese, îl distrusese el mai întîi.

Cînd se duse în seara aceea la Madam Agnes, aceasta îi zise:

– Ai auzit, Jamie? Salomon Van der Merwe şi-a zburat creierii acum o oră.

Înmormîntarea avu loc în cimitirul mohorît şi bătut de vînt din afara oraşului. În afară de cei care se ocupau de îngropăciune, mai erau de faţă doar două persoane: Margaret şi Jamie McGregor. Ea purta o rochie neagră, fără nici o formă, care îi ascundea sarcina. Era palidă şi nu arăta prea bine. Jamie, înalt şi elegant, era închis în sine şi distant. Stăteau de o parte şi de alta a mormîntului privind sicriul coborînd încet. Bulgări de pămînt cădeau peste sicriu şi lui Margaret i se părea că spuneau: „Tîrfă!..."

Se uită la Jamie peste mormîntul tatălui ei şi privirile li se întîlniră. A lui Jamie era atît de rece şi

impersonală, de parcă ar fi avut o străină în faţă. Margaret îl urî în clipa aceea. „Stai acolo fără să simţi nimic şi eşti la fel de vinovat ca şi mine. Noi l-am omorît, tu şi cu mine. În ochii Domnului sîntem soţ şi soţie. Dar sîntem asociaţi în rău." Se uită în jos la mormîntul descoperit şi văzu ultima lopată de pămînt acoperind sicriul.

– Odihneşte-te în pace, şopti ea. Odihneşte-te.

Cînd îşi ridică privirea, Jamie plecase.

În Klipdrift, două clădiri din lemn serveau drept spitale, dar erau atît de murdare şi neigienice, încît mai mulţi pacienţi mureau. Copiii se năşteau acasă. Cînd se apropie timpul pentru Margaret să nască, doamna Owens aranjă cu o moaşă, Hannah, să vină. Durerile începură la trei dimineaţa.

– Doar să împingi, îi zise Hannah. Natura o să facă restul.

Prima durere aduse un zîmbet pe buzele lui Margaret. Îşi aducea fiul pe lume şi avea să-i dea un nume. Avea să aibă grijă ca Jamie McGregor să-şi recunoască fiul. Copilul ei nu avea să fie pedepsit.

Chinurile continuară, oră după oră şi, cînd unii chiriaşi intrară în dormitorul lui Margaret să vadă ce se întîmpla, au fost trimişi la plimbare.

– Asta e ceva intim, îi zise Hannah lui Margaret. Între tine, Dumnezeu şi diavolul care te-a băgat în buclucul ăsta.

– O să fie băiat? murmură Margaret.

Hannah îi şterse fruntea cu o cîrpă umedă.

– O să-ţi spun cînd o să ştiu. Acum împinge. Tare! Mai tare! Şi mai tare!

Contracţiile începură să vină la intervale scurte de timp şi durerea îi sfîşia trupul. „Dumnezeule, ceva nu e-n regulă", îşi spuse Margaret.

– Împinge! îi zise Hannah, deodată alarmată. E răsucit, strigă ea. Nu... nu pot să-l scot!

Printr-o ceaţă roşiatică, Margaret o văzu pe Hannah aplecîndu-se şi răsucindu-i trupul şi încăperea începu să dispară, deodată încetînd orice durere. Plutea în spaţiu şi la capătul unui tunel se vedea o lumină roşie; cineva îi făcea semne, era Jamie. „Aici sînt, Maggie, draga mea. O să-mi dăruieşti un fiu minunat." Se întorsese la ea. Nu îl mai ura. Ştia că nu-l urîse niciodată. Auzi o voce:

– Aproape că s-a terminat.

Şi o durere puternică o sfîşie înăuntru, durere care o făcu să ţipe.

– Acum! zise Hannah. Vine.

O clipă mai tîrziu, simţi ceva ud între picioare şi Hannah strigă triumfătoare. Ridică un ghemotoc roşu zicînd:

– Bine ai venit la Klipdrift. Scumpa mea, ai un fiu.

Îi dădu numele de Jamie.

Margaret ştia că Jamie avea să afle repede de copil, aşa că aşteptă să o caute sau să trimită după ea. Cînd, după cîteva săptămîni, tot nu primi nici un

semn, îi trimise ea un mesaj. Băiatul se întoarse după o jumătate de oră.

Ea fierbea de nerăbdare.

– Eh, l-ai găsit pe domnul McGregor?

– Da, doamnă.

– Şi i-ai transmis mesajul?

– Da, doamnă.

– Şi ce-a spus? întrebă ea atunci.

Băiatul era încurcat.

– A... a spus că nu are nici un fiu, domnişoară Van der Merwe.

Toată ziua rămase încuiată în cameră refuzînd să iasă.

– Tăticul tău e supărat acum, Jamie. Crede că mămica ta i-a făcut ceva rău. Dar tu eşti băiatul lui şi, cînd o să te vadă, o să ne ia să stăm împreună şi o să ne iubească pe amîndoi foarte mult. O să vezi, dragul meu, că totul o să fie bine.

Dimineaţă, cînd doamna Owens bătu în uşă, Margaret îi deschise. Părea ciudat de liniştită.

– Te simţi bine, Maggie?

– Foarte bine, mulţumesc, zise ea îmbrăcîndu-l pe Jamie într-unul din costumaşele cele noi. O să-l scot pe Jamie la plimbare cu căruciorul.

Căruciorul, darul de la Madam Agnes şi de la fetele ei, era un model de frumuseţe. Din cel mai bun soi de trestie, cu mînere solide din lemn curbat. Era tapiţat cu brocart din import, pernele erau îmbrăcate în pluş mătăsos şi în spate era prinsă o umbrelă de soare, cu multe dantele şi volănaşe.

Margaret îl plimbă pe toate străduţele care dădeau din strada Loop. Din cînd în cînd, cîte un străin se mai

oprea zîmbindu-i copilului, dar femeile din oraş îşi întorceau privirea sau treceau pe partea cealaltă a străzii, ocolind-o pe Margaret.

Dar ea nici nu băga de seamă acest lucru. Nu căuta decît o singură persoană. În fiecare zi cînd era vreme bună, îmbrăca băieţelul în cîte un costumaş frumos şi îl scotea cu căruciorul. La sfîrşitul săptămînii, văzînd că nu îl putea întîlni pe Jamie pe stradă, îşi dădu seama că el o evita în mod intenţionat. „Eh, dacă el nu vine să-şi vadă fiul, o să se ducă fiul lui la el", îşi spuse ea hotărîtă.

A doua zi dimineaţă, Margaret o găsi pe doamna Owens în salon.

– O să plec într-o scurtă călătorie, doamnă Owens. Mă-ntorc peste o săptămînă.

– Bine, dar copilul e prea mic pentru călătorii, Maggie...

– Copilul o să rămînă în oraş.

Doamna Owens se încruntă.

– Adică aici?

– Nu, doamnă Owens, nu aici.

Jamie McGregor îşi construise casa pe Kopje, una din colinele ce dominau Klipdrift-ul. Era un bungalow cu acoperiş abrubt şi cu două aripi mari legate de clădirea principală prin două mari verande. Casa era înconjurată de pajişti verzi, plantate cu pomi şi de o grădină de trandafiri bogată. În spate era şopronul pentru trăsură şi camerele servitorilor. De treburile

casei se îngrijea Eugenia Talley, o văduvă formidabilă, de vîrstă mijlocie, care avea şase copii mari în Anglia.

Margaret ajunse pe la zece dimineaţa, cînd ştia că Jamie era la birou. Doamna Talley deschise uşa şi rămase înmărmurită văzîndu-i. Cum ştia toată lumea pe o rază de o sută de mile, aşa ştia şi doamna Talley cine erau cei doi.

– Îmi pare rău, dar domnul McGregor nu este acasă, zise ea, vrînd să închidă uşa, însă Margaret o opri.

– N-am venit să-l văd pe domnul McGregor, ci ca să-i aduc fiul.

– Mă tem că nu ştiu nimic...

– O să plec pentru o săptămînă, după care o să vin să-l iau înapoi, zise ea întinzîndu-i copilul. Îl cheamă Jamie.

O expresie de groază se întipări pe chipul doamnei Talley.

– Dar nu-l puteţi lăsa aici! Domnul McGregor ar...

– Aveţi de ales, îi zise Margaret. Ori îl luaţi în casă, ori îl las aici în prag. Nici asta nu i-ar conveni domnului McGregor.

Fără să mai spună un cuvînt, îi puse copilul în braţe doamnei Talley şi plecă.

– Staţi puţin! Nu puteţi...! Veniţi înapoi! Domnişoară...!

Dar Margaret nici nu privi înapoi. Cu copilul în braţe, doamna Talley îşi spuse: „Dumnezeule! Domnul McGregor o să fie al naibii de furios!"

Nu îl mai văzuse niciodată aşa.

– Cum ai putut să fii atît de proastă? strigă el. Trebuia să-i trînteşti uşa în nas.

– Dar nu mi-a dat răgaz, domnule McGregor.

– N-o să-i ţin copilul la mine-n casă!

Umbla în sus şi în jos, oprindu-se doar din cînd în cînd în faţa neajutoratei femei.

– Ar trebui să te concediez pentru asta.

– Se-ntoarce la sfîrşitul săptămînii după el.

– Nu-mi pasă cînd se întoarce, strigă Jamie. la copilul de aici imediat! Scapă de el!

– Şi cum propuneţi dumneavoastră să fac, domnule McGregor? întrebă ea înţepată.

– Du-l în oraş. Trebuie să existe un loc unde să-l poţi lăsa.

– Unde anume?

– De unde dracu' vrei să ştiu eu?

Doamna Talley se uita la grămăjoara pe care o ţinea în braţe. Strigătele îl făcuseră să plîngă.

– Nu există orfelinate în Klipdrift, zise ea legănîndu-l, dar ţipetele erau şi mai mari. Cineva trebuie să aibă grijă de el.

Jamie îşi trecu degetele prin păr neştiind ce să spună.

– Fir-ar să fie! Bine, zise el. Dacă eşti atît de generoasă, ia dumneata copilul şi ai grijă de el.

– Da, domnule.

– Şi fă-l să înceteze cu plînsul ăsta insuportabil. Să fie clar, doamnă Talley, să-l ţii departe de mine, nu vreau să ştiu că e în casa asta. Iar cînd maică-sa o să vină să-l ia, să n-o văd. Clar?

Copilul începu iar cu puteri noi.

– Foarte clar, domnule McGregor, zise doamna Talley şi ieşi repede.

Jamie rămase să bea un brandy şi să fumeze un trabuc. „Proasta! Crede că vederea lui o să mă-nmoaie făcîndu-mă să alerg la ea şi să-i spun: «Te iubesc. Iubesc copilul. Vreau să ne căsătorim.»" Eh, nici măcar nu se sinchisise să se uite la copil. Nu avea nimic cu el. Nu se născuse din iubire, nici măcar din dorinţă sexuală, ci doar din răzbunare. Nu avea să uite niciodată expresia de pe chipul lui Salomon Van der Merwe cînd îi spusese că Margaret era însărcinată. Acela fusese începutul, iar sfîrşitul fusese pămîntul aruncat pe sicriul de lemn. Trebuia să-l găsească pe Banda, să-i spună că misiunea lor fusese îndeplinită.

Avea un sentiment de deşertăciune. „Trebuie să-mi fixez alte ţeluri", îşi spuse el. Era deja peste măsură de bogat. Avea sute de acri de pămînt cu minereu. Îl cumpărase pentru diamantele care le-ar fi putut descoperi şi sfîrşise prin a avea aur, platină şi încă vreo alte şase minereuri rare. Banca lui deţinea ipoteci pe jumătate din proprietăţile Klipdrift-ului, iar terenurile lui se întindeau de la Namib pînă la Cape Town. Simţea o satisfacţie, dar nu era de ajuns. Îşi chemase părinţii să vină să stea cu el, dar aceştia nu vroiau să părăsească Scoţia. Fraţii şi sora lui se căsătoriseră. Trimitea sume mari părinţilor lui şi îi făcea o mare plăcere, dar viaţa îi era anostă. Cu cîţiva

ani în urmă, era plină de urcuşuri şi coborîşuri. Atunci simţea că trăieşte. Trăise cînd, împreună cu Banda, trecuseră cu pluta peste stînci. Trăise cînd se tîrîse peste mine prin deşert. I se părea că nu mai trăia demult. Dar nu recunoştea deloc că era singur.

Întinse iar mîna spre paharul cu brandy, dar acesta era gol. Ori băuse mai mult decît crezuse, ori doamna Talley nu avusese destulă grijă. Se ridică de pe scaun, luă paharul şi se duse spre dulapul cu băuturi. Tocmai destupa o sticlă, cînd auzi un gîngurit de copil. „Ăsta! Doamna Talley ar trebui să-l ţină în camera ei, nu în bucătărie." Îi ascultase porunca pînă în cel mai mic amănunt. În cele două zile care trecuseră, nici nu îl văzuse, nici nu îl auzise. O auzi pe doamna Talley vorbindu-i pe tonul acela cîntat pe care îl folosesc femeile de obicei cu copiii mici.

– Eşti un băieţel frumos, da? zicea ea. Eşti un înger. Da, eşti un înger.

Copilul gînguri din nou. Jamie se apropie de dormitorul doamnei Talley şi aruncă o privire înăuntru. Făcuse rost de undeva de un leagăn în care ţinea copilul. Doamna Talley era aplecată deasupra lui şi el îi ţinea strîns degetul.

– Ce puternic eşti, diavol mic. O să fii un mare..., zise ea, dar se opri brusc, surprinsă, cînd îl văzu pe stăpînul ei în uşă. Ah, aveţi nevoie de ceva, domnule McGregor?

– Nu, spuse el apropiindu-se de leagăn. M-a deranjat zgomotul de aici.

Atunci îşi privi pentru prima oară fiul. Era mai mare decît crezuse şi bine clădit. Părea să-i zîmbească.

– Îmi pare rău, domnule McGregor, dar e un copil

foarte cuminte. Şi sănătos. la daţi-i un deget, să vedeţi ce putere are.

Fără o vorbă, Jamie părăsi încăperea.

Jamie McGregor avea peste cincizeci de angajaţi. Nu era unul, de la poştaş şi pînă la cel mai înalt funcţionar, să nu ştie de unde venise numele Societăţii *Kruger-Brent* şi erau toţi foarte mîndri că lucrau pentru el. Pe David Blackwell îl angajase de curînd; avea şaisprezece ani şi era fiul unuia din supraveghetorii săi, un american din Oregon, care venise în Africa de Sud după diamante. Cînd Blackwell îşi termină banii, Jamie îl angajă supraveghetor la una din mine. Fiul lui începuse lucrul într-o vară, iar Jamie, văzîndu-l că făcea treabă bună, îi oferi o slujbă permanentă. Tînărul David Blackwell era inteligent, atrăgător şi avea iniţiativă. Ştia că putea păstra şi un secret, acesta fiind motivul pentru care îl alesese să vadă de treburile lui personale.

– David, aş vrea să te duci la pensiunea doamnei Owens. Locuieşte acolo o anume Margaret Van der Merwe.

Dacă lui David îi era cunoscut acel nume sau nu, nu arătă prin nimic.

– Da, domnule.

– Să vorbeşti numai cu ea. Şi-a lăsat copilul la îngrijitoarea mea. Spune-i că aş vrea să vină chiar astăzi să-l ia înapoi.

– Am înţeles, domnule McGregor.

Jumătate de oră mai tîrziu, David Blackwell se întoarse. Jamie îl privi de la birou.

– Domnule, mă tem că n-am putut să fac ce m-aţi rugat.

Jamie se ridică.

– De ce? Doar era foarte simplu.

– Domnişoara Van der Merwe nu era acolo, domnule.

– Atunci, găseşte-o.

– A plecat din Klipdrift acum două zile. Ar trebui să se întoarcă peste cinci zile. Dacă doriţi să mai fac şi alte cercetări...

– Nu, nu-i nimic, zise Jamie.

Acesta era cel din urmă lucru pe care şi l-ar fi dorit.

– Asta-i tot, David.

– Bine, domnule, zise băiatul, după care ieşi.

„A naibii femeie! Cînd o să se întoarcă, o să aibă o surpriză. Îşi va lua copilul înapoi!"

În seara aceea, Jamie cină singur acasă. Tocmai îşi bea paharul cu brandy în birou, cînd doamna Talley intră să îi vorbească despre o problemă ce privea casa. Deodată, se opri să asculte ceva şi apoi spuse:

– Mă scuzaţi, domnule McGregor, dar îl aud pe Jamie plîngînd.

După care ieşi repede.

Jamie trînti paharul, vărsînd puţin conţinutul.

„Copilul ăsta! Şi a mai avut tupeul să-i dea şi numele de Jamie. Nici măcar nu arată ca un Jamie. Nu seamănă a nimic."

Zece minute mai tîrziu, doamna Talley se întoarse în birou şi, văzînd băutura vărsată, îl întrebă:

– Vreţi să vă aduc un alt brandy?

– Nu-i nevoie, zise el cu răceală. Ceea ce trebuie neapărat este ca dumneata să-ţi aminteşti pentru cine lucrezi. Nu-mi place să fiu întrerupt din cauza acestui bastard. E clar, doamnă Talley?

– Da, domnule.

– Cu cît va dispărea mai curînd, cu atît va fi mai bine pentru amîndoi. Pricepi?

Ea strînse din buze.

– Da, domnule. Mai aveţi să-mi spuneţi ceva?

– Nu.

Dădu să plece.

– Doamnă Talley...

– Da, domnule McGregor?

– Ai spus că plîngea. Nu cumva e bolnav?

– Nu, domnule, era doar ud. Trebuia schimbat.

Jamie găsi totul revoltător.

– Asta-i tot.

S-ar fi înfuriat teribil dacă ar fi ştiut că servitorii îşi petreceau ore întregi discutînd despre el şi fiul lui. Toţi considerau că se purta într-un mod iraţional, dar mai ştiau şi că numai menţionarea acestui subiect ar fi însemnat concedierea. Jamie McGregor nu era omul care să se lase sfătuit.

Seara următoare avu o şedinţă pînă tîrziu. Făcuse investiţii într-o nouă cale ferată. Nu era mare, de la minele lui din deşertul Namib pînă la De Aar, unindu-se cu linia Cape Town-Kimberley, dar acum, transportul diamantelor şi aurului pînă în port avea să coste mai puţin. Prima linie de cale ferată din Africa de Sud care fusese inaugurată în 1860, pleca din Dunbar, ajungînd la Point şi de atunci mai fuseseră deschise şi alte linii între Cape Town şi Wellington. Liniile acestea de cale ferată erau venele de oţel care permiteau mărfurilor şi oamenilor să călătorească prin inima Africii de Sud, iar Jamie avea de gînd să facă şi el parte din ele. Acesta era doar începutul planului său. „După asta, vapoarele", îşi spuse el. „Vapoarele mele vor transporta minereuri peste ocean".

Sosind acasă după miezul nopţii, se dezbrăcă şi se băgă în pat. Plătise un decorator de la Londra să-i facă un dormitor mare, bărbătesc, cu un pat uriaş lucrat la Cape Town. Într-un colţ al camerei era un vechi scrin spaniol şi două dulapuri mari care adăposteau mai mult de cincizeci de costume şi treizeci de perechi de pantofi. Nu îi păsa de haine, dar era important pentru el să le ştie acolo. Îşi petrecuse prea multe zile şi nopţi în zdrenţe.

Tocmai aţipise, cînd avu impresia că aude un plînset. Se ridică în capul oaselor şi ascultă. Nimic. Oare o fi fost copilul? O fi căzut din leagăn. Ştia că doamna Talley dormea foarte adînc. Ar fi fost groaznic să se întîmple ceva cu copilul la el în casă. Ar fi fost răspunzător. „Fir-ar să fie de femeie!", îşi spuse el atunci.

Îşi luă halatul şi papucii şi traversă toată casa pînă

în camera doamnei Talley. Ascultă la uşă, dar nu auzi nimic. Deschise uşa încet. Doamna Talley dormea dusă, înfăşurată în cuvertură, sforăind. Jamie se apropie de leagăn. Copilul era întins pe spate, cu ochii larg deschişi. Se apropie şi mai mult, privindu-l. Era, totuşi, o asemănare, pentru Dumnezeu! Avea cu siguranţă gura şi bărbia lui. Ochii erau albaştri acum, dar toţi copiii mici aveau ochii albaştri. Numai uitîndu-se la el şi putea să jure că avea să-i aibă cenuşii. Îşi agita mînuţele în aer gîngurind şi zîmbindu-i lui Jamie. „Aşa, fii cuminte, stai acolo, nu mai face gălăgie, nu mai ţipa ca alţi copii", îşi spuse Jamie în sinea lui, privindu-l mai de aproape. „Da, e un adevărat McGregor", conchise el.

Îi întinse încetişor un deget, pe care copilul i-l prinse cu amîndouă mînuţele, strîngîndu-i-l cu putere.

„E puternic ca un tăuraş", îşi spuse Jamie şi, în aceeaşi clipă o expresie ciudată se ivi pe chipul băieţelului, iar Jamie simţi un miros acru.

– Doamnă Talley!

Aceasta sări imediat din pat, speriată.

– Ce... ce s-a-ntîmplat?

– Copilul are nevoie de dumneata. Eu trebuie să fac chiar totul în casa asta? zise el şi ieşi imediat.

– David, tu te pricepi la copii?

– În ce sens, domnule? îl întrebă David Blackwell.

– Păi, ştii tu, cu ce le place să se joace, chestii din astea.

Tînărul american îi spuse:

– Cred că, atunci cînd sînt foarte mici, le plac clopoţeii, jucăriile care fac zgomot.

– Cumpără vreo jumătate de duzină, îi zise Jamie.

– Am înţeles, domnule.

Fără nici o altă întrebare inutilă. Aşa îi plăcea lui Jamie. David Blackwell avea să ajungă departe.

În seara aceea, cînd Jamie veni acasă cu un pacheţel maroniu, doamna Talley îi spuse:

– Aş vrea să vă cer scuze pentru azi-noapte, domnule McGregor. Nu-mi dau seama cum de am putut dormi aşa. Probabil că a plîns foarte tare dacă l-aţi auzit tocmai de la dumneavoastră din cameră.

– Nu-ţi face probleme, îi spuse Jamie cu generozitate. E bine că unul din noi a auzit – adăugă el dîndu-i pachetul. Dă-i asta. Nişte jucării. Nu cred că-i place prea mult să fie ţinut prizonier în leagănul ăla toată ziua.

– Dar nu-i ţinut deloc prizonier, domnule. Îl scot şi pe afară.

– Şi unde-l duci?

– Doar prin grădină, unde îl pot supraveghea.

Jamie se încruntă.

– Aseară mi s-a părut că nu arăta prea bine.

– Chiar?

– Da. Nu prea mi-a plăcut culoarea. N-ar fi bine să se îmbolnăvească înainte să vină maică-sa.

– Aşa e, domnule.

– Poate ar fi mai bine să-l mai văd o dată.

– Bine, domnule, doriţi să-l aduc aici?

– Chiar te rog, doamnă Talley.

– Imediat, domnule McGregor.

Se întoarse după cîteva minute doar, cu micuţul Jamie în braţe. Ţinea strîns o jucărie albastră.

– Mie mi se pare că arată foarte bine.

– Eh, atunci m-oi fi înşelat eu. Dă-mi-l, te rog.

I-l dădu cu grijă, Jamie luîndu-şi fiul în braţe pentru prima dată. Ceea ce simţi atunci îl umplu de mirare. Era ca şi cum ar fi tînjit demult după această clipă, de parcă ar fi trăit pentru ea, fără să o ştie exact. Ţinea în braţe sînge din sîngele lui- pe fiul lui, pe Jamie McGregor junior. Ce rost avea să construiască un adevărat imperiu, o dinastie, ce rost aveau diamantele, aurul şi căile ferate dacă nu avea cui să le lase? „Ce prost am fost!", îşi zise el. Pînă atunci nu îşi dăduse seama ce anume îi lipsea. Ura îl orbise prea tare. Privind la faţa aceea mică, o asprime dinlăuntrul lui dispăru.

– Mută leagănul lui Jamie la mine-n dormitor, doamnă Talley.

Trei zile mai tîrziu, cînd Margaret apăru la uşă, doamna Talley îi spuse:

– Domnul McGregor este la birou, domnişoară Van der Merwe, dar mi-a spus să trimit după dînsul cînd sosiţi, pentru că vrea să vă vorbească.

Margaret aşteptă în salon, cu micuţul Jamie în

braţe. Îi fusese teribil de dor de el. De cîteva ori voise să se întoarcă la Klipdrift, temîndu-se să nu i se fi întîmplat ceva sau să nu se fi îmbolnăvit. Dar se silise să stea departe şi planul îi reuşise. Jamie voia să îi vorbească! Totul avea să fie minunat. Aveau să fie împreună toţi trei acum.

În clipa cînd Jamie intră, Margaret simţi o emoţie foarte cunoscută. „Dumnezeule, cît de mult îl iubesc", îşi zise ea.

– Bună, Maggie.

Ea îi zîmbi cald şi fericită.

– Bună, Jamie.

– Îmi vreau fiul.

Inima îi tresări de bucurie.

– Sigur că-ţi vrei fiul, Jamie, nu m-am îndoit niciodată de asta.

– O să am grijă să fie crescut cum trebuie. O să-i ofer toate avantajele şi, bineînţeles, că o să mă îngrijesc şi de tine.

Margaret îl privi ameţită.

– Nu... nu înţeleg.

– Ţi-am spus că vreau copilul.

– Am crezut... adică... tu şi cu mine...

– Nu, eu vreau doar copilul.

O furie nemaipomenită puse stăpînire pe ea deodată.

– Înţeleg. Să ştii că n-o să te las să mi-l iei.

Jamie o privi o clipă.

– Foarte bine. Hai să facem un compromis. Poţi să stai aici cu Jamie, îi poţi fi... guvernantă, îi spuse el şi văzîndu-i expresia de pe chip, o întrebă: dar spune ce vrei, de fapt?

– Ca fiul meu să aibă un nume, îi zise ea cu mîndrie. Numele tatălui său.

– Bine, atunci îl adopt.

Ea îl privi ironic.

– Să-mi adopţi copilul? Ah, nu. N-o să-mi iei fiul, îmi pare rău pentru tine. Marele Jamie McGregor. Cu toţi banii şi cu toată puterea ta, de fapt, n-ai nimic. Pur şi simplu, eşti demn de plîns.

Şi o văzu plecînd, cu copilul în braţe.

A doua zi de dimineaţă, Margaret începu pregătirile pentru a pleca în America.

– Fuga nu rezolvă nimic, îi zise doamna Owens.

– Dar nu fug, doar mă duc undeva unde copilul meu să înceapă o viaţă nouă.

Nu mai suporta ca ea şi fiul ei să fie batjocura lui Jamie McGregor.

– Şi cînd vrei să pleci?

– Cît mai repede. O să luăm diligenţa pînă la Worcester şi de acolo trenul spre Cape Town. Am strîns destui bani ca să pot ajunge pînă la New York.

– Dar e foarte mult de mers.

– O să merite. Se spune că America este ţara tuturor posibilităţilor, nu? De asta avem nevoie.

Totdeauna se lăudase că era calm în orice

împrejurare. Acum, însă, striga la oricine îi apărea în faţă. În biroul lui era un tărăboi continuu. Nimic din ce făceau ceilalţi nu îi convenea. Se înfuria şi se plîngea de orice, incapabil să se stăpînească. Nu mai dormise de trei nopţi. Nu se gîndea decît la discuţia cu Margaret. „Fir-ar să fie!" Trebuia să fi ştiut că avea să-l forţeze să se căsătorească. La fel de înşelătoare ca tatăl ei. Nu procedase bine. Îi spusese că avea să se îngrijească de ea, dar nu fusese foarte clar. Bineînţeles. *Banii!* Ar fi trebuit să-i ofere bani. O mie de lire – zece mii – mai mult.

– Am o sarcină delicată pentru tine, îi zise el lui David Blackwell.

– Spuneţi, domnule.

– Vreau să te duci să vorbeşti cu domnişoara Van der Merwe. Spune-i că-i ofer douăzeci de mii de lire. Ştie ea pentru ce, îi spuse Jamie completînd un cec.

Învăţase demult ce însemnau banii.

– Dă-i ăsta.

– Am înţeles, domnule, zise David şi plecă imediat, dar, după un sfert de oră se întoarse, dîndu-i înapoi cecul, rupt în două.

Jamie simţi cum se face roşu.

– Îţi mulţumesc, David. Asta-i tot.

Deci, Margaret voia mai mulţi bani. Ei bine, o să-i dea, dar de data asta, avea s-o facă personal.

Tîrziu în după-amiaza aceea, se duse la pensiunea doamnei Owens.

– Aş vrea să vorbesc cu domnişoara Van der Merwe, zise el.

– Mă tem că nu se poate, îi spuse doamna Owens. E în drum spre America.

Jamie avu senzaţia unei lovituri în stomac.

– Nu se poate! Cînd a plecat?

– Cu diligenţa de prînz spre Worcester.

Trenul aştepta în gară la Worcester, plin peste măsură de călători gălăgioşi în drum spre Cape Town. Negustori cu soţiile, comis-voiajori, prospectori, cafri, soldaţi şi marinari întorcîndu-se la datorie. Majoritatea se aflau într-un tren pentru prima oară şi o atmosferă de sărbătoare domnea printre ei. Margaret reuşise să găsească un loc lîngă fereastră, unde Jamie era ferit de înghesuială. Stătea cu copilaşul în braţe, ignorîndu-i pe cei din jur şi gîndindu-se doar la viaţa care îi aştepta. Nu avea să fie deloc uşor. Oriunde s-ar fi dus, avea să rămînă doar o femeie nemăritată cu un copil, deci o jignire pentru societate. Dar avea să găsească ea o cale ca fiul ei să ducă o viaţă decentă. Atunci îl auzi pe conductor strigînd:

– Toată lumea în vagoane!

Îşi ridică privirea şi îl văzu pe Jamie.

– Ia-ţi lucrurile, îi zise el. Cobori din tren.

„Tot mai crede că mă poate cumpăra", îşi spuse ea.

– Cît îmi mai oferi de data asta?

Jamie îşi privi fiul care dormea liniştit în braţele ei şi îi răspunse:

– Îţi ofer căsătoria.

9

Ceremonia căsătoriei avu loc trei zile mai tîrziu, scurtă şi foarte intimă. Singurul martor fiindu-le David Blackwell.

În tot acest timp Jamie McGregor a fost cuprins de emoţiile cele mai controversate. Fusese obişnuit să îi dirijeze şi să îi manipuleze pe ceilalţi, iar acum el era cel manipulat. Se uită la Margaret. Aşa cum stătea lîngă el, părea chiar frumoasă. Îşi aminti pasiunea şi abandonul ei, dar totul nu era decît o amintire, nimic mai mult, lipsită de orice căldură sau emoţie. O folosise ca pe un instrument al răzbunării şi ea îi dăduse un moştenitor.

Preotul spuse:

– Vă declar soţ şi soţie. Vă puteţi săruta mireasa.

Jamie se aplecă şi îşi atinse iute buzele de obrazul ei.

– Hai acasă, zise el apoi, doar îl aştepta fiul său.

Ajungînd acasă, îi arătă lui Margaret un dormitor într-una din aripi şi îi spuse:

– Acesta e dormitorul tău.

– Înţeleg.

– O să mai angajez o îngrijitoare, iar doamna Talley se va ocupa de Jamie. Dacă ai nevoie de ceva, spune-i lui David Blackwell.

Margaret se simţi ca şi cum i-ar fi dat o palmă. O trata, deci, ca pe o servitoare. Dar nu asta era important. „Copilul meu are un nume şi asta mi-e de-ajuns."

Jamie nu se întoarse la cină. Margaret îl aşteptă, dar, în cele din urmă, mîncă singură. Toată noaptea a stat trează în pat, auzind fiecare zgomot din casă. Pe la patru adormi, dar ultimul ei gînd fu să se întrebe pe care din fetele de la Madam Agnes o alesese.

Dacă relaţiile ei cu Jamie nu se schimbară după căsătorie, în schimb relaţiile cu oamenii din oraş suportară o transformare miraculoasă. Dintr-o renegată, Margaret deveni, peste noapte, arbitrul social al Klipdrift-ului. Mulţi îşi cîştigau existenţa într-un fel sau altul de pe urma lui Jamie McGregor şi a companiei *Kruger-Brent*. Aşa că îşi spuseseră că,

dacă Margaret Van der Merwe fusese de ajuns de bună pentru Jamie McGregor, era de ajuns de bună şi pentru ei. Acum, de cîte ori Margaret scotea copilul la plimbare, era întîmpinată cu zîmbete şi urări de bine. Invitaţiile curgeau una după alta. Era invitată la ceai, la dineuri de binefacere şi toţi o rugau să conducă tot felul de comitete orăşeneşti. Cînd îşi aranja părul într-un anume fel, o mulţime de femei din oraş se pieptănau la fel. Cînd îşi cumpără o rochie nouă galbenă, deodată rochiile galbene deveniră foarte purtate. Margaret le suporta slugărnicia cum le suportase şi ostilitatea – cu demnitate.

Jamie venea acasă doar ca să-şi petreacă timpul cu fiul lui. Purtarea sa faţă de Margaret continua să fie distantă şi politicoasă. În fiecare dimineaţă, la micul dejun, făcea pe soţia fericită, de ochii servitorilor, în ciuda indiferenţei reci de care dădea dovadă cel din faţa ei. Dar după plecarea lui, fugea la ea în cameră, udă de transpiraţie. Se ura pe ea însăşi. Unde îi era mîndria? Ştia că încă îl mai iubea pe Jamie. „Totdeauna o să-l iubesc", îşi spuse ea. „Dumnezeu să mă ajute."

Jamie se afla la Cape Town într-o călătorie de afaceri de trei zile. Ieşind din *Hotel Royal*, un şofer

negru în livrea îl întrebă:

– Doriţi o trăsură, domnule?

– Nu, mulţumesc, zise el. Merg pe jos.

– Banda s-a gîndit că aţi dori o trăsură.

Jamie se opri în loc şi îl privi cu atenţie.

– Banda?

– Da, domnule McGregor.

Se urcă în trăsură. Negrul pocni din bici şi porniră. Pe banchetă, Jamie se gîndea la Banda, la curajul şi la prietenia lui. În ultimii doi ani încercase de multe ori să-l găsească, dar fără nici un succes. Acum avea să-şi întîlnească prietenul.

Trăsura se îndreptă spre ţărm şi, imediat, Jamie îşi dădu seama încotro mergeau. Un sfert de oră mai tîrziu, se opriră în faţa depozitului părăsit unde plănuiseră aventura lor în Namib. „Ce nebuni eram", îşi zise el coborînd din trăsură şi intrînd în depozit. Banda îl aştepta. Era neschimbat, doar că acum era îmbrăcat curat, la costum şi cravată.

O clipă se priviră zîmbind şi abia după aceea se îmbrăţişară.

– Arăţi foarte bine, îi zise Jamie şi Banda dădu din cap.

– Nu mi-a mers rău. Mi-am cumpărat ferma aia cum aveam de gînd, am o soţie şi doi băieţi, cultiv grîu şi cresc struţi.

– Struţi?

– Penele lor aduc o grămadă de bani.

– Ah, tare aş vrea să-ţi cunosc şi eu familia, Banda.

Se gîndi la familia lui din Scoţia şi la cît de dor îi era de ei. Plecase de acasă de aproape patru ani.

– Am tot încercat să te găsesc.

– Am fost ocupat, Jamie, îi zise Banda venind mai aproape. A trebuit să te văd ca să te avertizez. O să dai de bucluc.

Jamie îl privi cu atenţie.

– Ce fel de bucluc?

– Şeful de la cîmpurile Namib – Hans Zimmerman – nu-i bun. Muncitorii îl urăsc. Plănuiesc să fugă. Dacă o fac, paznicii or să-ncerce să-i oprească şi o să izbucnească o revoltă.

Jamie nu îşi luă ochii de pe chipul lui Banda.

– Ţii minte că ţi-am spus odată de unul – John Tengo Javabu?

– Da, îmi aduc aminte, e un conducător politic. Am citit despre el, a stîrnit o adevărată *„donderstorm"*.

– Eu sînt unul din adepţii lui.

Jamie clătină din cap.

– Înţeleg. O să fac tot ce o să pot, îi promise el.

– Foarte bine. Ai ajuns mare, Jamie. Mă bucur.

– Îţi mulţumesc, Banda.

– Şi ai un fiu minunat.

Jamie nu putu să nu se arate surprins.

– De unde ştii?

– Îmi place să nu pierd legătura cu prietenii mei, zise Banda ridicîndu-se. Trebuie să mă duc la o întrunire, Jamie. O să le spun că or să se aranjeze lucrurile în Namib.

– Da, o să am grijă.

Îl urmă pînă la uşă.

– Cînd o să ne mai vedem?

Banda zîmbi.

– O să fiu pe-aici. Nu scapi tu de mine aşa uşor, îi

spuse el şi plecă.

Întorcîndu-se la Klipdrift, Jamie îl chemă pe David.

– Au fost ceva probleme în Namib, David?

– Nu, domnule McGregor, răspunse acesta ezitînd puţin. Dar am auzit că s-ar putea să fie.

– Supraveghetorul e Hans Zimmerman. Interesează-te dacă nu cumva se comportă cum nu trebuie cu muncitorii. Dacă da, pune-l la punct. Aş vrea să te duci chiar tu acolo.

– Plec mîine dimineaţă.

Ajuns acolo, David stătu două ore de vorbă cu paznicii şi cu muncitorii. Ceea ce auzi îl înfurie foarte tare. După ce află tot ce era de aflat, se duse să-l vadă pe Hans Zimmerman.

Acest Hans Zimmerman era un adevărat uriaş. Cîntărea vreo sută de kilograme şi avea vreo doi metri înălţime. Avea un chip porcin şi gras, ochi brăzdaţi de vinişoare roşii şi era unul dintre cei mai antipatici oameni pe care David Blackwell îi întîlnise vreodată. Dar, în acelaşi timp, era şi unul din cei mai buni supraveghetori ai companiei. Cînd intră David, îl găsi stînd la birou, făcînd ca totul în jur să pară mic.

Se ridică şi dădu mîna cu David.

– Mă bucur să vă văd, domnule Blackwell. Ar fi

trebuit să-mi spuneţi că veniţi.

David era sigur că vestea sosirii lui ajunsese deja la Zimmerman.

– Doriţi un whisky?

– Nu, mulţumesc.

Zimmerman se lăsă pe spate şi zîmbi.

– Cu ce vă pot fi de folos? Nu-i place şefului cîte diamante scoatem?

Amîndoi ştiau că producţia de diamante din Namib era excelentă.

– Îi fac să muncească mai mult decît oricare altul din compania asta, se lăudă el.

– Am primit unele reclamaţii în legătură cu condiţiile de aici, zise David şi zîmbetul pieri de pe chipul lui Zimmerman.

– Ce fel de reclamaţii?

– Că oamenii n-ar fi trataţi cum trebuie, că...

Zimmerman sări în picioare cu o agilitate surprinzătoare. Era roşu de furie.

– Ăştia nu sînt oameni. Ăştia sînt cafri. Voi staţi pe scaune la sediu şi...

– Ascultă-mă, îi zise David. Nu e nici o...

– Dumneata să mă asculţi pe mine! Aduc mai multe diamante decît oricare altul din compania asta şi ştii de ce? Pentru că bag frica de Dumnezeu în nenorociţii ăştia.

– La celelalte mine îi plătim cu cincizeci şi nouă de şilingi pe lună plus hrană. Dumneata le dai doar cincizeci de şilingi pe lună.

– Vă plîngeţi pentru că v-am făcut o treabă bună? Doar profitul contează.

– Jamie McGregor nu e de acord, îi zise David.

Măreşte-le salariile.

Zimmerman zise mohorît.

– Bine, sînt doar banii şefului.

– Am mai auzit că sînt biciuiţi.

Zimmerman rîse zgomotos.

– Dumnezeule, dar un băştinaş nu simte durerea, domnule. Au pielea atît de groasă, încît nu simt nici blestematul de bici. Doar îi sperie.

– Atunci ai speriat trei din ei de moarte, domnule Zimmerman.

Zimmerman ridică din umeri.

– Mai sînt o mulţime.

„Animal blestemat", îşi zise David. „Şi unul periculos pe deasupra." Îl privi pe supraveghetor.

– Dacă mai sînt probleme aici, o să fii înlocuit, îi spuse el şi se ridică să plece. Vei începe să-i tratezi ca pe nişte oameni. Să încetezi imediat cu pedepsele. Le-am văzut cocioabele. Sînt ca nişte cocini, curăţaţi-le.

Hans Zimmerman îl privea fix, forţîndu-se să-şi păstreze calmul.

– Mai e ceva? reuşi el să întrebe.

– Da. Mă-ntorc peste trei luni; dacă nu o să-mi placă ce o să văd, va trebui să îţi cauţi de lucru la altă companie. La revedere, spuse el şi ieşi.

Hans Zimmerman rămase locului mult timp, cuprins de o mînie îngrozitoare. „Proştii", îşi spuse el. *„Uitlanders"*. Zimmerman era bur şi tatăl lui fusese bur. Pămîntul acela le aparţinea lor şi Dumnezeu îi făcuse pe negri să-i servească pe ei. Dacă ar fi vrut să fie trataţi ca nişte oameni, Dumnezeu nu le-ar fi făcut pielea neagră. Jamie McGregor nu putea înţelege

acest lucru. Dar la ce te puteai aştepta de la un *„uitlander"*, un om care ţinea cu băştinaşii? Hans Zimmerman înţelese că trebuia să aibă mai multă grijă pe viitor. Dar avea să le arate cine era şef la Namib.

Compania *Kruger-Brent* se extindea şi Jamie McGregor era mai mult plecat. Cumpără o fabrică de hîrtie în Canada şi un şantier naval în Australia. Cînd era acasă, Jamie îşi petrecea tot timpul cu fiul său, care semăna din ce în ce mai mult cu el. Se simţea neobişnuit de mîndru de băiat. Ar fi vrut să-l ia cu el în lungile-i călătorii, dar Margaret nu îl lăsa.

– E prea mic pentru călătorii. Cînd o să mai crească, o să-l poţi lua cu tine. Dacă vrei să fii cu el, îl găseşti aici.

Pînă să-şi dea Jamie seama, fiul său împlinise un an, apoi doi, făcîndu-l să se mire cît de repede trecea timpul. Era în 1887.

Şi pentru Margaret cei doi ani trecuseră cum-necum. O dată pe săptămînă, Jamie invita oaspeţi la cină, ea făcînd pe gazda drăguţă. Ceilalţi o găseau isteaţă şi inteligentă şi chiar le plăcea să stea de vorbă cu ea. Ştia că erau cîţiva bărbaţi care o găseau chiar atrăgătoare, dar bineînţeles că nu făcuseră niciodată nici un gest, pentru că era soţia lui Jamie McGregor.

După ce ultimii oaspeţi plecau, Margaret îl întreba:

– Te-ai simţit bine în seara asta?

Iar Jamie răspundea invariabil:

– Da. Noapte bună.

După care se ducea la micuţul Jamie. Cîteva minute după aceea, Margaret auzea uşa de la intrare închizîndu-se în urma lui Jamie care pleca.

Noapte de noapte, în patul ei, Margaret McGregor se gîndea la viaţa ei. Ştia cît de mult o invidiau femeile din oraş, şi o durea, ştiind cît de puţin era de invidiat. Trăia o poveste cu un bărbat care o trata mai rău decît un străin.. Dacă măcar i-ar fi dat atenţie! Se întrebă ce ar fi făcut el, oare, dacă într-o dimineaţă, la micul dejun, dacă ea ar fi luat vasul cu zeamă de fulgi de ovăz importată special din Scoţia şi i l-ar fi vărsat în cap. Parcă vedea expresia de pe chipul lui şi imaginea o distră atîta, încît se trezi chicotind, rîsul transformîndu-se treptat în suspine. „Nu vreau să-l mai iubesc. N-o să-l mai iubesc. O să mă opresc, într-un fel, înainte să mă autodistrug..."

În 1890, oraşul Klipdrift depăşise aşteptările lui Jamie. În cei şapte ani de cînd se afla acolo, devenise un oraş dezvoltat, prospectori venind mereu din toate colţurile lumii. De fiecare dată vechea poveste. Veneau cu trăsuri, căruţe sau pe jos, chiar. Nu aveau nimic decît zdrenţele de pe ei. Aveau nevoie de hrană, echipament, adăpost şi bani, iar Jamie McGregor era acolo tocmai pentru a-i ajuta. Deţinea acţiuni în vreo duzină de mine producătoare de diamante şi aur şi numele şi reputaţia lui deveneau şi mai cunoscute. Într-o dimineaţă primi vizita unui

avocat de la *De Beers*, uriaşul conglomerat care controla marile mine de diamant de la Kimberley.

– Cu ce vă pot ajuta? îl întrebă Jamie.

– Am fost trimis să vă fac o propunere, domnule McGregor. *De Beers* ar dori să vă cumpere. Spuneţi dumneavoastră preţul.

Era o clipă importantă. Jamie zîmbi şi zise:

– Spuneţi-l pe al dumneavoastră.

David Blackwell era din ce în ce mai important pentru Jamie. În tînărul american, Jamie McGregor se vedea pe el însuşi cum fusese odată. Era cinstit, inteligent şi loial. Îl făcu, mai întîi, secretarul lui, apoi asistentul său personal şi, în cele din urmă, cînd împlini vîrsta de douăzeci şi unu de ani, director general.

Pentru David Blackwell, Jamie era ca un al doilea tată. Cînd tatăl lui David suferi un atac de cord, Jamie îl internă în spital, plătind medicii, iar cînd muri, el însuşi se îngriji de înmormîntare. În cinci ani de cînd lucra pentru compania *Kruger-Brent*, David ajunsese să îl admire pe Jamie mai mult decît pe oricine altcineva. Îşi dădea seama de situaţia dintre Jamie şi Margaret şi regreta profund, căci îi plăcea pe amîndoi. „Dar nu-i treaba mea", îşi spuse el. „Eu trebuie să-l ajut pe Jamie cît pot."

Jamie îşi petrecea din ce în ce mai mult timp cu fiul său. Băiatul avea cinci ani acum şi, prima dată cînd l-a luat cu el în mină, o săptămînă întreagă nici nu a mai vorbit de altceva. Făceau excursii, dormind în cort sub cerul liber. Jamie era obişnuit cu cerul Scoţiei, unde stelele îşi ştiau bine locul pe firmament. Aici, în Africa de Sud, însă, constelaţiile erau ameţitoare. În ianuarie, o stea strălucea puternic deasupra capului, ca în mai să fie Crucea Sudului la zenit. În iunie, deci iarnă în Africa de Sud, Scorpionul era gloria cerului. Era ceva ameţitor, pur şi simplu. Totuşi, simţea ceva deosebit stînd aşa pe pămîntul cald, cu privirea aţintită spre cerul fără de timp, avîndu-l pe fiul său alături, ştiind că făceau amîndoi parte din aceeaşi eternitate.

Se trezeau dis-de-dimineaţă şi vînau potîrnichi, bibilici şi tot felul de alte păsări sălbatice. Micuţul Jamie îşi avea poneiul lui, astfel că tată şi fiu călăreau alături prin savană, ocolind cu grijă gropile adînci făcute de furnicari, de ajuns ca să înghită şi cal şi călăreţ şi gropile mai mici, făcute de pisici.

Savana era plină de primejdii. Într-una din aceste excursii, cînd îşi instalaseră cortul pe malul unui rîu, aproape că au fost omorîţi de o turmă de antilope migratoare. Cel dintîi semn a fost un vag nor de praf la orizont. Iepuri, şacali, pisici fugeau care încotro, iar şerpii ieşeau din tufişuri căutînd pietre sub care să se ascundă. Jamie scrută din nou orizontul. Norul se apropia şi mai mult.

– Hai să plecăm repede, zise el.

– Şi cortul...

– Lasă-l!

Începură să urce repede un deal înalt. Auziră tropăit de copite, după care văzură primul şir de antilope, lung de vreo trei mîle, cel puţin. Erau pe puţin jumătate de milion, distrugînd tot în calea lor. Copacii erau smulşi din rădăcină, tufele pulverizate, lăsînd în urma lor trupurile a sute de animale mici. lepuri, şerpi, şacali, păsări erau zdrobite sub copitele aducătoare de moarte. Aerul era plin de praf şi zgomot asurzitor, şi, în cele din urmă, cînd totul se sfîrşi, Jamie socoti că durase mai mult de trei ore.

Cînd micuţul Jamie împlini şase ani, tatăl său îi spuse:

– Săptămîna viitoare o să te iau la Cape Town să vezi şi tu un oraş adevărat.

– Şi mama o să vină cu noi? întrebă Jamie. Nu-i place vînătoarea, dar oraşele îi plac.

Tatăl săi îi zise atunci ciufulindu-l:

– Nu, fiule, ea are treabă aici. Mergem numai noi doi bărbaţii, da?

Pe copil îl supăra faptul că părinţii lui erau atît de reci unul faţă de celălalt, dar atunci nu înţelegea prea multe.

Călătoriră în vagonul personal al lui Jamie. În 1891, calea ferată devenise principalul mijloc de transport în Africa de Sud, căci trenurile erau ieftine, convenabile şi iuţi. Vagonul particular comandat de Jamie avea vreo patruzeci de metri şi conţinea patru compartimente de lux în care puteau să stea

douăsprezece persoane, un salon care putea fi folosit ca birou, o sufragerie, un bar şi o bucătărie complet echipată. Compartimentele aveau canapele din alamă, lămpi cu gaz şi ferestre foarte mari.

– Dar unde sînt călătorii? întrebă copilul la un moment dat şi Jamie începu să rîdă.

– Noi sîntem toţi călătorii, fiule, e trenul tău.

Aproape tot timpul, micul Jamie a privit pe fereastră, minunîndu- se de vastitatea cîmpurilor pe lîngă care treceau iute.

– Acesta e pămîntul Domnului, îi spuse tatăl său. L-a umplut cu minereuri preţioase pentru noi. Sînt toate acolo în pămînt şi aşteaptă să fie găsite. Ce s-a descoperit pînă acum e numai începutul, Jamie.

Ajunşi la Cape Town, micul Jamie rămase uluit văzînd atîta lume şi clădirile uriaşe. Jamie îşi duse fiul la *Linia maritimă McGregor* şi îi arătă vreo şase vapoare în port care încărcau şi descărcau mărfuri.

– Le vezi? Sînt toate ale noastre.

De cum ajunseră înapoi la Klipdrift, micuţul Jamie începu să povestească ce văzuse.

– Tata are tot oraşul! exclamă el. O să-ţi placă, mamă, o să-l vezi şi tu data viitoare.

– Aşa e, dragul meu, zise ea strîngîndu-l la piept.

Jamie îşi petrecea multe nopţi departe de casă şi ea ştia că se ducea la Madam Agnes. Auzise chiar că îi cumpărase o casă uneia din femei ca să o poată vizita în secret. Nu avea cum să ştie sigur dacă era adevărat. Ştia doar că, indiferent cine era acea femeie, ea ar fi vrut s-o ucidă.

Pentru a-şi menţine starea sufletească, Margaret se sili să-şi facă de lucru în oraş. Adună fonduri pentru construirea unei alte biserici şi începu o misiune de ajutorare a familiilor de prospectori care aveau adevărată nevoie. Îl rugă pe Jamie să pună un vagon la dispoziţia prospectorilor care se întorceau la Cape Town cînd rămîneau fără bani şi complet lipsiţi de speranţă.

– Îmi ceri să arunc banii pe apa sîmbetei, femeie, mormăi el. Lasă-i să se întoarcă tot aşa cum au venit.

– Dar nu pot nici să mai meargă, îi zise Margaret. Iar dacă rămîn aici, oraşul va trebui să suporte cheltuielile pentru îmbrăcăminte şi hrană pentru ei.

– Bine, fie, zise Jamie în final. Dar e o idee prostească.

– Îţi mulţumesc, Jamie.

O urmări cu privirea ieşind din birou şi, în ciuda voinţei lui, nu putu să nu se simtă mîndru de ea. „Ar fi putut să fie o soţie extraordinară pentru altcineva", îşi spuse el.

Numele celei pe care Jamie o luase într-o casă personală, era Maggie, frumoasa prostituată care stătuse lîngă Margaret la masa dată în cinstea copilului. O ironie să poarte acelaşi nume cu soţia sa, îşi spunea Jamie, dar nu exista nici o asemănare între ele. Această Maggie era o blondă de douăzeci şi unu de ani, cu un chip nostim şi un trup împlinit – o adevărată tigroaică în pat. Jamie o plătise foarte bine pe Madam Agnes ca să-i dea drumul fetei, iar pe Maggie o plătea cu generozitate. Era foarte discret cînd o vizita. Venea aproape numai noaptea, convins că nu fusese observat, dar, de fapt, mulţi îl văzuseră, nimeni nu comenta, însă. Era oraşul lui Jamie McGregor, doar, şi avea dreptul să facă ce voia.

În seara aceea, Jamie, însă, nu află nici o încîntare. Se dusese cu o plăcere anticipată, dar o găsi pe Maggie prost dispusă. În pat, cu un capot roz, care nici nu îi ascundea prea bine sînii copţi sau triunghiul mătăsos şi auriu dintre coapse.

– M-am săturat să tot stau închisă în blestemata asta de casă, zise ea. Parcă aş fi o sclavă! Cel puţin la Madam Agnes se întîmpla mereu ceva. De ce nu mă iei niciodată în călătoriile tale?

– Doar ţi-am mai explicat, Maggie, nu pot...

Ea sări atunci din pat înfruntîndu-l, capotul deschizîndu-se complet.

– Prostii! Pe fiul tău îl iei peste tot. Eu nu-s la fel de bună ca fiul tău?

– Nu, spuse Jamie pe un ton periculos de liniştit. Nu eşti, adăugă el şi se duse să-şi toarne un brandy, al patrulea, mult mai mult ca de obicei.

– Nu însemn absolut nimic pentru tine, strigă ea.

Sînt doar un fund şi – atît – adăugă ea şi, dîndu-şi capul pe spate, izbucni într-un rîs ironic. Marele, moralul scot![1]

– Scoţian, nu scot.

– Pentru numele lui Dumnezeu, vrei să nu mă mai dăscăleşti atîta? Nimic din ce spun eu nu e bine. Cine dracu' te crezi, nenorocitu' de taică-miu?

Era destul.

– Mîine poţi să te-ntorci la Madam Agnes. O să o anunţ eu că te duci înapoi, zise el şi, luîndu-şi pălăria, se îndreptă spre uşă.

– Nu poţi să scapi de mine aşa, cu una cu două, ticălosule! îi strigă ea venind după el teribil de furioasă.

El se opri în uşă.

– Ba tocmai am făcut-o, zise el şi dispăru în noapte.

Spre surprinderea lui mersul îi era nesigur şi era puţin ameţit. Poate băuse mai mult de patru pahare de brandy. Nu era tocmai sigur. Îşi aminti de trupul gol a lui Maggie întins pe pat în seara aceea şi de cum şi-l mai etalase, şicanîndu-l, ca apoi să se retragă. Se jucase cu el, îl mîngîiase, îşi trecuse limba moale peste organul lui pînă cînd se întărise, dornic să o aibă. Şi atunci începuse atacul, lăsîndu-l excitat şi nesatisfăcut.

Ajunse acasă, intră în hol şi, în drum spre odaia lui, trecu prin faţa uşii de la dormitorul lui Margaret. Se vedea lumină pe sub uşă. Deci nu dormea încă. Şi-o închipui deodată întinsă în pat, purtînd o cămaşă de

1. În sens peiorativ

noapte transparentă. Sau poate nimic. Îşi aminti cum se zvîrcolise sub el trupul ei bogat şi împlinit, la umbra copacilor de pa malul rîului Orange. Condus de băutură, deschise uşa şi intră.

Ea citea în pat la lumina unei lămpi. Îşi ridică privirea surprinsă.

– Jamie... s-a-ntîmplat ceva?

– De ce, că m-am hotărît să-i fac o vizită soţiei mele? o întrebă el, dar vorbele erau puţin neclare.

Îi vedea sînii încordaţi prin cămaşa de noapte. „Doamne, ce trup minunat are!", îşi spuse el şi începu să se dezbrace.

Margaret sări din pat, făcînd ochii mari.

– Ce faci, Jamie?

Trînti uşa cu piciorul şi se duse spre ea. În clipa următoare o aruncă pe pat, el alături, complet gol.

– Dumnezeule, cît te doresc, Maggie.

În beţia lui, nici nu mai era sigur pe care din cele două Maggie o dorea cu adevărat. Ce se mai lupta cu el! Da, ea era pisicuţa lui sălbatică. Izbucni în rîs cînd reuşi să-i ţină cu forţa mîinile şi picioarele, şi, dintr-o dată, ea i se oferi toată, trăgîndu-l aproape şi şoptind:

– Ah, Jamie, scumpul meu Jamie, am atîta nevoie de tine.

În acest timp el îşi spunea: „N-ar fi trebuit să fiu atît de crud cu tine. Dimineaţă o să-ţi spun să nu te mai întorci la Madam Agnes..."

A doua zi dimineaţă cînd se trezi, Margaret era singură în pat. Îi mai simţea încă puternica virilitate înăuntrul ei şi îl mai auzea spunînd „Doamne, cît te doresc, Maggie", şi era cuprinsă de o bucurie totală, sălbatică. Avusese dreptate totdeauna. O iubea,

într-adevăr. Meritase să aştepte, meritaseră toţi acei ani de durere, singurătate şi umilinţă.

Îşi petrecu toată ziua în extaz. Făcu baie, îşi uscă părul şi se gîndi foarte mult ce rochie i-ar fi plăcut cel mai mult lui Jamie. Trimise bucătăreasa acasă, pregătind ea însăşi mîncarea lui preferată. Aranjă masa de cîteva ori pînă cînd îi plăcu cum erau puse lumînările şi florile. Voia ca seara aceea să fie perfectă.

Dar Jamie nu veni acasă la cină. Nu veni toată noaptea. Margaret îl aşteptă în bibliotecă pînă la trei dimineaţa, cînd se duse la culcare, singură.

Întorcîndu-se seara următoare, Jamie o salută politicos şi se duse în odaia fiului său. Margaret îl urmări cu privirea uluită, după care se întoarse încet şi se privi în oglindă. Aceasta îi spuse că niciodată nu fusese mai frumoasă, dar privindu-se mai atent, nu-şi mai recunoscu ochii. Erau ochii altcuiva.

10

– Am o veste minunată pentru dumneavoastră, doamnă McGregor, îi spuse doctorul Teeger încîntat. Veţi avea un copil.

Margaret simţi şocul vorbelor lui şi nu ştia ce să facă, să rîdă sau să plîngă. Veste minunată? Aducerea unui alt copil într-o căsnicie lipsită de dragoste era ceva imposibil. Margaret nu mai putea suporta umilinţa. Trebuia să găsească o scăpare şi, chiar cînd acest gînd îi trecea prin minte, simţi o greaţă cumplită care o făcu să transpire.

Doctorul Teeger o întrebă:

– Greţuri dimineaţa?

– Puţin.

Îi dădu cîteva pastile spunîndu-i:

– Luaţi astea. Or să vă ajute. Sînteţi într-o stare excelentă, doamnă McGregor, nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Acum duceţi-vă acasă şi daţi-i soţului vestea cea bună.

– Da, zise ea plictisită. Aşa o să fac.

Tocmai se aflau la masă cînd îi spuse:

– Am fost la medic astăzi. Voi avea un copil.

Fără să scoată o vorbă, Jamie trînti şervetul pe masă, se ridică şi părăsi încăperea ca o furtună. Atunci îşi dădu seama Margaret că îl putea urî pe Jamie McGregor la fel de mult pe cît îl iubea.

Era o sarcină foarte grea şi îşi petrecu mare parte din timp în pat, slăbită şi epuizată. Stătea aşa ore întregi, imaginîndu-şi tot felul de lucruri, închipuindu-şi-l pe Jamie la picioarele ei, implorînd-o să-l ierte şi iubind-o iar cu sălbăticie. Dar nu erau altceva decît închipuiri. În realitate era prinsă în cursă. Nu avea unde să se ducă şi, chiar dacă ar fi putut să plece, n-ar fi lăsat-o să-şi ia fiul.

Jamie avea şapte ani acum şi era un băiat sănătos, frumuşel, cu o minte ageră şi cu simţul umorului. Era mai apropiat de mama lui, de parcă i-ar fi simţit, într-un fel, nefericirea. La şcoală făcea tot felul de mici cadouri pentru ea şi i le aducea acasă; Margaret îi zîmbea, mulţumindu-i şi încerca să se smulgă din deprimare. Cînd băiatul o întrebă de ce

tatăl lui stătea mereu plecat nopţile şi nu o scotea deloc, ea îi răspunse:

– Tatăl tău e un om foarte important, Jamie, face lucruri importante şi, de aceea, e foarte ocupat.

„Ce e între mine şi tatăl lui e numai treaba mea şi n-o să-l las pe Jamie să-şi urască tatăl din cauza asta", îşi spuse ea.

Sarcina devenea din ce în ce mai vizibilă. Cînd ieşea, cunoştinţele o opreau întrebînd-o:

– Nu mai e mult, nu, doamnă McGregor? Pun pariu că o să fie un băieţel la fel de frumos ca Jamie. Soţul dumneavoastră trebuie să fie în culmea fericirii.

Şi în spatele ei:

– Biata de ea. E foarte slăbită, trebuie să fi aflat de tîrfa aia pe care şi-a luat-o de amantă...

Începu să-l pregătească pe micuţul Jamie pentru noua sosire.

– Dragul meu, o să ai o nouă surioară sau un nou frăţior în curînd. O să ai cu cine să te joci tot timpul. Nu-i aşa că o să fie frumos?

Jamie o strînse în braţe spunînd:

– O să ai şi tu mai multă companie, mamă.

Se forţă să-şi reţină lacrimile.

Durerile începură pe la patru dimineaţa. Doamna

Talley trimise după Hannah imediat şi copilul se născu la amiază. O fetiţă sănătoasă care avea gura mamei şi bărbia tatălui ei şi un păr negru cîrlionţat. Îi dădu numele de Kate. „Este un nume bun şi puternic", îşi zise Margaret. „Şi va avea nevoie de putere. Toţi avem. Trebuie să-mi duc copiii departe de aici. Nu ştiu cum încă, dar voi găsi eu o cale."

David Blackwell dădu buzna în biroul lui Jamie McGregor fără să bată şi acesta îl privi surprins.

– Ce naiba...?

– E revoltă la Namib!

Jamie se ridică brusc.

– Cum? Ce s-a întîmplat?

– Un negru a fost prins încercînd să fure un diamant. Şi-a făcut o tăietură la subsoară şi a ascuns piatra acolo. Ca lecţie, Hans Zimmerman l-a biciuit în faţa tuturor. Băiatul a murit. Avea doisprezece ani.

Jamie fu cuprins de furie.

– Dumnezeule! Doar am dat ordin să se înceteze cu biciuirile la toate minele.

– Eu l-am avertizat pe Zimmerman.

– Scapă de ticălos.

– Dar nu-i de găsit.

– De ce nu?

– L-au luat negrii. Nu mai putem controla situaţia.

Jamie îşi luă repede pălăria.

– Stai aici şi ai grijă de tot pînă mă întorc.

– Nu cred că e bine să vă duceţi acolo, domnule

McGregor. Negrul ucis de Zimmerman făcea parte din tribul Barolong şi ei nici nu iartă, nici nu uită. Aş...

Dar Jamie plecase deja.

Cînd era la vreo zece mile distanţă de teren, zări fumul. Toate colibele din Namib fuseseră transformate într-o torţă. „Proştii! Îşi ard propriile case", îşi spuse el. Pe măsură ce se apropia, auzi împuşcături şi ţipete. În toiul acelei confuzii, poliţiştii trăgeau în negri, iar cei de culoare, disperaţi, încercau să fugă. Albii erau depăşiţi ca număr, zece la unu, dar aveau arme.

Văzîndu-l pe Jamie, şeful poliţiştilor, Bernard Sothey, se duse repede la el şi îi spuse:

– Nu vă faceţi griji, domnule McGregor. O să-i prindem pe toţi blestemaţii ăştia.

– Îi prindeţi pe dracu', strigă Jamie. Ordonă oamenilor tăi să-nceteze focul.

– Cum? Păi, dacă noi...

– Fă cum ţi-am spus! îi strigă Jamie, simţind că-i vine rău de furie cînd văzu o femeie neagră căzînd sub o ploaie de gloanţe. Cheamă-ţi oamenii.

– Cum spuneţi dumneavoastră, domnule, zise poliţistul şi, trei minute mai tîrziu, focul încetă.

Peste tot în jur erau numai morţi.

– Dacă vreţi sfatul meu, eu aş... începu Sothey.

– Nu vreau sfatul tău. Aduceţi-l pe conducătorul lor.

Doi poliţişti aduseră un tînăr negru. Avea cătuşe şi era plin de sînge, dar nu îi era frică. Stătea drept, cu ochii strălucind, ceea ce îl făcu pe Jamie să-şi

amintească acel cuvînt rostit de Banda în legătură cu mîndria celor din tribul Bantu: *"isiko"*.

– Eu sînt Jamie McGregor.

Negrul scuipă.

– Nu eu am făcut toate astea. Aş vrea să mă înţeleg cu oamenii tăi.

– Spuneţi-le asta văduvelor.

Jamie se întoarse spre Sothey.

– Unde e Hans Zimmerman?

– Încă îl mai căutăm, domnule.

Jamie văzu sclipirea din ochii negrului şi îşi dădu seama că nu aveau să-l găsească niciodată. Îi spuse iar negrului:

– O să închid totul aici pentru trei zile. Aş vrea să le vorbeşti oamenilor. Faceţi o listă cu toate nemulţumirile pe care le aveţi şi o să mă ocup personal. Promit că o să fiu cinstit. O să schimb tot ce nu merge aici.

Omul îl privi atent, cu scepticism.

– Va veni un nou supraveghetor şi veţi lucra în condiţii decente. Dar aştept ca oamenii tăi să reînceapă munca peste trei zile.

Poliţistul şef îl întrebă atunci, nevenindu-i să creadă:

– Vreţi să spuneţi că o să-i daţi drumul? Dar mi-a ucis cîţiva oameni.

– Se vor face cercetări şi...

Se auzi un cal apropiindu-se în galop şi Jamie se întoarse. Era David Blackwell şi sosirea lui neaşteptată fu un semnal de alarmă pentru Jamie.

David sări de pe cal şi îi spuse repede:

– Domnule McGregor, fiul dumneavoastră a

dispărut.

Aerul se răci dintr-odată.

Jumătate din populaţia Klipdrift-ului plecă în căutarea copilului, prin împrejurimi, scormonind prin toate văgăunile şi rîpele, dar nu găsiră nici o urmă.

Jamie parcă era nebun. „S-a rătăcit pe undeva şi-atît. O să se-ntoarcă el."

Intră în dormitorul lui Margaret, pe care o găsi în pat, alăptînd fetiţa.

– Ai mai aflat ceva? îl întrebă ea.

– Nu, nu încă, dar o să-l găsesc eu, zise el şi, după ce îşi privi fetiţa o clipă, ieşi fără să mai spună ceva.

Doamna Talley intră frămîntîndu-şi mîinile în şorţ.

– Nu vă faceţi griji, doamnă McGregor, Jamie e un băiat mare, ştie să-şi poarte singur de grijă.

Ochii lui Margaret erau tot timpul plin de lacrimi. „Nimeni nu i-ar face vreun rău lui Jamie, nu-i aşa? Sigur că nu."

Doamna Talley se aplecă şi i-o luă pe Kate din braţe.

– Încercaţi să dormiţi.

Duse apoi copila în camera ei şi o aşeză în leagăn. Kate o privea zîmbind.

– Hai, dormi acum şi tu, micuţa mea. Te aşteaptă o viaţă foarte agitată, îi zise doamna Talley şi ieşi închizînd uşa în urma ei.

Pe la miezul nopţii, fereastra dormitorului se

deschise încet şi un bărbat pătrunse în odaie. Se duse direct la leagăn, îi aruncă o pătură pe cap fetiţei şi o luă în braţe.

Banda plecă le fel de iute cum venise.

Doamna Talley descoperi dispariţia lui Kate. Primul gînd fu că doamna McGregor ar fi intrat în timpul nopţii şi ar fi luat-o la ea. Intrînd la Margaret, o întrebă repede:

– Unde e fetiţa?

Şi, văzînd expresia de pe chipul ei, înţelese într-o clipă ce se întîmplase.

Cum încă o zi trecu fără să se dea de urma fiului său, Jamie se afla pe punctul de a face o criză nervoasă. Îl întrebă la un moment dat pe David:

– Nu i s-o fi întîmplat ceva rău, ce crezi?

Abia îşi stăpînea vocea.

David încercă să pară convingător:

– Sînt sigur că nu, domnule McGregor.

Dar era sigur că aşa se întîmplase. Şi doar îl avertizase că negrii Bantu nu iertau şi nu uitau şi cel ucis era un Bantu. De un singur lucru era sigur David: dacă oamenii aceia îl luaseră pe micul Jamie, atunci copilul avea să aibă o moarte oribilă, căci se răzbunau în acelaşi fel.

Jamie se întoarse acasă în zori, complet epuizat. Condusese toată noaptea o poteră formată din oameni din oraş, săpători şi poliţişti, căutînd prin toate locurile posibile, dar fără succes.

David îl aştepta în birou. Cînd intră el se ridică.

– Domnule McGregor, fiica dumneavoastră a fost răpită.

Jamie îl privi tăcut, alb ca varul. Apoi se întoarse şi se duse în dormitor.

Cum nu dormise de patruzeci şi opt de ore, căzu pe pat, epuizat, şi adormi imediat. Se afla la umbra unui baobab uriaş şi, departe în savană, se vedea un leu venind spre el. Micuţul Jamie trăgea de el. „Trezeşte-te, tată, vine un leu." Fiara se apropia din ce în ce mai mult şi mai repede şi fiul său îl zgîlţîia şi mai tare. „Trezeşte-te!"

Deschise ochii. Îl văzu pe Banda lîngă el. Jamie vru să spună ceva, dar negrul îi astupă gura cu mîna.

– Taci! îi zise el dar îl lăsă să se ridice în capul oaselor.

– Unde e fiul meu? întrebă Jamie.

– E mort.

Odaia începu să se învîrtă cu el.

– Îmi pare rău. Am ajuns prea tîrziu ca să-i mai pot opri. Oamenii tăi au vărsat sînge Bantu şi poporul meu a cerut răzbunare.

Jamie îşi îngropă faţa în mîini.

– Dumnezeule! Ce i-au făcut?

În glasul lui Banda se simţea o tristeţe fără margini.

– L-au lăsat în deşert. I-am... i-am găsit trupul şi l-am îngropat.

– Nu, nu, te rog, nu!

– Am încercat să-l salvez, Jamie.

Jamie dădu din cap încet, în semn că îl credea. Şi apoi întrebă abătut:

– Şi fetiţa?

– Am luat-o eu înainte să ajungă ei la ea. Acum e înapoi în dormitor şi doarme. Va fi bine dacă tu îţi vei ţine promisiunea.

Jamie îşi ridică privirea şi chipul nu îi era decît o mască de ură.

– O.să-mi ţin promisiunea. Dar îi vreau pe cei care mi-au ucis copilul. Trebuie să plătească.

Banda zise atunci încet:

– În cazul ăsta va trebui să-mi ucizi tot tribul, Jamie.

După care dispăru.

Nu era decît un coşmar, dar îşi ţinea ochii strîns închişi, pentru că ştia că, dacă îi va deschide, coşmarul va deveni realitate şi copiii ei aveau să moară. Aşa că juca acel joc. Avea să ţină ochii închişi pînă cînd avea să-i simtă mînuţa lui Jamie într-a ei spunîndu-i:

– Totul e bine, mămico. Sîntem aici. Teferi.

De trei zile stătea în pat, refuzînd să vorbească sau să vadă pe cineva. Doctorul Teeger venea şi pleca, dar ea nu îşi dădea seama. Cum stătea aşa cu ochii închişi, auzi un zgomot puternic venind din odaia fiului ei. Deschise ochii şi ascultă. Se mai auzi

ceva. Micuţul Jamie se întorsese!

Se dădu repede jos din pat şi alergă pe coridor pînă în dreptul uşii. Prin ea auzea tot felul de sunete ciudate. Inima îi bătea cu putere, dar, în cele din urmă deschise uşa.

Soţul ei era pe podea, cu chipul şi trupul contorsionate. Un ochi îl avea închis, în timp ce cu celălalt o privea în mod grotesc. Încerca să vorbească, dar nu ieşeau decît sunete animalice.

Atunci Margaret şopti:

– Oh, Jamie... Jamie!

Doctorul Teeger spuse:

– Mă tem că vă voi da veşti proaste, doamnă McGregor. Soţul dumneavoastră a suferit un foarte grav atac. Speranţe de supravieţuire sînt cincizeci la sută – dar, în acest caz, va fi un infirm, care doar va vegeta. Voi face tot ce pot să-l internez într-un sanatoriu unde va fi îngrijit cum trebuie.

– Nu.

O privi surprins.

– Nu... ce?

– Nu vreau să-l internaţi în spital. Îl vreau aici, cu mine.

Medicul se gîndi o clipă.

– Bine, dar veţi avea nevoie de o asistentă medicală.

– Nu, nu vreau, o să-l îngrijesc eu singură pe Jamie.

Doctorul Teeger clătină din cap.

– Nu se poate, doamnă McGregor. Nu vă daţi seama ce înseamnă. Soţul dumneavoastră nu mai este o fiinţă umană în funcţiune. Este complet paralizat şi aşa va rămîne tot restul vieţii.

Margaret spuse:

– Voi avea eu grijă de el.

Acum Jamie îi aparţinea, în sfîrşit, ei.

11

Jamie McGregor a mai trăit exact un an din ziua cînd a căzut la pat şi a fost cea mai fericită perioadă din viaţa lui Margaret. Era complet neajutorat. Nu putea nici să vorbească, nici să se mişte. Ea îl îngrijea, îi făcea toate poftele şi îl ţinea lîngă ea zi şi noapte. În timpul zilei, îl aşeza într-un scaun cu rotile şi, în timp ce îi tricota pulovere, îi vorbea. Discuta cu el problemele casei pentru care nu avusese niciodată timp înainte şi îi povestea cum îi mergea micuţei Kate. Seara, ducea trupul slăbit al lui Jamie la ea în dormitor şi îl aşeza încet în pat. Îl învelea şi îi vorbea iar pînă cînd adormea.

David Blackwell conducea compania. Din cînd în cînd venea la Margaret cu hîrtii să le semneze şi era îngrozitor de dureros pentru el să-l vadă pe Jamie atît de neajutorat. „Îi datorez totul acestui om", îşi spuse David.

– Ai făcut o alegere bună, Jamie, îi spuse Margaret. David e foarte potrivit, adăugă ea şi, lăsînd lucrul jos, zîmbi. Îmi aminteşte puţin de tine. Bineînţeles că nimeni n-a mai fost atît de deştept ca tine, dragul meu, şi nici n-o să mai fie. Erai atît de frumos, Jamie, şi bun şi puternic. Şi nu te temeai să visezi. Acum toate visele ţi s-au împlinit. Compania creşte pe zi ce trece, zise ea şi îşi luă lucrul din nou. Micuţa Kate a început să vorbească: Sînt în stare să jur că a zis „mama" azi dimineaţă...

În scaunul lui, Jamie privea cu un ochi înainte.

– Are ochii tăi, gura ta. O să fie o frumuseţe...

A doua zi dimineaţă cînd se trezi, Jamie murise. Îl luă în braţe şi îl ţinu strîns.

– Odihneşte-te, dragul meu, odihneşte-te. Te-am iubit totdeauna atît de mult, Jamie, sper că ştii asta. Adio, unica mea iubire.

Rămăsese singură. Şi soţul şi fiul ei o părăsiseră. Nu mai erau decît ea şi fiica ei. Se duse în odaia fetiţei şi se uită la ea cum dormea în leagăn. „Katherine. Kate." Numele venea din greacă şi însemna clar, pur. Aşa se numeau sfintele, maicile şi reginele.

Margaret spuse atunci cu glas tare:

– Care din ele o să fii tu, Kate?

Era vremea marilor expansiuni în Africa de Sud, dar şi vremea marilor conflicte. De mult timp se desfăşura o dispută în Transvaal între buri şi britanici, care, în cele din urmă se încheie. Joi, 12 octombrie 1899, cînd Kate împlinea şapte ani, britanicii le-au declarat război burilor, şi, trei zile mai tîrziu, Statul Liber Orange era atacat. David încercă să o convingă pe Margaret să o ia pe Kate şi să părăsească Africa de Sud, dar ea refuză.

– Soţul meu e aici, zise ea.

David nu putea face nimic ca să-i schimbe gîndul.

– O să fiu de partea burilor, îi zise el. Tu o să te descurci singură?

– Bineînţeles, spuse Margaret. O să-ncerc să ţin compania pe picioare.

A doua zi David plecă.

Britanicii se aşteptaseră să fie un război de scurtă durată şi uşor, o simplă operaţiune de măturare, astfel că începuseră încrezători şi optimişti. La *Hyde Park Barrocks*, la Londra, se dădea un dineu cu un meniu special, prezentînd un soldat britanic ducînd pe tavă capul unui porc. În meniu scria:

DINEU DE DESPĂRŢIRE
Pentru detaşamentul Cape
27 noiembrie, 1899
MENIU
Stridii – Blue Points

Supă amestec
Calcan
Oaie Mafeking
Napi Transvaal. Sos Cape
Fazani Pretoria
Sos alb
Cartofi
Budinca păcii. Îngheţată „massa"
Brînză olandeză
Desert
(Sînteţi rugaţi să nu aruncaţi gunoaie sub masă)
Vinuri-bure – Long Tom
Hollands-in-Skin
Vin Orange

Britanicii avură, însă, o surpriză. Burii erau la ei acasă şi, în plus, erau duri şi hotărîţi. Cea dintîi luptă se dădu la Mafeking, localitate puţin mai mare decît un sat şi, atunci a fost prima oară cînd şi-au dat seama englezii cu cine luptau. S-au mai trimis trupe din Anglia. Au asediat oraşul Kimberley, dar numai după o luptă înverşunată au reuşit să cucerească Ladysmith. Tunurile burilor aveau o bătaie mai lungă decît ale lor, astfel că armele cu bătaie lungă de pe vasele de război britanice au fost mutate pe pămînt şi mînuite de marinari de la sute de mile distanţă de vapoare.

La Klipdrift, Margaret aştepta nerăbdătoare orice ştire despre fiecare bătălie şi, împreună cu ceilalţi din jur, se hrănea cu zvonuri, starea lor sufletească variind de la bucurie la disperare, după cum erau veştile. Într-o zi, unul din angajaţi dădu buzna în biroul

ei zicînd:

– Tocmai am auzit că englezii se-ndreaptă spre Klipdrift. Or să ne omoare pe toţi!

– Prostii. N-or să-ndrăznească să se atingă de noi.

Cinci ore mai tîrziu, Margaret McGregor era prizonieră de război. A fost dusă împreună cu Kate la Paardeberg, una dintre sutele de tabere de prizonieri care împînziseră Africa de Sud. Erau ţinuţi într-un enorm cîmp deschis, îngrădit cu sîrmă ghimpată şi păziţi de soldaţi britanici. Condiţiile erau îngrozitoare.

Ţinînd-o pe Kate în braţe, Margaret îi spuse:

– Nu te teme, scumpa mea, n-o să ţi se-ntîmple nimic.

Dar nici una din ele nu credea. Fiecare zi devenea un calendar al ororilor. Îi văzură pe cei din jurul lor murind cu zecile, cu sutele şi apoi cu miile cînd febra se răspîndi. Nu existau doctori sau medicamente pentru cei răniţi, iar hrana era foarte puţină. A fost un coşmar continuu care a durat aproape trei ani groaznici. Cel mai chinuitor era sentimentul de neajutorare. Şi Margaret şi Kate se aflau la dispoziţia celor care le capturaseră. De ei depindea hrana şi adăpostul, ca să poată supravieţui. Kate trăia în teroare. Îi vedea pe copiii din jurul ei murind şi mereu se temea că avea să-i vină şi ei rîndul. Nu avea nici o putere ca să-şi apere mama sau pe ea însăşi şi aceasta era o lecţie pe care nu avea să o uite niciodată. Puterea. Dacă ai putere, ai hrană. Medicamente. Libertate. Vedea oameni îmbolnăvindu-se şi murind şi echivala puterea cu viaţa. „Într-o bună zi o să am putere", îşi spuse Kate. „Nimeni n-o să-mi mai facă aşa ceva vreodată."

Luptele au continuat – Belmont, Graspan, Stormberg şi Spioenkop – dar, bravii buri nu se puteau pune cu puternicul imperiu britanic, şi, în 1902, după aproape trei ani de război, au capitulat. Cincizeci şi cinci de mii de buri au participat la luptă şi treizeci şi patru de mii de soldaţi, femei şi copii au murit, dar ceea ce îi umplea pe supravieţuitori de o imensă amărăciune, era faptul că ştiau că douăzeci şi opt de mii dintre ei muriseră în lagărele britanice.

Imediat ce porţile se deschiseră, Margaret se întoarse la Klipdrift cu Kate. După cîteva săptămîni, într-o zi liniştită de duminică, se întoarse şi David Blackwell. Războiul îl maturizase. dar, în acelaşi timp, rămăsese acelaşi David grav şi serios, pe care Margaret se obişnuise să se bizuie. Toţi acei ani şi-i petrecuse luptînd şi întrebîndu-se dacă Margaret şi Kate mai trăiau sau nu. O bucurie nemărginită îl cuprinse găsindu-le pe amîndouă tefere.

– Aş fi vrut să vă apăr eu pe amîndouă, îi zise David lui Margaret.

– A trecut totul, David, acum nu trebuie să ne mai gîndim decît la viitor.

Şi viitorul nu însemna altceva decît *Compania Kruger-Brent*.

Pentru întreaga lume, anul 1900 era doar o tablă

curată pe care istoria trebuia scrisă, o nouă eră care promitea pace şi foarte multe speranţe pentru toţi. Începuse un nou secol, aducînd cu el o serie de invenţii uimitoare care aveau să modifice viaţa pe tot globul. Automobilele cu aburi şi cele electrice au fost înlocuite cu motorul cu combustie internă. Au apărut submarinele şi avioanele. Populaţia globului a ajuns la un miliard şi jumătate. Era vremea dezvoltării şi, în următorii şase ani, Margaret şi David au profitat din plin de orice ocazie.

În acest timp, Kate a crescut aproape nesupravegheată. Mama ei era prea ocupată cu conducerea companiei împreună cu David, pentru a-i mai da ei vreo atenţie. Era o copilă sălbatică, încăpăţînată, încrezută şi neascultătoare. Într-o după-amiază, reîntorcîndu-se de la o întrunire de afaceri, Margaret îşi găsi fiica de paisprezece ani, bătîndu-se cu doi băieţi în curtea plină de noroi. Margaret o privi îngrozită.

– Fir-ar să fie! îşi zise ea încet. Asta-i fata care într-o zi o să conducă *Compania Kruger-Brent!* Dumnezeu să ne ajute pe toţi!

CARTEA A DOUA

KATE şi DAVID
1906-1914

12

Într-o seară caldă de vară a lui 1914, lucrînd în biroul ei din noul sediu al companiei construit la Johannesburg, Kate McGregor auzi un zgomot de maşini apropiindu-se. Lăsă hîrtiile pe care le studia şi se uită pe fereastră. Două maşini de poliţie şi o dubă opriră chiar în faţa clădirii. Se încruntă văzînd vreo şase poliţişti coborînd din maşini şi grăbindu-se să acopere intrările şi ieşirile. Era tîrziu şi străzile pustii. În aceeaşi clipă, Kate îşi surprinse umbra în geam. Era o femeie frumoasă, avînd ochii deschişi la culoare ai tatălui ei şi silueta mamei.

Cînd auzi o ciocănitură în uşă, spuse:

– Intră.

Apărură doi poliţişti. Unul din ei purta însemnele de poliţie.

– Ce naiba se-ntîmplă? întrebă Kate.

– Mă scuzaţi că vă deranjez la această oră tîrzie, domnişoară McGregor, sînt superintendent Cominsky.

– Şi care e problema, domnule superintendent?

– Am fost informaţi că un ucigaaş evadat ar fi fost văzut intrînd în această clădire cu puţin timp în urmă.

Pe chipul lui Kate apăru o expresie de şoc.

– Intrînd în această clădire?

– Exact, domnişoară. E înarmat şi periculos.

Atunci Kate spuse nervoasă:

– În cazul ăsta, domnule superintendent, v-aş fi foarte recunoscătoare dacă l-aţi găsi şi l-aţi scoate de aici.

– Exact asta şi avem de gînd, domnişoară McGregor. N-aţi văzut sau auzit ceva deosebit cumva?

– Nimic. Dar, după cum vedeţi, sînt singură şi sînt o mulţime de locuri pe aici unde s-ar putea ascunde cineva. V-aş ruga să vă puneţi oamenii să caute foarte bine peste tot.

– Începem imediat, domnişoară, spuse superintendentul şi îşi chemă oamenii în hol. Împrăştiaţi-vă. Începeţi cu subsolul, terminaţi cu acoperişul, le zise el şi apoi, întorcîndu-se spre Kate: E vreun birou încuiat?

– Nu cred, dar dacă e, îl descui eu, zise ea.

Poliţistul îi observă nervozitatea, dar nu o condamnă deloc. Ar fi fost şi mai nervoasă dacă ar fi ştiut cît de disperat era cel pe care îl căutau.

– O să-l găsim noi, o asigură el.

Kate luă din nou raportul pe care îl studia mai devreme, dar nu se putea concentra. Îi auzea peste tot prin clădire, umblînd din birou în birou. Se întrebă cutremurîndu-se: „Or să-l găsească, oare?"

Poliţiştii înaintau încet, căutînd cu atenţie în fiecare colţişor, de la subsol pînă la acoperiş. Trei sferturi de oră mai tîrziu, superintendentul Cominsky se întoarse în biroul lui Kate.

– Nu l-aţi găsit, zise ea privindu-l.

– Nu încă, domnişoară, dar nu vă faceţi griji...

– Ba îmi fac, domnule superintendent, şi dacă este, într-adevăr, un ucigaş evadat aici, vă rog foarte mult să-l găsiţi.

– O să-l găsim, domnişoară McGregor. Avem şi cîini.

Pe culoar se auzi un lătrat şi, o clipă mai tîrziu, un agent intră în birou ţinînd de lesă doi ciobăneşti germani.

– Am fost cu cîinii peste tot, domnule, în afară de acest birou.

Superintendentul se întoarse spre Kate.

– Aţi ieşit cumva din birou în ultimele două ore aproximativ?

– Da. M-am dus să caut nişte dosare. Credeţi că ar fi putut să...? întrebă ea înfiorîndu-se. Vă rog, atunci, să căutaţi şi aici.

Poliţistul fluieră scurt şi agentul, dînd drumul cîinilor, spuse doar „Căutaţi".

Aceştia înnebuniră, pur şi simplu. Alergară la o uşă închisă începînd să latre cu furie.

– Dumnezeule! exclamă Katre. E acolo!

Superintendentul îşi scoase pistolul.

– Deschideţi-l, ordonă el şi doi poliţişti, cu armele scoase, deschiseră dulapul, care era gol.

Unul din cîini se duse la o altă uşă, începînd să dea cu laba pe ea.

– Uşa asta unde dă? întrebă Cominsky.

– La toaletă.

Cei doi poliţişti se aşezară de o parte şi de alta a uşii pe care o deschiseră larg. Tot nimeni.

Agentul cu cîinii era total nedumerit.

– Dar niciodată nu s-au purtat aşa.

Şi cîinii se învîrteau agitaţi prin încăpere.

– Au prins mirosul, dar unde e el? făcu agentul.

Amîndoi cîinii se repeziră deodată la un sertar al biroului lui Kate, continuînd să latre.

– Iată răspunsul, zise ea încercînd să rîdă. E în sertarul meu.

Superintendentul Cominsky era încurcat.

– Îmi pare nespus de rău că v-am deranjat, domnişoară McGregor, zise el şi, întorcîndu-se spre agent: la cîinii de aici.

– Doar nu plecaţi? întrebă Kate cu îngrijorare în glas.

– Domnişoară McGregor, vă asigur că sînteţi în perfectă siguranţă. Oamenii mei au cercetat fiecare colţişor al acestei clădiri, aşa că vă garantez personal că nu-i nimeni aici. Mă tem că a fost doar o alarmă falsă. Scuzele mele.

Kate înghiţi un nod.

– Vă pricepeţi foarte bine să tulburaţi o seară.

Se uită pe geam pînă cînd dispăru din vedere şi ultima maşină, după care, deschizînd sertarul, scoase o pereche de pantofi pătaţi de sînge. Îi luă şi se duse la o uşă pe care scria „Particular. Acces numai personalul", intrînd înăuntru. Încăperea era goală, cu excepţia unui seif uriaş în perete, locul unde compania depozita diamantele înainte de a le îmbarca pe vase. Kate făcu repede combinaţia şi deschise uşa. Duzini întregi de cutii erau construite pe laturile seifului şi toate erau pline cu diamante. În mijloc, jos, zăcea Banda pe jumătate conştient.

Kate îngenunche lîngă el.

– Au plecat.

Banda deschise ochii încet şi reuşi să zîmbească slab.

– Dacă aş fi putut să ies de aici, îţi dai seama ce bogat aş fi fost, Kate?

Îl ajută cu grijă să se ridice în picioare. Avu o tresărire de durere cînd îi atinse braţul. I-l bandajase, dar sîngele tot mai curgea.

– Poţi să-ţi pui pantofii?

I-i luase mai devreme şi, ca să inducă în eroare cîinii, pe care ştia că or să-i aducă, umblase cu ei prin tot biroul, după care îi ascunsese în sertar.

– Haide. Trebuie să ieşim de aici, îi zise ea apoi, dar el clătină din cap.

– O s-o fac singur. Dacă te prind ajutîndu-mă, ai intra în mare bucluc.

– Lasă-mă pe mine să mă gîndesc la asta.

Banda mai aruncă o privire seifului.

– Vrei ceva? îl întrebă ea. Poţi să iei.

O privi şi văzu că vorbea serios.

– Şi tatăl tău mi-a făcut oferta asta, cu mult timp în urmă.

Kate zîmbi.

– Ştiu.

– Eu n-am nevoie de bani. Trebuie doar să părăsesc oraşul pentru cîtva timp.

– Şi cum crezi că o să ieşi din Johannesburg?

– O să văd eu cum.

– Ascultă-mă. Poliţia trebuie să fi blocat deja toate drumurile. Fiecare ieşire din oraş. Singur n-o să reuşeşti.

– Ai făcut destul, zise el cu încăpăţînare.

Reuşise să-şi pună pantofii. Arăta ca vai de el, aşa cu cămaşa şi haina rupte şi pline de sînge. Faţa îi era ridată şi părul încărunţit, dar ei îi părea tot înalt şi tînăr ca atunci cînd îl văzuse prima oară, copil fiind.

– Banda, dacă te prind, te ucid, îi zise ea încet. Vino cu mine.

Era sigură de blocaje. Toate ieşirile din Johannesburg aveau să fie păzite de patrule. Prinderea lui Banda era cel mai important lucru şi autorităţile dăduseră ordin să fie adus viu sau mort. Nici gările şi nici şoselele nu scăpau controlului.

– Sper ca planul tău să fie mai bun decît al tatălui tău, zise Banda cu glasul stins, ceea ce o făcu pe Kate să se întrebe cît sînge pierduse oare.

– Nu mai vorbi. Păstrează-ţi forţele şi lasă totul pe seama mea.

Părea mult mai încrezătoare decît era. Viaţa lui

Banda era în mîinile ei şi nu ar fi suportat să i se întîmple ceva. Îşi dorea, iar, pentru a suta oară, ca David să nu fi fost plecat. Eh, avea să se descurce singură.

– O să aduc maşina pe alee, zise ea. Aştepţi zece minute şi pe urmă ieşi. O să las portiera din spate deschisă. Intri şi te culci pe podea. O să găseşti şi o pătură cu care să te acoperi.

– Kate, or să controleze fiecare maşină care iese din oraş. Dacă...

– Dar noi n-o să mergem cu maşina. E un tren care pleacă spre Cape Town la opt dimineaţă. Am cerut să mi se cupleze şi vagonul meu personal.

– Ai de gînd să mă scoţi cu vagonul tău?

– Exact.

Banda zîmbi.

– Vouă, ăstora din familia McGregor, vă place, într-adevăr, aventura.

Jumătate de oră mai tîrziu, Kate ajungea cu maşina în apropierea gării. Banda era întins pe jos în spate, ascuns sub o pătură. De blocajele din oraş trecuseră fără probleme, dar acum, cînd Kate o luă spre depou, o lumină i se aprinse deodată în faţă şi văzu că drumul este blocat de cîţiva poliţişti. O figură familiară veni spre maşină.

– Domnule superintendent Cominsky!

Păru surprins.

– Domnişoară McGregor, ce căutaţi pe aici? o

întrebă el şi ea îi răspunse zîmbind cu înţeles:

– O să mă credeţi o femeie proastă şi slabă, domnule superintendent, dar, ca să fiu sinceră, întîmplarea de astăzi m-a speriat de moarte, aşa că m-am hotărît să plec din oraş pînă se liniştesc lucrurile şi îl găsiţi pe criminal. Sau poate l-aţi şi găsit?

– Nu, nu încă, dar o să-l găsim. Simt eu că o să vină încoace. Oriunde s-ar duce, tot îl prindem noi.

– Sper din tot sufletul!

– Şi încotro plecaţi?

– Vagonul meu se află puţin mai încolo. Merg spre Cape Town.

– Doriţi să vă escorteze unul din oamenii mei?

– Oh, vă mulţumesc, domnule superintendent, dar nu-i nevoie. Acum cînd vă ştiu unde sînteţi, o să stau mai liniştită, credeţi-mă.

După cinci minute, erau în siguranţă amîndoi în vagon. Era o beznă totală.

– Îmi pare rău pentru întuneric, zise Kate. Nu vreau să aprind nici o lampă.

Îl ajută pe Banda să se urce în pat.

– O să stai aşa pînă mîine dimineaţă. Cînd o să tragă trenul, o să te ascunzi în toaletă.

Banda dădu din cap.

– Îţi mulţumesc.

Kate trase obloanele.

– Ai vreun doctor care să te vadă cînd o să ajungem în Cape Town?

El îşi ridică privirea şi o întrebă:

– Noi?

– Doar n-ai crezut că o să te las să călătoreşti singur şi eu să pierd aşa o ocazie?

Banda îşi dădu atunci capul pe spate şi izbucni în rîs. „E într-adevăr, fiica tatălui ei."

Odată cu ivirea zorilor, vagonul fu cuplat la spatele trenului ce trebuia să plece spre Cape Town. Îi zgîlţîi puţin pînă se făcu cuplarea.

Fix la opt, plecară din gară. Kate lăsase vorbă să nu fie deranjată. Rana lui Banda sîngera iar şi se ocupă de ea. Nu putuse să vorbească deloc cu el de cînd intrase clătinîndu-se la ea în birou, cu o seară înainte.

– Acum spune-mi ce s-a-ntîmplat, Banda.

Privind-o, Banda se întrebă: „De unde să încep, oare?" Cum putea el să-i explice că „trekbeers" îi smulseseră pe Bantuşi de pe pămîntul lor natal? Dar, oare, de acolo începuse totul? Sau cu uriaşul Oom Paul Kruger, preşedintele Transvaal-ului, care spusese într-o cuvîntare parlamentului sud-african: „Noi trebuie să fim stăpînii negrilor şi să facem din ei o rasă de slujitori..." Sau cu marele creator de imperii Cecil Rhodes, al cărui motto era „Africa pentru albi"? Cum putea el să rezume toată istoria poporului său într-o singură frază? Găsi, totuşi, o cale.

– Poliţia mi-a ucis fiul, zise el într-un sfîrşit.

Şi povestea începu. Ntombenthle, fiul mai mare al

lui Banda, lua parte la o întrunire politică pe care poliţia veni să o întrerupă. Se traseră cîteva focuri şi începu revolta. Ntombenthle a fost arestat şi a doua zi l-au găsit spînzurat în celulă.

– Au spus că a fost sinucidere, îi zise Banda lui Kate. Dar eu îmi cunosc fiul. A fost crimă.

– Dumnezeule, dar era atît de tînăr, spuse Kate, amintindu-şi de cîte ori se jucaseră împreună. Îmi pare rău, Banda, teribil de rău. Dar de ce te caută pe tine?

– După ce l-au ucis, am început să-i adun pe negri. Trebuia să lupt, Kate. Nu puteam să stau cu mîinile-n sîn şi atît. Poliţia m-a declarat atunci duşman al statului. M-au arestat pentru un jaf pe care nu-l comisesem eu şi m-au condamnat la douăzeci de ani închisoare. Am fost patru cei care am aranjat evadarea. Un paznic a fost împuşcat şi, deşi, ucis, vina a căzut pe mine. Eu n-am pus mîna pe o armă-n viaţa mea.

– Eu te cred, zise Kate. Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să ajungem undeva unde să fii în siguranţă.

– Îmi pare rău că te amestec în treaba asta.

– Nu m-ai amestecat în nimic, doar eşti prietenul meu.

El zîmbi atunci.

– Ştii care a fost primul alb care mi-a spus prieten? Tatăl tău, zise el oftînd. Cum ai de gînd să mă dai jos la Cape Town?

– Nu mergem la Cape Town!

– Dar ai spus că...

– Sînt femeie, Banda, deci am tot dreptul să mă

răzgîndesc.

În toiul nopţii, cînd trenul opri în gara Worcester, Kate puse ca vagonul să-i fie decuplat şi tras pe o linie secundară. Cînd se trezi dimineaţă şi se duse la patul lui Banda, acesta nu mai era. Dispăruse. Nu mai voise să o compromită şi mai mult. Lui Kate îi păru foarte rău, dar era convinsă că avea să fie în siguranţă. Avea mulţi prieteni care să-l îngrijească. „David o să fie mîndru de mine", îşi spuse atunci în sinea ei.

– Nu pot să cred că ai fost atît de nebună! urlă David cînd Kate, întoarsă la Johannesburg, îi povesti totul. Nu ţi-ai pus numai viaţa ta în pericol, ci întreaga companie. Dacă poliţia l-ar fi găsit pe Banda aici, ştii ce-ar fi făcut?

– Da, l-ar fi ucis, spuse ea sfidător.

David îşi frecă fruntea nervos.

– Nu înţelegi chiar nimic?

– Ba fii convins că da! Înţeleg că eşti al naibii de rece şi lipsit de sentimente, îi zise ea cu ochii strălucind de furie.

– Eşti încă un copil.

Ea ridică mîna să-l lovească, dar David o opri.

– Kate, trebuie să te stăpîneşti.

Ecoul acestor cuvinte îi răsuna în urechi: „Kate, trebuie să-nveţi să te stăpîneşti..."

Se întîmplase cu atîta timp în urmă. Avea doar patru ani şi era în toiul unei bătăi cu pumnii cu un

băiat care îndrăznise să o necăjească. Văzîndu-l pe David, copilul fugise. Ea pornise după el, dar David o prinsese.

– Stai pe loc, Kate. Trebuie să-nveţi să te stăpîneşti. Domnişoarele nu se bat cu pumnii.

– Dar eu nu sînt o domnişoară, spusese ea. Lasă-mă-n pace.

Şi David o lăsase.

Rochiţa roz era murdară de noroi şi ruptă, şi obrazul zgîriat.

– Mai bine hai să te aranjez înainte să vină mama să te vadă aşa, îi spusese el.

Kate se uită cu regret după băieţelul care fugise.

– L-aş fi bătut dacă m-ai fi lăsat.

David se uită la chipul acela mic şi înflăcărat şi zise rîzînd:

– Poate că da.

Potolindu-se, Kate îl lăsase să o ia în braţe şi să o ducă înăuntru. Îi plăcea la el în braţe. Îi plăcea totul la David. Era singurul adult care o înţelegea. De cîte ori era în oraş, îşi petrecea timpul cu ea. În clipele lor de linişte, Jamie îi povestise tînărului David despre aventurile lui împreună cu Banda şi el i le povestea, la rîndul lui, lui Kate, care nu se mai sătura ascultînd.

– Mai povesteşte-mi cum a făcut pluta.

Şi David îi povestea.

– Mai povesteşte-mi de rechini... Hai, mai spune-mi despre „mis“... Vorbeşte-mi de ziua...

Kate nu o vedea prea des pe mama ei. Margaret era prea ocupată cu afacerile companiei. Făcea totul pentru Jamie.

Îi vorbea în fiecare seară lui Jamie, exact cum

făcuse în acel an dinainte de moartea lui.

– David ne ajută foarte mult, Jamie, şi va fi la fel şi cînd va conduce Kate compania. Nu vreau să te-ngrijorez, dar, pur şi simplu, nu ştiu ce o să mă fac cu copilul ăsta...

Kate era încăpăţînată, îndărătnică şi imposibilă. Nu voia să-şi asculte nici mama, nici pe doamna Talley. Dacă ele alegeau o rochie, Kate nu era de acord şi îmbrăca o alta. Nu prea mînca. Doar ce voia şi cînd voia şi nici o ameninţare sau promisiune nu o puteau îndupleca. De cîte ori era obligată să ia parte la o aniversare, găsea ea o cale de a strica tot. Nu avea nici o prietenă. Nu voia să ia lecţii de dans, în acest timp jucînd rugby cu adolescenţi. Cînd a început şcoala, a stabilit un adevărat record de pozne. Margaret trebuia să se ducă cel puţin o dată pe lună la directoare să o roage să o ierte pe Kate şi să o lase să rămînă în şcoală.

– Nu o înţeleg deloc, doamnă McGregor, îi spunea directoarea oftînd. Este foarte inteligentă, dar se împotriveşte tot timpul. Nu ştiu ce să mă fac cu ea.

Nici Margaret nu ştia.

Singurul care o putea stăpîni era David.

– Am auzit că ai fost invitată la o aniversare astăzi, îi spuse el.

– Nu pot să sufăr aniversările.

David se lăsă în jos pînă ajunse la nivelul ochilor ei.

– Ştiu asta, Kate, dar tatăl fetiţei a cărei aniversare este azi este un bun prieten al meu. M-ai face să mă simt prost dacă nu te-ai duce şi dacă nu te-ai purta ca o adevărată domnişoară.

Kate îl privi fix.

– Este chiar un bun prieten al tău?

– Este.

– Bine, atunci mă duc.

Şi se purta impecabil.

– Nu ştiu cum reuşeşti, îi spunea Margaret lui David. E ca o vrajă.

– E doar prea îndrăzneaţă, îi zicea David rîzînd. O să se schimbe, numai că e foarte important să avem grijă să nu-i distrugem acest curaj.

– Ştii ceva, cîteodată aş vrea să-i rup gîtul, zise Margaret.

Cînd Kate avea zece ani, i-a spus lui David:

– Aş vrea să-l cunosc şi eu pe Banda.

El o privi surprins.

– Mă tem că asta nu se poate, Kate. Ferma lui Banda e foarte departe de aici.

– Ai de gînd să mă duci sau vrei să mă duc singură?

Săptămîna următoare, David o duse la ferma lui Banda, care consta dintr-o suprafaţă destul de mare de pămînt pe care cultiva grîu şi creştea oi şi struţi. Casa propriu-zisă era o colibă circulară cu pereţi din noroi uscat. Nişte stîlpi susţineau acoperişul conic de

stuf. Banda îi aştepta în faţă să coboare din trăsură. O privi pe fetiţa cu chip serios de lîngă David şi îi spuse:

– Mi-aş fi dat seama oricînd că eşti fiica lui Jamie McGregor.

– Iar eu aş fi ştiut că eşti Banda, îi zise Kate serioasă. Am venit să-ţi mulţumesc că i-ai salvat viaţa tatălui meu.

Banda începu să rîdă.

– Cineva a vorbit prea mult. Hai, vino să-mi cunoşti familia.

Soţia lui era o frumoasă Bantu pe nume Ntame. Avea doi băieţi, Ntombenthle, cu şapte ani mai mare decît Kate, şi Magena, cu şase ani mai mare. Ntombenthle era o copie în miniatură a tatălui său. Aceleaşi trăsături, aceeaşi ţinută mîndră şi aceeaşi demnitate interioară.

Kate îşi petrecu toată după-amiaza jucîndu-se cu cei doi copii. Cina o luară în bucătărie. David nu se simţea prea bine mîncînd cu o familie de negri. Îl respecta pe Banda, dar tradiţional era să nu existe nici un fel de socializare între cele două rase. În plus, pe David îl mai îngrijorau şi activităţile politice ale lui Banda. Se auzea că ar fi fost un adept al lui John Tengo Jovabu, care lupta pentru drastice schimbări sociale. Dat fiind faptul că proprietarii minelor nu aveau destui muncitori nativi, guvernul a impus o taxă de zece şilingi pentru fiecare negru care nu lucra la mină, astfel că izbucniseră revolte în întreaga Africă de Sud.

Mai tîrziu, după-amiază, David spuse:

– Ar fi mai bine să plecăm, Kate, avem mult de mers.

– Nu încă, spuse Kate întorcîndu-se spre Banda. Povesteşte-mi despre rechini...

De atunci, de cîte ori se afla în oraş, Kate îl punea să o ducă la Banda şi la familia lui.

Prezicerea lui David în legătură cu îndrăzneala lui Kate nu dădea nici un semn să se adeverească. Ba devenea din ce în ce mai îndărătnică. Refuza clar să participe la orice activitate la care toate fetele de vîrsta ei luau parte. Insista să meargă în mine cu David, care o lua la vînătoare, la pescuit şi în excursii. Kate adora acest lucru. Într-o zi cînd pescuiau în rîul Vaal şi Kate prinse un păstrăv mai mare decît orice prinsese David, acesta spusese:

– Ar fi trebuit să fi fost băiat.

Şi ea se întoarse spre el supărată:

– Nu mai vorbi prostii, David, atunci nu m-aş fi putut mărita cu tine.

David izbucni în rîs.

– Doar ştii foarte bine că o să ne căsătorim.

– Mă tem că nu, Kate. Sînt cu douăzeci şi doi de ani mai mare decît tine. Ţi-aş putea fi tată. Într-o zi o să cunoşti un băiat, un tînăr drăguţ...

– Eu nu vreau un tînăr drăguţ, zise ea. Eu pe tine te vreau.

– Dacă vorbeşti chiar serios, atunci o să-ţi spun cum ajungi la inima unui bărbat.

– Hai, spune-mi! zise ea nerăbdătoare.

– Prin stomacul lui. Hai, curăţă păstrăvul ăla şi să mîncăm.

Kate nu avea nici cea mai mică îndoială că avea să se mărite cu David Blackwell. El era singurul bărbat din lume pentru ea.

O dată pe săptămînă, Margaret îl invita pe David la cină. De regulă, Kate prefera să ia cina în bucătărie cu servitorii, unde nu trebuia să aibă grijă cum se purta. Dar, în fiecare seară de vineri, cînd venea David, stătea în sufragerie. De obicei venea singur, doar cînd şi cînd era însoţit de vreo femeie, pe care Kate o ura de cum o vedea.

Aştepta să-l prindă o clipă singur ca să-i spună, cu o dulce nevinovăţie:

– N-am mai văzut niciodată aşa o nuanţă de blond.

Sau:

– Are, cu siguranţă, un gust ciudat de a se îmbrăca, nu?

Sau:

– A fost cumva una din fetele de la Madam Agnes?

Cînd Kate avea paisprezece ani, directoarea o

chemă pe Margaret.

– Doamnă McGregor, eu conduc o şcoală respectabilă, îi spuse ea. Şi mă tem că Kate ar putea avea o proastă influenţă.

Margaret oftă şi o întrebă:

– Ce-a mai făcut de data asta?

– Îi învaţă pe ceilalţi copii cuvinte pe care ei nu le-au mai auzit pînă acum, zise ea cu asprime. Ba aş putea adăuga, doamnă McGregor, că nici eu n-am mai auzit vreodată unele cuvinte. Nu pot să-mi dau seama de unde le-o fi învăţat.

Margaret, însă, îşi putea da seama. Kate le învăţa de la prietenii ei de pe stradă. „Ei bine, ar cam fi timpul să punem capăt", îşi spuse Margaret.

Directoarea tocmai îi spunea:

– Aş dori să discutaţi cu ea. O să-i mai dăm o şansă, dar...

– Nu, eu am o idee mai bună. O s-o trimit la o şcoală departe de casă.

Cînd îi dădu vestea lui David, acesta îi zise zîmbind:

– N-o să-i placă deloc.

– N-am ce să fac. Directoarea s-a plîns de vocabularul pe care-l foloseşte şi pe care îl învaţă de la prospectorii ăştia după care se ţine tot timpul. Fata mea a început să se poarte ca ei, să arate ca ei şi să miroasă ca ei. Ca să fiu sinceră, David, n-o înţeleg absolut deloc. Habar n-am de ce se poartă aşa, doar e frumuşică, deşteaptă, e...

– Poate că e prea deşteaptă.

– Eh, deşteaptă sau nu, o să plece la şcoală.

Kate primi vestea cînd veni acasă în după-amiaza aceea şi se înfurie teribil.

– Încerci să scapi de mine!

– Cum să fac aşa ceva, draga mea, dar mă gîndeam doar că ar fi mai bine dacă ai pleca...

– E mai bine aici. Toţi prietenii mei sînt aici. Încerci să mă desparţi de prietenii mei.

– Dacă te referi la nespălaţii aceia care...

– Nu sînt nespălaţi. Sînt la fel de buni ca oricare alţii.

– Kate, n-o să mă cert cu tine acum. O să pleci la o şcoală de domnişoare şi asta-i tot.

– O să mă omor, promise ea.

– Foarte bine, draga mea. Sus e o lamă şi, dacă te uiţi mai atent, sînt sigură că o să găseşti prin casă şi tot felul de otrăvuri.

Kate izbucni atunci în plîns.

– Te rog, mamă, nu-mi face una ca asta.

Margaret o luă în braţe.

– Este numai pentru binele tău, Kate. În curînd o să devii femeie şi o să trebuiască să te măriţi. Nimeni nu ia o fată care vorbeşte, se îmbracă şi se poartă în felul în care o faci tu.

– Ba nu-i adevărat, izbucni ea. Lui David nu-i pasă.

– Dar ce legătură are David cu toate astea?

– O să ne căsătorim.

Margaret oftă şi spuse:

– O să o rog pe doamna Talley să-ţi împacheteze lucrurile.

Erau vreo şase şcoli englezeşti bune pentru fete şi Margaret hotărî că *Cheltenham*, din Gloucester, era cea mai potrivită pentru Kate, căci era renumită pentru disciplina ei severă. Se întindea pe acri întregi de pămînt şi era înconjurată de ziduri înalte, iar în prospect scria că fusese construită pentru fiice de nobili. Cum David avea multe afaceri cu soţul directoarei, doamna Keaton, nu întîmpină nici un fel de greutăţi în a o înscrie pe Kate.

Cînd auzi unde trebuia să se ducă, izbucni iar:

– Am auzit de şcoala asta! E groaznic. O să mă-ntorc ca păpuşile acelea englezeşti umplute. Asta vrei?

– Eu nu vreau decît să înveţi să te porţi, îi spuse Margaret.

– Dar eu n-am nevoie să ştiu să mă port. Eu am cap.

– Nu acesta-i primul lucru pe care un bărbat îl caută la o femeie şi tu eşti o femeie în devenire, îi spuse mama ei sec.

– Nu vreau să devin femeie, ţipă Kate. De ce naiba nu mă laşi odată-n pace?

– Să nu te mai aud cu asemenea limbaj.

Aşa au continuat lucrurile pînă în ziua plecării. David trebuind să se ducă la Londra, într-o călătorie de afaceri, Margaret îi spuse:

– Nu te superi dacă te rog să o duci pe Kate pînă acolo? Dumnezeu ştie unde ar ajunge dacă am lăsa-o singură.

– Cu plăcere, îi zise David.

– Şi tu! Eşti la fel de rău ca mama! Sînteţi nerăbdători să scăpaţi de mine.

David zîmbi.

– Te-nşeli. Eu sînt foarte răbdător.

De la Klipdrift pînă la Cape Town au călătorit cu vagonul personal şi, de acolo, cu vaporul pînă la Southampton. Drumul a durat patru săptămîni. Mîndria nu o lăsa să recunoască, dar Kate era teribil de tulburată să călătorească alături de David. „Parcă ar fi o lună de miere, doar că nu sîntem căsătoriţi. Nu încă", îşi spuse ea.

La bordul navei, David îşi petrecea foarte mult timp lucrînd în cabina lui. Kate se ghemuia pe canapea şi îl privea în linişte, mulţumită că era lîngă el.

Odată îl întrebă:

– Nu te plictiseşti să tot lucrezi cu cifrele alea, David?

Iar el îşi lăsă creionul jos şi o privi.

– Nu sînt numai simple cifre, Kate. Sînt poveşti întregi.

– Ce fel de poveşti?

– Dacă ştii să le interpretezi, sînt poveşti despre companii pe care le cumpărăm sau le vindem, despre oameni care lucrează pentru noi. Mii de oameni în lume îşi cîştigă existenţa graţie companiei fondată de tatăl tău.

– Eu semăn cu tatăl meu, ce zici?

– În multe privinţe, da. Era un om încăpăţînat şi independent.

– Şi eu sînt o femeie încăpăţînată şi independentă?

– Tu eşti o puştoaică răsfăţată. Cel care o să te ia de nevastă, o să aibă o viaţă de calvar.

Atunci ea zîmbi visătoare. „Bietul David."

În salon, în ultima seară pe mare, David o întrebă:

– De ce eşti atît de dificilă, Kate?

– Aşa sînt?

– Ştii foarte bine că da. Pur şi simplu, o înnebuneşti pe biata mama ta.

Kate îşi puse mîna pe mîna lui.

– Şi pe tine te înnebunesc?

David roşi.

– Încetează. Nu te înţeleg deloc.

– Ba mă-nţelegi foarte bine.

– De ce nu te porţi ca toate celelalte fete de vîrsta ta?

– Mai repede aş muri. Eu nu vreau să fiu ca nimeni altcineva.

– Şi nici nu eşti!

– Nu o să te-nsori cu nimeni pînă o să fiu eu destul de mare, nu, David? O să cresc cît pot de repede. Numai nu cunoaşte pe nimeni de care să te îndrăgosteşti, te rog.

Era tulburat de sinceritatea ei. Îi luă mîna într-a lui şi îi spuse:

– Kate, cînd o să mă-nsor, aş vrea ca fiica mea să semene cu tine.

Atunci ea se ridică şi spuse atît de tare, încît se auzi în tot salonul:

– Poţi să te duci dracului, David Blackwell!

După care părăsi încăperea imediat, sub privirile tuturor.

Au stat trei zile împreună la Londra, ea bucurîndu-se de fiecare clipă.

– Am o surpriză pentru tine, îi spuse el. Am luat două bilete la *„Doamna Wiggs din frunza de varză".*

– Îţi mulţumesc, David, dar eu vreau să merg la *Gaiety.*

– Asta nu se poate, este un spectacol de varietăţi, nu-i pentru tine.

– Nu ştiu pînă nu văd, nu? zise ea încăpăţînată.

Aşa că se duseră la *Gaiety.*

Lui Kate îi plăcea Londra. Amestecul de automobile şi trăsuri, doamnele frumos îmbrăcate în dantelă, tul, satin strălucitor şi purtînd bijuterii sclipitoare, bărbaţii în haine de seară cu veste de pichet şi plastroane albe. Luară masa de seară la *Ritz* şi ceva mai tîrziu la *Savoy.* Cînd se făcu timpul să plece, Kate îşi spuse: „O să mai venim aici. David şi cu mine o să mai venim aici."

Ajunşi la *Cheltenham*, au fost imediat conduşi în biroul doamnei Keaton.

– Aş vrea să vă mulţumesc că aţi primit-o pe Kate, spuse David.

– Sînt convinsă că va fi o plăcere să o avem printre noi şi sînt încîntată că am servit un prieten al soţului meu.

În clipa aceea, Kate îşi dădu seama că fusese păcălită. David fusese cel care voise să o îndepărteze, aranjînd totul.

Era atît de furioasă şi rănită, încît refuză chiar să-şi ia la revedere de la el.

13

Şcoala *Cheltenham* era insuportabilă. Pentru orice existau reguli şi regulamente. Fetele trebuiau să poarte uniforme identice. Se făcea şcoală zece ore pe zi şi fiecare minut era foarte sever structurat. Doamna Keaton îi conducea pe toţi, eleve şi profesori, cu o vergea de fier. Fetele trebuiau să înveţe bunele maniere, disciplina şi buna cuviinţă, ca, într-o bună zi, să îşi găsească soţii doriţi.

Kate îi scria mamei ei:

„E o închisoare oribilă. Fetele de aici sînt îngrozitoare. Nu vorbesc decît despre îmbrăcăminte şi despre blestemaţii de

băieţi. Nenorociţii de profesori sînt nişte monştri. N-or să mă poată ţine aici. O să fug.“

Reuşi să fugă de trei ori, dar de fiecare dată a fost prinsă şi adusă înapoi, fără să simtă vreo remuşcare.

În timpul unei şedinţe profesorale săptămînale, cînd se pomeni numele ei, una din profesoare zise:

– Copilul nu se poate controla. Cred că ar trebui s-o trimitem înapoi în Africa de Sud.

Dar doamna Keaton spuse:

– Înclin să fiu de acord cu dumneata, dar haideţi să luăm totul ca pe o provocare. Dacă reuşim să o disciplinăm pe Kate McGregor, atunci putem disciplina pe oricine.

Astfel că rămase acolo.

Spre surprinderea tuturor, pe Kate începu să o intereseze ferma şcolii. Avea grădini de zarzavat, găini, vaci, porci şi cai. Îşi petrecea acolo mare parte din timp, ceea ce o bucură foarte mult pe doamna Keaton cînd află.

– Aţi văzut, n-a fost decît o problemă de răbdare, le zise ea profesorilor. În sfîrşit, Kate a găsit ceva ce o interesează. Într-o zi se va căsători cu un proprietar de pămînturi şi îl va ajuta foarte mult.

A doua zi, Oscar Denker, care răspundea de fermă, veni la directoare.

– Pe una din eleve – Kate McGregor – aş vrea s-o ţineţi cît mai departe de fermă.

– Dar ce spui? întrebă doamna Keaton. Am auzit că o interesează foarte mult.

– Sigur, dar ştiţi ce anume? Împerecherea animalelor, dacă vreţi să mă scuzaţi.

– Cum?

– Cum aţi auzit. Se învîrte toată ziua, urmărind animalele cum se împerechează.

– Fir-ar să fie! zise atunci doamna Keaton.

Kate nu îl iertase încă pe David pentru că o trimisese în exil, dar îi era foarte dor de el. „Asta-i soarta mea, să fiu îndrăgostită de un om pe care îl urăsc", îşi spuse ea cu amărăciune. Număra zilele care o ţineau departe de el, ca prizonierul care numără clipele pînă la ziua eliberării. Îi era teamă să nu facă ceva îngrozitor, de exemplu să se însoare cu o alta, în timp ce ea era închisă în şcoala aceea blestemată. „Dacă o face, îi omor pe amîndoi", îşi spunea ea. „Ba nu. O omor doar pe ea. Or să mă aresteze şi-or să mă spînzure şi cînd o să fiu pe eşafod, el o să-şi dea seama că mă iubeşte, dar o să fie prea tîrziu. O să mă implore să-l iert. Da, dragul meu David, te iert. N-ai fost în stare să pricepi că aveai în mînă o mare iubire. Ai lăsat-o să zboare ca o micuţă pasăre. Acum micuţa pasăre e gata să fie spînzurată. Adio, David." Dar în ultima clipă avea să fie graţiată şi David o lua în braţe ducînd-o într-o ţară exotică unde mîncarea era mai bună decît ce dădeau cei de la *Cheltenham*.

Primi un bilet de la el în care o anunţa că venea la Londra şi trecea să o vadă şi pe ea. Întreaga imaginaţie i se aprinse. Descoperi o duzină de înţelesuri ascunse în acel bilet. „De ce venea în Anglia? Ca să fie lîngă ea, bineînţeles. De ce trecea să o vadă? Pentru că, în sfîrşit, şi-a dat seama că o iubea şi nu mai putea să stea fără ea nici o clipă. Avea să o ia în braţe şi să o ducă departe de locul acela îngrozitor." Abia îşi mai putea reţine bucuria. Fantezia ei devenise atît de reală, încît în ziua sosirii lui, Kate se dusese să-şi ia rămas bun de la colegele de clasă.

– Vine iubitul meu şi mă ia de aici, le spusese ea, dar ele o priveau într-o tăcere plină de suspiciune.

Toate, în afară de Georgiana Christy, care spuse:

– Iarăşi minţi, Kate McGregor.

– Aşteaptă şi o să vezi. E înalt şi frumos şi e nebun după mine.

Pe David îl miră faptul că toate fetele păreau să-l privească. Se uitau la el, şuşoteau şi chicoteau, dar în clipa cînd îi surprindeau privirea, roşeau şi întorceau capul.

– Se poartă de parcă n-ar mai fi văzut un bărbat în viaţa lor, îi zise el lui Kate, privind-o bănuitor. Nu le-oi fi spus tu cine ştie ce?

– Bineînţeles că nu, zise ea cu trufie. De ce s-o fi făcut?

Mîncară în sala mare de mese a şcolii, timp în care el îi povesti tot ce se mai întîmplase pe acasă.

– Mama îţi trimite toată dragostea ei. Te aşteaptă în vacanţa de vară.

– Ce mai face?

– E bine. Munceşte prea mult.

– Compania merge bine?

Îl surprinse interesul ei subit.

– Chiar foarte bine. De ce?

„Pentru că într-o zi va fi a mea, la fel ca şi tine", îşi spuse ea, dar zise cu glas tare:

– Eram doar curioasă.

El văzu că nici nu se atinsese de mîncare.

– N-ai mîncat nimic.

Nu o interesa mîncarea. Aştepta clipa aceea magică, acea clipă cînd el avea să-i spună:

„Vino cu mine, Kate, eşti o femeie de-acum şi te vreau. Hai să ne căsătorim."

Veni şi desertul şi cafeaua, dar David nu scotea nici un cuvînt magic.

Deodată se uită la ceas şi zise:

– Ar fi bine să plec, altfel pierd trenul.

Atunci îşi dădu ea seama cu groază că nu venise să o ia. Ticălosul avea să o lase acolo să putrezească!

Lui David îi făcuse plăcere vizita aceea. Era un copil inteligent şi amuzant, iar îndărătnicia pe care o arătase odată, era acum stăpînită. O bătu uşor pe mînă şi o întrebă:

– Pot face ceva pentru tine înainte să plec, Kate?

Privindu-l în ochi, ea îi răspunse dulce:

– Da, David, îmi poţi face un serviciu enorm. Dispari dracului din viaţa mea!

Şi ieşi apoi ţinîndu-se dreaptă, cu capul sus,

lăsîndu-l cu gura căscată.

Margaret îşi dădu seama că îi era dor de Kate. Era ea nesupusă şi dificilă, dar Margaret înţelese că era singura fiinţă pe care o iubea. „Va ajunge mare", îşi spunea ea cu mîndrie. „Dar vreau să se poarte ca o doamnă."

Kate veni acasă în vacanţa de vară.

– Cum merge şcoala? o întrebă Margaret.

– O urăsc! Parcă eşti înconjurată de o sută de doici.

Margaret îşi privi cu atenţie fiica.

– Şi celelalte fete sînt la fel, Kate?

– Ce ştiu ele? zise ea dispreţuitoare. Ar trebui să le vezi! Au fost cocoloşite toată viaţa. Nu ştiu absolut nimic despre viaţă.

– Draga mea, trebuie să fie îngrozitor pentru tine, îi zise Margaret.

– Te rog să nu rîzi de mine. Nici măcar n-au fost vreodată în Africa de Sud. Singurele animale pe care le-au văzut sînt cele de la grădina zoologică. Nici una din ele n-a văzut o mină de diamant sau de aur.

– Sărmanele.

– Bine, zise Kate. Dar cînd o să ajung să fiu ca ele, o să-ţi pară al naibii de rău.

– Crezi că o să ajungi ca ele?

Kate zîmbi.

– Sigur că nu! Ce, ai înnebunit?

O oră după sosirea acasă, Kate era deja afară

jucînd rugby cu copiii servitorilor. Urmărind-o pe fereastră, Margaret îşi spuse: „Îmi irosesc banii. N-o să se schimbe niciodată."

În seara aceea la cină, Kate întrebă întîmplător:

– David e-n oraş?

– A fost în Australia. Cred că se-ntoarce mîine.

– Vine la masă vineri seară?

– Probabil, zise Margaret privind-o atent. Îţi place de David, nu-i aşa?

Ea ridică din umeri.

– Cred că e drăguţ.

– Aha, făcu Margaret zîmbind în sinea ei şi amintindu-şi de jurămîntul lui Kate de a se căsători cu David.

– Oricum, nu-mi *displace*, adică îmi place de el aşa, ca om. Dar ca *bărbat*, nu pot să-l sufăr.

Cînd David veni la cină vineri seară, Kate sări la uşă să-l întîmpine. Îi sări în braţe şi-i şopti:

– Te iert. Oh, ce dor mi-a fost de tine, David! Ţie nu ţi-a fost dor de mine?

Automat el zise „da", şi deodată îşi spuse în sinea lui cu uimire: „Dumnezeule, chiar mi-a fost dor de ea." Nu mai cunoscuse niciodată pe cineva ca ea. O văzuse crescînd şi fiecare întîlnire era ca o revelaţie. Avea aproape şaisprezece ani şi începuse să se împlinească. Îşi lăsase părul negru să crească şi îi cădea lin pe umeri. Trăsăturile i se maturizaseră şi emana o senzualitate pe care nu o mai simţise. Era

frumoasă, inteligentă şi cu o voinţă de nezdruncinat. „Va fi extraordinară pentru cine o să se însoare cu ea", îşi spuse el.

În timpul mesei o întrebă cum mai mergea cu şcoala.

– Îmi place la nebunie, izbucni ea. Învăţ o mulţime de lucruri, profesorii sînt minunaţi şi mi-am făcut o grămadă de prietene.

Margaret asculta uluită.

– David, mă iei cu tine la mine?

– Aşa vrei tu să-ţi petreci vacanţa?

– Da, hai, te rog.

O excursie în mină dura o zi întreagă, ceea ce însemna că putea să stea cu el în tot acel timp.

– Dacă mama ta zice că e bine...

– Hai, mamă, te rog!

– Bine, scumpa mea. Dacă eşti cu David ştiu că eşti în siguranţă, zise Margaret sperînd ca David să fie şi el în siguranţă.

Mina de diamant a *Companiei Kruger-Brent,* care se afla lîngă Bloemfontein, era uriaşă, cu sute de lucrători care săpau, spălau şi sortau.

– Asta e una din cela mai profitabile mine, îi zise el lui Kate, în timp ce aşteptau în biroul directorului să vină cineva să îi ducă jos.

Lipită de perete era o vitrină plină cu diamante de toate culorile şi mărimile.

– Fiecare diamant are o caracteristică distinctă, îi

explică el. Cele de pe malurile rîului Vaal sînt aluvionare şi pe laturi sînt tocite din cauza eroziunii de secole.

„E mai frumos ca oricînd", îşi zise ea. „Îi iubesc sprîncenele."

– Toate astea provin din mai multe mine, dar pot fi identificate uşor după aspect. Îl vezi pe ăsta? După mărime şi după culoarea gălbuie poţi spune imediat că e din Paardspan. Diamantele De Beers au o suprafaţă cu aspect uleios şi au o formă dodecaedrică.

„E încîntător. Le ştie pe toate."

– Despre acesta poţi spune că e din mina Kimberley pentru că e octaedru. Sînt de la cele mai închise la cele de un alb pur.

„Mă întreb dacă directorul îl crede pe David iubitul meu. Sper că da."

– Culoarea unui diamant ajută la determinarea valorii lui. Culorile sînt numerotate de la unu la zece. Ultimul e un alb- albăstrui, în timp ce cel de jos e maroniu.

„Miroase atît de frumos. E un miros atît de... atît de bărbătesc. Îi iubesc braţele şi umerii. Aş vrea..."

– Kate!

Ea îi răspunse simţindu-se vinovată:

– Da, David?

– Asculţi ce-ţi spun?

– Sigur că te ascult, îi spuse ea cu indignare în glas. Am auzit fiecare cuvînt.

Următoarele două ore şi le petrecură în adîncul minei, după care luară masa de prînz. Kate avu impresia unei zile minunate.

Cînd se întoarse tîrziu, după-amiază, Margaret o întrebă:

– Te-ai simţit bine?

– A fost minunat. Mineritul e, într-adevăr, fascinant.

Se întîmplă ca jumătate de oră mai tîrziu, Margaret să arunce o privire pe fereastră şi o văzu pe Kate tăvălindu-se pe jos cu fiul unuia din grădinari.

În timpul anului următor, scrisorile de la Kate erau mai optimiste. Fusese aleasă căpitanul echipei de hochei şi la învăţătură era în fruntea clasei. Scria că şcoala nu era, în fond, atît de groaznică, ba cîteva fete din clasă erau chiar drăguţe. Ceru voie să le aducă pe două din prietenele ei în vacanţa de vară şi Margaret fu încîntată. Casa avea să fie iar veselă, răsunînd de rîsete tinere. Abia o aştepta să vină. Toate visele ei erau acum legate de Kate. „Jamie şi cu mine sîntem trecutul", îşi spunea ea. „Kate este viitorul. Şi ce viitor minunat va fi!"

În vacanţă, cînd veni acasă, toţi tinerii din Klipdrift au început să roiască în jurul ei, dar pe Kate nu o interesa nici unul. David era în America şi îl aştepta cu nerăbdare să se întoarcă. Îl întîmpină la uşă purtînd o rochie albă, încinsă cu un cordon de catifea neagră, care îi punea şi mai mult în evidenţă silueta. Cînd o îmbrăţişă, David se minună de căldura ei. Se trase

înapoi şi o privi mai atent. Avea ceva deosebit, o expresie a ochilor pe care el nu o putea defini, ceea ce îl făcea să nu se simtă prea bine.

De cîte ori a văzut-o în timpul acelei vacanţe, Kate era înconjurată de băieţi, ajungînd să se întrebe care din ei avea să fie norocosul. Fu chemat înapoi în Australia pentru afaceri şi, cînd se întoarse la Klipdrift, ea era în drum spre Anglia.

În timpul ultimului an de şcoală, David apăru într-o seară pe neaşteptate. De obicei sosirile şi le anunţa printr-o scrisoare sau un telefon. De data aceasta, însă, nu fusese nimic.

– David! Ce surpriză minunată! exclamă ea îmbrăţişîndu-l. Ar fi trebuit să-mi spui că vii, aş fi...

– Kate, am venit să te iau acasă...

Ea se dădu puţin înapoi şi îl privi.

– S-a întîmplat ceva?

– Mă tem că mama ta e foarte bolnavă.

Kate rămase o clipă încremenită.

– Sînt gata imediat.

O şocă aspectul mamei ei. Doar o văzuse cu cîteva luni mai devreme şi păruse foarte sănătoasă. Acum era palidă şi vlăguită, fără urmă de viaţă în ochi. Ca şi cum cancerul care îi mîncase trupul îi mîncase

şi sufletul.

Se aşează pe marginea patului şi îi luă mîna mamei într-a ei.

– Mamă, spuse ea. Îmi pare al naibii de rău.

Margaret îi strînse mîna uşor.

– Eu sînt pregătită, draga mea. Cred că am fost pregătită încă de cînd a murit tatăl tău, îi zise ea ridicîndu-şi privirea spre Kate. Vrei să-ţi spun o prostie? N-am mai spus-o nimănui, adăugă ea şi, după ce ezită puţin, continuă: totdeauna mi-am făcut griji că n-o să aibă nimeni grijă cum trebuie de tatăl tău. Acum o s-o pot face eu.

O îngropară trei zile mai tîrziu. Moartea mamei o zgudui puternic pe Kate. Îşi pierduse tatăl şi un frate, dar pe ei nu-i cunoscuse niciodată, erau doar nişte povestiri din trecut. Moartea mamei ei, însă, era ceva real şi dureros. Kate avea optsprezece ani şi era deodată singură pe lume; acest gînd o înspăimînta.

David o privea stînd pe marginea mormîntului, forţîndu-se să nu plîngă, dar odată ajunşi acasă, nu mai putu să se abţină.

– A fost totdeauna atît de minunată cu mine, David, şi eu am fost atît de rea.

David încercă să o liniştească.

– Ai fost o fată foarte bună, Kate.

– N-am făcut decît necazuri. Aş da orice să se-ntoarcă. N-am vrut să moară, David! De ce i-a făcut Dumnezeu asta?

O lăsă să se dezbrace şi cînd se mai potoli, îi spuse:

– Ştiu că ţi-e greu să crezi acum, dar, într-o bună zi, durerea asta va dispărea, şi ştii cu ce o să rămîi, Kate? Cu nişte amintiri frumoase. O să-ţi aduci aminte toate momentele fericite pe care le-ai trăit cu mama ta.

– Bănuiesc, numai că acum doare al naibii de mult.

A doua zi discutară despre viitorul ei.

– Ai o familie în Scoţia, îi aminti David.

– Nu! îi răspunse ea scurt. Ei nu sînt familia mea, sînt doar nişte rude, zise ea apoi cu amărăciune. Cînd tata le-a spus că vrea să vină aici, au rîs de el. Nimeni nu l-a ajutat în afară de mama şi ea e moartă acum. Nu. Nu vreau să am de-a face cu ei.

David se gîndi.

– Ai de gînd să termini şcoala? o întrebă el şi, înainte ca ea să-i dea un răspuns, continuă: Cred că mama ta ar fi vrut s-o faci.

– Atunci o s-o fac, zise ea privind în podea, dar fără să vadă. Fir-ar să fie, adăugă apoi.

– Ştiu, zise David cu blîndeţe. Ştiu.

Kate termină şefă de promoţie şi David asistă la festivitatea de acordare a diplomelor.

În tren, pe drum spre Klipdrift, David zise:

– Ştii, toate astea îţi vor aparţine peste cîţiva ani. Vagonul ăsta, minele, compania... toate sînt ale tale.

Eşti o tînără foarte bogată. Poţi vinde compania pe milioane de lire, adăugă el şi apoi: Sau poţi s-o păstrezi. Va trebui să te gîndeşti foarte bine.

– M-am şi gîndit, spuse Kate şi îl privi zîmbind. Tata a fost un pirat, David. Un minunat pirat bătrîn. Tare aş vrea să-l fi cunoscut. N-o să vînd compania. Şi ştii de ce? Pentru că acest pirat i-a dat numele a doi paznici care încercau să-l ucidă. N-a fost ceva minunat? Cîteodată, noaptea, cînd nu pot să dorm, mi-l închipui pe tata şi pe Banda tîrîndu-se prin ceaţă şi parcă aud vocile paznicilor: Kruger... Brent..., spuse ea şi ridicîndu-şi privirea spre el: Nu, n-o să vînd niciodată compania tatei. Atîta timp cît o s-o conduci tu.

– O să stau cît o să ai nevoie de mine, zise el încet.

– M-am gîndit să mă înscriu la o şcoală comercială.

– O şcoală comercială? întrebă el surprins.

– Sîntem în 1910, îi aminti Kate. Există şcoli comerciale în Johannesburg unde sînt acceptate şi femeile.

– Bine, dar...

– M-ai întrebat ce vreau să fac cu banii, îi zise ea privindu-l în ochi. Aş vrea să-i cîştig eu însămi.

14

Şcoala comercială era o interesantă aventură. Cînd fusese silită să meargă la *Cheltenham*, fusese un dezastru, un rău necesar. Aici era cu totul altceva. Fiecare curs aducea ceva folositor, ceva care avea să o ajute la conducerea companiei. Erau cursuri de contabilitate, management, comerţ internaţional şi administraţie. O dată pe săptămînă David o suna să vadă ce face.

– Îmi place foarte mult, îi zise Kate. E extraordinar de interesant, David.

Într-o bună zi, ea şi cu David aveau să lucreze împreună, pînă seara tîrziu, numai ei doi. Şi, într-una

din aceste seri, David avea să-i spună: „Scumpa mea Kate, am fost atît de orb. Vrei să te căsătoreşti cu mine?“ Şi o clipă mai tîrziu, avea să o îmbrăţişeze...

Dar toate acestea aveau să mai aştepte. Între timp, trebuia să înveţe foarte mult. Conştiincioasă, Kate reveni cu gîndul la tema pentru acasă.

Cursurile au durat doi ani, după care Kate s-a întors la Klipdrift, la timp pentru a-şi sărbători cea de-a douăzecea aniversare. David o aşteptă la gară. Într-o clipă îi sări în braţe.

– Oh, David, sînt atît de fericită că te văd.

Dar el se trase înapoi şi îi spuse pe un ton straniu:

– Şi eu mă bucur că te văd, Kate.

Era o oarecare răceală.

– S-a-ntîmplat ceva?

– Nu. Numai... numai că nu-i frumos ca domnişoarele să se arunce aşa de gîtul bărbaţilor în public.

Ea îl privi mai atent atunci zicînd:

– Înţeleg. Promit să nu te mai fac să te simţi prost altădată.

În drum spre casă, David o studie pe furiş. Era extraordinar de frumoasă, inocentă şi vulnerabilă, iar el era hotărît să nu profite niciodată de asta.

Luni dimineaţă Kate îşi luă locul în noul său birou la *Compania Kruger-Brent*. Era ca şi cum ar fi nimerit deodată într-o lume exotică şi ciudată, cu propriile sale obiceiuri şi cu propriul său limbaj. Era o întreagă reţea de diviziuni, sucursale, departamente regionale,

concesiuni şi ramificaţii străine. Produsele pe care compania le fabrica sau le poseda păreau infinite. Oţelării, ferme de vite, o cale ferată, o linie maritimă şi, bineînţeles, baza averii familiei: diamante şi aur, zinc, platină şi magneziu, scoase tot timpul din mine şi vărsate în seifurile companiei.

Puterea.

Aproape că era prea mult. Stătea în biroul lui David ascultînd cum lua hotărîri pentru mii de oameni din toată lumea. Directorii generali ai diferitelor sectoare făceau propuneri, dar adesea el nu ţinea seama de ele.

– De ce faci asta? Nu-şi cunosc treburile? îl întrebă ea.

– Ba cum să nu, dar nu asta contează, îi explică David. Fiecare director îşi vede propria întreprindere ca fiind centrul pămîntului şi aşa şi trebuie să fie. Dar cineva trebuie să aibă o privire de ansamblu şi să decidă ce e mai bine pentru companie. Hai, o să luăm masa de prînz cu cineva pe care vreau să-l cunoşti şi tu.

O conduse într-un salon de lîngă biroul ei, unde un bărbat cu chip uscăţiv şi cu nişte ochi căprui cercetători îi aştepta.

– El este Brad Rogers, îi spuse David. Brad, ea este Kate McGregor, noul tău şef.

– Încîntat, domnişoară McGregor, zise acesta întinzîndu-i mîna.

– Brad este arma noastră secretă, spuse David. Ştie la fel de multe despre companie ca şi mine. Dacă eu o să plec vreodată, n-o să ai de ce să-ţi faci griji.

Brad o să fie aici.

„Dacă eu o să plec vreodată." Numai acest gînd o umplea de panică. „Dar David nu va părăsi niciodată compania." Nu se mai gîndi la nimic altceva tot timpul mesei şi la sfîrşit nici nu ştia ce mîncase.

După aceea discutară despre Africa de Sud.

– În curînd o să avem unele necazuri, o avertiză David. Guvernul tocmai a stabilit un impozit pe cap de locuitor.

– Mai exact? întrebă Kate.

– Şi negrii şi indienii vor trebui să plătească două lire de fiecare membru al familiei, adică mai mult decît salariul lor pe o lună.

Kate se gîndi atunci la Banda şi o cuprinse teama. Dar subiectul se schimbă imediat.

Îi plăcea foarte mult noul ei mod de viaţă. Fiecare hotărîre implica milioane de lire. Afacerile cereau inteligenţă, curajul de a risca şi instinctul de a şti cînd să renunţe şi cînd să continue.

– Afacerile sînt un joc cu mize fantastice, iar concurenţii tăi sînt experţi, îi spuse David. Dacă vrei să cîştigi, trebuie să-nveţi să fii stăpînă pe situaţie.

Kate era hotărîtă să înveţe.

În toată casa aceea trăia singură, exceptînd servitorii. Ritualul de vineri seara continua, dar cînd ea îl invita în oricare altă seară, el găsea neapărat o scuză. În timpul orelor de lucru erau mereu împreună, dar chiar şi atunci David părea să interpună o barieră între ei, un zid pe care ea nu era în stare să-l străpungă.

Cînd împlini douăzeci şi unu de ani, Kate primi toate acţiunile companiei. Acum controla totul.

– Hai să cinăm împreună diseară ca să sărbătorim, îi sugeră ea lui David.

– Iartă-mă, Kate, dar am foarte mult de lucru.

Cină singură în seara aceea, întrebîndu-se de ce. Cine era, oare, de vină, ea sau David? Trebuia să fie surd, mut şi orb ca să nu îşi dea seama ce simţea ea, ce simţise dintotdeauna pentru el. Trebuia neapărat să facă ceva.

Compania tocmai ducea nişte tratative pentru o linie maritimă în Statele Unite.

– De ce nu te duci cu Brad la New York ca să încheiaţi afacerea? o întrebă el. Ar fi o experienţă foarte bună pentru tine.

Ea ar fi vrut să meargă el, dar era prea mîndră să i-o spună. Avea să se descurce şi fără el. Mai ales că nu fusese în viaţa ei în America şi abia aştepta să

trăiască această experienţă.

Afacerea se încheie uşor.

– Cît eşti acolo, n-ar strica să vezi cîte ceva şi din restul ţării, îi spusese David.

Vizită împreună cu Brad filialele companiei de la Detroit, Chicago, Pittsburgh şi New York, rămînînd uimită de mărimea şi energia Statelor Unite. Cel mai frumos lucru din toată călătoria a fost o vizită la Dark Harbor, Maine, pe o insuliţă fermecătoare numită Islesboro, din Golful Penobscot. Fusese invitată la cină acasă la Charles Dana Gibson, actorul. Mai erau douăsprezece persoane acolo şi, în afară de ea, toţi aveau case pe insulă.

– Locul acesta are o istorie foarte interesantă, îi spuse Gibson. Cu ani în urmă, cei care locuiesc aici au venit cu mici vase de coastă. I-a primit o trăsurică cu un cal care i-a adus la casele lor.

– Cîţi oameni locuiesc pe insulă? întrebă Kate.

– Vreo cincizeci de familii. Ai văzut farul cînd ai venit?

– Da.

– E locuit doar de îngrijitor şi cîinele său. De cîte ori trece un vas, cîinele trage clopotul.

– Glumeşti, zise Kate rîzînd.

– Ba deloc. Ce e mai nostim e că acest cîine e complet surd şi îşi lipeşte urechea de clopot să simtă vibraţiile.

Kate zîmbi.

– Mi se pare că e o insulă într-adevăr fascinantă.

– Poate ar fi bine să mai stai şi să mai arunci o privire mîine dimineaţă.

Deodată, ea spuse:

– De ce nu?

Îşi petrecu noaptea la singurul hotel de pe insulă, *Islesboro Inn*. Dimineaţă, închirie o trăsură cu un cal, condusă de unul din locuitori. După ce părăsiră centrul lui Dark Harbor, care consta într- un magazin general, unul de arme şi un mic restaurant, ajunseră într-o frumoasă regiune împădurită. Kate observă că nici una din străzi nu avea nume şi nici pe cutiile poştale nu era scris nici un nume. Se întoarse către ghidul ei şi îl întrebă:

– Nu se rătăceşte nimeni pe aici fără nici un indicator?

– Nu. Locuitorii ştiu locul fiecărui lucru.

Kate îi aruncă o privire mai lungă şi zise:

– Înţeleg.

În celălalt capăt al insulei, trecură pe lîngă un cimitir.

– Vrei să opreşti puţin, te rog? zise ea şi coborînd din trăsură, începu să se plimbe printre morminte.

„Job Pendleton, decedat pe 25 ianuarie 1794, vîrsta 47." Pe epitaf se putea citi: *„Sub această piatră mă odihnesc într-un dulce somn; Cristos să binecuvînteze acest pat."*

„Jane, soţia lui Thomas Pendleton, decedată pe 25

februarie 1802, vîrsta 47."

Erau fiinţe dintr-un alt secol, dintr-o epocă demult apusă. *„Căpitan William Hatch înecat în Long Island Sound, în octombrie 1866, vîrsta 30 de ani."* Pe epitaf scria: *„Prin multe furtuni a trecut şi mările vieţii a traversat."*

Kate rămase mai mult timp acolo, bucurîndu-se de linişte. Într-un tîrziu, se întoarse la trăsură şi plecară mai departe.

– Cum e aici iarna? întrebă ea.

– Frig. Apa din golf îngheaţă şi de pe continent se vine cu sănii. Eh, acum avem vaporaşul.

Cotiră şi, deodată, văzu lîngă apă, jos, o foarte frumoasă casă albă cu două nivele, înconjurată de nemţişor, trandafiri sălbatici şi maci. La toate cele opt ferestre din faţă jaluzele verzi, iar lîngă uşile duble se vedeau cîteva bănci albe şi şase ghivece cu muşcate. Părea ieşită dintr-o poveste.

– A cui este casa aceea?

– E casa bătrînului Dreben. Doamna Dreben a murit acum cîteva luni.

– Şi acum cine locuieşte acolo?

– Nimeni, din cîte ştiu.

– Nu ştii dacă e cumva de vînzare?

Ghidul o privi răspunzîndu-i:

– Dacă este, va fi cumpărată probabil de vreunul din fiii familiilor care locuiesc deja aici. Insularilor nu prea le plac străinii.

Era tocmai ce nu trebuia să-i spună lui Kate.

O oră mai tîrziu discuta cu un avocat:

– În legătură cu casa Dreben, zise ea. Este de vînzare?

Avocatul îi răspunse ţuguindu-şi buzele:

– Păi, da şi nu.

– Adică?

– Este de vînzare, dar sînt deja cîţiva tipi interesaţi să o cumpere.

„Vechile familii de pe insulă", îşi spuse Kate.

– Au făcut vreo ofertă?

– Nu încă, dar...

– Atunci o să fac eu una, zise ea, iar el îi spuse binevoitor:

– Este o casă foarte scumpă.

– Spuneţi preţul.

– Cincizeci de mii de dolari.

– Haideţi să mergem să mai arunc o privire.

Interiorul casei era chiar mai încîntător decît se aştepta ea. Din holul mare se putea vedea marea printr-un perete de sticlă. Într-un capăt era un salon şi, în celălalt, un living-room cu tapet cu fructe de pădure, pătat de vreme şi cu un şemineu enorm. Mai era o bibliotecă şi o bucătărie imensă cu un cuptor de fier şi o masă mare din lemn de pin, alături fiind o încăpere pentru băuturi şi spălătoria. Jos, se aflau şase dormitoare pentru servitori şi o cameră de baie. La etaj, un dormitor mare şi alte patru mai mici. Casa era mult mai mare decît crezuse Kate. „Dar cînd eu şi cu David vom avea copii, o să avem nevoie de toate aceste camere", îşi spuse ea. Terenul din jur se întindea pînă la golf, unde se afla un doc particular.

Întorcîndu-se spre avocat, Kate spuse:
– O cumpăr.
Şi se hotărî să-i spună *Casa Cedar Hill.*

Abia aştepta să ajungă în Klipdrift să-i dea vestea lui David.

Tot timpul drumului a fost cuprinsă de o teribilă tulburare. Casa din Dark Harbor era un semn, un simbol ce arăta că ea şi cu David aveau să se căsătorească. Era convinsă că şi lui avea să-i placă la fel de mult.

În aceeaşi după-amiază cînd ajunse la Klipdrift împreună cu Brad, se şi duse în biroul lui David, care lucra. Vederea lui îi înteţi bătăile inimii. Nu îşi dăduse seama pînă atunci cît de mult îi simţise lipsa.

David se ridică.

– Kate! Bine ai venit acasă! îi zise el şi, pînă să spună ea ceva, adăugă: Voiam să afli tu prima. Mă căsătoresc.

15

Totul începuse întîmplător cu şase săptămîni în urmă. Pe la mijlocul unei zile agitate, primise un mesaj cum că Tim O'Neil, prietenul unui foarte important cumpărător de diamante american, se afla la Klipdrift şi fusese întrebat dacă nu putea să-l primească el şi, eventual, să-l scoată şi la cină. David nu avea deloc timp de pierdut cu turiştii, dar nu voia să-şi jignească clientul. Ar fi rugat-o pe Kate să se ocupe de acel vizitator, dar ea era în America de Nord cu Brad Rogers. „M-a prins", îşi spuse el. Astfel că sună la hotelul unde se instalase O'Neil şi îl invită la cină.

– E şi fiica mea cu mine, îi spuse O'Neil. Sper că

nu vă supăraţi dacă o aduc şi pe ea.

David nu avea chef să-şi petreacă seara cu un copil, dar spusese politicos:

– Deloc.

Avea el grijă să fie o seară scurtă.

Se întîlniră în salonul de la *Grand Hotel.* Cînd ajunse el, cei doi erau deja aşezaţi la masă. O'Neil era un irlandez-american în jur de cincizeci de ani, pînă în cincizeci şi cinci, grizonat, dar fiica sa, Josephine, era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Avea între treizeci şi treizeci şi cinci de ani, o siluetă extraordinară şi ochii de un albastru deschis. Cînd o văzu lui David i se tăie respiraţia.

– Mă... mă scuzaţi că am întîrziat, spuse el. A fost ceva urgent în ultima clipă.

Josephine îi urmări amuzată reacţia.

– Uneori astea sînt cele mai interesante, zise ea cu candoare. Tata spune că sînteţi un om foarte important, domnule Blackwell.

– Nu tocmai, şi numele meu este David.

– Un nume frumos, zise ea. Sugerează o mare putere.

Înainte ca masa să ia sfîrşit, David era convins că Josephine O'Neil era mult mai mult decît o femeie frumoasă. Inteligentă, cu simţul umorului şi pricepută în a face pe cineva să se simtă bine. David simţea că o interesa, într-adevăr. Îi puse întrebări despre el însuşi cum nu mai făcuse nimeni pînă atunci. La sfîrşit, era deja pe jumătate îndrăgostit.

– Unde locuiţi? îl întrebă el pe Tim O'Neil.

– La San Francisco.

– Aveţi de gînd să vă întoarceţi curînd? întrebă el

apoi, încercînd să sune totul cît mai neutru.

– Săptămîna viitoare.

Josephine îi zîmbi.

– Dacă Klipdrift este un oraş atît de interesant cum pare, l-aş putea convinge pe tata să stăm şi mai mult.

– Atunci o să fac să fie cît mai interesant, o asigură David. Ce-aţi spune de o vizită într-o mină de diamante?

– Cu plăcere, răspunse ea. Îţi mulţumim.

Cu mult timp în urmă se ocupase personal de escortarea vizitatorilor importanţi în mine, dar renunţase, lăsînd acest lucru pe seama subordonaţilor. Acum, însă, se auzi spunînd:

– Mîine dimineaţă vă convine?

Avea vreo şase întîlniri programate a doua zi dimineaţă, dar toate îşi pierdură importanţa dintr-odată.

Îi conduse pe cei doi printr-un puţ săpat la vreo mie de metri sub pămînt. Lat de vreo patru metri şi lung de vreo şaisprezece, acel puţ era împărţit în patru compartimente, unul de pompare, două de săpare a pămîntului diamantifer şi unul cu o cabină care ducea şi aducea minerii.

– Totdeauna m-am întrebat de ce sînt măsurate diamantele în carate? zise Josephine.

– Caratele au fost folosite pentru seminţele de roşcove, explică David. Datorită consistenţei lor în greutate. Un carat este egal cu două sute de

miligrame sau a o sută patruzeci şi doua parte dintr-o uncie.

– Sînt absolut fascinată, spuse atunci Josephine, iar el se întrebă dacă se referise doar la diamante.

Apropierea ei era ameţitoare. De cîte ori se uita la ea, David se simţea tulburat.

– Ar trebui să vedeţi ceva şi din împrejurimi, le spuse David. Dacă sînteţi liberi mîine, aş fi încîntat să vă conduc.

Înainte ca tatăl ei să poată spune ceva, Josephine îi răspunse:

– Ar fi încîntător.

De atunci David îşi petrecu fiecare zi împreună cu Josephine şi tatăl ei, simţindu-se din ce în ce mai îndrăgostit. Nu mai cunoscuse niciodată o fiinţă atît de fermecătoare.

Cînd se duse într-una din seri să-i ia la masă şi Tim O'Neil îi spusese: „Sînt cam obosit în seara asta, David. Te superi dacă nu vin?", el încercase să-şi ascundă bucuria.

– Nu, domnule, vă înţeleg.

Josephine îi aruncă un zîmbet plin de înţelesuri.

– O să-ncerc să nu te plictiseşti, îi promise ea.

David o duse la un restaurant care abia se

deschisese. Era plin, dar, fiind recunoscut, i se dădu imediat o masă. Un trio cînta muzică americană.

– Vrei să dansezi? o întrebă David.

– Cu multă plăcere, îi răspunse ea şi, o clipă mai tîrziu, se afla în braţele lui pe ring şi era ceva fermecător.

David o ţinea strîns şi o simţea răspunzîndu-i.

– Josephine, te iubesc.

Ducînd un deget la buze, ea îi şopti:

– Te rog, David... nu...

– De ce nu?

– Pentru că nu mă pot mărita cu tine.

– Mă iubeşti?

Ea îi zîmbi şi ochii albaştri îi străluceau.

– Sînt nebună după tine, dragul meu. Nu-ţi dai seama?

– Atunci, de ce?

– Pentru că n-aş putea trăi în Klipdrift. Aş înnebuni aici.

– Ai putea încerca măcar.

– David, ideea mă tentează, dar ştiu ce s-ar întîmpla. Dacă m-aş mărita cu tine şi aş rămîne aici, m-aş transforma într-o adevărată scorpie şi am sfîrşi urîndu-ne. Prefer să ne despărţim aşa.

– Dar eu nu vreau să ne despărţim.

Ea îl privi şi David îi simţi trupul confundîndu-se cu al lui.

– David, n-ai putea tu să vii să stai la San Francisco?

Era ceva imposibil.

– Şi ce să fac acolo?

– Hai să luăm micul dejun împreună mîine. Aş vrea

să stai de vorbă puţin cu tata.

– Fiica mea mi-a spus despre conversaţia de aseară. Se pare că aveţi o problemă şi eu aş avea o soluţie, dacă te interesează.

– Mă interesează chiar foarte mult, domnule.

Atunci O'Neil scoase cîteva planuri dintr-o servietă din piele maron.

– Ştii ceva despre hrana congelată?

– Mă tem că nu.

– În Statele Unite hrana a fost congelată prima oară în 1865. Exista problema transportării ei la mari distanţe fără să se strice. Avem vagoane frigorifice, dar nimeni n-a găsit o cale de a frigorifica şi camioanele, zise O'Neil şi arătînd spre planuri: Pînă acum. Tocmai am primit patentul. Asta înseamnă o revoluţionare a întregii industrii alimentare, David.

David se uită pe ele.

– Mă tem că nu prea îmi spun multe, domnule O'Neil.

– Nu contează. Eu n-am nevoie de un expert tehnic, pentru că din aceştia am o mulţime. Eu vreau pe cineva care să conducă totul şi finanţare. Ăsta nu-i un vis doar. Am vorbit cu cei mai buni oameni în această ramură. O să fie ceva mult mai important decît îţi închipui. Şi am nevoie de cineva ca tine.

– Sediul companiei va fi în San Francisco, adăugă Josephine.

David se gîndea la ceea ce tocmai auzise.

– Spuneţi că vi s-a oferit patentul?

– Exact. Totul e pregătit.

– Vă supăraţi dacă vă rog să-mi împrumutaţi aceste planuri ca să le arăt cuiva?

– N-am nimic împotrivă.

Întîi şi întîi David făcu unele cercetări în privinţa lui Tim O'Neil şi află că avea o foarte bună reputaţie în San Francisco. Fusese şeful catedrei ştiinţifice de la Colegiul Berkeley şi era foarte respectat. Era adevărat că David nu ştia nimic despre congelarea hranei, dar avea de gînd să afle.

– Mă întorc peste cinci zile, draga mea. Aş vrea să mă aşteptaţi.

– Cît vrei tu. O să-mi fie dor de tine, îi spuse Josephine.

– Şi mie, zise el şi era mult mai adevărat decît credea ea.

Luă trenul spre Johannesburg şi se duse la Edward Broderick, proprietarul celei mai mari fabrici de ambalare a cărnii din Africa de Sud.

– Aş vrea să-ţi cer părerea într-o problemă, îi zise David întinzîndu-i planurile. Spune-mi dacă sînt bune de ceva.

– Habar n-am despre hrană congelată sau camioane

frigorifice, dar cunosc oameni care se pricep. Vino din nou după-amiază, între timp o să chem vreo doi experţi.

La ora patru David era din nou acolo. Era nervos, nesigur, pentru că nu ştia nici el cum ar fi preferat să se desfăşoare întîlnirea. Cu două săptămîni în urmă ar fi rîs dacă i-ar fi spus cineva că o să părăsească vreodată *Compania Kruger-Brent*. Făcea parte din el. Ar fi rîs şi mai tare dacă i s-ar fi spus că avea să se afle la conducerea unei mici companii alimentare din San Francisco. Era o nebunie, cu o singură excepţie: Josephine O'Neil.

Două persoane mai erau cu Eduard Broderick.

– Doctorul Crawford şi domnul Kaufman. David Blackwell.

Îşi strînseră mîinile şi apoi David întrebă:

– Aţi avut timp să vă uitaţi pe planurile acelea?

– Bineînţeles, domnule Blackwell, răspunse doctorul Crawford. Le-am studiat cu foarte multă atenţie.

David trase adînc aer în piept.

– Şi?

– Înţeleg că Biroul de Patente al Statelor Unite a fost de acord.

– Exact.

– Eh, domnule Blackwell, cine are acest patent o să fie un om foarte bogat.

David dădu din cap încet, copleşit de emoţii

contradictorii.

– Este la fel ca toate marile invenţii, atît de simplă, încît te întrebi de ce nu s-o fi gîndit cineva mai devreme. Nu poate să dea greş.

David nu ştia nici cum să reacţioneze. Sperase pe jumătate că nu trebuia să ia el hotărîrea. Dacă invenţia lui Tim O'Neil ar fi fost inutilă, ar mai fi avut o şansă să o convingă pe Josephine să rămînă în Africa de Sud, dar tot ce îi spusese Tim O'Neil era adevărat. Mergea. Şi acum David trebuia să ia o hotărîre.

Tot timpul drumului nici nu se gîndi la altceva. Dacă accepta, trebuia să plece de la companie şi să înceapă ceva nou, care nu mai fusese încercat vreodată. Era el american, dar America îi era cu totul străină. Deţinea o poziţie importantă la una din cele mai puternice companii din lume. Îşi iubea slujba. Jamie şi Margaret McGregor se purtaseră foarte bine cu el. Şi apoi mai era şi Kate. Avusese grijă de ea dintotdeauna. O văzuse crescînd, de la un băieţoi încăpăţînat şi murdar la o tînără femeie frumoasă. Viaţa ei era ca un album de fotografii în mintea lui. Dădea paginile şi o vedea la patru, la opt, la zece, la paisprezece, la douăzeci şi unu de ani – vulnerabilă şi imprevizibilă...

Cînd trenul ajunse în Klipdrift, David se hotărîse deja. Nu avea să plece de la *Kruger-Brent.*

Se duse direct la *Grand Hotel* în apartamentul celor doi O'Neil. Îi deschise chiar Josephine.

– David!

O luă în braţe şi o sărută cu poftă, simţindu-i trupul lipit de al lui.

– Ah, David, mi-a fost aşa de dor de tine. Nu mai vreau să ne despărţim niciodată.

– Nu va mai fi nevoie, îi zise el încet. Vin la San Francisco...

Aşteptase cu multă nerăbdare întoarcerea lui Kate din America. Acum, că se hotărîse, abia aştepta să-şi înceapă noua viaţă şi să se însoare cu Josephine.

Kate venise, şi el îi spuse:

– Mă căsătoresc.

Ea receptă acele cuvinte printr-un vuiet. Simţi că leşină şi se agăţă de marginea biroului. „Aş vrea să mor", îşi zise ea. „Oh, Doamne, cît aş vrea să mor."

Cu ultimele resurse de voinţă reuşi să zîmbească.

– Mai spune-mi despre ea, David, îi zise ea mîndră de cît de calmă îi suna vocea. Cine e?

– Se numeşte Josephine O'Neil. A venit aici în vizită cu tatăl ei. Sînt convins că o să vă înţelegeţi foarte bine amîndouă. E o femeie extraordinară.

– Trebuie să fie aşa, dacă o iubeşti.

El ezită o clipă, după care îi spuse:

– Ar mai fi ceva, Kate. Va trebui să părăsesc compania.

Avu impresia atunci că toată lumea se prăbuşea peste ea.

– Numai pentru că te căsătoreşti, nu înseamnă că

trebuie să...

– Nu-i asta. Tatăl ei începe o afacere la San Francisco şi are nevoie de mine.

– Deci... vei locui la San Francisco.

– Da. Brad Rogers se pricepe foarte bine şi vom alege un comitet director care să-l ajute. Kate, dacă ai şti ce greu mi-a fost să mă hotărăsc!

– Sigur, David. Trebuie... să o iubeşti foarte mult. Cînd o să cunosc şi eu mireasa?

David zîmbi, încîntat de felul cum primise Kate vestea.

– Chiar în seara asta, dacă eşti liberă la cină.

– Sînt liberă.

Nu dădu frîu liber lacrimilor decît cînd rămase singură.

Luară masa toţi patru în casa McGregor. De cum o văzu pe Josephine, Kate se albi. „Dumnezeule! Nu-i de mirare că s-a-ndrăgostit!" Era uluitoare. O făcea să se simtă ciudat şi urîtă. Şi, pe deasupra, mai era şi plină de graţie şi farmec. Şi foarte îndrăgostită de David. „Fir-ar să fie!"

În timpul mesei, Tim O'Neil îi vorbi lui Kate despre noua companie.

– Pare ceva foarte interesant, zise ea.

– Mă tem că nu e ceva ca *Kruger-Brent*, domnişoară McGregor. Va trebui să începem cu puţin, dar cu David la conducere ne vom descurca foarte bine, cu siguranţă.

– Cu David la conducere n-o să daţi greş, într-adevăr.

Seara aceea a fost un adevărat chin. Într-o singură clipă îl pierduse pe omul iubit şi singura persoană indispensabilă companiei. Conversă şi reuşi să ajungă pînă la capăt, dar după aceea nu îşi mai aminti ce spusese sau ce făcuse. Ştia doar că, de cîte ori David şi Josephine se priveau sau se atingeau, ea ar fi vrut să moară.

În drum spre hotel, Josephine spuse:

– Te iubeşte, David.

Dar el zîmbi.

– Kate? Nu. Sîntem doar prieteni. Ne cunoaştem de cînd era ea mică. Te-a plăcut foarte mult.

Josephine zîmbi. „Bărbaţii sînt atît de naivi."

A doua zi de dimineaţă, Tim O'Neil se afla în biroul lui David.

– Am nevoie de vreo două luni ca să aranjez lucrurile aici, zise David. M-am gîndit la banii cu care trebuie să începem. Dacă ne adresăm vreuneia din marile companii, ne asimilează şi ne dau doar o mică parte. Adică, nu va mai fi a noastră. Cred că ar trebui să o finanţăm chiar noi. Părerea mea este că, pentru început, ne trebuie optzeci de mii de dolari. N-am decît echivalentul a aproape patruzeci de mii. Ne mai trebuie încă patruzeci de mii.

– Eu am vreo zece mii, zise Tim O'Neil. Şi am un frate care mi-ar putea împrumuta alţi cinci mii.

– Deci ne lipsesc doar douăzeci şi cinci de mii, zise David. O să-ncercăm să-i împrumutăm de la bancă.

– Plecăm la San Francisco imediat şi aranjăm totul, zise O'Neil.

Plecară spre Statele Unite două zile mai tîrziu.

– Trimite-i cu vagonul particular pînă la Cape Town, îi spuse Kate.

– Eşti foarte drăguţă.

În dimineaţa cînd Josephine plecă, David avu impresia că i se lua o parte din viaţă. Abia aştepta să o revadă la San Francisco.

În timpul următoarelor cîteva săptămîni, se ocupă cu Brad Rogers de formarea unui comitet director. Se făcuse o listă cu posibili candidaţi, pe care îi analizau unul cîte unul.

– ... Taylor e un bun tehnician, dar e slab în conducere.

– Şi Simmons?

– E bun, dar nu-i încă pregătit, zise Brad. Îi mai trebuie vreo cinci ani.

– Babcock?

– Nu-i rău. O să mai vorbim despre el.

– Peterson?

– Nu-i destul de bun pentru conducere, zise David. Este prea preocupat de el însuşi.

Şi, chiar cînd spunea acest lucru, se simţea vinovat pentru că o părăsea pe Kate.

Continuară să discute lista de nume. Pe la sfîrşitul lunii aleseră patru oameni care să lucreze cu Brad Rogers. Toţi lucrau în străinătate, aşa că se trimise după ei ca să fie audiaţi. Primele două audieri au mers bine.

– Eu aş fi mulţumită cu oricare din ei, le zise Kate.

În dimineaţa cînd trebuia să aibă loc a treia audiere, David intră la ea în birou, palid.

– Postul meu mai e liber?

Kate se uită la el şi se ridică imediat speriată.

– Ce s-a-ntîmplat, David?

– Am... am...

Se prăbuşi într-un fotoliu.

– S-a-ntîmplat ceva.

Kate veni într-o clipă lîngă el.

– Spune-mi!

– Tocmai am primit o scrisoare de la Tim O'Neil. A vîndut afacerea.

– Cum adică?

– Exact cum ţi-am spus. A acceptat o ofertă de două sute de mii de dolari şi drepturi de inventator pentru patentul său de la *Compania Three Star Meat Packing* din Chicago, zise David cu glasul plin de amărăciune. Compania ar vrea să mă angajeze s-o conduc. Regretă, dar nu putea să refuze acei bani.

Kate îl privi cu atenţie.

– Şi Josephine? Ea ce spune? Trebuie să fie foarte furioasă pe tatăl ei.

– Era o scrisoare şi de la ea. Să ne căsătorim imediat ce ajung la San Francisco.

– Şi nu te duci?

– Bineînţeles că nu mă duc! explodă el. Înainte, aveam ce să ofer, aş fi făcut o mare companie. Dar ei voiau să facă bani mult prea repede.

– David, nu e drept să spui „ei". Fii doar...

– O'Neil n-ar fi luat asemenea hotărîre fără asentimentul Josephinei.

– Nu... nu ştiu ce să mai zic, David.

– Nici nu-i nimic de spus, doar că era cît pe-aci să fac cea mai mare greşeală din viaţa mea.

Kate se duse la birou şi luă lista candidaţilor, pe care începu să o rupă încet.

Săptămînile care urmară, David se cufundă foarte mult în lucru, încercînd să uite de amărăciune şi durere. Primise cîteva scrisori de la Josephine O'Neil, pe care le aruncase la coş, necitite. Nu şi-o putea scoate însă din minte. Kate, conştientă de durerea lui, îl lăsa să ştie că era acolo ori de cîte ori avea nevoie de ea.

Trecuseră şase luni de cînd primise scrisoarea de la Tim O'Neil. În acest timp, Kate şi David au continuat să lucreze împreună, să călătorească împreună şi să

fie numai ei doi mare parte din timp. Încerca să-i facă pe plac mereu. Se îmbrăca pentru el, plănuia lucruri care să-i facă lui plăcere şi voia să-i facă viaţa cît mai fericită. Dar, după părerea ei, nu avea nici un efect. Pînă cînd, în cele din urmă, îşi pierdu răbdarea.

Erau la Rio de Janeiro, verificînd o nouă descoperire de minereu. Cinaseră la hotel şi acum se aflau amîndoi în camera lui Kate discutînd nişte cifre. Kate se schimbase într-un confortabil kimono şi îşi luase papucii. Cînd terminară, David se întinse zicînd:

– Eh, asta-i tot pentru astă seară. Cred că ar trebui să mă duc la culcare.

Iar ea îi spuse încet:

– David, nu crezi că ar fi timpul să renunţi la doliu?

El o privi surprins.

– Doliu?

– După Josephine O'Neil.

– Bine, dar nu mai există în viaţa mea.

– Atunci arată asta.

– Şi, de fapt, ce-ai vrea să fac? o întrebă el cu brutalitate.

Kate era furioasă. Furioasă din cauza orbirii lui, furioasă pentru tot timpul irosit.

– Să-ţi spun eu ce aş vrea să faci: să mă săruţi.

– Cum?

– Fir-ar să fie, David! Sînt şefa ta, ce naiba! exclamă ea şi se apropie de el. Sărută-mă.

Şi îşi apăsă buzele pe ale lui luîndu-l de gît. Îl simţi opunînd rezistenţă şi, tocmai voia să se dea înapoi, cînd el îi înconjură încet trupul cu braţele, sărutînd-o.

– Kate...

Atunci ea şopti cu buzele lipite de ale lui:
– Credeam că n-o să spui niciodată...

Şase săptămîni mai tîrziu s-au căsătorit şi a fost cea mai mare nuntă pomenită în Klipdrift. A fost oficiată la cea mai mare biserică din oraş, după care s-a sărbătorit la primărie, unde a fost invitată toată lumea. Munţi de mîncare, nenumărate lăzi de bere, whisky şi şampanie, muzică şi totul a durat pînă în zori, cînd Kate şi David au plecat.

– Mă duc acasă să termin de împachetat, zise ea. Vino să mă iei peste o oră.

În lumina palidă a zorilor, Kate intră singură în casa aceea imensă, urcînd la ea în dormitor. Se duse la un tablou de pe perete şi apăsă pe ramă. Tabloul dispăru dînd la iveală un seif, pe care îl deschise şi scoase un contract. Era pentru cumpărarea *Companiei Three Star Packing* din Chicago de către Kate McGregor. Alături se afla un alt contract de cumpărare a invenţiei lui Tim O'Neil cu două sute de mii de dolari. Kate ezită o clipă, după care puse hîrtiile la loc şi încuie seiful. David era al ei acum. Dintotdeauna fusese al ei. Şi al *Companiei Kruger-Brent*. Împreună aveau să o facă să fie compania cea mai mare şi cea

mai puternică din lume.

Aşa cum ar fi vrut Jamie şi Margaret McGregor.

CARTEA A TREIA

COMPANIA KRUGER-BRENT 1914-1945

16

Se aflau în bibliotecă, unde îi plăcea lui Jamie să stea să îşi bea paharul cu brandy. David tocmai spunea că nu e vreme pentru o adevărată lună de miere.

– Cineva trebuie să aibă grijă de companie, Kate.

– Da, domnule Blackwell, dar de mine cine o să aibă grijă? zise ea ghemuindu-i-se în braţe, el simţindu-i căldura trupului prin rochia subţire.

Hîrtiile pe care le citea căzură pe jos. Îl înconjură cu braţele şi simţi cum mîinile îi alunecau din ce în ce mai jos. Îşi apăsă şoldurile de el, făcînd mişcări lente, circulare, şi uită de hîrtiile de pe podea. Îl simţi

răspunzînd şi se ridică, lăsînd rochia să cadă. David o privi, minunîndu-se cît era de frumoasă. Cum fusese orb atîta timp? Acum îl dezbrăca şi simţea un fel de nerăbdare în el. Erau amîndoi goi, cu trupurile înlănţuite. O mîngîie, degetele lui atingîndu-i uşor faţa, gîtul şi mai apoi sînii. Ea gemea în timp ce mîinile lui coborau mai jos pînă la moliciunea catifelată dintre coapse, pe care începu să o mîngîie ritmic, pînă cînd ea şopti:

– Ia-mă, David.

Şi se rostogoliră amîndoi pe covorul gros şi moale, ea simţindu-i trupul deasupra. După cîteva clipe dulci, intră în ea, umplînd-o, şi ea începu să se mişte în acelaşi ritm cu el, devenind totul un val uriaş care o ridica din ce în ce mai sus, pînă cînd nu mai putu să îndure extazul şi urmă o explozie glorioasă înăuntrul ei şi apoi încă una şi încă una, făcînd-o să-şi spună: „Am murit şi am ajuns în rai."

Călătoriră prin toată lumea, la Paris şi Zürich, Sydney şi New York, cu treburile companiei, dar oriunde se duceau îşi rezervau timp şi pentru ei. Stăteau de vorbă pînă tîrziu şi apoi făceau dragoste explorînd fiecare mintea şi trupul celuilalt. Pentru David, Kate era o încîntare inepuizabilă. Putea să-l trezească dimineaţa, să facă o dragoste nebună şi, cîteva ore mai tîrziu să-i stea alături la vreo conferinţă, vorbind mai bine ca oricine. Avea un simţ înnăscut pentru afaceri care, pe cît era de rar întîlnit, pe atît era

de neaşteptat. Foarte puţine femei erau în lumea afacerilor. La început, Kate a fost tratată cu o bunăvoinţă tolerantă, dar această atitudine s-a transformat repede în respect. Kate era încîntată de manevrele şi maşinaţiile jocului. David o vedea întrecînd bărbaţi cu mult mai multă experienţă. Avea instinct de învingător. Ştia foarte bine ce voia şi cum s-o obţină. *Puterea.*

Îşi încheiară luna de miere cu o săptămînă de vis în casa *Cedar Hill* din Dark Harbor.

Pe 28 iunie 1914 se auzi prima oară vorbindu-se de război. Kate şi David erau invitaţi la o fermă în Sussex. Era la modă să se locuiască la ţară, iar oaspeţii din timpul week-end-ului trebuiau să se supună ritualului. Bărbaţii se îmbrăcau pentru micul dejun, se schimbau pentru odihna de pe la zece, se schimbau pentru dejun, pentru ceai, şi apoi în ţinută formală pentru cină.

– Pentru numele lui Dumnezeu, protestă David. Parcă aş fi un păun.

– Dar eşti un păun foarte frumos, dragul meu, îl asigură ea. Cînd mergem acasă, poţi să umbli numai dezbrăcat.

Luînd-o în braţe, zise:

– Abia aştept.

La cină se auzi că Franz Ferdinand, moştenitorul tronului austro-ungar şi soţia sa, Sophie, fuseseră asasinaţi.

Gazda, lordul Maney, spuse:

– Urîtă treabă să împuşti o femeie, nu? Dar n-o să înceapă nimeni un război din cauza unei biete ţări balcanice.

Şi începură să vorbească despre cricket.

Mai tîrziu, în pat, Kate îl întrebă pe David:

– Crezi că o să fie război?

– Pentru un biet arhiduce asasinat? Nu.

Se dovedi a fi fost un răspuns greşit. Austro-Ungaria, suspectîndu-şi vecina, Serbia, de a fi complotat pentru asasinarea lui Ferdinand, a declarat război Serbiei şi, în octombrie, majoritatea marilor puteri ale lumii intraseră în război. Era un altfel de război. Pentru prima dată erau folosite aparate mecanizate – avioane, nave şi submarine.

În ziua cînd Germania a declarat război, Kate a spus:

– S-ar putea să fie o ocazie minunată pentru noi, David.

El se încruntă.

– Ce tot spui?

– Toate ţările astea or să aibă nevoie de arme, muniţii şi...

– N-or să le ia de la noi, o întrerupse el ferm. Noi avem destule treburi, nu vrem să profităm de sîngele nimănui.

– Nu eşti cumva puţin cam dramatic? Cineva trebuie să facă şi arme.

– Atîta timp cît o să fiu la compania asta, n-o să fim noi aceia. Să nu mai discutăm problema, încheiem subiectul.

Dar Kate îşi spuse: „Pe naiba". Şi, pentru prima oară de cînd se căsătoriseră, dormiră separat. „Cum de poate fi atît de idealist?"

Şi David îşi spuse: „Cum poate să aibă atîta sînge rece? Afacerile au schimbat-o." Zilele care urmară au fost mizerabile pentru amîndoi. David regreta ruptura, dar nu ştia ce să facă. Kate era prea mîndră ca să facă primul pas, ştiind mai ales că avea dreptate.

Preşedintele Woodrow Wilson promisese să ţină Statele Unite departe de război, dar cînd submarinele germane începură să bombardeze nave de pasageri neînarmate şi povestiri despre atrocităţi comise de nemţi începură să se răspîndească, apărură presiuni pe lîngă America să-i ajute pe Aliaţi. Sloganul era:

„Să întărim securitatea în lume pentru democraţie."

Cum David învăţase să piloteze în pădurile Africii de Sud, cînd *Escadrila Lafayette* se formă în Franţa cu piloţi americani, îi spuse lui Kate:

– Va trebui să mă înrolez.

Ea se făcu palidă.

– Nu! Nu-i războiul tău!

– O să fie, zise el încet. Or să intre şi Statele Unite şi eu sînt american. Vreau să fiu de ajutor.

– Dar ai patruzeci şi şase de ani!

– Tot mai pot să pilotez un avion, Kate, iar ei au

nevoie de cît mai mult ajutor.

Nu îl putea face să se răzgîndească în nici un fel. Își petrecură ultimele cîteva zile liniștiți, uitînd de toate discuțiile. Se iubeau și numai asta conta.

În seara dinaintea plecării spre Franța, David îi spuse:

– Tu și Brad Rogers puteți să vă descurcați la fel de bine ca mine, poate chiar mai bine.

– Și dacă ți se întîmplă ceva? N-aș suporta.

El o strînse în brațe.

– N-o să mi se întîmple nimic. O să vin înapoi cu tot felul de medalii.

Plecă a doua zi dimineață.

Absența lui era echivalentă cu moartea pentru Kate. Îi trebuise atît de mult ca să-l cîștige și acum fiecare clipă a vieții ei era plină de teama groaznică de a nu-l pierde. El era tot timpul cu ea. Îl regăsea în ritmul vocii cuiva, în rîsul altcuiva de pe stradă, într-o frază, într-un parfum, într-un cuvînt. Era peste tot. Ea îi scria în fiecare zi scrisori lungi. De cîte ori primea o scrisoare de la el o citea și o recitea pînă o făcea praf. Era bine, scria el. Nemții erau superiori în aviație, dar acest lucru avea să se schimbe. Se zvonea că America o să vină în ajutor în curînd. Avea să-i scrie cînd mai putea. O iubea.

„Nu lăsa să ți se întîmple ceva, dragul meu. O să te urăsc veșnic dacă o faci."

Încercă să uite de singurătate şi tristeţe lăsîndu-se pradă muncii. La începutul războiului, Franţa şi Germania aveau cele mai bine echipate forţe din Europa, dar Aliaţii aveau oameni, resurse şi materiale cu mult superioare. Armata rusă, cea mai numeroasă, era slab dotată şi prost condusă..

– Au nevoie de ajutor, îi spuse Kate lui Brad Rogers. Le trebuie tancuri, arme şi muniţii.

Brad Rogers nu era tocmai de acord.

– Kate, David nu...

– David nu-i aici, Brad. Depinde numai de tine şi de mine.

Dar Brad Rogers ştia că, de fapt, voia să spună „Depinde de mine".

Kate nu înţelegea deloc atitudinea lui David faţă de ideea fabricării armelor. Aliaţii aveau nevoie de ele şi ea socotea de datoria ei să le vină în ajutor. Discută cu şefii a vreo şase state prietene şi, într-un an, *Compania Kruger-Brent* fabrica arme şi tancuri, bombe şi muniţii. Aproviziona cu trenuri, tancuri, uniforme şi puşti. *Kruger-Brent* deveni repede unul din conglomeratele cele mai dezvoltate din lume. Văzînd ultimele cifre, Kate îi zise lui Brad Rogers:

– Le-ai văzut? David va trebui să admită că s-a înşelat.

În acest timp, Africa de Sud era în fierbere. Şefii de partide îşi oferiseră sprijinul Aliaţilor şi acceptaseră responsabilitatea apărării Africii de Sud împotriva

Germaniei, dar majoritatea africanilor se opuneau ajutorului acordat Marii Britanii. Nu puteau uita prea uşor trecutul.

În Europa lucrurile nu mergeau bine pentru Aliaţi. Luptînd pe frontul de vest, ajunseră la un impas. Amîndouă taberele se ascundeau, în tranşee care se întindeau prin toată Franţa şi Belgia, iar soldaţii erau într-o stare deplorabilă. Ploaia umplea tranşeele cu apă şi noroi, iar şobolanii mişunau infestînd orice. Kate era fericită că David lupta în aer.

Pe 6 aprilie 1917, preşedintele Wilson declară război şi premoniţia lui David se adeveri. America începea mobilizarea.

Primul corp expediţionar american, condus de generalul John J. Pershing debarcă în Franţa pe 26 iunie 1917. Noi nume de locuri deveniră o parte din vocabularul fiecăruia: Saint-Michel... Chateau-Thierry... Meuse Argonne... Pădurea Belleau... Verdun... Aliaţii deveniseră o forţă irezistibilă, iar pe 11 noiembrie 1918, războiul se sfîrşi. Lumea era în siguranţă pentru democraţie.

David se afla pe drum spre casă.

Cînd debarcă la New York, de pe nava cu soldaţi, o găsi pe Kate aşteptîndu-l. Se priviră o clipă cît o veşnicie, ignorînd zgomotul şi mulţimea de oameni din jur şi, deodată, ea i se aruncă în braţe. Era mai slab şi părea foarte obosit; ea îşi spuse „Dumnezeule. Mi-a fost atît de dor de el". Avea să-i pună mii de întrebări, dar ele mai puteau aştepta.

– O să te duc la Cedar Hill, îi spuse ea. E un loc perfect pentru odihnă.

Schimbase multe în casă înaintea sosirii lui. Salonul mare şi aerisit fusese mobilat cu două canapele îmbrăcate în creton înflorat în roz şi verde. Două fotolii asortate se aflau în faţa şemineului. Deasupra acestuia, un tablou de Vlaminck şi, de fiecare parte a lui, cîte un sfeşnic aurit. Două perechi de uşi franceze dădeau spre veranda care ţinea cît lungimea casei pe trei părţi. Camerele erau sclipitoare şi aerisite, iar privelişte a portului impresionantă.

Kate îl conduse prin casă, sporovăind voioasă. Dar el părea ciudat de tăcut. La capătul plimbării, îl întrebă:

– Îţi place ce-am făcut, dragul meu?

– E frumos, Kate. Acum stai jos. Aş vrea să-ţi spun ceva.

Ea avu deodată un sentiment de prăbuşire.

– Ce s-a-ntîmplat?

– Se pare că am devenit furnizorul de armament pentru jumătate din glob.

– Aşteaptă să vezi registrele, începu ea. Profitul nostru a...

– Eu mă refer la altceva. Din cîte îmi amintesc, beneficiul nostru era destul de mare înainte să plec. Am crezut că ne-am înţeles că nu o să ne amestecăm în fabricarea armelor.

Kate se simţi cuprinsă de furie.

– Tu ai fost de acord. Eu nu, zise ea forţîndu-se să rămînă calmă. Vremurile se schimbă, David, iar noi trebuie să ne schimbăm cu ele.

El o privi şi o întrebă încet:
– Tu te-ai schimbat?

În pat, în seara aceea, Kate se întrebă dacă ea era cea care se schimbase sau David. Devenise ea mai puternică sau David mai slab? Se gîndi la argumentul lui împotriva fabricării armelor. Era un argument slab. În fond, cineva trebuia să le furnizeze armament Aliaţilor şi acest lucru era foarte profitabil. Ce se întîmplase cu simţul de afaceri al lui David? Ea îl privise totdeauna ca pe cel mai deştept om pe care îl cunoscuse vreodată. Acum, însă, avea impresia că ea era mai capabilă decît el să conducă totul. Avu o noapte albă.

Dimineaţă luară micul dejun şi se plimbară.

– E, într-adevăr, foarte frumos, zise David. Sînt fericit că sînt aici.

– În legătură cu discuţia de aseară...

– Am încheiat subiectul. Eu am fost plecat, iar tu ai făcut ce ai crezut de cuviinţă.

„Oare aş fi făcut la fel dacă ai fi fost aici?" se întrebă în sinea ei. Făcuse totul pentru binele companiei. „Oare compania contează mai mult pentru mine decît propria mea căsnicie?" Se temea să răspundă la această întrebare.

17

În următorii cinci ani lumea întreagă se dezvoltă foarte mult. *Compania Kruger-Brent* fusese fondată pe diamante şi aur, dar se extinsese şi se diversificase, aşa încît sediul central nu mai era în Africa de Sud. De curînd achiziţionaseră o editură, o companie de asigurări şi jumătate de milion de acri de ţinut împădurit.

Kate îl trezi pe David într-o noapte zicîndu-i:

– Dragul meu, hai să mutăm sediul companiei.

David întrebă somnoros:

– Ce... ce spui?

– Centrul afacerilor astăzi este la New York. Acolo

trebuie să fie şi sediul nostru. Africa de Sud e prea departe de orice şi, pe urmă, din moment ce avem şi telefon, putem oricînd să vorbim cu oricare din birouri.

– De ce nu m-oi fi gîndit şi eu la asta? murmură el, culcîndu-se din nou.

New York era o tulburătoare lume nouă. În timpul vizitelor ei precedente, Kate simţise pulsul alert al oraşului, dar viaţa acolo era ca şi cum ai fi fost prins în centrul unei matriţe. Pămîntul părea să se rotească mai repede, totul se mişca mult mai iute.

Kate şi David aleseră un loc pentru noul sediu al companiei, pe Wall Street, şi arhitecţii se puseră pe lucru. Kate luă un alt arhitect să îi facă planul unei case în stil renascentist francez, secolul şaisprezece, pe Fifth Avenue.

– Oraşul ăsta e atît de zgomotos, se plînse David.

Ceea ce era foarte adevărat. Zgomotul maşinilor de nituit începu să umple aerul în orice colţ al oraşului odată cu începerea construirii zgîrie-norilor. New York-ul devenise centrul comerţului din întreaga lume, acolo aflîndu-se sedii ale companiilor maritime, de asigurări, de comunicaţii şi transport. Era un oraş cu o vitalitate unică. Lui Kate îi plăcea foarte mult, dar simţea nefericirea lui David.

– David, ăsta e viitorul. Locul ăsta se va dezvolta şi noi odată cu el.

– Dumnezeule, Kate, cît de mult mai vrei?

Şi fără să se gîndească, ea răspunse:

– Totul.

Nu putea înţelege de ce pusese David o astfel de întrebare. Regula jocului era să cîştigi şi nu puteai să cîştigi decît învingîndu-i pe ceilalţi. Ei i se părea foarte simplu. Oare David de ce nu vedea? David era un om bun de afaceri, dar îi lipsea ceva, o poftă, o dorinţă de a cuceri, de a fi cel mai mare şi cel mai bun. Tatăl ei avusese acel spirit şi îl avea şi ea. Nu era sigură cînd începuse exact, dar, la un moment dat, compania devenise stăpînul şi ea, sclavă. O stăpînea mai mult decît ea.

Cînd încercă să-i explice sentimentele ei lui David, el rîse, zicînd:

– Munceşti prea mult.

„Seamănă atît de mult cu tatăl ei", îşi spuse el, şi nu îşi dăduse seama de ce îl deranja acest lucru.

Cum putea cineva să muncească prea mult? se întreba Kate. Nu exista plăcere mai mare în viaţă. Atunci simţea că trăieşte. Fiecare zi îi aducea alte probleme şi fiecare din ele era o provocare, un mister de rezolvat, un nou joc de cîştigat. Şi se pricepea de minune la acest lucru. Era prinsă în ceva dincolo de fantezie. Nu avea nimic a face cu banii sau cu realizarea, ci cu puterea. O putere care dirija vieţile a mii de oameni din toate colţurile lumii. Aşa cum fusese dirijată şi viaţa ei cîndva. Atîta timp cît avea puterea, nu avea nevoie de nimeni. Era o armă incredibilă.

Era invitată să cineze cu regi, regine şi preşedinţi, toţi căutînd să-i obţină bunăvoinţa. O nouă fabrică a companiei putea însemna diferenţa dintre sărăcie şi

bogăţie. Puterea. Compania era vie, un uriaş care tot creştea şi trebuia hrănit, uneori fiind necesare şi unele sacrificii, ca uriaşul să nu fie clintit. Kate înţelegea acest lucru. Avea un ritm, un puls şi era proprietatea ei.

Prin martie, la un an după ce se mutaseră la New York, Kate începu să nu se simtă prea bine, iar David o convinse să se ducă la doctor.

– Se numeşte John Harley. E un medic tînăr cu o foarte bună reputaţie.

De voie – de nevoie, Kate se duse. John Harley era un bărbat slab din Boston, de vreo douăzeci şi şase de ani, deci cu cinci ani mai tînăr decît ea.

– Vă anunţ că n-am timp să fiu bolnavă, îi zise ea.

– N-o să uit, doamnă Blackwell, dar haideţi să vă consult.

O examină, îi făcu cîteva analize şi apoi îi spuse:

– Sînt sigur că nu e vorba de ceva serios. O să am rezultatele într-o zi, două. Sunaţi-mă miercuri.

Miercuri dimineaţă Kate îl sună pe doctorul Harley.

– Am veşti bune pentru dumneavoastră, doamnă Blackwell, îi zise el voios. O să aveţi un copil.

A fost una din cele mai tulburătoare clipe din viaţa ei. Abia aştepta să îi spună lui David.

Nu îl mai văzuse niciodată atît de emoţionat. O luă în braţe şi îi zise:

– O să fie fată şi o să semene cu tine.

Şi în sinea lui: „Este exact ce îi trebuie lui Kate. Acum o să stea mai mult pe acasă. Se va comporta mai mult ca o soţie."

Şi Kate îşi spunea: „Va fi un băiat şi într-o zi va conduce *Kruger-Brent.*"

Pe măsură ce se apropia termenul, stătea mai puţin la birou, dar tot se ducea în fiecare zi.

– Mai uită de lucru şi odihneşte-te, o sfătui David.

Ceea ce nu înţelegea el era tocmai faptul că munca era relaxarea ei.

Copilul trebuia să vină în decembrie.

– O să-ncerc pentru douăzeci şi cinci, îl promise ea. Va fi cadoul nostru de Crăciun.

„Va fi un Crăciun perfect", îşi spuse Kate. Era şefa unui mare conglomerat, era căsătorită cu cel pe care îl iubea şi avea să aibă copilul lui. Dacă exista vreo ironie în ordinea priorităţilor, ea nu îşi dădea seama.

Trupul îi crescuse foarte mult şi se mişca greoi, devenindu-i din ce în ce mai greu să se ducă la birou, dar de cîte ori David sau Brad Rogers îi sugerau să stea acasă, ea le răspundea invariabil:

– Mintea îmi merge foarte bine.

Cu două luni înainte de venirea pe lume a copilului, David se afla într-o călătorie în Africa de Sud, pentru inspectarea minei Pniel. Trebuia să se întoarcă la New York săptămîna următoare.

Kate se afla la birou cînd Brad Rogers intră neanunţat. Văzîndu-i expresia întunecată, ea zise:

– Am pierdut afacerea Shannon!

– Nu, Kate, tocmai... am primit vestea. A fost un accident. O explozie în mină.

Simţi o durere puternică.

– Unde? E grav? A fost cineva ucis?

Brad trase adînc aer în piept.

– Vreo şase oameni. Kate... era şi David cu ei.

Cuvintele păreau să fi umplut încăperea, amplificîndu-se şi mai mult, ajungînd nişte ţipete în urechile ei, ca o cascadă de sunete care o îneca, ea simţindu-se absorbită în mijloc, şi mai mult şi mai mult, pînă cînd nu mai putu să respire.

După aceea totul deveni întunecat şi tăcut.

Copilul se născu după o oră, cu două luni mai devreme. Kate îi puse numele Anthony James Blackwell, după tatăl lui David. „O să te iubesc, fiul meu, pentru mine, şi o să te iubesc şi pentru tatăl tău."

O lună mai tîrziu, casa de pe Fifth Avenue era gata, Kate, copilul şi cîţiva servitori mutîndu-se în ea.

Două castele din Italia fuseseră golite pentru a o mobila. Era ca în poveşti, cu mobilă din lemn de nuc stil secolul al şaisprezecelea, pardoseală din marmură roz, pe margini marmură de un roşu Sienna. În bibliotecă trona un magnific şemineu din secolul al optsprezecelea, deasupra căruia era agăţat un Holbein. Era şi o cameră a trofeelor, unde se afla colecţia de arme a lui David, şi o galerie de artă, pe care Kate o umplu cu tablouri de Rembrandt, Vermeer, Velasquez şi Bellini. Mai era o sală de bal, o încăpere pentru dineuri şi o cameră de copii chiar lîngă dormitorul lui Kate, pe lîngă nenumăratele dormitoare. În grădini se găseau statui de Rodin, Augustus Saint-Gaudens şi Maillol. Era un adevărat palat pentru un rege. „Şi regele va creşte în el", îşi zise ea încîntată.

În 1928, cînd Tony avea patru ani, Kate îl trimise la grădiniţă. Era un băieţel frumos şi serios, avînd ochii cenuşii şi bărbia încăpăţînată a mamei sale. Primea lecţii de muzică, iar la cinci ani a fost dat la şcoala de dans. Cele mai plăcute clipe le petreceau amîndoi la Cedar Hill House, în Dark Harbor. Kate cumpără un iaht pe care îl numi *Corsarul* şi cu care îl plimba pe Tony de-a lungul coastei Maine. Tony adora aceste plimbări. Dar tot munca îi făcea mai multă plăcere lui Kate.

Era ceva mistic în legătură cu compania fondată de Jamie McGregor. Era vie, mistuitoare. Era dragostea ei, care nu va muri într-o zi de iarnă, lăsînd-o singură. Va trăi veşnic. Va avea ea grijă. Şi, într-o bună zi, i-o va da fiului său.

Singurul lucru care o tulbura era gîndul la pămîntul natal. Îi era foarte dor de Africa de Sud. Problemele rasiale se intensificau şi acest lucru o neliniştea. Erau două tabere: „verkramptes" – cei limitaţi şi pro-separare şi „verligtes" – cei cu vederi largi, care doreau o îmbunătăţire a situaţiei negrilor. Primul ministru James Hertzog şi Jan Smuts formaseră o coaliţie, unindu-şi forţele pentru votarea legii „New Land."[1]. Negrii erau şterşi de pe liste şi nu mai aveau dreptul să voteze sau să posede pămînt. Milioane de oameni aparţinînd mai multor minorităţi au fost afectaţi de această lege nouă. Regiunile care nu conţineau minereuri, centrele industriale sau porturile erau date celor de culoare, negrilor şi indienilor.

Kate fixă o întîlnire în Africa de Sud cu mai multe persoane oficiale.

– Aceasta este, pur şi simplu, o bombă, le zise ea. Nu faceţi altceva decît încercaţi să ţineţi în sclavie opt milioane de oameni.

– Nu este sclavie, doamnă Blackwell. Facem acest lucru pentru binele lor.

– Chiar? Şi cum explicaţi totul?

– Fiecare rasă contribuie cu ceva. Dacă negrii se amestecă cu albii, îşi pierd individualitatea. Iar noi încercăm să-i protejăm.

– Prostii, le-o reteză Kate. Africa de Sud a devenit

1. Ţinut nou (engl.)

un adevărat iad rasial.

– Nu-i adevărat. Vin negri din alte ţări de la mii de mile distanţă. Plătesc cincizeci şi şase de lire pentru un permis fals. Negrul trăieşte aici mai bine decît în oricare altă parte a lumii.

– Atunci le plîng de milă, zise ea.

– Sînt nişte copii primitivi, doamnă Blackwell. Totul e pentru binele lor.

Kate părăsi întrunirea învinsă şi foarte îngrijorată pentru ţara ei.

Îşi mai făcea griji şi pentru Banda, care era foarte mult menţionat în ziare. I se spunea „Scînteia roşie" şi o făceau cu admiraţie. Scăpase de poliţie deghizîndu-se în muncitor, şofer, portar. Organizase o armată de gherilă şi se afla în fruntea celor căutaţi de poliţie. Un articol din *Cape Times* scria că fusese purtat în triumf pe străzile unui sat de negri, pe umerii demonstranţilor. Mergea din sat în sat vorbindu-le studenţilor, dar, de fiecare dată cînd poliţia îi dădea de urmă, Banda dispărea. Se spunea că ar fi avut o pază personală din sute de prieteni şi adepţi şi că în fiecare noapte dormea în altă parte. Kate ştia că numai moartea îl putea opri.

Trebuia să ia legătura cu el. Îl chemă pe unul din vechii supraveghetori negri şi îl întrebă:

– William, crezi că-l poţi găsi pe Banda?

– Numai dacă vrea să fie găsit.

– Încearcă. Aş vrea să-l văd.

– O să văd ce pot face.

A doua zi dimineaţă, supraveghetorul îi spuse:

– Dacă sînteţi liberă în seara asta, o maşină vă va duce afară din oraş.

Kate ajunse într-un sătuleţ la vreo şaptezeci de mile nord de Johannesburg. Şoferul opri în faţa unei căsuţe şi Kate intră. Banda o aştepta. Arăta la fel ca ultima oară cînd îl văzuse. „Şi trebuie să aibă vreo şaizeci de ani", îşi spuse ea. Era urmărit de poliţie de ani întregi şi, totuşi, părea liniştit şi senin.

Îmbrăţişînd-o, îi spuse:

– Eşti din ce în ce mai frumoasă.

Iar ea, rîzînd:

– Îmbătrînesc. Peste cîţiva ani fac patruzeci.

– Nu se observă, Kate.

Intrară apoi în bucătărie şi, în timp ce el făcea cafeaua, Kate zise:

– Nu-mi place deloc ce se-ntîmplă, Banda. Cum o să se termine totul?

– Va fi şi mai rău, zise el simplu. Guvernul nu va accepta să stea de vorbă cu noi. Albii au distrus toate punţile de legătură între ei şi noi, dar într-o bună zi or să-şi dea seama că au nevoie de aceste punţi ca să ajungă la noi. Avem eroii noştri acum, Kate. Nehemiah Tile, Mokone, Richard Msimang. Albii ne mînă ca pe o cireadă de vite.

– Nu gîndesc toţi albii aşa, îl asigură ea. Ai prieteni care luptă să schimbe lucrurile. O să fie bine într-o zi, Banda, dar mai trebuie să treacă timp.

– Timpul e ca nisipul dintr-o clepsidră. Se scurge.

– Banda, ce s-a-ntîmplat cu Ntame şi cu Magena?

– Soţia şi fiul meu se ascund, zise Banda trist. Poliţia mă caută încă.

– Ce-aş putea face să te ajut? Nu pot să stau aşa cu mîinile-n sîn. Banii ar fi de folos?

– Banii sînt întotdeauna de folos.

– O să am grijă. Ce altceva?

– Roagă-te. Roagă-te pentru noi toţi.

A doua zi, Kate se întoarse la New York.

Cînd Tony crescu destul pentru a putea călători, Kate începu să-l ia cu ea în diverse călătorii de afaceri în timpul vacanţelor. Îi plăceau foarte mult muzeele şi stătea ore în şir să se uite la tablourile şi statuile marilor maeştri. Ajuns acasă, Tony schiţa copii ale picturilor, dar era prea ruşinos ca să i le arate mamei sale.

Era dulce, inteligent şi o companie plăcută, de o timiditate pe care oamenii o găsesc atrăgătoare. Kate era mîndră de fiul ei. Totdeauna era primul în clasă.

– Îi întreci pe toţi, aşa e, dragul meu?

Şi rîdea ţinîndu-l în braţe.

Iar micul Tony încerca şi mai mult să se menţină la înălţimea aşteptărilor mamei sale.

În 1936, la a douăsprezecea lui aniversare, Kate veni dintr-o călătorie în Orientul Mijlociu. Îi fusese dor de Tony şi abia aştepta să-l revadă. O aştepta acasă. Îl luă în braţe şi îl strînse cu putere.

– La mulţi ani, dragul meu! A fost o zi frumoasă?

– D-da, m-mămico, a f-fost minunat.

Kate se dădu puţin înapoi şi îl privi cu atenţie. Niciodată nu-l auzise bîlbîindu-se.

– Te simţi bine, Tony?

– F-foarte bine, m-mămico.

– Nu trebuie să te bîlbîi, vorbeşte mai rar, îi zise ea.

– Da, m-mămico.

În următoarele cîteva săptămîni, bîlbîiala se înrăutăţi, aşa încît Kate se hotărî să discute cu doctorul Harley. La sfîrşitul examinării, John Harley spuse:

– Fizic, băiatul nu are absolut nimic, Kate. Se află sub vreo presiune?

– Fiul meu? Sigur că nu. Cum poţi să pui o asemenea întrebare?

– Tony este un băiat foarte sensibil. Bîlbîiala este adesea o manifestare fizică a frustrării, o incapacitate de adaptare.

– Te-nşeli, John, Tony este cel mai bun la şcoală. Trimestrul trecut a obţinut trei premii. Cel mai bun atlet, cel mai bun elev şi cel mai bun în ştiinţele umaniste. Nu prea cred că asta înseamnă incapacitate de adaptare.

– Înţeleg, zise doctorul privind-o. Ce faci cînd se bîlbîie?

– Îl corectez, bineînţeles.

– Eu te-aş sfătui să n-o mai faci. Asta îl face şi mai încordat.

Kate era aproape furioasă.

– Dacă Tony are probleme psihice, cum pari să crezi, să ştii că asta nu e din cauza mamei lui. Eu îl ador şi el ştie că îl consider cel mai minunat copil de pe pămînt.

Exact acesta era miezul problemei. Nici un copil nu suportă acest lucru. Doctorul Harley se uită pe fişă.

– Ia să vedem. Tony are doisprezece ani?

– Da.

– Poate ar fi bine să plece un timp undeva, la vreo şcoală particulară.

Kate rămase cu privirea aţintită asupra lui.

– Lasă-l puţin pe picioarele lui. Numai pînă îşi termină liceul. Sînt nişte şcoli excelente în Elveţia.

„Elveţia!" Gîndul plecării lui Tony atît de departe era îngrozitor. Era prea mic, nu era încă pregătit, el... Doctorul Harley o privea.

– O să mă mai gîndesc, îi spuse ea.

În după-amiaza aceea anulă o întrunire şi se duse acasă mai devreme. Tony îşi făcea temele în camera lui.

– Am l-luat n-numai A-uri astăzi, m-mămico.

– Ce-ai zice dacă ai merge la o şcoală în Elveţia, dragul meu?

Cu ochii strălucind, o întrebă:

– C-chiar aş putea?

Şase săptămîni mai tîrziu, Kate îl îmbarca. Mergea la Institutul *Le Rosey,* în Rolle, un orăşel pe malul lacului Geneva. Kate rămase pe ţărm, în New York, urmărind vasul. „Fir-ar să fie! O să-mi fie atît de dor de el." După care se întoarse spre limuzina care o aştepta să o ducă la birou.

Îi plăcea să lucreze cu Brad Rogers. Avea patruzeci şi şase de ani, cu doi ani mai mult decît ea. În timp, deveniseră buni prieteni, şi ţinea la el pentru devotamentul faţă de *Kruger-Brent*. Brad era necăsătorit şi avea multe prietene atrăgătoare, dar încet, încet, Kate începu să-şi dea seama că era pe jumătate îndrăgostit de ea. De mai multe ori făcuse remarci ambigue, dar ea găsi de cuviinţă să continue relaţiile impersonale, numai de afaceri. Încălcă acest pact o singură dată.

Brad începuse să se vadă cu cineva în mod regulat. Stătea serile pînă tîrziu şi venea a doua zi la birou obosit şi neatent, cu mintea aiurea. Ceea ce era rău pentru companie. După ce trecu o lună şi purtarea lui deveni şi mai evidentă, Kate hotărî că trebuia să facă ceva. Îşi aminti cît de aproape fusese David de a părăsi compania din cauza unei femei şi nu avea de gînd să lase să se întîmple acelaşi lucru şi cu Brad.

Programă un drum la Paris, de unde trebuia să cumpere o firmă de import-export, dar în ultima clipă îl rugă pe Brad să o însoţească. În ziua sosirii avură mai multe întrevederi, iar seara au luat cina la *Grand Vefour*. După aceea, îi sugeră să vină în apartamentul ei de la hotelul *George V*, ca să se uite peste rapoartele asupra noii firme. Îl aştepta într-un neglijée foarte transparent.

– Am adus şi hîrtiile cu mine, aşa că...

– Mai pot să aştepte, îi spuse ea încet.

Era o invitaţie în glasul ei, care îl făcu să o privească mai atent.

– Voiam să fim numai noi doi, Brad.

– Kate...

Ea se lipi atunci de el, ţinîndu-l strîns.

– Dumnezeule! exclamă el. Cît am dorit asta!

– Şi eu, Brad.

Şi se duseră în dormitor.

Kate era o femeie senzuală, dar îşi canalizase demult întreaga energie sexuală spre alte direcţii. Munca o satisfăcea complet. De Brad avea nevoie pentru altele.

Îşi depărtă picioarele şi îi simţi sexul înăuntrul ei, ceea ce nu era nici plăcut, nici neplăcut.

– Kate, e atîta timp de cînd te iubesc...

Intra în ea şi ieşea într-un ritm fără sfîrşit, în timp ce ea îşi spunea: „Cer prea mult pentru firma asta şi or să-şi menţină cererea pentru că ştiu că o vreau neapărat."

Brad îi şoptea cuvinte tandre.

„Aş putea să pun capăt negocierilor şi să aştept să vină ei la mine. Şi dacă n-o fac? Îndrăznesc să risc să pierd afacerea asta?"

Ritmul era mai iute acum, iar ea îşi mişca şoldurile, împingînd.

„Nu. Ar putea să găsească foarte uşor un alt client. Mai bine să le dau cît vor. O să-mi scot eu banii vînzînd una din sucursale."

Brad gemea, cuprins de o plăcere frenetică, iar ea se mişca mai repede, aducîndu-l la punctul culminant.

„O să le spun că m-am hotărît să accept."

Brad gemu lung şi cutremurător, spunînd:

– Dumnezeule, Kate, a fost minunat. Cum ţi-s-a părut, draga mea?

– Foarte bine.

S-a gîndit şi a făcut planuri toată noaptea, în timp ce Brad dormea. Dimineaţă îi spuse:

– Brad, femeia aceea cu care te vezi...

– Doamne! Eşti geloasă! zise el rîzînd vesel. Uit-o. N-o s-o mai văd niciodată. Promit.

De atunci, Kate nu a mai făcut niciodată dragoste cu Brad. Cînd o întreba de ce îl refuza mereu, ea îi răspundea invariabil:

– Nici nu ştii cît de mult aş vrea, Brad, dar mă tem că n-am mai putea lucra împreună. Trebuie să facem amîndoi un sacrificiu.

Şi el se vedea silit să accepte.

Compania extinzîndu-se, Kate creă nişte fonduri caritabile pentru colegii, biserici şi şcoli. În acest timp, continua să îşi îmbogăţească colecţia operelor de artă cu marii artişti renascentişti şi postrenascentişti Raphael, Tizian, Tintoretto şi El Greco; şi cu cei ai stilului baroc: Rubens, Caravaggio şi Van Dyke.

Colecţia Blackwell era renumită ca fiind cea mai valoroasă colecţie din lume. Renumită, pentru că, nimeni în afară de invitaţi nu avea voie să o vadă. Kate nu permitea să fie fotografiată sau să vorbească presei despre ea. Viaţa personală a familiei Blackwell era în afară de orice discuţie. Nici servitorii, nici angajaţii companiei nu aveau voie să discute despre

familia Blackwell. Cu toate acestea, era imposibil să nu se cleveteascâ şi să nu se facă speculaţii, persoana lui Kate Blackwell fiind o adevărată enigmă – una dintre cele mai bogate femei din lume. Erau mii de întrebări despre ea, dar foarte puţine răspunsuri.

Kate sună la directoarea de la *Le Rosey*.

– Aş vrea să ştiu ce mai face Tony.

– Foarte bine, doamnă Blackwell. Fiul dumneavoastră e un elev extraordinar. E...

– Nu asta voiam să ştiu. Ci...

Ezită, de parcă îi venea foarte greu să admită că exista o slăbiciune în familia Blackwell.

– Ci dacă se mai bîlbîie.

– Doamnă, nu există nici un semn în acest sens. Totul este perfect.

Kate răsuflă uşurată. Totdeauna ştiuse că era doar ceva temporar, trecător. Ce ţi-e şi cu doctorii!

Tony veni acasă după o lună, ea aşteptîndu-l la aeroport. Arăta foarte bine, ceea ce îi dădu un sentiment de mîndrie.

– Bine ai venit, dragul meu, ce mai faci?

– F-foarte b-bine, m-mămico. Tu c-ce f-faci?

În timpul vacanţei, pe Tony îl preocupă foarte mult examinarea noilor tablouri pe care mama sa le luase

în absenţa lui. Marii maeştri îi inspirau respect, iar impresionişti francezi ca Monet, Renoir, Manet şi Morisot îl încîntau. Pentru Tony toţi evocau o lume magică. Îşi cumpără un set de culori şi un şevalet şi se apucă de lucru. Avea impresia că picturile sale erau îngrozitoare şi refuza să le arate cuiva. Cum să se compare cu acele capodopere fermecătoare?

Kate îi spuse:

– Într-o zi toate tablourile astea vor fi ale tale, dragul meu.

Acest gînd îl tulbura pe băiatul de treisprezece ani. Mama lui nu putea înţelege. Nu puteau fi niciodată ale lui cu adevărat, pentru că nu făcuse nimic ca să le merite. Era ferm hotărît, totuşi, să îşi cîştige existenţa în felul lui. Avea sentimente diverse în legătură cu viaţa lui departe de mama sa, căci totul în jurul ei era interesant. Ea se afla în mijlocul unui vîrtej, dînd ordine, făcînd afaceri incredibile, luîndu-l în locuri exotice şi prezentîndu-i oameni interesanţi. Era o persoană care impunea respect şi Tony era foarte mîndru de ea. O considera cea mai fascinantă femeie din lume. Se simţea vinovat că numai în prezenţa ei se bîlbîia.

Kate nu şi-a dat seama cît de mult respect îi inspira fiului său, pînă într-o zi, cînd acesta, fiind acasă în vacanţă, a întrebat-o:

– M-mămico, tu c-conduci lumea?

Iar ea i-a răspuns rîzînd:

– Sigur că nu. Ce ţi-a venit să pui o asemenea întrebare?

– Toţi c-colegii m-mei vorbesc despre t-tine. Eşti c-cineva.

– Sînt într-adevăr, cineva, sînt mama ta.

Tony voia mai mult decît orice pe lume să-i facă pe plac lui Kate. Ştia cît de mult însemna compania pentru ea, cît de mult spera ca el să o conducă într-o zi şi îl cuprindea un mare regret pentru că, la fel de bine, ştia că nu putea să o facă. Altele îi erau planurile pentru propria sa viaţă.

Cînd a încercat să-i explice acest lucru mamei sale, ea a rîs spunînd:

– Prostii, Tony. Eşti prea mic ca să ştii ce să faci în viaţă.

Iar el începea iar să se bîlbîie.

Gîndul de a deveni pictor îl tulbura. Să poată să capteze frumosul şi să-l imprime pentru o veşnicie era un lucru care merita efortul. Voia să meargă să studieze la Paris, dar ştia că trebuia să-i vorbească mamei sale cu mare grijă.

Petreceau clipe minunate împreună. Kate era stăpîna unor vaste întinderi. Cumpărase case la Palm Beach şi în Carolina de Sud, o fermă de cai în Kentucky, pe care ea şi cu Tony le vizitau în timpul vacanţelor lui. Urmăreau cursele Cupei Americii în Newport, iar cînd se aflau la New York, dejunau la *Delmonico*, luau ceaiul la *Plaza* şi duminica cinau la *Lüchow*. Lui Kate îi plăceau foarte mult cursele de cai, iar grajdurile ei deveniră cele mai bune din lume. Cînd alerga vreunul din caii ei şi Tony se afla acasă, în vacanţă, îl lua cu ea la cursă. Stăteau în locul rezervat

ei şi Tony o privea cum striga pînă răguşea. Ştia că agitaţia ei nu avea nimic comun cu banii.

– Faptul de a cîştiga, Tony, asta e important.

Petreceau clipe de trîndăvie la Dark Harbor. Făceau cumpărături de la *Pendleton* şi *Coffin* şi mîncau îngheţată la *Dark Harbor Shop*. Vara navigau, făceau excursii şi vizitau galerii de artă. Stăteau în faţa focului în bibliotecă, unde Kate îi povestea despre bunicul lui şi despre Banda, despre masa de la Madam Agnes, dată în cinstea bunicii lui Tony. Era o famille care cîştigase, de care putea fi mîndru.

– *Compania Kruger-Brent* va fi a ta într-o zi, tu o vei conduce şi...

– Nu v-vreau s-o c-conduc, m-mamă. Nu mă interesează a-afacerile sau p-puterea.

Atunci Kate explodă:

– Prostule! Ce ştii tu despre afaceri sau putere? Crezi că eu colind lumea ca să fac rău oamenilor? Crezi că *Kruger-Brent* este o maşinărie nemiloasă de făcut bani care zdrobeşte orice îi iese în cale? Să-ţi spun ceva, fiule. Este al doilea lucru foarte bun după Isus Cristos. Noi sîntem învierea, Tony. Salvăm sute de mii de vieţi. Cînd deschidem o fabrică într-o regiune săracă, oamenii aceia pot face şcoli, biblioteci şi biserici şi le pot da copiilor lor o mîncare decentă, o îmbrăcăminte şi posibilităţi de recreere, îi zise ea respirînd greu din cauza furiei. Construim fabrici acolo unde oamenii nu au ce mînca şi cu ce lucra şi, mulţumită nouă, pot duce o viaţă decentă ţinînd capul sus. Noi devenim salvatorii lor. Să nu te mai aud vorbind astfel despre afaceri şi putere.

El nu putu să spună decît:

– Îmi p-pare rău, m-mamă.

Dar îşi spuse în sinea lui cu încăpăţînare: „O să fiu artist".

La cincisprezece ani, Kate îi sugeră să-şi petreacă vacanţa de vară în Africa de Sud, unde nu fusese niciodată.

– Eu nu pot să merg acum, dar o să te simţi foarte bine. O să aranjez eu totul.

– S-sperам să-mi p-petrec v-vacanţa la Dark Harbor, m-mamă.

– Vara viitoare, îi zise Kate cu fermitate. Vara asta vreau să te duci la Johannesburg.

Îl contactă pe administratorul companiei de la Johannesburg şi stabiliră împreună un itinerar pentru Tony. Fiecare zi era gîndită cu un singur scop: de a face acea călătorie cît mai interesantă pentru Tony, pentru a-l face să-şi dea seama că viitorul lui era compania.

Kate primea zilnic un raport despre fiul ei. Fusese dus într-una din minele de aur. Îşi petrecuse două zile în cîmpurile de diamant. Făcuse un tur al fabricilor *Kruger-Brent* şi participase la un safari în Kenya.

Cu cîteva zile înainte de sfîrşitul vacanţei, Kate îi telefonă directorului de companie de la Johannesburg.

– Ce mai face Tony?

– Foarte bine, doamnă Blackwell. De fapt, azi dimineaţă a întrebat dacă nu poate să mai stea.

Kate simţi o undă de plăcere.

– Minunat! Mulţumesc.

La sfîrşitul vacanţei, Tony merse la Southampton, în Anglia, unde se îmbarcă într-un avion al Companiei *Pan American* pentru Statele Unite. Şi Kate zbura cu *Pan American* de cîte ori avea ocazia. O făcea să nu-i mai placă celelalte companii aeriene.

Plecă de la o întrunire foarte importantă pentru a-şi aştepta fiul la noul aeroport *La Guardia* din New York. Frumosul lui chip trăda entuziasm.

– Te-ai simţit bine, dragul meu?

– Africa de Sud e o ţară f-fantastică, m-mamă. Ştii că m-m-au dus în Deşertul N-namib, de unde bunicul a f-furat d-diamantele s-străbunicului V-van der Merwe?

– Dar nu le-a furat, Tony! îl corectă ea. A luat, pur şi simplu, ceea ce îi aparţinea.

– Sigur, făcu Tony ironic. Oricum, am f-fost acolo. N-a fost nici o *„mis"*, dar mai s-sînt şi paznici şi cîini, spuse el zîmbind. Nu mi-au d-dat nici un eşantion.

Kate rîse cu poftă.

– Nici nu ai nevoie să-ţi dea ei vreun eşantion, dragul meu. Într-o bună zi toate or să fie ale tale.

– Să le-o s-spui tu, că pe m-mine nu mă cred.

Ea îl strînse în braţe.

– Ţi-a plăcut, nu?

Era nespus de încîntată că, în sfîrşit, îi plăcea şi lui Tony moştenirea ei.

– Ştii ce m-mi-a plăcut mai m-mult?

Kate îl întrebă zîmbind drăgăstos:

– Ce anume?

– Culorile. Am p-pictat o m-mulţime de peisaje. Nici nu m-mai voiam să plec. Aş v-vrea să mă întorc

acolo să pictez.

– Să pictezi? întrebă Kate încercînd să pară cît mai entuziasmată. Mi se pare o pasiune minunată, dragul meu Tony.

– Nu, m-mamă, eu nu mă refer la sensul de p-pasiune. Eu v-vreau să ajung p-pictor. M-am gîndit f-foarte mult la asta. O să plec la Paris să s-studiez. Cred că am ceva talent.

Kate simţi cum o cuprinde furia.

– Doar n-o să-ţi petreci toată viaţa pictînd!

– Ba da, m-mamă, este singurul lucru care îmi p-place cu adevărat.

Şi atunci Kate îşi dădu seama că pierduse.

„Are dreptul să-şi trăiască propria lui viaţă" îşi spuse Kate. „Dar cum pot să-l las să facă o asemenea greşeală?"

În septembrie, hotărîrea le fu luată din mîini. Europa intra în război.

– Aş vrea să te înscrii la *Şcoala de Finanţe şi Comerţ Wharton,* îi spuse ea. Dacă după doi ani tot mai vrei să fii artist, voi fi de acord.

Era convinsă că, pînă atunci, Tony avea să se răzgîndească. Nu putea concepe ca fiul ei să-şi petreacă viaţa aruncînd pete de culoare pe pînză, în loc să stea în fruntea celui mai important conglomerat din lume. Era, totuşi, fiul ei.

Al doilea război mondial îi oferi încă o mare ocazie. Peste tot se ducea lipsă de armament şi

echipament, iar *Kruger-Brent* putea umple acel gol. O parte a companiei producea echipament pentru armate, în timp ce o alta se îngrijea de nevoile civililor. Fabricile companiei lucrau douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Kate era sigură că Statele Unite nu vor rămîne neutre. Preşedintele Franklin D.Roosevelt chemă ţara să fie cel mai mare arsenal al democraţiei, iar pe 11 martie 1941, Legea de Împrumut şi Închieriere se înaintă Congresului. Transporturile Aliaţilor care traversau Atlanticul erau ameninţate de blocada germană. Submarinele germane atacau şi scufundau foarte multe din navele Aliaţilor, care luptau în grupuri de cîte opt.

Germania era o forţă teribilă care părea să nu poată fi oprită. Sfidînd Tratatul de la Versailles, Adolf Hitler crease una din cele mai mari maşini de război din istorie. Folosind o nouă tehnică de lovitură neaşteptată, Germania atacă Polonia, Belgia şi Olanda, şi într-o succesiune rapidă, zdrobi Danemarca, Norvegia, Luxemburg şi Franţa.

Kate intră în acţiune în clipa cînd află că evreii care lucrau în fabricile companiei confiscate de nazişti erau arestaţi şi duşi în lagăre de concentrare. Dădu două telefoane şi săptămîna următoare se afla în drum spre Elveţia. Cînd ajunse la *Hotel Baur au Lac* din Zürich, găsi un mesaj din partea colonelului Brinkmann, care voia să-i vorbească. Brinkmann fusese directorul sucursalei companiei de la Berlin, iar cînd fabrica fusese preluată de guvernul german, i se dădu gradul de colonel, fiind păstrat în funcţie.

Se întîlni cu Kate la hotel. Era un bărbat slab şi

pedant, cu părul blond pieptănat cu grijă peste cap.

– Încîntat să vă văd, Frau Blackwell. Am un mesaj pentru dumneavoastră din partea guvernului ţării mele. Sînt împuternicit să vă asigur că, de cum o să cîştigăm războiul, fabricile vă vor fi înapoiate. Germania va fi cea mai mare putere industrială din lume şi va fi o mare plăcere să colaborăm cu oameni ca dumneavoastră.

– Şi dacă Germania va pierde?

Colonelul Brinkmann zîmbi puţin ironic.

– Amîndoi ştim că acest lucru nu se va întîmpla, Frau Blackwell. Statele Unite face foarte bine că nu se amestecă în treburile Europei şi ar fi bine nici să n-o facă.

– Sînt sigură, domnule colonel. Am auzit ceva despre evrei trimişi în lagăre de concentrare, unde sînt exterminaţi. E adevărat?

– Propagandă britanică, vă asigur. E adevărat că „iudeii" sînt trimişi în lagăre de muncă, dar vă dau cuvîntul meu de ofiţer că sînt trataţi cum trebuie.

Kate se întrebă ce însemnau oare cuvintele acelea exact. Avea de gînd să afle.

A doua zi fixă o întîlnire cu un negustor german foarte cunoscut, pe nume Otto Bueller, în jur de cincizeci de ani, cu un aer distins şi cu ochi care cunoşteau suferinţa. Se întîlniră la o cafenea mică de lîngă „Bahnhof". Herr Bueller alese o masă într-un colţ mai liniştit.

– Mi s-a spus că încercaţi să duceţi evreii în ţări neutre, zise ea încet. E adevărat?

– Nu-i adevărat, doamnă Blackwell. Un asemenea gest ar însemna trădarea celui de-Al Treilea Reich.

– Am mai auzit şi că aveţi nevoie de fonduri.

Herr Bueller ridică din umeri.

– Din moment ce nu există nici o asemenea mişcare, n-am nici nevoie de fonduri, nu-i aşa? zise el aruncînd tot timpul priviri iuţi prin cafenea.

Era un om care era înconjurat de primejdii în fiecare clipă.

– Speram să fiu de ajutor, zise Kate cu grijă. *Compania Kruger-Brent* are fabrici în multe ţări neutre şi aliate. Dacă cineva ar putea îndrepta refugiaţii într-acolo, eu le-aş putea oferi locuri de muncă.

Herr Bueller îşi sorbea cafeaua amară. În cele din urmă zise:

– Nu ştiu nimic despre aşa ceva. E periculos să faci politică în ziua de azi. Dar dacă vreţi să ajutaţi oameni disperaţi, am un unchi în Anglia care suferă de o boală groaznică, iar medicamentele costă foarte mult.

– Cît de mult?

– Cincizeci de mii de dolari pe lună. S-ar putea depune bani la Londra şi transferaţi la o bancă elveţiană.

– Se poate aranja.

– Unchiul meu va fi încîntat.

Vreo opt săptămîni mai tîrziu, un mic val de refugiaţi evrei începură să sosească în ţările aliate, fiind angajaţi la fabricile companiei.

Tony părăsi şcoala la capătul celor doi ani. Intrînd în biroul mamei sale, îi spuse:

– Am încercat, m-mamă. Pe cuvînt, am încercat, dar nu m-am răzgîndit. V-vreau să studiez p-pictura. După ce se v-va termina războiul, v-voi pleca la P-Paris.

Fiecare cuvînt era cá o lovitură de ciocan.

– Ştiu că eşti d-dezamăgită, dar trebuie să-mi trăiesc p-propria-mi v-viaţă. Cred că pot f-fi bun – f-foarte bun, adăugă el şi, văzînd expresia de pe chipul ei: Am făcut tot ce mi-ai cerut. Acum trebuie să-mi dai o ş-şansă, şansa mea. Am fost primit la Institutul de Artă din C-Chicago.

În mintea lui Kate era învălmăşeală. Ceea ce voia Tony să facă era o totală pierdere de timp. Nu putu să spună decît:

– Cînd ai de gînd să pleci?

– Înscrierile încep pe cincisprezece.

– Şi azi în cît sîntem?

– Şase decembrie.

Duminică, 7 decembrie 1941, escadrile de bombardiere Nakajima şi avioane de vînătoare Zero ale Marinei Imperiale Japoneze atacară Pearl Harbor, iar a doua zi, Statele Unite intrară în război. În aceeaşi după-amiază Tony se înrolă în Corpul Marinei Statelor

Unite şi fu trimis în Quantico, Virginia, unde absolvi Şcoala de Ofiţeri pentru a pleca apoi în sudul Pacificului.

Kate avea impresia că trăia pe buza unei prăpăstii. Zilele îi erau pline de presiunile conducerii companiei, dar, în fiecare clipă, în subconştientul ei, exista teama de a nu mai primi vreo veste rea despre Tony – că fusese rănit sau ucis.

Războiul cu Japonia mergea prost. Bombardierele japoneze loviră bazele americane de pe insulele Gnam, Midway şi Wake. Ocupară oraşul Singapore în februarie 1942 şi, imediat, insulele Noua Britanie, Noua Zeelandă, Amiralităţii şi Solomon. Generalul Douglas MacArthur fu silit să se retragă din Filipine. Puternicele forţe ale Axei cuceream lumea încet, încet, şi, peste tot, întunericul devenea tot mai adînc. Kate se temea ca Tony să nu fie cumva luat prizonier de război şi torturat. Cu toată puterea şi influenţa ei, nu putea face absolut nimic decît să se roage. Fiecare scrisoare de la el era o rază de speranţă, un semn că, doar cu cîteva săptămîni în urmă, fusese în viaţă.

„Ne ţin în întuneric aici", scria el. *„Ruşii tot nu se lasă. Soldatul japonez e brutal, dar trebuie respectat. Nu se teme de moarte..."*

„Ce se mai întîmplă în State? Muncitorii mai fac greve pentru mărirea salariilor?..."

„Submarinele PT fac treabă foarte bună. Toţi băieţii ăştia sînt nişte eroi..."

„Tu ai multe relaţii, mamă. Trimite-ne cîteva sute din noile avioane de vînătoare

ale Marinei, F4U. Mi-e dor de tine..."

Pe 7 august 1942, Aliaţii porniră prima lor acţiune ofensivă în Pacific. Forţele Marinei americane debarcară la Guadalcanal, pe insulele Solomon, şi de atunci începură să ia înapoi toate insulele cucerite de japonezi.

În Europa, Aliaţii repurtau un şir aproape neîntrerupt de victorii. Pe 6 iunie 1944, invadarea de către Aliaţi a vestului Europei a fost pregătită de debarcarea americanilor, englezilor şi canadienilor pe plajele Normandiei, iar un an mai tîrziu, pe 7 mai 1945, Germania se predă necondiţionat.

În Japonia, pe 6 august 1945, o bombă atomică avînd o forţă de distrugere mai mare decît douăzeci de mii de tone de trinitrotoluen, fu lansată asupra Hiroshimei. Trei zile mai tîrziu, o altă bombă atomică distrusese oraşul Nagasaki şi, pe 14 august, japonezii se predară. În sfîrşit, lungul şi crudul război se terminase.

După trei luni, Tony se întorcea acasă. Se afla cu Kate la Dark Harbor, privind de pe terasă golful punctat cu pînze albe.

„Războiul l-a schimbat", îşi spuse ea. Se maturizase. Îşi lăsase mustaţă, era bronzat, arăta frumos.

Îi apăruseră cîteva riduri în jurul ochilor pe care nu le avusese înainte. Kate era convinsă că anii petrecuţi peste ocean îl făcuseră să îşi revadă hotărîrea de a nu intra în companie.

– Care îţi sînt planurile acum, fiule? îl întrebă ea şi Tony zîmbi.

– Cum spuneam cînd am fost atît de crud întrerupţi, mamă, plec la P-Paris.

CARTEA A PATRA

TONY
1946-1950

18

Mai fusese şi altădată la Paris,. dar acum împrejurările erau altele. Oraşul Luminii fusese întunecat de nemţi, dar fusese salvat de la distrugere, fiind declarat oraş deschis. Oamenii suferiseră mult şi, deşi naziştii prădaseră muzeul *Luvru,* Tony găsi Parisul neatins. În plus, de data aceasta avea de gînd să locuiască acolo, să facă parte din oraş, nu să fie un simplu turist. Ar fi putut să stea în casa lui Kate de pe Avenue du Marechal Foch, care nu fusese deteriorată în timpul ocupaţiei germane, dar preferă să închirieze un apartament nemobilat într-o casă veche din spatele lui *Grand Montparnasse*. Locuinţa

consta într-o cameră de zi cu şemineu, un mic dormitor şi o bucătărie, o baie înghesuită cu o cadă cu picioare în formă de labe, un bideu pătat şi o toaletă cu scaunul rupt.

Cum proprietăreasa începu să se scuze, Tony o opri spunînd:

– E în regulă.

Îşi petrecu toată ziua de sîmbătă în hala de vechituri, iar luni şi marţi colindă magazinele de calitatea a doua de pe malul stîng, astfel că miercuri avea mobila de bază. O canapea-pat, o masă zgîriată, două scaune uzate, un dulap vechi cu încrustaţii, lămpi, o masă de bucătărie şubredă şi două scaune. „Mama ar fi îngrozită", îşi spuse el. Şi-ar fi putut umple apartamentul cu nepreţuite antichităţi, dar aceasta ar fi însemnat că juca rolul unui tînăr artist american la Paris. Iar el intenţiona să trăiască acolo.

Următorul pas era înscrierea la o şcoală de artă bună. Cea mai prestigioasă din întreaga Franţă era *Ecole des Beaux-Arts* din Paris, avînd standarde înalte, şi unde puţini americani erau admişi. Tony a cerut şi el un loc. „N-or să mă accepte niciodată", îşi spuse el. „Dar şi dacă o fac!" Într-un fel, trebuia să-i demonstreze mamei sale că luase o hotărîre corectă. Îşi prezentă trei din picturi şi aşteptă o lună să i se spună dacă fusese admis sau nu. La capătul celei de a patra săptămîni, portăreasa îi dădu o scrisoare de la şcoală. Trebuia să se prezinte lunea care urma.

Ecole des Beaux-Arts era o clădire mare din piatră, cu două nivele şi o duzină de săli pline de studenţi. Tony se prezentă la directorul şcolii, Maître Gessand, un om masiv, fără gît şi cu buzele cele mai subţiri pe

care Tony le văzuse vreodată.

– Picturile dumitale sînt ale unui amator, îi spuse el. Dar promit. Comisia noastră le-a selectat mai mult pentru ce nu exista în ele, decît pentru ce exista. Înţelegi?

– Nu prea, Maître.

– Vei înţelege, cu timpul. Te voi repartiza la Maître Cantal. El îţi va fi profesor în următorii cinci ani, dacă vei rezista pînă la capăt.

„Voi rezista pînă la capăt", îşi promise Tony.

Maître Cantal era un om foarte scund, cu un cap complet chel, pe care îl acoperea cu o beretă purpurie. Avea ochi de un căprui închis, nasul mare şi buzele foarte groase. Îl întîmpină pe Tony cu:

– Americanii sînt nişte diletanţi, barbari. De ce te afli aici?

– Ca să învăţ, Maître.

Acesta se încruntă.

Avea douăzeci şi cinci de studenţi în clasă, în majoritate francezi. Şevaletele erau împrăştiate peste tot prin încăpere, şi Tony îşi alese unul mai aproape de fereastră, de unde se vedea un bistro. În clasă erau răspîndite mulaje din plastic ale diferitelor părţi ale corpului omenesc, făcute după statui greceşti. Tony se uită în jur după model, dar nu văzu pe nimeni.

– Începeţi, le zise Maître Cantal studenţilor.

– Mă scuzaţi, zise Tony. Nu mi-am adus culorile.

– Nu vei avea nevoie de culori. Primul an ţi-l vei petrece învăţînd să desenezi.

Şi profesorul arătă spre statuile greceşti.

– După astea. Dacă vi se pare prea uşor, daţi-mi

voie să vă avertizez: înainte de sfîrşitul anului, mai mult de jumătate din voi vor fi eliminaţi.

Înmuindu-şi glasul, adăugă:

– Vă veţi petrece primul an studiind anatomia. Al doilea an – cei care vor promova, bineînţeles – veţi desena după modele vii, în ulei. În timpul celui de-al treilea an, şi vă asigur că veţi fi şi mai puţini, veţi picta cu mine, în stilul meu, aducîndu-şi fiecare modificările proprii, sigur. Într-al patrulea şi al cincilea an, vă veţi găsi propriul stil, propriul glas. Şi acum, la lucru.

Se plimba prin clasă, oprindu-se în dreptul fiecărui şevalet ca să critice sau să comenteze. Cînd ajunse la Tony, îi spuse scurt:

– Nu! Aşa nu merge. Ce văd eu aici este exteriorul unui braţ. Şi vreau să văd interiorul. Muşchii, oasele, ligamentele. Vreau să simt că dedesubt curge sînge. Ştii să faci asta?

– Da, Maître. Gîndeşti, vezi, simţi şi apoi desenezi.

Cînd nu era în clasă, Tony desena acasă. Ar fi pictat de dimineaţă pînă seara. Îi dădea un anumit sentiment de libertate pe care nu îl mai cunoscuse vreodată. Simplul fapt de a sta în faţa unui şevalet, cu o pensulă în mînă, îl făcea să se simtă extraordinar. Putea să creeze lumi întregi cu o singură mînă. Putea să facă un copac, o floare, un om, un întreg univers. Era, într-adevăr, o experienţă. Se născuse pentru acest lucru. Cînd nu picta, se plimba pe străzile Parisului explorîndu-l. Acum era oraşul lui, locul unde se năştea arta lui. De fapt, erau două Parisuri, despărţite de Sena în Malul Stîng şi Malul Drept, două lumi complet diferite. Malul Drept era pentru cei bogaţi, în timp ce Malul Stîng aparţinea studenţilor,

artiştilor, într-un cuvînt, al celor care luptau. Montparnasse, Boulevard Raspail, Saint-Germain-dés-Pres, Café Flore, Henry Miller şi Elliot Paul. Pentru Tony era acasă. Îşi petrecea ore întregi la *Boule Blanche* sau la *La Coupole* cu alţi studenţi, discutînd despre lumea lor.

– Am auzit că directorul *Muzeului Guggenheim* e la Paris, cumpărînd tot ce-i iese în cale.

– Spune-i să mă aştepte şi pe mine!

Citeau cu toţii aceleaşi reviste, împrumutîndu-şi-le, pentru că erau prea scumpe: *Studio, Cahiers d'Art, Formes et Couleurs* şi *Gazette des Beaux-Arts.*

Tony învăţase franceză la Le Rosey şi îi fu uşor să-şi facă prieteni printre colegi, căci toţi aveau aceeaşi pasiune. Nu aveau idee din ce familie făcea parte şi îl acceptaseră ca pe unul de-al lor. Artiştii săraci se adunau la *Café Flore* sau la *Les Deux Magots* pe bulevardul Saint-Germain, mîncau la *Le Pot d'Etian* pe Rue des Canettes sau pe Rue de l'Université. Nici unul din ei nu intrase vreodată la *Lasserre* sau la *Maxim.*

În 1946, marii maeştri practicau la Paris. Din cînd în cînd, Tony îl zări pe Pablo Picasso şi, într-o zi, plimbîndu-se cu un prieten, îl văzu pe Marc Chagall, masiv, în jur de cincizeci de ani, cu păr puţin, care tocmai începea să albească. Stătea la o masă vizavi de cafenea, discutînd cu cîteva persoane.

– Sîntem norocoşi că l-am văzut, îi şopti prietenul lui Tony. Vine rar la Paris. Casa lui e undeva în Vence, lîngă coasta mediteraneană.

Erau Max Ernst, bînd un aperitiv la o cafenea pe trotuar, marele Alberto Giacometti plimbîndu-se pe Rue de Rivoli, semănînd cu una din propriile sale

sculpturi, înalt, subţire şi noduros. Tony observă cu surprindere că avea şi picioare strîmbe. Îl va mai întîlni şi pe Hans Belmer, care îşi făcea un nume prin picturi erotice de tinere transformate în păpuşi fără membre. Însă cea mai interesantă clipă trăită de el a fost cea cînd i-a fost prezentat lui Brayne. Artistul era foarte cordial, dar Tony parcă amuţise.

Viitoarele genii colindau noile galerii de artă, studiindu-şi rivalii. Galeria *Dronant-David* expunea lucrările unui tînăr artist necunoscut, pe nume Bernard Buffet, care studiase la *Ecole des Beaux-Arts* şi pe ale lui Soutine, Utrillo şi Dufy. Studenţii se adunau la *Salon d'Automne*, la *Galeria Charpentier* şi la *Galeria Domnişoarei Ronssa* de pe Rue de Seine, petrecîndu-şi timpul liber cu discuţii în legătură cu norocoşii lor rivali.

Cînd Kate văzu prima oară apartamentul lui Tony, rămase uluită. Pe moment nu spuse nimic, dar în sinea ei îşi zise: „Fir-ar să fie! Cum poate fiul meu să trăiască într-un asemenea loc îngrozitor?" Şi, apoi, cu glas tare:

– Are farmec, dar nu văd nici un frigider pe aici. Unde-ţi ţii mîncarea?

– Afară, la f-fereastră.

Kate se duse la fereastră, o deschise şi luă un măr de afară, de pe pervaz.

– Sper că nu-ţi mănînc vreunul din modele?

Tony rîse.

– N-nu, mamă.

– Eh, şi acum povesteşte-mi despre pictura asta a ta, zise ea după ce muşcă din măr.

– N-nici nu e p-prea mult de spus, mărturisi el. Anul ăsta n-nu f-facem altceva decît d-desen.

– Îţi place profesorul Cantal?

– E m-minunat. Întrebarea este dacă mă place el pe m-mine. Numai o treime din clasă va promova în anul viitor.

Kate nu îi spuse absolut nimic în legătură cu compania.

Profesorul Cantal nu era omul care să împrăştie laude. Cel mai bun compliment primit de Tony era o încruntare însoţită de:

– Am văzut altele şi mai proaste.

Sau:

– Aproape că încep să văd şi interiorul.

La sfîrşitul anului Tony se afla printre cei opt care treceau în anul doi. Pentru a sărbători, au mers cu toţii la un bar de noapte din Montamartre, s-au îmbătat şi şi-au petrecut noaptea în compania unor tinere englezoaice care făceau turul Franţei.

Cînd şcoala reîncepu, Tony începu să lucreze în ulei, după modele vii. Era ca şi cum scăpase de la

grădiniță. După un an de desenat diverse părți ale corpului omenesc, Tony avea senzația că știa fiecare mușchi, nerv și glandă. Acela nu era desenat, ci copiat. Acum, cu o pensulă în mînă și cu un model viu în față, Tony începea să creeze. Chiar și profesorul Cantal era impresionat.

– Al *simțul* culorii, îi zise el încruntat. Trebuie să insistăm asupra tehnicii.

Erau vreo douăsprezece modele în total. Cele folosite în mod frecvent de profesorul Cantal erau Carlos, un tînăr care urma medicina, Annette, o brunetă scundă și durdulie, cu un ciuf de păr pubic roșcat și un spate cu urme de acnee și Dominique Masson, o frumoasă blondă cu părul lung, cu pomeți delicați și ochi de un verde închis. Dominique mai poza și cîtorva pictori renumiți. Era preferata tuturor. În fiecare zi, după orele de curs, studenții se strîngeau în jurul ei, încercînd să aranjeze o întîlnire.

– Niciodată nu amestec plăcerea cu munca, le spunea ea. N-ar fi drept. Toți ați văzut ce am eu de oferit. Eu cum să știu ce aveți voi?

Și discuția continua, dar ea nu ieșea cu nimeni din școală.

Într-o după-amiază, tîrziu, după plecarea tuturor celorlalți, Tony mai rămase să termine o pictură a lui Dominique, cînd ea îi apăru în spate, deodată, zicînd:

– Nasul e prea lung.

Tony se tulbură.

– Îmi pare rău, o să-l refac.

– Nu, nu, nasul din tablou e în regulă; al meu e prea lung.

Tony zîmbi.

– Atunci, mă tem că nu pot face nimic.

– Un francez ar fi spus: Nasul tău e perfect, *chérie.*

– Dar îmi place nasul tău şi eu nu sînt francez.

– Evident. Niciodată nu m-ai invitat. Şi chiar mă întreb de ce.

Tony fu luat prin surprindere.

– Nu-nu ştiu. Poate pentru că toţi ceilalţi au făcut-o şi n-ai ieşit niciodată cu nici unul din ei.

Dominique zîmbi şi zise:

– *Toată lumea* iese cu cineva. Noapte bună.

Şi imediat plecă.

Tony observă că, de cîte ori rămînea mai tîrziu, Dominique se îmbrăca şi venea să stea în spatele lui cît picta.

– Eşti foarte bun, îi spuse ea într-o după-amiază. O să fii un pictor faimos.

– Îţi mulţumesc, Dominique. Sper să ai dreptate.

– Pictura e foarte importantă pentru tine, nu-i aşa?

– *Oui.*

– Şi acest om care va fi un pictor faimos nu vrea să mă invite la cină?

Văzîndu-i chipul surprins, adăugă:

– Nu mănînc mult. Doar trebuie să-mi menţin silueta.

Tony începu să rîdă.

– Cum să nu. Mi-ar face mare plăcere.

Mîncară la un bistro de lîngă spitalul Sacre-Coeur, între timp vorbind despre pictori şi pictură. Tony

rămase fascinat ascultînd-o vorbind despre binecunoscuţii artişti cărora le pozase. În timp ce îşi beau cafeaua cu lapte, Dominique zise:

– Să-ţi spun ceva, eşti la fel de bun ca oricare din ei.

Tony fu neobişnuit de plăcut impresionat, dar nu spuse decît:

– Mai am multă cale de făcut.

Cînd ieşiră, Dominique îl întrebă:

– O să mă inviţi acum să-ţi văd apartamentul?

– Dacă vrei. Mă tem că nu-i cine ştie ce.

Intrînd, ea îşi roti privirea prin micul apartament răvăşit şi clătină din cap.

– Ai avut dreptate, nu-i cine ştie ce. Cine are grijă de tine?

– Vine o femeie să facă curat o dată pe săptămînă.

– Concediaz-o. E mizerie. Nu ai nici o prietenă?

– Nu.

Ea îl privi o clipă.

– Doar nu eşti homosexual?

– Nu.

– Bun. Ar fi fost o adevărată tragedie. Adu-mi o găleată cu apă şi nişte săpun.

Se apucă imediat să facă ordine în apartament şi, la sfîrşit, spuse:

– Ajunge deocamdată. Dumnezeule, trebuie neapărat să fac o baie.

Intră în mica încăpere şi dădu drumul la apă în cadă.

– Cum încapi în asta? îi strigă ea.

– Îmi strîng picioarele.

Ea îi zise atunci rîzînd:

– Aş vrea s-o văd şi pe asta.

După un sfert de oră ieşi doar cu un prosop legat în jurul taliei, cu apa picurîndu-i din părul lung şi blond. Avea un corp frumos, sîni plini, talie înaltă şi subţire, picioare frumos formate. Tony o ignorase totdeauna ca femeie, nefiind altceva decît un nud care trebuia redat pe pînză. Foarte ciudat, prosopul schimba totul şi îl făcu să-şi simtă sîngele curgîndu-i mai iute prin vene.

Dominique îl privea.

– Ai vrea să faci dragoste cu mine?

– Foarte mult.

Desfăcîndu-şi încet prosopul, îi zise:

– Arată-mi.

Tony nu mai cunoscuse în viaţa lui o femeie ca Dominique. Îi dădea totul fără să-i ceară nimic în schimb. Venea aproape în fiecare seară să-i gătească, iar cînd luau masa în oraş, insista să meargă la bistrouri ieftine.

– Trebuie să-ţi păstrezi banii, îi spuse ea. E foarte greu la început chiar şi pentru un bun artist. Şi tu eşti bun, *chéri.*

Dimineaţa mergeau în Les Halles şi mîncau supă de ceapă la *Pied de Cochon*. Mergeau la Muzeul *Carnavalet* şi în tot felul de locuri unde nu erau turişti, ca Cimitirul *Père-Lachaise*, loc de odihnă pentru Oscar Wilde, Frédéric Chopin, Honoré de Balzac şi

Marcel Proust. Vizitară catacombele şi îşi petrecură o săptămînă de vacanţă pe Sena, pe o şalupă a unui prieten al lui Dominique.

Era o adevărată plăcere să stai cu ea. Avea un deosebit simţ al umorului şi, de cîte ori îl vedea deprimat, reuşea să-l înveselească. Părea să cunoască toată lumea din Paris şi îl ducea pe Tony la tot felul de petreceri interesante, unde îi făcea cunoştinţă cu cei mai renumiţi oameni ai zilei, ca poetul Paul Eluard şi André Breton, director al unei prestigioase galerii.

Dominique era o sursă de nesfîrşită încîntare.

– O să fii mai bun decît ei toţi, *chéri*. Crede-mă. Eu ştiu foarte bine.

Dacă Tony avea chef să picteze în toiul nopţii, Dominique îi poza cu plăcere, chiar dacă lucrase toată ziua. „Dumnezeule, ce noroc am", îşi spunea el. Simţea pentru prima dată că era iubit pentru ceea ce era, nu pentru cine era, şi acest sentiment îl făcea fericit. Se temea să-i spună că era moştenitorul uneia din cele mai mari averi din lume, îi era teamă că s-ar fi putut schimba, că ar fi putut pierde tot ce aveau. Dar, de ziua ei, tot nu s-a putut abţine să nu-i cumpere o haină din blană de rîs.

– Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în viaţa mea! exclamă ea strîngînd haina în jurul ei şi dansînd prin încăpere.

În mijlocul unei rotiri se opri deodată şi îl întrebă:

– De unde e? Tony, de unde ai avut bani să cumperi aşa ceva?

Era pregătit să-i răspundă.

– E furată. Am luat-o de la un omuleţ de lîngă

Muzeul *Rodin*. Era grăbit să scape de ea, şi nu m-a costat mai mult decît una din stofă de la *Au Printemps.*

Dominique îl privi o clipă, după care izbucni în rîs.

– O s-o port, chiar de-ar fi să intrăm amîndoi la închisoare!

Apoi îi sări de gît şi începu să plîngă.

– Ah, Tony, prostuţule. Scumpul meu prostuţ nemaipomenit.

Meritase minciuna.

Într-o seară îi sugeră să se mute la ea. Între lucrul la *Ecole des Beaux-Arts* şi pozatul unor binecunoscuţi artişti din Paris, Dominique putea închiria un apartament spaţios şi modern pe strada Prêtre-Saint Severin.

– N-ar trebui să mai stai într-un astfel de loc, Tony. E îngrozitor. Hai să stai cu mine şi nu va mai fi nevoie să plăteşti chirie. Aş putea să-ţi spăl, să gătesc, să...

– Nu, Dominique, îţi mulţumesc.

– Bine, dar de ce?

„Cum să-i explice?" La început ar fi putut să-i spună că era bogat, acum, însă, era prea tîrziu. Dar ar fi putut crede că şi-a bătut joc de ea, aşa încît îi spuse:

– Ar fi ca şi cum m-ai întreţine tu. Deja mi-ai dat prea mult.

– Atunci renunţ eu la apartament şi mă mut aici, pentru că vreau să fiu cu tine.

Se mută chiar de a doua zi.

O minunată şi simplă intimitate exista între ei. Îşi petreceau week-end-urile la ţară, oprindu-se la mici hanuri, unde Tony îşi putea scoate şevaletul pentru a

picta peisaje, iar cînd li se făcea foame, Dominique întindea pe iarbă mîncarea pregătită de acasă. După aceea făceau dragoste mult şi foarte plăcut. Tony nu mai fusese niciodată atît de complet fericit.

În muncă făcea progrese. Într-o dimineaţă, profesorul Cantal, ţinînd în mînă una din picturile lui Tony, spuse întregii clase:

– Priviţi acest tablou. Femeia din el, aproape că se vede cum respiră.

Tony abia aştepta să-i spună lui Dominique, seara.

– Ştii cum am reuşit asta? Ţinînd modelul în braţe în fiecare noapte.

Ea rîse emoţionată, dar deodată deveni serioasă.

– Tony, eu nu cred că ai mai avea nevoie de încă trei ani de şcoală. Eşti pregătit de pe-acum. Toţi din şcoală văd asta, chiar şi Cantal.

Tony se temea că nu era destul de bun, că nu era decît un alt pictor, că munca sa se pierdea printre mulţimea de tablouri ale miilor de pictori din lumea întreagă. Nu suporta acest gînd. „Important e să cîştigi, Tony, nu uita."

Cîteodată, cînd termina un tablou, se simţea cuprins de un sentiment de mîndrie şi îşi spunea în sinea lui: „Am talent. Am, într- adevăr, talent." Alteori îşi privea opera şi îşi spunea: „Sînt doar un amator amărît."

Datorită încurajării lui Dominique, Tony cîştiga din ce în ce mai multă încredere în munca lui. Făcuse aproape două duzini de tablouri. Peisaje, naturi moarte. Un tablou o prezenta pe Dominique goală, întinsă lîngă un copac, cu trupul mîngîiat de soare.

Mai departe se vedeau haina şi cămaşa unui bărbat şi privitorul ştia atunci că femeia îşi aştepta iubitul.

Văzînd tabloul, Dominique exclamă:

– Trebuie neapărat să ai o expoziţie!

– Eşti nebună, Dominique! Nu sînt pregătit.

– Te-nşeli, *mon cher.*

Cînd Tony veni mai tîrziu a doua zi după-amiază, Dominique nu era singură, ci cu Anton Goerg, un bărbat slab, cu ochi căprui proeminenţi. Era proprietarul Galeriei *Goerg* de pe Rue Dauphine. Picturile lui Tony erau împrăştiate peste tot.

– Ce se-ntîmplă aici? întrebă Tony.

– Se întîmplă, *monsieur,* că eu consider opera dumitale extraordinară, exclamă Anton Goerg, bătîndu-l uşor pe spate. Ar fi o cinste pentru mine să vă aranjez o expoziţie în galeria mea.

Tony îi aruncă o privire lui Dominique care radia.

– Nu... nu ştiu ce să spun.

– Aţi spus totul deja, îi zise Goerg. Pe pînzele acestea.

Tony şi Dominique au discutat aproape toată noaptea despre acest lucru.

– Nu mă simt destul de pregătit. Criticii mă vor distruge.

– Greşeşti, *chéri*. Totul o să fie perfect. E doar o mică galerie. Vor veni doar cei din jur să te judece. Nu poţi fi rănit în nici un fel. Monsieur Goerg nu s-ar fi oferit dacă n-ar fi avut încredere în tine şi e de acord cu mine că vei fi un mare artist.

– Bine, zise Tony în cele din urmă. Cine ştie? Poate chiar o să vînd ceva.

În telegramă scria: *Sosesc Paris sîmbătă. Te rog cinează cu mine. Cu dragoste, mama.*

Primul lucru pe care Tony şi-l spusese văzînd-o intrînd în atelier, fu: „Ce femeie frumoasă." Avea cincizeci şi cinci de ani, părul natural, nevopsit, cu şuviţe albe printre firele negre. Emana o puternică vitalitate. O întrebase odată de ce nu se recăsătorise şi ea îi răspunsese imediat:

– Doar doi bărbaţi au fost importanţi în viaţa mea. Tatăl tău şi cu tine.

Acum, aflîndu-se în faţa ei, în micuţul apartament din Paris, îi zise:

– M-mă bucur să te v-văd, mamă.

– Tony, arăţi minunat! Ţi-ai lăsat şi barbă, îi spuse rîzînd şi trecîndu-şi degetele prin ea. Semeni cu Abe Lincoln în tinereţe, adăugă ea şi apoi îşi roti privirile prin încăpere. Slavă Domnului, ai o îngrijitoare bună. Pare cu totul alt loc.

Se îndreptă după aceea spre şevalet, unde Tony lucra; se opri şi privi pictura mult timp, iar el aştepta nervos reacţia.

Cînd vorbi, glasul ei era dulce:

– E minunat, Tony, într-adevăr, minunat.

Nu făcea nici un efort să-şi ascundă mîndria. Nu greşea niciodată în privinţa artei şi simţi o mare plăcere văzînd că fiul ei era atît de talentat.

Întorcîndu-se spre el îi spuse:

– Mai arată-mi!

Următoarele două ore şi le petrecură privind

tablourile, pe care Kate le comenta amănunţit. În vocea ei nu se simţea nici un fel de amabilitate. Nu îi reuşise încercarea de a-i controla viaţa şi Tony o admira pentru graţia cu care îşi primea înfrîngerea.

În final, Kate spuse:

– Îţi voi aranja o expoziţie. Cunosc cîţiva oameni care...

– Mulţumesc, m-mamă, dar nu e n-nevoie. Voi avea o expoziţie v- vinerea viitoare. O galerie s-a oferit să o organizeze.

Kate se aruncă atunci de gîtul lui.

– E minunat! Care galerie?

– *Goerg*.

– Nu cred că am auzit de ea.

– E m-mică, dar nu sînt pregătit încă pentru *Hammer* sau *W-wildenstein.*

Arătînd spre tabloul lui Dominique la umbra copacului, zise:

– Greşeşti, Tony. Eu cred că acesta e...

Se auzi deschizîndu-se uşa de la intrare.

– Sînt excitată, *chéri,* scoate-ţi..., zise Dominique dar, dînd cu ochii de Kate, spuse: *Merde!*. Mă scuzaţi. N-am... n-am ştiut că nu eşti singur, Tony.

Urmă o clipă de linişte mormîntală.

– Dominique, ea e m-mama. M-mamă, ţi-o prezint pe Dominique Masson.

Cele două femei se priveau reciproc.

– Încîntată, doamnă Blackwell.

– Tocmai admiram portretul pe care ţi l-a făcut fiul meu, îi spuse Kate, restul lăsîndu-l nerostit.

Se lăsă din nou o tăcere stranie.

– V-a spus că va avea o expoziţie, doamnă

Blackwell?

– Da, mi-a spus. A fost o veste minunată.

– Poţi să rămîi pînă a-atunci, m-mamă?

– Aş da orice să pot sta, dar am un consiliu de conducere poimîine la Johannesburg de la care nu pot să lipsesc în nici un chip. Ar fi fost bine să fi ştiut mai dinainte, mi-aş fi schimbat programul.

– Nu-i n-nimic, zise Tony. Înţeleg.

Se temea că mama lui ar fi putut vorbi mai mult despre companie în faţa lui Dominique, dar gîndul lui Kate era la picturi.

– E important ca oameni potriviţi să-ţi vadă expoziţia.

– Şi cine sînt aceşti oameni potriviţi, doamnă Blackwell?

Kate se întoarse spre ea, răspunzîndu-i:

– Specialiştii, criticii. Cineva ca André d'Usseau, de exemplu, ar trebui să fie acolo.

André d'Usseau era cel mai respectat critic de artă din Franţa. Un leu feroce care apăra templul artei, al cărui cuvînt putea să facă sau să distrugă un artist peste noapte. D'Usseau era invitat la vernisajul fiecărei expoziţii, dar nu se ducea decît la cele mai mari. Proprietarii de galerii şi artiştii tremurau în aşteptarea părerilor sale. Era un maestru al cuvîntului potrivit, iar remarcile sale făceau înconjurul Parisului purtate de aripi otrăvite. André d'Usseau era cel mai urît de cercurile de artişti parizieni, dar, în acelaşi timp, şi cel mai respectat. Spiritualitatea sa muşcătoare şi criticile aspre îi erau suportate datorită experienţei sale.

Întorcîndu-se spre Dominique, Tony spuse:

– Aşa e m-mama.

Apoi lui Kate:

– André d'Usseau nu m-merge la galerii m-mici.

– Eh, Tony, dar *trebuie* să vină. Te poate face faimos peste noapte.

– Sau m-mă poate distruge.

– N-ai încredere în tine însuţi? îl întrebă Kate privindu-l fix.

– Ba sigur că are, spuse Dominique. Dar nu putem îndrăzni să sperăm că Monsieur d'Usseau va veni.

– Aş putea vorbi cu cîţiva prieteni care-l cunosc.

Chipul lui Dominique se lumină.

– Ar fi nemaipomenit! exclamă ea şi, întorcîndu-se spre Tony: *Chéri,* îţi dai seama ce-ar însemna dacă ar veni la vernisajul tău?

– Uitare.

– Hai, fii serios. Îi cunosc gusturile, Tony, ştiu ce-i place. Îţi va adora picturile.

– Nu o să-ncerc să aranjez nimic, pînă nu-mi spui tu că vrei, Tony, zise Kate.

– Sigur că vrea, doamnă Blackwell.

Tony trase adînc aer în piept.

– Mi-e f-frică, dar ce n-naiba! Să încercăm.

– Ò să văd ce pot face, zise Kate aruncîndu-i încă o privire lungă picturii de pe şevalet, după care îi spuse lui Tony, cu tristeţe în ochi: mîine eu trebuie să plec. Putem cina împreună în seara asta?

Şi el îi răspunse:

– Sigur, m-mamă, n-noi sîntem liberi.

Kate o întrebă atunci pe Dominique, plină de graţie:

– Unde v-ar plăcea, la *Maxim* sau la...

Dar Tony zise repede:

– Dominique şi cu mine ştim o cafenea m-minunată n-nu prea departe de aici.

Merseră la un bistro din Place Victoire, unde mîncarea era bună şi vinul excelent. Cele două femei păreau să se înţeleagă bine şi Tony era foarte mîndru de amîndouă. „Este una din cele mai frumoase seri din viaţa mea", îşi spuse el. „Sînt cu mama şi cu femeia cu care am de gînd să mă căsătoresc."

A doua zi dimineaţă, Kate sună de la aeroport.

– Am dat vreo duzină de telefoane, îi zise ea lui Tony. Nimeni n-a putut să-mi dea un răspuns precis în legătură cu Andre d'Usseau, dar oricum, dragul meu, sînt foarte mîndră de tine. Tablourile sînt minunate. Te iubesc, Tony.

– Şi eu t-te iubesc, m-mamă.

Galeria *Goerg* era destul de mare încît să merite denumirea de „intimă". Două duzini din tablourile lui Tony erau expuse pe pereţi şi se făceau ultimele pregătiri pentru deschidere. Pe o măsuţă de marmură se aflau întinse felii de brînză, biscuiţi şi sticle de *Chablis.* În galerie nu era nimeni în afară de Anton Goerg, Tony, Dominique şi o asistentă care punea ultimul tablou.

Anton Goerg îşi privi ceasul.

– În invitaţii am scris ora şapte. Lumea ar trebui să apară din clipă-n clipă.

Tony nu se aşteptase să fie nervos. „Şi nu sînt

nervos", îşi spuse el. „Sînt cuprins de panică!"

– Dacă nu vine nimeni? întrebă el. Adică, dacă nu apare nici măcar o singură persoană?

Dominique zîmbi şi îl mîngîie uşor pe obraz.

– Atunci o să mîncăm noi toată brînza şi o să bem tot vinul.

Începură să sosească. Mai puţini la început, apoi din ce în ce mai mulţi. Monsieur Goerg îi întîmpina la uşă. „Nu-mi par toţi colecţionari de artă", îşi spuse Tony. Ochiul lui exersat îi împărţi în trei categorii: artiştii şi studenţii care veneau la fiecare expoziţie ca să-şi studieze rivalii; negustorii de artă, care veneau ca să poată împrăştia apoi tot felul de vorbe despre pictorii în devenire, şi gloata „diletantă", constînd într-un mare număr de homosexuali şi lesbiene, care păreau să-şi trăiască viaţa în marginile lumii artistice. „N-o să vînd nimic, nici un blestemat de tablou", îşi spuse Tony cu hotărîre.

Monsieur Goerg îi făcu semn din partea cealaltă a încăperii.

– Nu cred că aş vrea să cunosc pe cineva din cei de aici, îi şopti el lui Dominique. Au venit toţi să mă sfîşie.

– Prostii. Au venit să te cunoască. Hai, fii politicos, Tony.

Îi urmă sfatul. Făcu cunoştinţă cu toţi, zîmbi mult şi folosi expresiile potrivite ca răspuns la toate complimentele primite. „Dar or fi fost, într-adevăr, complimente?" se întrebă el. De-a lungul anilor, în cercurile artistice, se crease un vocabular folosit în cazul expoziţiilor susţinute de pictori necunoscuţi. Fraze care spuneau totul şi nimic.

– Simţi că eşti, într-adevăr, acolo...
– N-am mai văzut un stil ca al dumneavoastră...
– Eh, asta da pictură!...
– Îmi vorbeşte...
– N-ar fi putut ieşi ceva mai bun...

Lumea continua să vină şi Tony se întrebă dacă o făceau din curiozitate pentru tablourile lui sau pentru vinul şi brînza pe gratis. Deocamdată, nu vînduse nimic, dar vinul şi brînza se consumau cu repeziciune.

– Ai răbdare, îi şopti monsieur Goerg. Sînt interesaţi. Întîi, trebuie să le miroasă. Văd unul care le place, se tot întorc la el. În curînd or să întrebe de preţ şi, cînd muşcă, *voilà!* Totul e aranjat!

– Dumnezeule! Mă simt de parcă aş fi într-o călătorie de pescuit, îi spuse Tony lui Dominique.

Monsieur Goerg veni repede la el.

– Am vîndut unul! exclamă el. Peisajul normand. Cu cinci sute de franci.

Clipa aceea avea să-i rămînă întipărită în memorie toată viaţa. Cineva cumpărase un tablou făcut de el! Cuiva îi plăcuse atît de mult, încît plătise pentru el, pentru a-l expune acasă sau la birou, ca să-l privească, să trăiască alături de el, să-l arate prietenilor. Era o fărîmă de nemurire. Era un fel de a trăi mai mult de o viaţă, de a te afla în mai multe locuri în acelaşi timp. Un artist de renume se afla în sute de case, birouri şi muzee din toată lumea, făcînd plăcere miilor, uneori milioanelor de oameni. Tony se simţea de parcă ar fi intrat în panteonul lui Da Vinci, Michelangelo şi Rembrandt. Nu mai era un amator, ci un profesionist. Cineva dăduse bani pentru munca lui.

Dominique veni repede spre el, cu ochii strălucind de emoţie.

– S-a mai vîndut unul, Tony.

– Care? întrebă el cu nerăbdare.

– Cel floral.

Întreaga galerie era acum plină de oameni, de glasuri şi de clinchet de pahare; deodată se făcu linişte. Se auzeau numai şoapte şi toate privirile se îndreptară spre uşă.

André d'Usseau intra în galerie. Avea vreo cincizeci şi cinci de ani, era mai înalt decît un francez obişnuit şi chipul leonin, cu trăsături puternice, era încadrat de un păr bogat şi alb. Purta o manta cu pelerină detaşabilă şi o pălărie *Borsalino*, şi era urmat de un grup de paraziţi. În mod automat, toţi cei din încăpere îi făcură loc lui d'Usseau. Nu exista cineva, din cei prezenţi, care să nu îl cunoască.

Dominique îl strînse de mînă pe Tony.

– A venit! îi zise ea. E aici!

Monsieur Goerg nu mai cunoscuse o asemenea onoare niciodată şi îi făcea tot felul de plecăciuni.

– Monsieur d'Usseau, murmură el. Ce plăcere! Ce onoare! Vă pot oferi puţin vin sau puţină brînză?

Atunci se certă în sinea lui că nu cumpărase un vin mai bun.

– Vă mulţumesc, răspunse d'Usseau. Dar eu am venit să-mi bucur doar ochii. Aş vrea să-l cunosc pe artist.

Tony era prea uimit ca să se mai poată mişca, aşa că Dominique îl împinse.

– Iată-l, zise Monsieur Goerg. Domnule André d'Usseau, acesta este Tony Blackwell.

Atunci îşi regăsi şi Tony glasul:

– Încîntat, domnule. Vă mulţumesc că aţi venit.

André d'Usseau se înclină uşor şi se îndreptă apoi spre tablouri. Toată lumea se dădea înapoi ca să-i facă loc. Înainta încet, uitîndu-se mult la fiecare tablou. Tony încercă să-i citească ceva pe chip, dar îi fu imposibil. D'Usseau nici nu se încrunta, nici nu zîmbea vreodată. Stătu mai mult timp în faţa uneia din picturi, un nud al lui Dominique, după care îşi continuă drumul. Făcu un complet înconjur al încăperii, fără să-i scape nimic. Tony era ud de transpiraţie.

Cînd termină, André d'Usseau se îndreptă spre Tony, zicîndu-i doar:

– Mă bucur că am venit.

După cîteva minute de la plecarea criticului, se vîndură toate tablourile din galerie. Se năştea un alt mare artist şi toată lumea voia să ia parte.

– N-am mai văzut niciodată aşa ceva, exclamă Monsieur Goerg. André d'Usseau a venit în galeria mea! Galeria *mea!* Întreg Parisul va citi mîine în ziare. „Mă bucur că am venit." André d'Usseau nu aruncă vorbe-n vînt. Asta cere şampanie. Să sărbătorim.

Mai tîrziu, în seara aceea, Tony şi Dominique sărbătoriră evenimentul în doi. În braţele lui, ea îi zise:

– Am mai dormit şi cu alţi pictori, dar nici unul atît de renumit cum o să fii tu. Mîine tot Parisul va şti cine eşti.

Şi avea perfectă dreptate.

A doua zi la cinci, amîndoi se îmbrăcară repede şi ieşiră să ia prima ediţie a ziarului de dimineaţă, care abia fusese adus la chioşc. Tony îl deschise la pagina despre artă. Citi cu glas tare:

„Expoziţia unui tînăr pictor american, Anthony Blackwell, a avut loc aseară la Galeria Goerg. *A fost o adevărată pildă pentru actul critic. Am văzut atîtea expoziţii ale pictorilor talentaţi, încît uitasem cum arată cele cu adevărat proaste. Dar mi-am adus aminte aseară..."*

Chipul lui Tony se făcu cenuşiu.

– Te rog, nu mai citi, zise Dominique, încercînd să-i ia ziarul din mînă.

– Lasă-mă! strigă el şi continuă lectura:

„La început am crezut că era vorba de o glumă. Nu puteam să cred că cineva ar fi putut atîrna pe pereţi nişte picturi atît de slabe, îndrăznind să le numească artă. Am căutat cea mai mică sclipire de talent, dar vai, nu am găsit nici una. Pictorul ar fi trebuit spînzurat, nu tablourile. L-aş sfătui pe domnul Blackwell foarte sincer să se întoarcă la adevărata sa profesie, de zugrav, bănuiesc."

– Nu-mi vine să cred, şopti Dominique. Nu-mi vine să cred că n-a văzut nimic. Ah, ticălosul!

Şi începu să plîngă neputincioasă.

Tony avea impresia că pieptul îi era plin cu plumb. Respira greu.

– Ba a văzut, zise el. Şi ştie, Dominique, ştie,

adăugă cu o voce plină de durere. Asta doare mai mult. Dumnezeule! Ce prost am fost!

Începu să meargă.

– Unde te duci, Tony?

– Nu ştiu.

Colindă străzile reci ale dimineţii, fără să fie conştient de lacrimile care îi alunecau pe obraji. Peste cîteva ore, tot Parisul va citi cronica şi el va deveni obiectul batjocurii. Dar ceea ce îl durea mai mult era faptul că se amăgise singur. Crezuse cu adevărat că îl aştepta o carieră de pictor. Cel puţin, André d'Usseau îl salvase. „Fărîme ale posterităţii", îşi spuse el mohorît. „Fărîme de rahat!" Intră în cel dintîi bar deschis şi începu să bea în neştire.

Cînd se întoarse acasă, în sfîrşit, era cinci, a doua zi dimineaţă.

Dominique îl aştepta, înspăimîntată.

– Unde ai fost, Tony? Mama ta a încercat să te prindă. E foarte îngrijorată.

– I-ai citit şi ei?

– Da, a insistat, aşa că am...

Sună telefonul. Dominique se uită la Tony şi ridică receptorul.

– Alo? Da, doamnă Blackwell, tocmai a intrat, zise ea şi îi întinse receptorul lui Tony, care ezită puţin înainte să-l ia.

– Bună, m-mamă.

Vocea lui Kate era încărcată de amărăciune.

– Tony, dragul meu, ascultă-mă. Îl pot face să dea o dezminţire, îl...

– Mamă, asta nu e o afacere, zise el. Aici e vorba de opinia unui critic. Şi opinia lui e că ar trebui s-să fiu spînzurat.

– Dragul meu, nu suport să ştiu că suferi atît. Nu cred că pot suporta..., spuse ea, dar nu mai putu continua.

– Nu-i n-nimic, m-mamă, mi-am făcut şi eu puţin de cap. Am încercat ceva şi n-am reuşit. Nu am ce-mi trebuie, pur şi simplu. Îl urăsc pe d'Usseau, dar este c-cel mai bun critic de artă din lume, asta trebuie să recunosc. M-a împiedicat să fac o mare greşeală.

– Tony, aş fi vrut să-ţi pot spune ceva...

– D'Usseau a spus destul. Mai b-bine că am aflat acum şi nu p-peste zece ani, nu? Trebuie să plec din oraşul ăsta.

– Aşteaptă-mă acolo, dragul meu. Mîine plec din Johannesburg şi mergem împreună la New York.

– Bine, zise el şi, după ce închise, se întoarse spre Dominique. Îmi pare rău, n-ai ales bine.

Ea nu zise nimic, ci doar îl privi cu o amărăciune de nedescris.

A doua zi după-amiază, în biroul ei din Rue Matignon, Kate Blackwell completa un cec. Cel din faţa ei oftă.

– E păcat! Fiul dumneavoastră e talentat, doamnă Blackwell. Ar fi putut ajunge un mare pictor.

Kate îi aruncă o privire rece.

– Domnule d'Usseau, sînt zeci de mii de pictori în lumea asta. Fiul meu nu trebuie să fie un oarecare în mulţime, zise ea şi îi înmînă cecul. Dumneavoastră v-aţi ţinut promisiunea, sînt pregătită să mi-o ţin şi eu pe a mea. *Compania Kruger-Brent* va fi sponsorul muzeelor de artă din Johannesburg, Londra şi New York, iar dumneavoastră veţi fi acela care va alege tablourile – cu un comision foarte bun, bineînţeles.

Dar, mult timp după plecarea lui d'Usseau, fu cuprinsă de o mare tristeţe. Îşi iubea fiul atît de mult. Dacă el avea să afle vreodată... Ştia ce risca. Dar nu putea să stea cu mîinile în sîn, lăsîndu-l pe Tony să dea cu piciorul moştenirii. Indiferent cît ar fi costat-o, trebuia să-l protejeze. Compania trebuia protejată. Se ridică, simţindu-se, deodată, foarte obosită. Era timpul să-l ia pe Tony să-l ducă acasă. Îl va ajuta să treacă peste tot, aşa încît să poată face ce trebuia.

Să conducă compania.

19

Timp de doi ani, Tony se simţi ca într-un uriaş macanism, care nu îl ducea nicăieri. Era moştenitorul unui imens conglomerat. *Imperiul Kruger-Brent* includea acum şi fabrici de hîrtie, o linie aeriană, bănci şi cîteva spitale. Tony învăţă că un nume este cheia care deschide toate uşile. Există cluburi, organizaţii sau cercuri sociale unde puterea nu stă în bani sau în influenţă, ci într-un nume. A fost primit ca membru al *Clubului Uniunii*, al Clubului *The Brook* şi *The Links*. Era bine primit oriunde se ducea, dar se simţea ca un impostor. Nu făcuse absolut nimic pentru a merita toate acele lucruri. Se afla în umbra

uriaşă a bunicului său şi avea impresia că era mereu comparat cu el. Era nedrept, pentru că nu mai existau mine peste care să treacă, nu mai erau paznici care să-l împuşte şi nici rechini ameninţători. Toate povestirile acelea nu aveau nimic comun cu Tony, ci aparţineau unui secol trecut, unui alt timp şi alt loc, nu erau decît acte eroice comise de un străin.

Tony muncea de două ori mai mult decît oricine altcineva din companie. Se obosea nemilos, încercînd să scape de nişte amintiri prea chinuitoare. Îi scrise lui Dominique, dar scrisorile i se întorceau nedeschise. Îi telefonă profesorului Cantal, dar Dominique nu mai poza la şcoală. Dispăruse.

Tony se descurca în munca sa metodic, fără pasiune şi fără dragoste, iar dacă simţea un gol imens în sufletul lui, nimeni nu îşi dădea seama. Nici chiar Kate, care primea rapoarte săptămînale în privinţa lui Tony, fiind încîntată de ele.

– Are un talent înnăscut pentru afaceri, îi zise ea lui Brad Rogers.

Lua orele lungi, în care fiul ei lucra, drept dovadă pentru cît de mult îi plăcea ce făcea. Cînd se gîndea că fusese gata să dea cu piciorul viitorului, se cutremura şi era fericită că îl salvase.

În 1948, la putere în Africa de Sud era Partidul Naţionalist. Migraţia era strict controlată şi familii întregi erau separate în interesul guvernului. Fiecare negru trebuia să poarte asupra lui un „bewyshock",

care era mai mult decît un permis, era pur şi simplu viaţa, era certificat de naştere, permis de lucru, chitanţa taxelor plătite. Îi controlau toate mişcările, viaţa însăşi. Din ce în ce mai multe revolte aveau loc în Africa de Sud, dar erau înăbuşite cu brutalitate de poliţie. Kate citea din cînd în cînd prin ziare de sabotaje şi tulburări, iar numele lui Banda era totdeauna cel mai des pomenit. Era încă un conducător, în ciuda vîrstei lui înaintate. „Sigur că luptă pentru poporul lui", îşi spuse ea. „Doar e Banda!"

Kate îşi sărbători cea de-a cincizeci şi şasea aniversare împreună cu Tony în casa de pe Fifth Avenue. Îşi spuse în sinea ei: „Tînărul acesta frumos de douăzeci şi patru de ani nu poate fi fiul meu. Eu sînt prea tînără." Iar el toastă:

– P-pentru f-fantastica mea m-mamă. La m-mulţi ani!

– Ar fi trebuit să spui pentru fantastica şi bătrîna mea mamă.

„Peste puţin timp mă voi retrage, dar fiul meu îmi va lua locul", îşi spuse ea. „Fiul meu!"

În urma insistenţelor ei, Tony se mutase în casa de pe Fifth Avenue.

– E mult prea mare pentru mine, îi spuse Kate. Vei avea toată aripa de răsărit şi toată intimitatea de care vei avea nevoie.

Lui Tony îi era mai uşor să cedeze decît să se

certe.

Luau micul dejun totdeauna împreună, subiectul fiind invariabil *Compania Kruger-Brent.* Tony se mira cum mama sa putea să ţină atît de mult la ceva lipsit de chip şi de suflet, o grămadă amorfă de clădiri, maşinării şi cifre. „Unde era vraja?" Cu toate misterele existente pe pămînt, cum putea cineva să vrea să-şi irosească viaţa strîngînd averi peste averi, din ce în ce mai multă putere? Tony nu îşi înţelegea deloc mama. Dar o iubea. Şi încerca să fie la înălţimea aşteptată de ea.

Zborul de la Roma la New York fusese liniştit. Lui Tony îi plăcea compania *Pan American*. Călătoriile erau plăcute şi eficiente. Lucra la rapoartele în legătură cu achiziţiile de peste ocean de cînd decolase, refuzînd cina şi ignorînd stewardesele care îi tot ofereau băuturi, perne sau orice altceva i-ar fi făcut plăcere atrăgătorului lor pasager.

– Vă mulţumesc, domnişoară, mă simt foarte bine.

– Dacă aveţi nevoie de ceva, domnule Blackwell...

– Vă mulţumesc.

O femeie între două vîrste, care stătea pe scaunul de lîngă Tony, se uita pe o revistă de modă. Se întîmplă să arunce o privire exact cînd dădea o pagină şi înlemni. În imagine era un model în rochie de seară. Era chiar Dominique. Nu exista nici o îndoială. Aceiaşi pomeţi înalţi şi delicaţi, aceiaşi ochi verzi, acelaşi bogat păr blond. Inima începu să-i bată

foarte tare.

– Mă scuzaţi, îi spuse Tony tovarăşei sale de drum. Îmi daţi mie pagina aceasta?

A doua zi dimineaţă, Tony a căutat la telefon respectiva agenţie publicitară.

– Aş vrea să găsesc unul din modelele dumneavoastră. N-aţi putea să...

– O clipă, vă rog.

Apoi se auzi vocea unui bărbat:

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Am văzut o fotografie în numărul de luna aceasta din *Vogue*. Un model prezentînd o rochie de seară pentru magazinele *Rothman*. Dumneavoastră vă ocupaţi de acest lucru?

– Da.

– Îmi puteţi spune numele agenţiei unde lucrează acel model?

– Agenţia *Carleton Blessing*, îi spuse persoana dîndu-i numărul de telefon.

O clipă mai tîrziu, Tony vorbea cu o femeie de la Agenţia *Blessing*.

– Încerc să găsesc unul din modele, Dominique Masson, zise el.

– Regret, dar de regulă nu dăm informaţii personale, îi răspunse femeia şi îi închise telefonul.

Tony rămase privind lung receptorul. Trebuia să existe o cale de a da de Dominique. Intră în biroul lui Brad Rogers.

– Bună dimineaţa, Tony. Bei o cafea?

– Nu, mulţumesc. Brad, ai auzit de *Agenţia de modele Carleton Blessing.?*

– Cred şi eu. Doar e a noastră.

– Cum?

– Este sub tutela uneia din filialele noastre.

– Cînd am luat-o?

– Acum vreo doi ani. Cam în aceeaşi perioadă cu venirea ta la companie. De ce te interesează?

– Încerc să o găsesc pe una din fete. O veche prietenă.

– Nimic mai simplu. Un telefon şi...

– Lasă, mă descurc singur. Îţi mulţumesc, Brad.

O uşoară nerăbdare începu să-l cuprindă.

În seara aceea, Tony se duse la birourile agenţiei respective şi se anunţă. Un minut mai tîrziu, intra în biroul preşedintelui, domnul Tilton.

– Ce onoare, domnule Blackwell, sper că nu sînt probleme. Doar profiturile în ultimul trimestru...

– Nu aceasta-i problemă. Mă interesează unul din modele, Dominique Masson.

Chipul lui Tilton se lumină.

– S-a dovedit a fi una din cele mai bune. Mama dumneavoastră are un ochi extraordinar.

Tony crezu că nu înţelesese bine.

– Poftim?

– Chiar mama dumneavostră ne-a rugat să o angajăm pe Dominique. Acest lucru a fost o parte din înţelegerea cu *Compania Kruger-Brent*, cînd ne-a preluat. Totul e scris în hîrtii, dacă doriţi...

– Nu, zise Tony neînţelegînd nimic din ce auzea. „De ce să fi făcut mama lui...?"

– Îmi puteţi da adresa lui Dominique, vă rog?

– Bineînţeles, domnule Blackwell. A pozat în Vermont astăzi, dar trebuie să se întoarcă... mîine după-amiază, îi spuse el după ce aruncă o privire pe program.

Tony aştepta lîngă locuinţa lui Dominique, cînd văzu o maşină neagră că opreşte şi pe ea coborînd. Era însoţită de un bărbat cu aspect atletic, care îi ducea bagajul. Dominique rămase înmărmurită cînd îl văzu pe Tony.

– Tony! Dumnezeule! Ce... ce cauţi aici?

– Trebuie să-ţi vorbesc.

– Altădată, amice, zise atletul. Avem o după-amiază foarte încărcată.

Dar Tony nu-i aruncă nici măcar o privire.

– Spune-i prietenului tău să plece.

– Hei, cine naiba te crezi...?

Dominique se întoarse şi îi spuse:

– Te rog să pleci, Ben. Te sun eu mai tîrziu.

Acesta ezită o clipă, după care ridică din umeri.

– Foarte bine.

Îi mai aruncă o privire lui Tony, se urcă în maşină şi plecă.

Dominique se întoarse spre Tony.

– Vino înăuntru.

Apartamentul era foarte mare, cu covoare albe, draperii şi mobilat modern. Trebuia să fi costat o avere.

– O ducă bine, zise el.

– Da. Am avut noroc, spuse ea jucîndu-se nervoasă cu bluza. Vrei să bei ceva?

– Nu, mulţumesc. Am încercat să iau legătura cu tine după ce-am plecat de la Paris.

– M-am mutat.

– În America?

– Da.

– Cum ai reuşit să te angajezi la această agenţie?

– Am... am răspuns unui anunţ din ziar, zise ea slab.

– Cînd ai întîlnit-o tu prima oară pe mama, Dominique?

– În... apartamentul tău de la Paris, ai uitat? Noi...

– Termină cu jocul ăsta, îi spuse el simţindu-se cuprins de o furie teribilă. S-a terminat. N-am lovit niciodată o femeie, dar dacă îmi mai spui o singură minciună, îţi promit că faţa ta nu va mai fi bună de fotografiat.

Dominique dădu să spună ceva, dar furia din ochii lui o împiedică.

– Te mai întreb o dată. Cînd ai întîlnit-o prima dată pe mama?

De astă dată nu mai ezită.

– Cînd ai fost primit la *Ecole des Beaux-Arts.* Mama ta a aranjat ca eu să fiu model acolo.

El simţi că-i vine rău, dar se sili să continue.

– Aşa încît să te pot întîlni eu?

– Da, eu...

– Şi te-a plătit să-mi fii amantă, să te prefaci că mă iubeai?

– Da. Era după război – groaznic. N-aveam nici un ban. Înţelegi? Dar, crede-mă, Tony, am ţinut la tine. Am ţinut cu adevărat...

– Nu-mi răspunde decît la întrebări.

Sălbăticia din glasul lui o înspăimîntă. Avea în faţă un străin, un om în stare de orice violenţă.

– De ce?

– Mama ta voia să te supraveghez.

Îşi aminti căldura lui Dominique şi felul cum făcea dragoste – pentru care era plătită prin bunăvoinţa mamei lui – şi i se făcu rău de ruşine. Tot timpul el nu fusese altceva decît marioneta mamei, controlată şi manipulată de ea. El nu însemnase niciodată nimic în ochii ei. Nu era fiul ei, nu era decît coroana ei princiară, moştenitorul ei. Pentru ea doar compania conta. Îi mai aruncă o privire lui Dominique, după care ieşi. Ea rămase privind în urma lui, cu lacrimi în ochi şi zicîndu-şi: „Nu te-am minţit cînd ţi-am spus că te-am iubit, Tony. Atunci nu te-am minţit."

Cînd Tony se întoarse acasă, foarte beat, o găsi pe Kate în bibliotecă.

– Am v-vorbit cu Dominique, îi zise el. Trebuie să vă fi d-distrat f-foarte bine amîndouă pe seama mea.

Kate avu un sentiment alarmant.

– Tony...

– De acum încolo v-vreau să nu te m-mai amesteci în v-viaţa mea. Mă auzi? strigă el şi ieşi din încăpere clătinîndu-se.

Kate se uită după el, cuprinsă deodată de un sentiment rău prevestitor.

20

A doua zi, Tony se mută într-un apartament în Greenwich Village. Nu mai lua masa cu mama lui, relaţiile cu Kate avînd doar un caracter impersonal, de afaceri. Din cînd în cînd, ea încerca împăcarea, dar Tony o ignora.

O durea sufletul. Dar nu făcuse decît ce trebuia pentru Tony. Aşa cum făcuse odată pentru David. Nu l-ar fi putut lăsa pe nici unul din ei să plece. Tony era singura fiinţă din lume pe care o iubea Kate, iar ea îl vedea cum se izola din ce în ce mai mult, închizîndu-se în el însuşi şi respingîndu-i pe toţi. Nu avea nici un prieten. Unde odată fusese cald şi

sociabil, acum era rece şi rezervat. Ridicase un zid în jurul lui, zid pe care nimeni nu îl putea învinge. „I-ar trebui o soţie care să aibă grijă de el" îşi spuse Kate. „Şi un fiu. Trebuie să-l ajut. Trebuie."

Brad Rogers intră la ea în birou spunînd:

– Mă tem că vom avea necazuri.

– Ce s-a-ntîmplat?

Îi puse o telegramă pe birou.

– Parlamentul sud-african a scos în afara legii Consiliul Reprezentativ al Nativilor şi a aprobat legea comunistă.

– Dumnezeule! exclamă Kate.

Legea nu avea nimic comun cu comunismul, ci doar spunea că oricine nu era de acord cu politica guvernului şi încerca să schimbe ceva se făcea vinovat, putînd fi condamnat.

– Aşa înving ei rezistenţa negrilor, zise ea. Dacă...

O întrerupse secretara.

– Un telefon din străinătate. Domnul Pierce din Johannesburg.

Jonathan Pierce era directorul filialei din Johannesburg. Kate ridică receptorul.

– Bună, Johnny, ce mai faci?

– Bine, Kate. Am crezut că ar fi bine să-ţi spun ceva.

– Ce anume?

– Tocmai am fost anunţat că poliţia l-a prins pe Banda.

Luă imediat avionul spre Johannesburg. Îi alertase pe toţi avocaţii companiei întrebîndu-i ce se putea face pentru Banda. Nici chiar puterea şi prestigiul ei nu îl puteau salva. Fusese numit inamic al statului şi nici nu se putea gîndi cum aveau să-l pedepsească. Cel puţin trebuia să-l vadă, să-i vorbească şi să-i ofere orice fel de ajutor pe care i-l putea acorda.

Imediat ce ateriză în Johannesburg, Kate se duse la birou şi îl sună pe directorul închişorilor.

– Se află într-un bloc de izolare, doamnă Blackwell, şi nu are dreptul să primească vizite. Totuşi, pentru dumneavoastră, o să văd ce pot face...

A doua zi dimineaţa, Kate era la închisoarea din Johannesburg, faţă în faţă cu Banda, care purta cătuşe şi de care era despărţită de un geam. Părul îi albise complet. Kate nu ştia la ce să se aştepte – la disperare, dispreţ – dar Banda îi zîmbi şi îi zise:

– Ştiam că o să vii. Eşti exact ca tatăl tău. Nu poţi să stai departe de necazuri, nu?

– Uite cine vorbeşte, îi zise ea. Fir-ar să fie! Cum te scot acum de-aici?

– Într-o ladă. Numai aşa o să-mi dea drumul de-aici.

– Am o mulţime de avocaţi buni, care...

– Las-o baltă, Kate. M-au prins în mod cinstit. Şi eu trebuie să scap tot aşa.

– Ce vrei să spui?

– Mie nu-mi plac cuştile, niciodată nu mi-au plăcut. Şi încă n-au construit una în care să mă poată ţine pe

mine.

– Banda, nu încerca. Te rog. Or să te omoare.

– Nimic nu mă poate ucide pe mine, zise el. Ai în faţă un om pe care nu l-au omorît nici rechinii, nici minele şi nici cîinii de pază, adăugă el şi ochii i se aprinseră puţin. Ştii ceva, Kate? Cred că atunci a fost cea mai frumoasă perioadă din viaţa mea.

Cînd Kate s-a dus să-l vadă săptămîna următoare, administratorul i-a spus:

– Îmi pare rău, doamnă Blackwell, a trebuit să-l mutăm din motive de securitate.

– Şi unde e?

– Nu pot să vă spun.

Trezindu-se a doua zi dimineaţă, citi un titlu scris cu litere mari în ziarul care i se aduse pe tava cu micul dejun: *„CONDUCĂTOR REBEL UCIS ÎN TIMP CE ÎNCERCA SĂ EVADEZE"*. O oră mai tîrziu se afla în biroul administratorului.

– A fost împuşcat în timpul unei tentative de evadare, doamnă Blackwell. Asta-i tot.

„Te-nşeli", îşi spuse Kate. „E mai mult. Mult mai mult." Banda murise, dar, oare, visul lui de eliberare murise şi el?

După două zile, după ce aranjă totul pentru

înmormîntare, Kate plecă spre New York. Privi pe fereastră, ca să-şi mai vadă o dată pămîntul drag. Solul era roşcat, bogat şi fertil, iar în adîncuri existau comori care depăşeau orice închipuire. Era pămîntul ales de Dumnezeu, care fusese foarte generos. Dar era un blestem asupra acestui pămînt. „Nu mă voi mai întoarce niciodată aici", îşi spuse ea cu tristeţe. „Niciodată."

Una din sarcinile lui Brad Rogers era să supravegheze Departamentul Planificării pe Termen Lung al *Companiei Kruger-Brent.* Se pricepea foarte bine în a găsi achiziţii profitabile.

Într-o zi de început de mai, intră în biroul lui Kate zicîndu-i:

– Am găsit ceva interesant. Două companii, continuă el şi îi puse pe masă două mape. Dacă punem mîna pe una din ele, dăm lovitura.

– Îşi mulţumesc, Brad. O să mă uit pe ele în seara asta.

În aceeaşi seară, Kate cină singură şi studie rapoartele lui Brad în legătură cu cele două companii – *Wyatt Oil & Tool* şi *International Technology*. Ambele rapoarte erau lungi şi amănunţite, încheindu-se cu literele NIS, codul companiei pentru Ne-Interesat în Vînzare, ceea ce însemna că, dacă acele companii puteau fi preluate, era nevoie de ceva mai mult decît o simplă tranzacţie. „Şi merită să fie luate", îşi spuse ea. Fiecare din ele era condusă de cîte o persoană

bogată şi inteligentă, care elimina orice încercare şi posibilitate de preluare. Nu era altceva decît o provocare şi Kate nu mai fusese provocată de mult. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît mai multe posibilităţi începeau să se contureze. Studie iar hîrtiile. *Wyatt Oil & Tool* era proprietatea unui texan pe nume Charlie Wyatt, iar printre bunurile companiei se aflau sonde producătoare de petrol, o companie utilitară şi duzini de cîmpuri de petrol arendate. Fără nici o îndoială, *Wyatt Oil & Tool* ar fi fost o foarte bună achiziţie pentru *Kruger-Brent.*

După aceea îşi îndreptă atenţia asupra celeilalte companii, *International Technology*, proprietatea unui german, contele Frederick Hoffman. Pornise de la o mică oţelărie în Essen şi, cu anii, devenise un uriaş conglomerat, de şantiere navale, uzine petrochimice, o întreagă flotă de petroliere şi un compartiment de computere.

Oricît de mare ar fi fost *Kruger-Brent*, nu putea lua decît una din ele. Kate ştia şi pe care o voia. NIS scria pe hîrtie.

„Mai vedem noi", îşi spuse ea.

A doua zi dimineaţă îl chemă pe Brad Rogers.

– Tare aş vrea să ştiu cum ai pus mîna pe astea, îi spuse ea. Povesteşte-mi despre Charlie Wyatt şi Frederick Hoffman.

Brad se pregătise foarte bine.

– Charlie Wyatt s-a născut în Dallas. Emfatic,

vulgar, îşi conduce propriul imperiu, foarte deştept. A început de la zero, a avut noroc riscînd în afacerile cu petrol, s-a extins din ce în ce mai mult şi acum are aproape jumătate din Texas.

– Cîţi ani are?

– Patruzeci şi şapte.

– Copii?

– O fată de douăzeci şi cinci de ani, care din cîte am auzit, e extraordinar de frumoasă.

– E căsătorită?

– Divorţată.

– Despre Frederick Hoffman.

– E cu vreo doi ani mai tînăr decît Charlie Wyatt. E conte, provine dintr-o distinsă familie germană din Evul Mediu. Văduv. Bunicul lui a început cu o mică oţelărie, pe care Frederick Hoffman a moştenit-o de la tatăl său, transformînd-o într-un conglomerat. A fost primul care s-a ocupat de computere. Deţine o mulţime de patente de microprocesoare. De cîte ori ne folosim de un computer, contele Hoffman cîştigă o grămadă de bani.

– Are copii?

– O fată de douăzeci şi trei de ani.

– Cum arată?

– N-am reuşit să aflu, se scuză Brad. E o familie foarte retrasă. Nu se învîrt decît în propriile cercuri, adăugă el şi ezită puţin înainte să continue: Poate ne pierdem timpul, Kate; am stat de vorbă cu directorii ambelor companii. Nici Wyatt, nici Hoffman nu sînt interesaţi să vîndă sau să se asocieze. Dacă le-ai studia situaţia financiară, ai zice că ar fi nebuni dacă ar face-o.

Senzaţia de provocare o cuprinse din nou pe Kate.

Zece zile mai tîrziu, Kate era invitată de către preşedintele Statelor Unite la o conferinţă a marilor industriaşi, care avea loc la Washington, pentru a se discuta despre sprijinul acordat ţărilor subdezvoltate. Kate dădu un telefon şi, imediat după aceea, Charlie Wyatt şi contele Frederick Hoffman primiră invitaţii la respectiva conferinţă.

Îşi formase o impresie în legătură cu amîndoi, care se dovedi a fi foarte potrivită. Nu cunoscuse niciodată vreun texan timid şi Charlie Wyatt nu era deloc o excepţie. Era un individ masiv, cu umeri enormi şi un corp de fotbalist care avea tendinţe de îngrăşare. Un chip mare şi vulgar, vocea puternică. Se dovedi a fi foarte cumsecade sau ar fi fost aşa, dacă ea nu ar fi ştiut cum să procedeze. Charlie Wyatt nu îşi construise imperiul cu ajutorul şansei. Era un adevărat geniu în afaceri. După ce vorbi cu el zece minute, Kate îşi dădu seama că nu era genul de om care să fie constrîns să facă ce nu voia. Era foarte încăpăţînat. Nimeni nu îi putea lua compania, dar ea îi aflase punctul slab şi îi era de ajuns.

Frederick Hoffman era cu totul opus. Bine făcut, cu un chip aristocratic şi păr şaten cu puţin alb pe la tîmple. Era extraordinar de corect şi foarte politicos. La suprafaţă, Frederick Hoffman era plăcut şi vesel, înăuntru, însă, Kate bănuia răceala.

Conferinţa din Washington a durat trei zile şi a decurs bine. A fost prezidată de vice-preşedinte, preşedintele apărînd doar pentru puţin timp. Kate Blackwell a făcut impresie asupra tuturor, fiind o femeie atrăgătoare, plină de farmec şi conducînd un imperiu la construirea căruia ajutase, ceea ce i-a fascinat pe toţi, exact ce urmărea ea.

Cînd îl prinse singur pe Charlie Wyatt, îl întrebă foarte nonşalant:

– Este aici şi familia dumneavoastră, domnule Wyatt?

– Am adus-o pe fiica mea. Are de făcut unele cumpărături.

– Într-adevăr? E minunat.

Nimeni nu ar fi bănuit că ştia nu numai că venise însoţit de fiica sa, ci şi ce fel de rochie îşi cumpărase aceasta de la *Garfinckel* în dimineaţa aceea.

– O să dau vineri o mică petrecere la Dark Harbor şi mi-ar face mare plăcere dacă aţi veni şi dumneavoastră cu fiica.

Wyatt nu ezită nici o clipă măcar.

– Am auzit mult vorbindu-se de proprietatea dumneavoastră, doamnă Blackwell, şi aş fi încîntat să o vizitez.

Kate zîmbi.

– Perfect, atunci voi aranja totul ca să fiţi aduşi cu avionul mîine seară.

Zece minute mai tîrziu, stătea de vorbă cu Frederick Hoffman.

– Vă aflaţi singur la Washington, domnule Hoffman? îl întrebă ea. Sau e şi soţia cu dumneavoastră?

– Soţia mea a murit acum cîţiva ani, zise el. Sînt doar cu fiica mea.

Kate ştia că locuiau la Hotelul *Hay-Adams*, în apartamentul 418.

– Aş vrea să dau vineri o mică petrecere la Dark Harbor şi mi-ar face mare plăcere să veniţi şi dumneavoastră cu fiica mîine, să petrecem sfîrşitul de săptămînă împreună.

– Ar trebui să mă întorc în Germania, îi răspunse Hoffman, dar, după ce o privi o clipă, adăugă zîmbind: Dar bănuiesc că încă o zi, două n-or să conteze prea mult.

– Minunat, atunci voi aranja totul pentru transportul dumneavoastră.

Făcea parte din obiceiul lui Kate să dea cîte o petrecere la Dark Harbor o dată la două luni, unde veneau unii din cei mai influenţi oameni din lume şi care erau întotdeauna fructuoase. Kate avea de gînd să facă în aşa fel, încît aceasta să fie chiar foarte deosebită. Trebuia să fie sigură că avea să vină şi Tony. Tot anul nu se obosise să apară prea des şi, atunci cînd o făcea, nu stătea prea mult. De data aceasta, însă, trebuia neapărat să vină şi să rămînă.

Cînd Kate îi vorbi despre week-end, el răspunse scurt:

– N-nu p-pot. Plec luni în C-Canada şi am f-foarte

m-multe lucruri de făcut înainte.

– Dar este foarte important, îi spuse atunci ea. Or să vină Charlie Wyatt şi contele Hoffman şi...

– Îi cunosc, o întrerupse el. Am v-vorbit cu Brad Rogers. N-avem nici o şansă să luăm v-vreuna din c-companii.

– Dar aş vrea, totuşi, să încerc.

O privi puţin, după care o întrebă:

– Pe c-care o v-vrei?

– *Wyatt Oil & Tool* ne-ar creşte foarte mult profiturile, cu vreo cincisprezece la sută sau chiar mai mult. Cînd ţările arabe îşi vor da seama că ţin toată lumea în mînă, vor forma un cartel şi preţul petrolului va creşte vertiginos, acesta devenind aur, pur şi simplu.

– Şi *International T-Technology?*

Kate ridică din umeri.

– E bună, dar mai bună e *Wyatt Oil & Tool.* Pentru noi e cea mai bună achiziţie şi am nevoie de tine acolo, Tony. Canada mai poate aştepta cîteva zile.

Tony nu suporta petrecerile. Ura acele conversaţii nesfîrşite şi plictisitoare, acei bărbaţi lăudăroşi şi acele femei răpitoare. Dar acum era vorba de afaceri.

– Bine.

Toate piesele erau la locul lor.

Cei doi Wyatt au zburat pînă la Maine cu un *Cessna* al companiei, iar din locul unde i-a lăsat ferryboat-ul şi pînă la Cedar Hill House au mers cu o

limuzină. Kate îi întîmpină la intrare. Brad Rogers avusese dreptate în privinţa fiicei lui Charlie Wyatt, Lucy, care era izbitor de frumoasă. Înaltă, brunetă cu ochi căprui, avea trăsături aproape perfecte, iar rochia *Galanos* îi scotea perfect în evidenţă silueta uimitoare. Tot Brad îi spusese că divorţase de doi ani de un italian bogat. I-o prezentă lui Tony aşteptînd vreo reacţie, dar nu văzu nici una. El îi salută pe amîndoi cu aceeaşi politeţe, după care îi conduse la bar, unde un barman aştepta să prepare băuturile.

– Ce încăpere minunată, exclamă Lucy, al cărei glas era neaşteptat de dulce, fără nici un accent texan. Îţi petreci mult timp aici? îl întrebă ea apoi pe Tony.

– Nu.

Aşteptă să continue, dar văzînd că el tace, întrebă iar:

– Ai crescut aici?

– Parţial.

Kate continuă conversaţia, trecînd uşor peste tăcerea lui Tony.

– Cele mai frumoase amintiri ale lui sînt legate de această casă, dar bietul de el e atît de ocupat, încît nici nu mai are timp să treacă pe aici, nu-i aşa, Tony?

Acesta îi răspunse aruncîndu-i o privire rece:

– Nu. De fapt, eu ar fi trebuit să plec în C-Canada.

– Dar a amînat plecarea ca să vă poată întîlni, zise Kate repede.

– Sînt încîntat, spuse Charlie Wyatt. Am auzit foarte multe despre tine, fiule, îi spuse el zîmbind. N-ai vrea să lucrezi pentru mine, nu?

– N-nu cred că aceasta este intenţia m-mamei

mele, domnule Wyatt.

Charlie Wyatt zîmbi din nou.

– Ştiu.

După care se întoarse spre Kate.

– Mama dumitale este o adevărată doamnă. Ar fi trebuit să o vezi la întrunirea de la Casa Albă.

Se opri cînd Frederick Hoffman intră însoţit de fiica sa, Marianne. Aceasta era copia fidelă a tatălui. Aceleaşi trăsături aristocratice şi părul lung şi blond. Purta o rochie albă de şifon. Pe lîngă Lucy Wyatt părea foarte ştearsă.

– Îmi permiteţi să vă prezint pe fiica mea, Marianne? zise contele. Ne scuzaţi că am întîrziat, dar avionul a stat mai mult pe aeroportul *La Guardia*.

– Ce păcat, zise Kate şi Tony îşi dădu seama că ea fusese cea care aranjase întîrzierea.

Îi adusese în avioane separate, aşa încît cei doi Wyatt să ajungă mai devreme şi ceilalţi mai tîrziu.

– Noi tocmai beam ceva. Dumneavoastră ce-aţi dori?

– Un scotch, vă rog, zise contele Hoffman, iar Kate se întoarse spre Marianne.

– Dumneata, draga mea?

– Nimic, mulţumesc.

După cîteva minute începură să sosească şi ceilalţi invitaţi, Tony se plimba printre ei, jucîndu-şi rolul de gazdă. Nimeni, în afară de Kate, nu şi-ar fi dat seama cît de puţin însemnau petrecerile pentru el. Ştia că nu era vorba de plictiseală, ci era, pur şi simplu, izolat de ceea ce se întîmpla în jurul lui. Îşi pierduse interesul pentru oameni şi acest lucru o îngrijora.

Două mese au fost aranjate în sufragerie. Kate o aşează pe Marianne Hoffman la o masă între un judecător de la Curtea supremă şi un senator, iar pe Lucy Wyatt în dreapta lui Tony la cealaltă masă. Toţi bărbaţii – fie căsătoriţi, fie necăsătoriţi – o fixau pe Lucy. Kate o ascultă cum încerca să-l atragă pe Tony într-o discuţie. Era clar că îl plăcea. Kate îşi zîmbi în sinea ei. Era un început bun.

A doua zi de dimineaţă, sîmbătă, la micul dejun, Charlie Wyatt îi spuse lui Kate:

– Aveţi un yaht foarte frumos, doamnă Blackwell, cît este de mare?

– Nu prea ştiu, zise ea şi, întorcîndu-se spre Tony, îl întrebă: Tony, cît de mare este *Corsair*?

Ştia perfect cît era de mare, dar Tony răspunse politicos:

– Cincizeci de metri.

– Nu prea ne dăm în vînt după bărci în Texas, ne grăbim tot timpul. Călătorim mai mult cu avionul, zise Wyatt rîzînd. Poate ar fi bine să-ncerc şi eu să-mi ud picioarele.

Kate zîmbi şi zise:

– Speram că o să-mi permiteţi să vă arăt insula.

După ce o privi gînditor, Charlie Wyatt îi răspunse:

– Foarte drăguţ din partea dumneavoastră, doamnă Blackwell.

Tony îi privi pe amîndoi fără să spună nimic. Prima mişcare se făcuse şi se întrebă dacă Charlie Wyatt era, oare, conştient. Probabil nu. Era un om de afaceri inteligent, dar nu mai întîlnise niciodată pe cineva cum era Kate Blackwell.

Ea se întoarse apoi spre Tony şi Lucy, zicînd:

– E o zi atît de frumoasă. De ce nu faceţi o plimbare cu barca?

Înainte ca Tony să poată refuza, Lucy spuse:

– Vai, mi-ar face mare plăcere.

– Îmi p-pare r-rău, spuse Tony tăios. Aştept cîteva telefoane de peste ocean.

Simţea privirea dezaprobatoare a mamei sale aţintită asupra lui.

Kate îi spuse lui Marianne Hoffman:

– Nu l-am văzut pe tatăl dumitale în această dimineaţă.

– A ieşit să viziteze insula. Obişnuieşte să se trezească devreme.

– Am înţeles că îţi place să călăreşti. Avem nişte cai foarte frumoşi aici.

– Vă mulţumesc, doamnă Blackwell, o să mă plimb puţin doar, dacă nu vă supăraţi.

– Sigur că nu, zise Kate întorcîndu-se iar spre Tony şi întrebîndu-l cu o voce de oţel: Eşti sigur că nu te răzgîndeşti în legătură cu plimbarea cu domnişoara Wyatt?

– Sînt s-sigur.

Era o victorie neînsemnată, dar, totuşi, o victorie. Lupta era strînsă şi el nu avea deloc de gînd să o piardă. Nu de această dată. Nu mai avea puterea să-l înşele. Îl folosise ca pe o marionetă o dată şi era conştient că voia să încerce şi acum acelaşi lucru, dar nu avea să reuşească. Voia Compania *Wyatt Oil & Tool*. Charlie Wyatt nu avea nici o intenţie de asociere sau vînzare, dar cum fiecare are un punct slab, Kate îl găsise pe al lui: fiica sa. Dacă Lucy se căsătorea cu un Blackwell, o asociere devenea inevitabilă. Tony îşi

privi mama peste masă, dispreţuind-o. Plănuise foarte bine capcana. Lucy nu era numai frumoasă, ci şi inteligentă şi fermecătoare. Dar era şi ea doar o marionetă, cum fusese el, şi nimic în lume nu îl putea convinge să o atingă. Aceasta era o luptă între el şi mama lui.

Cînd termină micul dejun, Kate se ridică şi îl întrebă:

– Tony, înainte să primeşti telefoanele acelea, ce-ar fi să-i arăţi domnişoarei Wyatt grădinile?

Nu mai avea cum să refuze, aşa că acceptă, dar avea să aibă grijă să nu dureze prea mult.

Kate se întoarse atunci spre Charlie Wyatt.

– Vă interesează cărţile vechi? Am o adevărată colecţie în bibliotecă.

– Mă interesează orice vreţi să-mi arătaţi, spuse texanul.

Amintindu-şi deodată, Kate o întrebă pe Marianne Hoffman:

– O să te simţi bine, draga mea?

– Foarte bine, mulţumesc, doamnă Blackwell, vă rog să nu vă gîndiţi la mine.

– Nici nu mă gîndesc.

Şi Tony ştia că nu minţea. Domnişoara Hoffman nu îi era de nici un folos, aşa că o îndepărta zîmbind, dar cu o cruzime pe care Tony o detestă.

Lucy îl privea.

– Eşti gata, Tony?

– Da, răspunse el, după care se îndreptară spre uşă.

Nu erau încă destul de departe ca Tony să nu îşi audă mama spunînd:

– Nu-i aşa că sînt o pereche minunată?

Se plimbară prin grădină, îndreptîndu-se spre locul unde era ancorat *Corsair*. Erau acri întregi de flori viu colorate care umpleau aerul cu parfumul lor.

– E un adevărat paradis, zise Lucy.

– Da.

– Noi n-avem asemenea flori în Texas.

– Nu?

– E aşa linişte aici.

– Da.

Atunci ea se opri brusc şi se întoarse să îl privească. Văzînd-o supărată, o întrebă:

– Am spus ceva care te-a jignit?

– Tocmai asta e, că n-ai spus nimic, asta găsesc eu jignitor. Tot ce-am putut să scot de la tine a fost da şi nu. Mă faci să mă simt de parcă... de parcă m-aş ţine după tine.

– Aşa e? întrebă el şi ea începu să rîdă.

– Da. Dacă aş reuşi să te-nvăţ să vorbeşti, ar fi, într-adevăr, ceva.

Tony zîmbi.

– La ce te gîndeşti? îl întrebă ea.

– La nimic.

Dar se gîndea la mama lui şi cît de puţin îi plăcea ei să piardă.

Kate îi arăta lui Charlie Wyatt biblioteca din lemn de stejar. În rafturi se aflau primele ediţii ale lui Oliver Goldsmith, Laurence Sterne, Tobias Smollett şi John

Donne, alături de Ben Johnson. Mai erau Samuel Butler, John Bunyan şi o ediţie rară din 1813 a *Reginei Mab*. Wyatt se plimba de-a lungul rafturilor cu comori cu ochii strălucind. Se opri, deodată, în faţa unei ediţii, frumos legată, a lui *Endymion* de John Keats.

– Aceasta e o copie Roseberg, zise el şi Kate îl privi surprinsă.

– Exact. Nu sînt decît două asemenea copii.

– Eu o am pe cealaltă, îi zise Wyatt.

– Ar fi trebuit să-mi închipui, spuse ea rîzînd. Acest aer de texan neaoş m-a derutat.

Wyatt zîmbi.

– Chiar aşa? E un foarte bun camuflaj.

– Unde ai studiat?

– La Şcoala de exploatare minieră din Colorado şi apoi la *Oxford*, cu o bursă *Rhodes*, zise el şi o privi o clipă. Mi s-a spus că tu ai aranjat să fiu invitat la conferinţa de la Casa Albă.

Ea ridică din umeri.

– Doar ţi-am menţionat numele şi au fost încîntaţi să te cheme.

– A fost foarte frumos din partea ta, Kate. Eh, şi acum, că sîntem numai noi, de ce nu-mi spui exact ce e în mintea ta?

Tony lucra în biroul său, o mică încăpere la parter. Stătea cufundat într-un fotoliu, cînd auzi uşa deschizîndu-se şi pe cineva intrînd. Se întoarse şi o

văzu pe Marianne Hoffman, dar, înainte ca el să apuce să-şi facă simţită prezenţa, ea scoase o exclamaţie uşoară.

Privea picturile de pe pereţi, tablourile lui Tony, cele cîteva pe care le adusese din apartamentul de la Paris şi aceea era singura încăpere din toată casa unde permitea să fie expuse. O urmărea trecînd de la tablou la tablou şi era deja prea tîrziu ca să mai spună ceva.

– Nu-mi vine să cred, zise ea în şoaptă.

Şi Tony se simţi deodată cuprins de furie. Ştia că nu erau *chiar atît* de proaste. Făcu o mişcare uşoară şi fotoliul scîrţîi, iar Marianne se întoarse şi îl văzu.

– Ah, scuză-mă, zise ea. N-am ştiut că e cineva aici.

Tony se ridică.

– Nu face nimic, zise el cu un ton nepoliticos, fiindcă nu-i plăcea să intre cineva în sanctuarul lui. Căutai ceva?

– Nu. Mă... mă plimbam. Întreaga colecţie ar trebui să se afle într-un muzeu.

– În afară de acestea, se auzi Tony spunînd.

Era uimită de ostilitatea din glasul lui. Se întoarse şi se uită din nou la tablouri. Văzu semnătura.

– Tu le-ai pictat?

– Îmi pare rău dacă nu ţi-au plăcut.

– Dar sînt fantastice! zise ea îndreptîndu-se spre el. Nu înţeleg. Dacă eşti în stare să faci aşa ceva, cum de vrei să faci altceva? Eşti extraordinar. Nu bun. Cu adevărat *extraordinar.*

Tony nu o asculta, voia doar ca ea să iasă.

– Am vrut să fiu pictoriţă, zise Marianne. Am studiat un an cu Oskar Kokoschka, dar am renunţat pentru că ştiam că n-o să fiu niciodată atît de bună cum aş fi vrut. Dar tu! spuse ea şi se întoarse iar spre tablouri. Ai studiat la Paris?

El ar fi vrut să îl lase singur, dar răspunse:

– Da.

– Şi ai renunţat aşa, pur şi simplu?

– Da.

– Ce păcat. Tu...

– Aici erai!

Se întoarseră amîndoi şi o văzură pe Kate în uşă. Îi privi o clipă, după care îi spuse lui Marianne.

– Te-am căutat peste tot. Tatăl dumitale mi-a spus că-ţi plac orhideele şi m-am gîndit că trebuie neapărat să vezi sera.

– Vă mulţumesc, murmură Marianne. Eu...

După aceea, Kate îi spuse lui Tony:

– Poate ar trebui să ai grijă de ceilalţi oaspeţi, Tony.

În glasul ei se simţi o puternică notă de neplăcere.

O luă apoi pe Marianne de braţ şi plecară.

Era ceva fascinant pentru el să-şi vadă mama manevrîndu-i pe toţi. O făcea cu atîta nonşalanţă. Nu irosea nici un gest. Începuse cu sosirea devreme a celor doi Wyatt şi cu întîrzierea lui Hoffman. Apoi aşezarea lui Lucy lîngă el la fiecare masă. Discuţiile personale cu Charlie Wyatt. Era totul atît de clar, dar trebuia să admită că totul era clar pentru că el avea cheia. Îşi cunoştea mama şi felul în care gîndea ea. Lucy Wyatt era o fată minunată. Avea să fie o soţie

excelentă pentru altcineva, nu pentru el. Nu avînd-o pe Kate Blackwell ca sponsor. Mama lui era o ticăloasă plină de cruzime şi calculată şi, din cîte îşi amintea Tony, el era în siguranţă faţă de maşinaţiile ei. Se întreba care avea să fie următoarea mişcare.

Nu trebui să aştepte prea mult.

Se aflau pe terasă unde îşi luau cocktailul.

– Domnul Wyatt a fost foarte drăguţ şi ne-a invitat la ferma sa săptămîna viitoare, îi zise ea. Nu e minunat? N-am văzut niciodată o fermă texană.

Chipul îi iradia plăcere.

Kruger-Brent poseda o fermă în Texas, care era probabil de două ori mai mare decît proprietatea lui Wyatt.

– O să vii, nu-i aşa, Tony? îl întrebă Charlie Wyatt şi Lucy zise:

– Te rog.

Era ca o provocare, pe care se hotărî să o accepte.

– Cu m-mare plăcere.

– Perfect, spuse Lucy pe al cărei chip se citea o adevărată plăcere, ca şi pe al lui Kate, de altfel.

„Dacă Lucy şi-a pus în gînd să mă seducă, îşi pierde timpul", îşi spuse el în sinea lui. Răul pe care i-l făcuseră mama lui şi Dominique sădise în el o atît de mare neîncredere în femei, încît nu mai avea legături acum decît cu prostituatele. Dintre toate, ele erau cele mai cinstite, nu voiau decît bani şi îţi spuneau preţul clar de la început. Plăteai pentru cît primeai şi primeai pentru cît plăteai. Fără complicaţii, fără lacrimi, fără dezamăgiri.

Lucy Wyatt avea să aibă o surpriză.

Duminică dimineaţă devreme, Tony coborî să înoate puţin în piscină. Marianne Hoffman era deja în apă, într-un costum alb. Avea o siluetă frumoasă, înaltă, zveltă şi plină de graţie. Tony o urmări cum aluneca uşor în apă, braţele mişcîndu-i-se regulat şi ritmat. Cînd îl văzu, înotă spre el.

– Bună dimineaţa.

– Bună. Înoţi bine, îi zise el şi ea zîmbi.

– Îmi place sportul. O moştenire de la tata.

Se ridică pe marginea piscinei şi Tony îi dădu un prosop. O privi cum îşi ştergea părul degajată.

– Ţi-ai luat micul dejun? o întrebă el.

– Nu. Nu ştiam că bucătăreasa se trezeşte atît de devreme.

– Acesta e un adevărat hotel. Serviciul e de douăzeci şi patru de ore pe zi.

– Foarte drăguţ, zise ea zîmbind.

– Unde locuieşti?

– Mai mult la München. Într-un vechi *„schloss"*, castel adică, în afara oraşului.

– Şi unde ai crescut?

Marianne oftă.

– E o poveste mai lungă. În timpul războiului, m-au trimis la şcoală în Elveţia. După aceea, am fost la *Oxford*, la *Sorbona* şi am locuit şi la Londra cîţiva ani, zise ea şi îl privi direct în ochi. Pe acolo am umblat eu, dar tu pe unde ai umblat?

– Ah, New York, Maine, Elveţia, Africa de Sud, cîţiva ani în sudul Pacificului în timpul războiului, Paris...

Şi se întrerupse brusc, de parcă ar fi spus prea mult.

– Iartă-mă dacă par prea indiscretă, dar nu pot să-mi dau seama de ce ai renunţat la pictură.

– Nu e important, zise el tăios. Hai să ne luăm micul dejun.

Mîncară singuri pe terasa care dădea spre cheiul sclipitor. Era foarte uşor de vorbit cu ea. Avea o demnitate, un aer amical, care îl atrăgeau pe Tony. Nu flirta, nu pălăvrăgea. Părea cu adevărat interesată de el. Tony se simţea atras de această femeie tăcută şi sensibilă. Nu putea să nu se întrebe cît din această atracţie se datora faptului că făcea ceva contra voinţei mamei lui.

– Cînd te întorci în Germania?

– Săptămîna viitoare, zise Marianne. Mă voi căsători.

Cuvintele ei îl luară prin surprindere.

– Ah, zise el slab. Foarte bine. Cine e?

– E medic, îl cunosc de o viaţă.

„De ce adăugase şi acest lucru? Avea, oare, vreo semnificaţie?"

Deodată, Tony o întrebă:

– Vrei să cinezi cu mine la New York?

Ea îl privi o clipă, cîntărindu-şi răspunsul.

– Mi-ar face plăcere.
Tony zîmbi, încîntat.
– Am stabilit, deci.

Cinară la un mic restaurant din Long Island. Tony voia ca Marianne să fie numai cu el, departe de privirile mamei sale. A fost o seară cît se poate de nevinovată, dar el ştia că dacă mama sa avea să afle, găsea ea cum să i-o strice. Era ceva personal între el şi Marianne şi puţinul timp cît avea să dureze, Tony nu voia să-i aducă cineva vreo atingere. Compania lui Marianne îi făcea mai multă plăcere decît se aşteptase. Avea un acut simţ al umorului şi Tony realiză că rîse mai mult decît în toată perioada de cînd se întorsese de la Paris. Îl făcea să se simtă total lipsit de griji.

„Cînd te întorci în Germania?"

„Săptămîna viitoare... Mă voi căsători."

În următoarele cinci zile, Tony se văzu foarte mult cu Marianne. Îşi amînă călătoria în Canada, fără să ştie prea bine de ce. Crezuse că aceasta ar fi putut fi o formă de răzvrătire faţă de planul mamei sale, un fel de răzbunare, dar dacă acest lucru fusese valabil la început, acum nu mai era deloc aşa. Se simţea din ce în ce mai mult atras spre ea. Îi plăcea foarte mult

sinceritatea ei, o calitate pe care nu crezuse să o mai întîlnească vreodată.

Fiindcă ea era turistă prin New York, Tony o plimbă peste tot. Urcară pe Statuia Libertăţii, merseră cu ferryboatul pe insula Staten, urcară pînă la ultimul etaj al lui *Empire State Building* şi mîncară în Chinatown. Îşi petrecură o zi întreagă la *Muzeul de Artă Metropolitan* şi o după-amiază la *Colecţia Frick.* Aveau acelaşi gusturi. Evitau cu grijă să vorbească despre lucruri personale şi, totuşi, amîndoi erau cît se poate de conştienţi de atracţia dintre ei. Timpul se scurse repede şi veni ziua de vineri, cînd Tony trebuia să se ducă la ferma Wyatt.

– Cînd te întorci în Germania?

– Luni dimineaţă, zise ea fără nici o urmă de bucurie în glas.

Plecă spre Houston în aceeaşi după-amiază. Ar fi putut să meargă împreună cu mama sa cu unul din avioanele companiei, dar preferă să evite să fie singur cu Kate. În ceea ce îl privea, mama sa nu îi era decît partener de afaceri: inteligentă şi puternică, vicleană şi periculoasă.

La *Aeroportul William P.Hobby* din Houston îl aştepta un Rolls-Royce, care trebuia să îl ducă la fermă, condus de un şofer în jeanşi şi o cămaşă sport viu colorată.

– Majoritatea aterizează direct la fermă, îi zise el lui Tony. Domnul Wyatt are o pistă destul de mare. De

aici facem vreo oră pînă la poartă şi, după aceea, încă o jumătate de oră pînă la clădirea principală.

Tony crezu că exagera, dar se înşela. Ferma Wyatt părea a fi mai mult un oraş decît o fermă. Intrară pe poartă şi o apucară pe un drum particular, ca după treizeci de minute să treacă pe lîngă clădirea generatorului, grajduri, ţarcuri, case de oaspeţi şi ale servitorilor. Clădirea principală era o enormă construcţie cu un etaj, care părea să nu se mai termine niciodată. Tony consideră că era deprimant de urîtă.

Kate ajunsese deja şi se afla cu Charlie Wyatt pe terasa care dădea spre o piscină de mărimea unui mic lac. Tocmai discutau intens cînd apăru el. Văzîndu-l, Wyatt se opri brusc în mijlocul frazei şi Tony simţi că el fusese subiectul acelei discuţii.

– Iată-l şi pe băiatul nostru! Ai călătorit bine, Tony?

– Da, m-mulţumesc.

– Lucy spera să iei vreun avion mai devreme, zise Kate şi Tony se întoarse să o privească.

– C-chiar?

Charlie Wyatt îl bătu uşor pe umăr.

– O să dăm o petrecere imensă în cinstea ta şi a lui Kate. *Toată lumea* o să vină.

– F-foarte d-drăguţ din partea dumneavoastră, zise Tony.

„Dacă au de gînd să servească viţelul cel gras, or să cam fiămînzească", îşi spuse el apoi.

Apăru şi Lucy, purtînd o cămaşă albă şi o pereche de jeanşi foarte strîmţi şi uzaţi, Tony văzîndu-se nevoit să admită că era uluitor de frumoasă.

Veni spre el şi îl luă de braţ.

– Tony! Tocmai mă-ntrebam dacă o să vii.

– Îmi p-pare rău că am întîrziat, zise el. Am avut c-ceva de terminat.

Lucy îi aruncă un zîmbet cald.

– Nu-i nimic, din moment ce te afli aici. Ce-ai vrea să faci în după amiaza-aceasta?

– Ce-mi oferi?

Lucy îl privi în ochi şi îi spuse încet:

– Orice doreşti.

Kate Blackwell şi Charlie Wyatt radiau.

Petrecerea a fost spectaculoasă, chiar faţă de standardele ţexane. Aproape două sute de invitaţi au sosit cu avioanele particulare, cu automobile Mercedes sau Rolls-Royce. Două orchestre cîntau în acelaşi timp în locuri diferite. Şase barmani serveau şampanie, whisky, băuturi răcoritoare şi bere, în timp ce patru bucătari preparau fripturi la grătare în aer liber. Fripturi de vită, de miel, *steak,* pui şi raţă. Vase de pămînt cu ardei american şi homari întregi; raci şi ştiuleţi de porumb pregătiţi în pămînt. Cartofi copţi, mazăre proaspătă, şase feluri de salată, biscuiţi calzi de casă şi pîine cu miere şi gem. Patru mese erau încărcate cu desert, plăcinte calde, cozonaci şi budinci şi o duzină de feluri de îngheţată de casă. Cea mai izbitoare risipă pe care Tony o văzuse vreodată. Bănuia că aceea era deosebirea dintre banii noi şi cei vechi. Motto-ul celor vechi era: „Dacă-i ai, ascunde-i." Al celor noi era: Dacă-i ai, aruncă-i."

Aceasta era o risipă de necrezut. Femeile purtau rochii îndrăzneţe, iar etalarea bijuteriilor era orbitoare. Tony stătea deoparte şi îi privea pe invitaţi cum îşi strigau vechii prieteni. Avea senzaţia că participa la un ritual absurd şi decadent. De cîte ori se întorcea, dădea de un chelner cu o tavă pe care se aflau felii mari cu icre de morun, paté de ficat sau pahare cu şampanie. I se părea că erau aproape tot atîţia servitori cîţi invitaţi. Asculta frînturi din conversaţiile din jurul lui.

– A venit de la New York să-mi ofere o mulţime de lucruri, dar i-am spus „Îţi pierzi timpul, domnule. Nici o afacere bună cu petrol nu o ia spre est de Houston..."

– Ar trebui să fii atent la ăştia. Nu-i nimic de capul lor decît pălăria şi vitele...

Lucy apăru lîngă Tony deodată.

– Nu mănînci nimic, îi zise ea privindu-l fix. S-a-ntîmplat ceva?

– Nu, totul e perfect. E o petrecere pe cinste.

Ea zîmbi.

– Încă n-ai văzut nimic, amice. Stai să vezi focurile de artificii.

– Focuri de artificii?

– Îhî, făcu ea atingîndu-i braţul. Îmi pare rău că e atîta lume. Nu e întotdeauna aşa, dar tata a vrut s-o impresioneze pe mama ta, spuse ea zîmbind. Mîine or să plece toţi.

„Şi eu la fel", îşi spuse Tony mohorît. Greşise venind aici. Dacă mama lui îşi dorea atît de mult compania *Wyatt Oil &Tool*, trebuia să găsească o altă cale pentru a o obţine. O căută cu privirea şi o zări în mijlocul unui grup de admiratori. Era frumoasă,

într-adevăr. Avea aproape şaizeci de ani, dar părea cu zece ani mai tînără. Nu avea riduri, iar trupul îi era ferm, datorită exerciţiilor şi masajului zilnic. Era tot atît de disciplinată cu ea ca şi cu ceilalţi şi Tony o admira pentru acest lucru. Unui neavizat i se putea părea că se simţea foarte bine. Conversa cu invitaţii, radiind, rîzînd. „Urăşte fiecare clipă", îşi zise Tony. „Suportă orice pentru a obţine ce doreşte." Se gîndi la Marianne şi la cît de mult i-ar fi displăcut o asemenea orgie lipsită de sens. Gîndul la ea îl făcu să simtă o durere bruscă.

„Mă căsătoresc cu un medic. Îl cunosc de o viaţă."

Jumătate de oră mai tîrziu, cînd Lucy veni să-l caute, Tony se afla în drum spre New York.

O sună pe Marianne de la un telefon public din aeroport.

– Vreau să te văd.

– Da, zise ea fără nici cea mai mică ezitare.

Nu reuşise să şi-o scoată din minte. Fusese singur mult timp, dar nu simţise singurătatea. Depărtarea de Marianne însemna singurătate, sentimentul că o parte din el lipsea. Prezenţa ei îi aducea căldură, o permanentă sărbătoare, o îndepărtare a umbrelor groaznice care îl urmăriseră. Avea îngrozitorul sentiment că, dacă Marianne pleca, el era pierdut. Avea nevoie de ea aşa cum nu mai avusese niciodată de nimeni.

Marianne veni la el şi, cînd intră, Tony simţi în el o dorinţă, pe care o crezuse moartă pentru totdeauna. Şi, privind-o, îşi dădu seama că aceeaşi dorinţă era şi în ea şi nu existau cuvinte care să o exprime.

I se aruncă în braţe şi emoţia irezistibilă îi cuprinse pe amîndoi ducîndu-i la o adevărată explozie, o erupţie, o mulţumire de dincolo de cuvinte. Pluteau împreună într-o moliciune catifelată care nu cunoştea timp şi spaţiu, pierduţi fiecare în farmecul celuilalt. Puţin mai tîrziu, erau întinşi amîndoi, sleiţi, îmbrăţişaţi, părul ei moale atingîndu-i faţa.

– Mă voi căsători cu tine, Marianne.

Ea îi cuprinse chipul între mîini şi îl privi în ochi.

– Eşti sigur, Tony? îl întrebă apoi încet. Ar mai fi o problemă.

– Logodna ta?

– Nu. O s-o desfac. Dar îmi fac griji în privinţa mamei tale.

– Ea n-are nici o...

– Nu. Lasă-mă să termin. Planul ei este să te însoare cu Lucy Wyatt.

– Ăsta-i planul ei, zise el şi o luă iar în braţe. *Al meu* este chiar aici.

– Mă va urî, Tony. Şi nu vreau asta.

– Dar eu ştii ce vreau? o întrebă el şoptit şi miracolul reîncepu.

Trecură două zile pînă cînd Kate primi veşti de la Tony. Dispăruse de la ferma Wyatt fără nici o

explicaţie, fără să-şi ia rămas bun şi se întorsese la New York. Charlie Wyatt era nedumerit, Lucy Wyatt, furioasă. Kate le ceruse scuze şi zburase spre New York chiar în acea noapte. Ajunsă acasă, îi telefonă lui Tony, dar nu primi nici un răspuns. La fel şi a doua zi.

Kate se afla la birou cînd auzi sunînd telefonul particular. Ştia cine era la celălalt capăt, înainte să ridice receptorul.

– Tony, totul e în regulă?

– E f-foarte bine, mamă.

– Unde eşti?

– În l-luna de miere. Marianne Hoffman şi cu mine ne-am căsătorit ieri, îi zise el şi urmă o clipă lungă de tăcere. Mai eşti pe fir, mamă?

– Da, sînt aici.

– Ai putea să ne f-feliciţi, să ne urezi m-multă fericire sau altceva de acest gen, spuse el şi în glas i se simţea o amărăciune ironică.

– Da, da, sigur, îţi doresc multă fericire, fiule, zise ea.

– Mulţumesc, mamă.

Şi legătura se întrerupse.

Kate puse receptorul la loc şi apăsă pe butonul interfonului.

– Vrei să vii puţin, Brad?

Cînd acesta intră în birou, ea îi spuse:

– Tocmai a sunat Tony.

Aruncînd o privire chipului ei, exclamă:

– Dumnezeule! Să nu-mi spui că ai reuşit!

– *Tony* a reuşit, zise ea zîmbind. Avem imperiul *Hoffman.*

Brad se trînti într-un fotoliu.

– Nu-mi vine să cred! Îl ştiu pe Tony cît este de încăpăţînat. Cum l-ai făcut să se însoare cu Marianne Hoffman?

– De fapt, a fost foarte simplu, oftă Kate. L-am împins în direcţia greşită.

Dar ştia că, de fapt, era direcţia cea bună. Marianne avea să fie o soţie minunată pentru Tony. Avea să îndepărteze bezna din el.

Lucy suportase o extirpare a uterului.

Dar Marianne avea să îi dăruiască un fiu.

21

Şase luni după căsătoria lui Tony şi Marianne, compania *Hoffman* era asimilată de *Kruger-Brent.* Ceremonia semnării contractului avu loc la München, în semn de respect faţă de Frederick Hoffman, care avea să conducă filiala din Germania. Pe Tony îl surprinsese pasivitatea cu care mama sa primise vestea căsătoriei, nu îi stătea în fire să piardă cu graţie şi, totuşi, fusese prietenoasă cu Marianne cînd tinerii se întorseseră din călătoria de nuntă din Bahamas, spunîndu-i lui Tony cît de încîntată era de acea căsătorie. Ceea ce îl uluia pe el era faptul că sentimentele ei păreau chiar reale. Era o schimbare

de atitudine prea bruscă, deloc caracteristică ei. Poate că, se gîndi el, nu o înţelesese atît de bine cît crezuse.

Căsătoria a fost un succes strălucitor încă de la început. Marianne umplea golul din el şi toţi cei din jur îşi dădură seama cît de schimbat era, mai cu seamă Kate.

Cînd Tony trebuia să plece în călătorii de afaceri, Marianne îl însoţea. Se jucau împreună, rîdeau împreună, se plăceau, într-adevăr, foarte mult. Privindu-i, Kate îşi spunea fericită: „I-am făcut un bine fiului meu."

Marianne a fost cea care i-a apropiat pe Tony şi pe mama sa. La întoarcerea din călătoria de nuntă, Marianne zise:

– Aş vrea să o invit pe mama ta la cină.

– Nu. Nu o cunoşti, Marianne, ea...

– Dar vreau să am ocazia să o cunosc. Te rog, Tony.

Nu îi plăcea deloc, dar trebui să cedeze, în cele din urmă. Se pregătise pentru o seară complet neinteresantă, dar fu surprins. Kate se simţise foarte bine cu ei. Săptămîna următoare îi invită ea la cină, după care deveni un adevărat ritual.

Kate şi Marianne deveniră prietene foarte bune. Vorbeau de cîteva ori pe săptămînă la telefon şi dejunau împreună cel puţin o dată pe săptămînă.

Se întîlniră să ia dejunul la *Lutece* şi, din clipa cînd o văzu pe Marianne intrînd, Kate îşi dădu seama că nu era în ordine ceva.

– Aş vrea un whisky dublu, te rog, îi spuse Marianne ospătarului. Cu gheaţă.

Întotdeauna, Kaţe bea numai vin.

– Ce s-a întîmplat, Marianne?

– Am fost la doctorul Harley.

Kate simţi deodată un fior.

– Sper că nu eşti bolnavă, nu?

– Nu, mă simt foarte bine, doar că...

Şi începu să-i povestească.

Totul începuse cu cîteva zile în urmă. Nu se simţise prea bine şi se programase la John Harley...

– Arătaţi destul de sănătoasă, îi spuse doctorul Harley zîmbind. Cîţi ani aveţi, doamnă Blackwell?

– Douăzeci şi trei.

– S-a întîmplat să aibă cineva din familie vreo boală de inimă?

– Nu.

El îşi nota cîte ceva din cînd în cînd.

– Cancer?

– Nu.

– Părinţii dumneavoastră trăiesc?

– Numai tata. Mama a murit într-un accident.

– Aţi avut vreodată oreion?

– Nu.

– Pojar?

– Da, la zece ani.

– Tuse convulsivă?

– Nu.

– Aţi suportat vreo operaţie?

– De amigdale, la nouă ani.

– În afară de asta, n-aţi mai fost internată pentru nimic altceva?

– Nu, ah, ba da – o dată. Pentru puţin timp.

– Pentru ce?

– Făceam parte din echipa de hochei fete a şcolii şi, în timpul unei partide, mi-am pierdut cunoştinţa. M-am trezit la spital. N-am stat acolo decît două zile. N-a fost nimic serios.

– Aţi fost lovită în timpul meciului?

– Nu, pur şi simplu... am leşinat.

– Cîţi ani aveaţi?

– Şaisprezece. Doctorul a spus că ar fi putut fi vreo tulburare de glandă caracteristică adolescenţei.

John Harley se aplecă puţin înainte în scaun.

– Vă amintiţi cumva, cînd v-aţi trezit, aţi simţit vreo slăbiciune pe undeva?

Marianne se gîndi o clipă.

– Ca să fiu sinceră, da. În dreapta. Dar mi-a trecut după cîteva zile şi de atunci n-am mai avut nimic.

– Aţi avut dureri de cap? Tulburări de vedere?

– Da, dar şi ele au trecut, zise ea începînd să se îngrijoreze. Credeţi că nu e în ordine cu mine ceva, domnule doctor?

– Nu sînt sigur. Aş vrea să fac mai întîi cîteva analize, ca să fiu eu convins.

– Ce fel de analize?

– O angiogramă cerebrală. Nu aveţi de ce să vă faceţi griji, o putem face chiar acum.

Trei zile mai tîrziu, Marianne primi un telefon de la asistenta doctorului Harley care o rugă să se ducă pînă acolo. John Harley o aştepta în cabinetul său.

– Eh, am rezolvat şi misterul.

– E ceva grav?

– Nu chiar. Angiograma a arătat că accidentul dumneavoastră, doamnă Blackwell, a fost un mic atac. În termeni medicali se cheamă un uşor anevrism, foarte des întîlnit la femei, mai ales la adolescente. Un mic vas de sînge din creier s-a spart şi s-a scurs puţin sînge. Tensiunea a cauzat durerile de cap şi tulburările de vedere. Din fericire, aceste lucruri se vindecă singure.

Marianne asculta, în sinea ei luptîndu-se cu panica.

– Şi... ce înseamnă toate astea, de fapt? S-ar mai putea întîmpla?

– Foarte improbabil, zise doctorul zîmbind. Doar dacă nu aveţi de gînd să intraţi iar în echipa de hochei, altfel veţi putea duce o viaţă absolut normală.

– Şi lui Tony şi mie ne place să călărim şi să jucăm tenis. Este...?

– Atîta timp cît nu exageraţi, totul va merge bine. În toate privinţele, de la tenis pînă la sex. Nici o problemă.

– Slavă Domnului, spuse ea şi zîmbi răsuflînd uşurată.

După ce se ridică, John Harley îi spuse:

– Ar mai fi ceva, doamnă Blackwell. În caz că plănuiţi să aveţi copii, v-aş sfătui să-i adoptaţi.

Marianne îngheţă.

– Dar mi-aţi spus că sînt perfect normală.

– Aşa şi este, dar, din păcate, sarcina măreşte enorm volumul vaselor de sînge şi, în timpul ultimelor şase sau opt săptămîni de sarcină, are loc o creştere de tensiune. Ţinînd cont de povestea cu anevrismul,

riscul ar fi neadmis de mare. N-ar fi numai periculos, ci şi fatal. Iar adopţiunile se fac foarte uşor în zilele noastre. Vă pot ajuta...

Dar Marianne nu mai asculta. Îi auzea doar glasul lui Tony: „Aş vrea să avem un copil. O fetiţă care să-ţi semene perfect."

– ... Nu am mai putut să ascult, îi zise ea lui Kate. Am fugit din cabinet şi am venit direct aici.

Kate făcu un efort imens să nu-şi trădeze sentimentele. Era o lovitură uluitoare. Dar trebuia să existe o soluţie. Totdeauna exista o soluţie.

Reuşi să zîmbească şi îi spuse:

– Uf! Mi-era teamă că este ceva mult mai rău.

– Bine, Kate, dar Tony şi cu mine ne dorim atît de mult un copil.

– Marianne, doctorul Harley este de felul lui un alarmist. Ai avut o problemă minoră cu ani în urmă şi Harley o transformă acum în ceva foarte important. Doar ştii cum sînt doctorii, spuse ea şi, luîndu-i mîna într-a ei, o întrebă: Dar tu te simţi bine, nu-i aşa?

– M-am simţit minunat pînă cînd...

– Ei, haide, doar n-o să-mi spui că leşini?

– Nu.

– Pentru că s-a terminat. Chiar el a spus că aceste lucruri se vindecă singure.

– A spus că riscurile...

Kate oftă.

– Marianne, de fiecare dată cînd o femeie rămîne

însărcinată, există riscuri. Viaţa însăşi e plină de riscuri. Cel mai important lucru în viaţă este să hotărăşti care sînt cele care merită, nu crezi?

– Ba da, zise Marianne căzînd pe gînduri şi se hotărî repede. Ai dreptate. Hai să nu-i spunem nimic lui Tony. L-ar îngrijora. Să fie doar secretul nostru.

„L-aş omorî pe John Harley că a speriat-o atît de tare", îşi spuse Kate.

– Va fi secretul nostru, zise ea apoi cu glas tare.

Trei luni mai tîrziu, Marianne rămase însărcinată. Tony era nebun de fericire, Kate era uşor triumfătoare, iar doctorul Harley era îngrozit.

– O să aranjez să avortezi imediat, îi spuse el lui Marianne.

– Nu, domnule Harley, mă simt foarte bine şi o să am acest copil.

Cînd îi spuse lui Kate despre vizită, aceasta se şi duse ca o vijelie în cabinetul lui Harley.

– Cum îndrăzneşti să-i sugerezi nurorii mele să avorteze?

– Kate, i-am spus că dacă va duce sarcina pînă la capăt, aceasta ar putea-o ucide.

– N-ai de unde să ştii. O să fie foarte bine. N-o mai speria atît.

Opt luni mai tîrziu, la patru dimineaţa, pe la începutul lui februarie, Marianne simţi prematur primele dureri. Gemetele ei îl treziră pe Tony, care începu să se îmbrace repede.

– Nu te teme, draga mea, o să te duc la spital cît se poate de repede.

Durerile erau agonizante.

– Te rog, grăbeşte-te.

Se întrebă dacă nu ar fi trebuit să îi spună şi lui despre discuţia avută cu doctorul Harley. Nu, Kate avusese dreptate. Ea era cea care trebuia să hotărască. Viaţa era atît de minunată, încît Dumnezeu nu va lăsa să i se întîmple ceva rău.

Cînd ajunseră la spital, totul era deja pregătit. Tony fu condus într-o sală de aşteptare, iar pe Marianne o duseră într-un salon de control. Ginecologul, doctorul Mattson, îi luă tensiunea. Se încruntă şi i-o luă din nou. Ridicîndu-şi privirea, îi spuse sorei:

– Du-o imediat în sala de operaţii, repede!

Tony se afla lîngă automatul pentru ţigări de pe culoar, cînd auzi o voce în spatele lui:

– Măi să fie, uite-l pe Rembrandt.

Atunci Tony se întoarse şi îl recunoscu pe cel care era cu Dominique în faţa casei acesteia. Cum îi spusese ea? Ben. Îl fixa pe Tony, avînd întipărită pe chip o expresie duşmănoasă. Gelozie? Oare ce îi spusese Dominique? Şi, în aceeaşi clipă, apăru chiar

Dominique, care îi spuse lui Ben:

– Sora a spus că Michelline se află sub supraveghere. O să venim...

Dar cînd îl văzu pe Tony, se opri.

– Tony! Ce cauţi aici?

– Soţia mea va naşte.

– A aranjat totul mama ta? întrebă Ben.

– Ce vrei să spui?

– Dominique mi-a spus că mama aranjează totul pentru tine, băiatule.

– Ben, încetează!

– De ce? E doar adevărat, nu, puiule? N-ai spus tu aşa?

Tony se întoarse atunci spre Dominique şi o întrebă:

– Ce vrea să spună?

– Nimic, zise ea repede. Hai să plecăm, Ben. Dar Ben se distra foarte bine.

– Ce n-aş fi dat să fi avut o mamă ca a ta, amice. Vrei un model trăsnet cu care să te culci, ea îţi cumpără unul. Vrei o expoziţie la Paris, îţi aranjează ea. Vrei...

– Eşti nebun.

– Oare? făcu Ben şi se întoarse spre fată. Nu ştie?

– Ce să ştiu? întrebă Tony.

– Nimic, Tony.

– A spus că mama a aranjat expoziţia de la Paris. E o minciună, nu? o întrebă el şi, văzînd expresia de pe chipul ei, întrebă iar: Nu-i aşa?

– Nu, spuse Dominique cu greu.

– Vrei să spui că l-a plătit pe Goerg să... să-mi prezinte tablourile?

– Tony, i-au plăcut cu adevărat.

– Spune-i despre critic, o îndemnă Ben.

– Ajunge, Ben! zise ea şi dădu să plece, dar Tony o apucă de braţ.

– Stai! Ce-i cu el? Tot mama a aranjat ca el să vină la expoziţie?

– Da, spuse ea cu o voce aproape şoptită.

– Dar lui nu i-au plăcut tablourile mele.

Ea îi simţi durerea din glas.

– Ba da, Tony, i-au plăcut. André d'Usseau i-a spus mamei tale că ai fi putut deveni un mare artist.

El se afla faţă în faţă cu incredibilul.

– Mama l-a plătit pe d'Usseau să mă distrugă?

– Nu să te distrugă. Ea credea că făcea totul pentru binele tău.

Enormitatea pe care o făcuse mama sa era ameţitoare. „Tot ce-i spusese fusese numai minciună. Niciodată nu avusese de gînd să-l lase să-şi trăiască propria lui viaţă." Şi André d'Usseau! Cum putea fi cumpărat un om ca el? Dar Kate ştia preţul fiecăruia. Wilde trebuie să se fi referit la Kate cînd a spus despre cineva că ştia preţul tuturor şi valoarea nimănui. Totul pentru companie. Compania era Kate Blackwell. Tony se întoarse şi porni aiurea pe culoar.

În sala de operaţii, medicii se luptau cu disperare să-i salveze viaţa lui Marianne. Tensiunea era alarmant de scăzută, iar bătăile inimii foarte neregulate. I se dădea oxigen şi sînge, dar în zadar.

Era inconştientă datorită unei hemoragii cerebrale cînd se născu primul copil şi moartă trei minute mai tîrziu cînd veni pe lume cel de-al doilea geamăn.

Tony auzi o voce strigînd:

– Domnule Blackwell.

Se întoarse şi îl văzu lîngă el pe doctorul Mattson.

– Aveţi două gemene frumoase şi sănătoase, domnule Blackwell.

Tony îi văzu privirea şi îl întrebă:

– Şi Marianne... e bine, nu?

Doctorul Mattson trase adînc aer în piept şi spuse:

– Regret. Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă. A murit pe...

– Ce-a făcut?

A fost un urlet. Tony îl apucă pe doctor de gulerul halatului şi îl scutură.

– Minţi! Nu e moartă.

– Domnule Blackwell...

– Unde e? Vreau s-o văd.

– Nu puteţi intra chiar acum. O pregătesc...

Atunci Tony urlă ca ieşit din minţi:

– Ai omorît-o, ticălosule! Ai omorît-o.

Şi sări iar la doctor, dar apărură doi interni care îl scoaseră din mîinile lui.

– Uşurel, domnule Blackwell.

Se zbătea ca un nebun.

– Vreau să-mi văd soţia!

Doctorul John Harley veni repede.

– Lăsaţi-l, le zise el. Lăsaţi-ne singuri.

Doctorul Mattson plecă împreună cu internii. Tony plîngea.

– John, ei mi-au omorît-o pe Marianne. Ei au omorît-o.

– A murit, Tony, şi îmi pare foarte rău. Dar nimeni n-a omorît-o. Eu i-am spus cu luni în urmă că, dacă vrea să ţină sarcina, aceasta ar putea-o ucide.

Trecu cîtva timp pînă cînd Tony înţelese.

– Ce vrei să spui?

– Nu ţi-a spus Marianne? Nici mama ta?

Tony îl privea, dar nu pricepea nimic.

– Mama?

– M-a luat drept un alarmant şi a sfătuit-o pe Marianne să continue. Îmi pare extrem de rău, Tony. Am văzut gemenele. Sînt frumoase. Nu vrei să...?

Dar Tony plecase deja.

Majordomul lui Kate îi deschise.

– Bună dimineaţa, domnule Blackwell.

– Bună dimineaţa, Lester.

Omul băgă de seamă cum arăta.

– Totul e în regulă, domnule?

– E foarte bine totul. Vrei să-mi faci o cafea, Lester?

– Sigur, domnule.

Îl urmări cum se îndrepta spre bucătărie. „Acum, Tony", îi ordonă vocea din capul lui.

„Da, acum." Tony se întoarse şi intră în camera

trofeelor. Se duse la dulapul unde se afla colecţia de arme şi rămase cu privirea aţintită asupra şirurilor sclipitoare de instrumente ale morţii.

„Deschide dulapul, Tony."

După care ieşi şi urcă scările. Ştia că nu era vina mamei lui că era rea. Era doar posedată, iar el avea să o vindece. Compania îi furase sufletul şi Kate nu mai era răspunzătoare de ce făcea. Devenise una cu compania şi cînd el avea să o omoare, avea să moară şi compania.

Se afla lîngă uşa camerei lui Kate.

„Deschide uşa", îi spunea glasul.

Tony deschise uşa. Kate tocmai se îmbrăca în faţa oglinzii cînd auzi uşa.

– Tony! Ce naiba...

El ţinti atunci cu grijă şi începu să apese pe trăgaci.

22

Dreptul primului născut – pretenţia acestuia asupra unui titlu de familie sau proprietate – este adînc înrădăcinat în istorie. Există obiceiul ca, în cazul familiilor regale europene, o înaltă oficialitate să fie prezentă la fiecare naştere a unui posibil moştenitor, încît, dacă se nasc gemeni, să nu existe dispute în privinţa dreptului de succesiune. Doctorul Mattson avu grijă să noteze care dintre gemene s-a născut prima.

Toţi erau de părere că gemenele Blackwell erau cei mai frumoşi copii pe care îi văzuseră vreodată. Erau sănătoase şi neobişnuit de vioaie, iar surorile

din spital găseau tot felul de pretexte ca să intre să le vadă. Fascinaţia venea şi datorită zvonurilor care circulau în legătură cu familia gemenelor. Mama lor murise în timpul naşterii. Tatăl dispăruse şi se auzea că şi-ar fi ucis mama, dar nimeni nu putea să spună ceva clar. În ziare nu apăru nimic, cu excepţia unui mic articol în care se spunea că Tony Blackwell suferise o criză de nervi puternică datorită morţii soţiei sale şi se afla la izolare. Cînd ziariştii încercară să-l abordeze pe doctorul Harley, acesta le-o reteză scurt:

– Nici un comentariu.

Ultimele cîteva zile fusese un adevărat infern pentru el. Avea să îşi amintească toată viaţa scena care i se înfăţişase înaintea ochilor cînd ajunsese în dormitorul lui Kate, după ce primise un telefon de la majordomul înnebunit. Kate zăcea în comă pe podea, avînd răni în gît şi în piept, din care sîngele se scurgea pe covorul alb. Tony răscolea prin dulapuri, tăindu-i toate hainele cu foarfeca.

Doctorul Harley îi aruncă repede o privire lui Kate şi sună imediat după o ambulanţă, după care îngenunche lîngă ea şi îi luă pulsul. Era foarte slab iar faţa ei albăstruie. Se afla sub influenţa şocului. Îi făcu apoi o injecţie cu adrenalină şi bicarbonat de sodiu.

– Ce s-a-ntîmplat? îl întrebă doctorul Harley pe majordomul care era leoarcă de transpiraţie.

– Nu... nu ştiu. Domnul Blackwell m-a rugat să-i fac o cafea şi eram în bucătărie cînd am auzit împuşcăturile. Am fugit sus, unde am găsit-o pe doamna Blackwell întinsă aşa pe podea, iar pe domnul Blackwell aplecat asupra ei şi spunînd: „Nu-ţi mai poate face rău, mamă. L-am omorît." După care

s-a dus la dulap şi a-nceput să-i taie hainele.

Doctorul Harley se întoarse atunci spre Tony.

– Ce faci, Tony?

Sfîşie sălbatic o rochie.

– O ajut pe mama. Distrug compania. Compania a ucis-o pe Marianne, ştii.

Şi continuă să taie rochiile din dulap.

Kate fu dusă la secţia de urgenţă a unui spital particular, proprietate a companiei, unde i se făcură patru transfuzii de sînge în timpul operaţiei pentru extracţia gloanţelor.

Fu nevoie de trei asistenţi pentru a-l forţa pe Tony să urce în ambulanţă şi se linişti doar după ce îi făcu doctorul Harley o injecţie. O unitate de poliţie răspunsese apelului ambulanţei, iar Harley îl rugă pe Brad Rogers să discute cu ei. Nu înţelegea cum, dar în mass-media nu se pomeni nimic despre împuşcături.

Doctorul Harley se duse să o viziteze pe Kate la spital. Primele ei cuvinte şoptite au fost:

– Unde-i fiul meu?

– În siguranţă, Kate. E bine.

Tony fusese dus la un sanatoriu particular din Connecticut.

– John, de ce a-ncercat să mă omoare? De ce? întrebă ea şi chinul din glasul ei era insuportabil.

– Te condamnă pentru moartea lui Marianne.

– E o nebunie!

John Harley nu spuse nimic.

„Te condamnă pentru moartea lui Marianne."

Mult timp după plecarea doctorului Harley, Kate refuză să accepte acele cuvinte. O iubise pe

Marianne pentru că îl făcuse pe Tony fericit. „Tot ce-am făcut, a fost pentru tine, fiul meu. Toate visele mele au fost pentru tine. Cum de n-ai ştiut asta?" Şi el o ura atît de mult, încît încercase să o omoare. Se simţea cuprinsă de o agonie atît de mare, încît ar fi vrut să moară. Dar nu avea să se lase să moară. Făcuse doar ceea ce trebuia. Ei se înşelau. Tony era lipsit de voinţă. Toţi fuseseră lipsiţi de voinţă. Mama ei fusese prea slabă ca să înfrunte viaţa singură. „Dar eu nu sînt slabă", îşi spuse ea. „Eu pot înfrunta asta. Pot înfrunta orice. Voi trăi. Voi supravieţui. Compania va supravieţui."

CARTEA A CINCEA

EVE şi ALEXANDRA 1950-1975

23

Kate se refăcu la Dark Harbor, lăsînd soarele şi marea să o vindece.

Tony se afla într-un sanatoriu particular, unde primea cea mai bună îngrijire. Kate adusese medici psihiatri de la Paris, Viena şi Berlin, dar după încheierea tuturor analizelor şi controalelor, dădură acelaşi diagnostic: fiul ei era schizofrenic şi paranoic cu obsesii criminale.

– Nu primeşte nici un tratament, nici cu medicamente, nici psihiatric, şi, pe deasupra, mai e şi violent. Trebuie să-l ţinem imobilizat.

– În ce constă imobilizarea? întrebă Kate.

– Se află într-un salon izolat şi mai tot timpul trebuie să-l ţinem în cămaşă de forţă.

– Este neapărată nevoie?

– Dacă n-ar avea-o, ar omorî pe oricine s-ar apropia de el, doamnă Blackwell.

Închise ochii îndurerată. Omul acela nu vorbea de Tony al ei cel dulce şi tandru, ci de un străin, de un posedat. Deschise ochii.

– Nu se poate face absolut nimic?

– Nu, din moment ce nu se poate ajunge la creierul lui. Îl ţinem cu medicamente, dar cînd ele îşi pierd efectul, devine iar periculos. Nu putem continua la infinit cu acest tratament.

Kate se ţinea foarte dreaptă.

– Ce propui în cazul ăsta, doctore?

– În alte situaţii asemănătoare, am observat că îndepărtarea unei mici porţiuni de creier a dat rezultate remarcabile.

Kate înghiţi.

– O lobotomie?

– Exact. Fiul dumneavoastră va mai putea reacţiona în orice fel, dar nu va mai avea nici o emoţie disfuncţională puternică.

Kate îngheţă. Doctorul Morris, un tînăr medic de la Clinica Menninger, rupse tăcerea:

– Ştiu cît de greu trebuie să vă fie, doamnă Blackwell. Dacă vreţi să vă mai gîndiţi...

– Dacă asta va pune capăt chinurilor, faceţi-o, zise ea.

Frederick Hoffman îşi voia nepoatele.

– Le voi lua cu mine în Germania.

Lui Kate i se păru că îmbătrînise cu douăzeci de ani după moartea lui Marianne. Îi părea rău pentru el, dar nu avea deloc de gînd să renunţe la copiii lui Tony.

– Au nevoie de grija unei femei, Frederick. Şi Marianne ar fi vrut ca ele să crească aici. Poţi să vii să le vezi oricînd.

Şi, în cele din urmă, îl convinse.

Gemenele fură aduse în casa lui Kate, unde se aranjă o cameră specială pentru ele. După ce stătu de vorbă cu mai multe guvernante, angajă în cele din urmă o tînără franţuzoaică pe nume Solange Dunas.

Kate o botează pe prima născută Eve şi pe geamăna ei, Alexandra. Erau absolut identice, imposibil de deosebit. Cînd le vedeai împreună, era ca şi cum ai fi privit o imagine în oglindă şi Kate se minuna de miracolul creat de fiul ei şi de Marianne. Amîndouă erau deştepte, vioaie şi sensibile, dar, încă după cîteva săptămîni, Eve păru mai matură decît Alexandra. Eve începu prima să se tîrască, să vorbească şi să meargă. Alexandra o urmă imediat, dar chiar de la început era clar că Eve era şefa. Alexandra îşi adora sora şi încerca să o imite tot timpul. Kate îşi petrecea timpul cît putea de mult cu nepoatele ei. O făceau să se simtă tînără. Şi iar începu să viseze: „Într-o bună zi, cînd voi îmbătrîni şi

mă voi retrage..."

Cînd gemenele împliniră un an, Kate dădu o petrecere. Fiecare avea propriul ei tort şi o mulţime de cadouri de la prieteni, angajaţi ai companiei şi servitori. Petrecerea pentru cea de-a doua aniversare păru să urmeze aproape imediat. Lui Kate nu îi venea să creadă cît de repede trecea timpul şi cît de iute creşteau gemenele. Acum putea desluşi mai bine diferenţele dintre personalităţile lor: Eve, cea rezistentă, era mai îndrăzneaţă, în timp ce Alexandra era mai moale, mulţumindu-se să-şi urmeze sora. „Fără mamă şi fără tată, e foarte bine că se au una pe alta şi că se iubesc atît de mult", îşi spunea Kate mereu.

În noaptea dinaintea celei de a cincea aniversări, Eve încercă să o omoare pe Alexandra.

Căci stă scris în *Geneză*, capitolul 25, versetele 22-23:

„Şi pruncii se zbăteau în ea...

Şi Domnul i-a spus: Două popoare porţi în pîntec, şi două feluri de oameni se vor separa din tine; unul din popoare va fi mai puternic decît celălalt; şi cel mai mare îl va servi pe cel mai mic."

În cazul celor două gemene, Eve nu avea nici o intenţie să-şi servească sora mai mică. O ura de cînd se ştia ea. Izbucnea în ea o furie surdă ori de cîte ori cineva o lua în braţe pe Alexandra, ori o mîngîia, ori îi dădea un cadou. Se simţea înşelată. Voia totul numai pentru ea, toată dragostea şi lucrurile frumoase de care erau înconjurate. Nu putea să aibă nici măcar o aniversare numai a ei. O ura pe Alexandra pentru că arăta la fel ca ea, se îmbrăca la fel, pentru că îi fura partea de iubire a bunicii ei, care îi aparţinea. Alexandra, însă, o adora pe Eve, de aceea aceasta o şi dispreţuia. Alexandra era generoasă, gata oricînd să-şi dea jucăriile şi păpuşile, ceea ce o umplea pe Eve şi mai mult de dispreţ. Nu împărţea nimic cu nimeni. Ceea ce era al ei, îi aparţinea numai şi numai ei; dar nu era de ajuns. Voia şi tot ce avea Alexandra. Seara, sub supravegherea lui Solange Dunas, amîndouă îşi spuneau rugăciunea cu glas tare, dar Eve adăuga totdeauna o scurtă rugăciune implorîndu-l pe Dumnezeu să o omoare pe Alexandra. Cînd văzu să dorinţa îi rămînea neîmplinită, Eve se hotărî să acţioneze singură. Pînă la cea de-a cincea lor aniversare mai erau doar cîteva zile şi Eve nu suporta gîndul că trebuia să împartă încă o petrecere cu Alexandra. Toţi erau prietenii *ei,* erau cadourile *ei,* iar sora ei i le fura. Trebuia să o omoare pe Alexandra cît mai curînd.

În noaptea dinaintea aniversării, Eve stătea în pat, fără să doarmă. Cînd fu sigură că toată lumea din casă dormea, se duse lîngă patul Alexandrei şi o trezi.

– Alex, hai să mergem jos, în bucătărie, să vedem torturile, îi şopti ea şi Alexandra îi spuse adormită:

– Doarme toată lumea.

– N-o să trezim pe nimeni.

– Lui mademoiselle Dunas n-o să-i placă. De ce să nu vedem torturile mîine dimineaţă?

– Pentru că eu vreau să le văd acum. Vii sau nu?

Alexandra se frecă la ochi. Nu o interesa deloc să vadă torturile, dar nu voia să-i jignească sentimentele surorii sale.

– Bine, vin, zise ea în cele din urmă şi se dădu jos din pat luîndu-şi papucii.

Amîndouă purtau cămăşi de noapte de nylon roz.

– Haide odată, îi zise Eve. Şi nu face zgomot.

– Nu fac, promise Alexandra şi ieşiră apoi în vîrful picioarelor în coridorul lung, trecură pe lîngă dormitorul lui mademoiselle Dunas şi coborîră pe scara din spate care ducea la bucătărie.

Era o încăpere imensă, cu două mari sobe cu gaz, şase cuptoare, trei frigidere şi un congelator în care putea intra un om.

Eve găsi în frigider torturile făcute de doamna Tyler, bucătăreasa. Pe unul scria *„La mulţi ani, Alexandra“*, pe celălalt *„La mulţi ani, Eve.“*

„La anul o să fie doar unul“, îşi spuse Eve încîntată, după care scoase tortul Alexandrei şi îl puse pe un suport de lemn în mijlocul bucătăriei. Deschise apoi un sertar, de unde scoase un pachet cu lumînări viu colorate.

– Ce vrei să faci? o întrebă Alexandra.

– Vreau să văd cum arată cu lumînările aprinse, zise Eve începînd să înfigă lumînările în crema tortului.

– Nu cred că ar trebui să faci asta, Eve, o să strici tortul şi doamna Tyler o să se înfurie.

– Ba n-o să se supere, spuse Eve şi, deschizînd un alt sertar, scoase două cutii mari de chibrituri. Vino şi ajută-mă.

– Vreau să mă duc înapoi la culcare.

Atunci Eve se întoarse furioasă spre ea.

– Foarte bine, du-te înapoi în pat, mîţă fricoasă. O să mă descurc şi singură.

Alexandra ezită.

– Ce vrei să fac?

Eve îi dădu una din cutiile de chibrituri.

– Să aprinzi lumînările.

Alexandra se temea de foc. Amîndouă fuseseră prevenite în legătură cu pericolul jocului cu focul. Auziseră şi multe povestiri îngrozitoare despre copiii care nu fuseseră cuminţi, dar, cum Alexandra nu voia să o dezmăgească pe Eve, începu, ascultătoare, să aprindă lumînările.

Eve o privi o clipă.

– Vezi că le uiţi pe cele din partea cealaltă.

Şi Alexandra se întinse spre lumînările din partea cealaltă a tortului, cu spatele la Eve. Repede, aceasta aprinse un chibrit şi cu el pe toate celelalte din cutia pe care o ţinea în mînă. Aceasta luînd foc, Eve îi dădu drumul la picioarele Alexandrei, aşa încît marginea de jos a cămăşii ei de noapte luă foc. Alexandra nu îşi dădu seama imediat ce se întîmpla. Abia cînd simţi primele dureri pe picioare, privi în jos şi începu să

strige:

– Ajutor! Ajută-mă!

Eve se uită o clipă la cămaşa de noapte cuprinsă de flăcări, uimită de succesul ei, în timp ce Alexandra rămase înmărmurită de groază.

– Nu te mişca! îi zise Eve. Mă duc să aduc o găleată cu apă.

După care ieşi repede cu inima bătîndu-i de bucurie.

Un film de groază salvă viaţa Alexandrei. Doamna Tyler, bucătăreasa familiei Blackwell, fusese condusă la cinema de către un sergent de poliţie, cu care împărţea patul din cînd în cînd. În seara aceea, ecranul fu atît de plin de cadavre şi trupuri mutilate, încît, în cele din urmă, doamna Tyler nu mai suportă şi, în mijlocul filmului, spuse:

– Poate să-ţi placă ţie, Richard, dar eu m-am săturat.

Şi sergentul Richard Dougherty o urmă încet afară.

Ajunseră acasă la familia Blackwell cu o oră mai devreme decît ar fi trebuit şi, imediat ce doamna Tyler deschise uşa, auzi ţipetele Alexandrei din bucătărie. Dădură amîndoi buzna înăuntru şi, văzînd acea scenă îngrozitoare, trecură la acţiune. Sergentul se repezi la Alexandra şi îi rupse cămaşa cuprinsă de flăcări. Picioarele şi şoldurile îi erau atinse, dar focul nu reuşise să ajungă la păr sau la partea din faţă a

corpului. Alexandra se prăbuşi imediat pe podea, pierzîndu-şi cunoştinţa. Doamna Tyler umplu iute un vas cu apă pe care o vărsă peste limbile de foc de pe jos.

– Cheamă o ambulanţă, îi ordonă sergentul Dougherty. Doamna Blackwell e acasă?

– Trebuie să doarmă.

– Trezeşte-o.

În timp ce doamna Tyler telefona după o ambulanţă, se auzi un ţipăt din încăperea alăturată şi Eve apăru cu un vas cu apă, suspinînd isteric.

– A murit Alexandra? ţipă ea. A murit?

Doamna Tyler o luă în braţe şi o linişti.

– Nu, scumpa mea, e bine. O să fie foarte bine.

– A fost doar vina mea, suspină ea. A vrut să aprindă lumînările pe tortul ei. N-ar fi trebuit s-o las.

Doamna Tyler o mîngîie uşor pe spate.

– E-n regulă. Nu trebuie să te învinuieşti.

– Chibriturile mi-au căzut din mînă şi Alex a luat foc. A fost îngrozitor.

Sergentul Dougherty se uită la ea şi zise cuprins de milă:

– Biata copilă.

– Alexandra are arsuri de gradul doi pe picioare şi pe spate, dar o să se facă bine, îi zise doctorul Harley lui Kate. În ziua de azi putem face lucruri uimitoare în privinţa arsurilor. Crede-mă, ar fi putut fi ceva îngrozitor.

– Ştiu, zise Kate.

Văzuse arsurile şi o umpluseră de groază. Ezită o clipă, după care spuse:

– John, cred că sînt mai îngrijorată în privinţa Evei.

– S-a rănit cumva?

– Nu fizic, dar biata de ea se învinuieşte pentru acest accident şi are nişte coşmare teribile. Ultimele trei nopţi a trebuit să o ţin în braţe pînă a adormit din nou. N-aş vrea ca asta să se transforme în traumatism. Eve este foarte sensibilă.

– Copiii trec peste lucruri foarte ūşor, Kate. Dacă apar complicaţii, anunţă-mă şi o să-ţi recomand un medic pediatru.

– Îţi mulţumesc, zise Kate recunoscătoare.

Eve era, într-adevăr, teribil de tulburată. Petrecerea fusese amînată. „Alexandra mi-a luat şi asta", îşi spuse ea cu amărăciune.

Alexandra se vindecă perfect, fără să-i rămînă semne, iar Eve uită repede de sentimentele de vinovăţie, din moment ce Kate îi spusese:

– Accidente i se pot întîmpla oricui, draga mea. Nu trebuie să te socoteşti vinovată.

Şi Eve nu s-a socotit. A dat vina pe doamna Tyler. De ce a trebuit să vină acasă şi să strice tot? Planul fusese perfect.

Sanatoriul unde se afla Tony era într-o liniştită regiune împădurită din Connecticut. Kate era condusă la el o dată pe lună. Lobotomia fusese reuşită. Nu mai exista nici un semn de agresiune în

comportamentul lui Tony. O recunoştea şi o întreba mereu politicos despre Eve şi Alexandra, dar nu arăta că ar fi vrut să le vadă. De fapt, nu prea arăta interes pentru nimic. Părea fericit. „Nu, nu fericit", se corectă Kate. „Mulţumit. Dar mulţumit – să facă ce?"

Kate îl întrebă pe domnul Burger, directorul sanatoriului:

– Fiul meu *nu face* nimic toată ziua?

– Ba da, doamnă Blackwell. Pictează ore întregi.

Fiul ei, care ar fi putut stăpîni lumea, stătea şi picta toată ziua. Kate încercă să nu se gîndească la acea irosire, la acea minte sclipitoare dispărută pentru totdeauna.

– Ce pictează?

Omul păru încurcat.

– Nimeni nu prea poate să-şi dea seama.

24

În următorii doi ani, Kate se preocupă în mod serios de Alexandra, care era, evident, predispusă accidentelor. În timpul vacanţei de vară pe care fetele şi-o petrecură pe proprietatea familiei Blackwell, din Bahamas, Alexandra fu cît pe-aci să se înece jucîndu-se cu Eve în piscină şi numai apariţia grădinarului o salvă. În anul următor, cînd fetele se aflau într-o excursie în Palisade, Alexandra alunecă pe marginea prăpastiei, dar se agăţă imediat de o tufă.

– Aş vrea să ai mai multă grijă de sora ta, îi spuse Kate Evei. Pare că nu se poate descurca la fel de bine ca tine.

– Ştiu, zise Eve solemn. O s-o supraveghez, bunico.

Kate îşi iubea nepoatele în mod diferit. Aveau şapte ani acum şi erau la fel de frumoase, cu păr lung şi blond, trăsături perfecte şi ochii McGregor. Arătau identic, însă aveau personalităţi foarte deosebite. Blîndeţea Alexandrei îi amintea lui Kate de Tony, în timp ce Eve îi semăna mai mult ei, încăpăţînată şi independentă.

Un şofer le ducea la şcoală în Rolls-Royce-ul familiei. Alexandrei nu îi plăcea să fie văzută de colege cu maşină şi şofer, în timp ce Eve savura acest lucru. Kate îi dădea fiecăreia cîte o sumă săptămînală şi le spunea să îşi noteze cît cheltuiau. Eve totdeauna rămînea fără bani pînă la sfîrşitul săptămînii şi împrumuta de la Alexandra. Eve învăţă să aranjeze socotelile aşa încît bunica să nu afle. Dar Kate ştia şi abia îşi putea reţine zîmbetul. Avea şapte ani şi era deja o contabilă plină de creativitate.

La început, Kate îşi hrănise o speranţă ascunsă că Tony se va face iar bine, că va părăsi sanatoriul şi se va întoarce la companie. Dar, cu trecerea timpului, speranţa muri încet-încet. Deveni clar faptul că, deşi Tony putea părăsi sanatoriul pentru vizite scurte, însoţit fiind de un asistent, el nu mai putea participa la viaţa de afară.

Era anul 1962 şi, pe măsură ce compania prospera şi se extindea, nevoia unei noi conduceri era din ce în ce mai urgentă. Kate îşi sărbătorea cea de-a şaptezecea aniversare. Părul îi era alb deja, dar avea o figură remarcabilă, puternică, dreaptă şi plină de viaţă. Îşi dădea seama că trecerea timpului avea

să o doboare, iar ea trebuia să fie pregătită. Compania trebuia asigurată pentru familie. Brad Rogers era un bun director, dar nu era un Blackwell. „Mai trebuie să rezist pînă cînd gemenele o vor putea prelua." Îşi aminti ultimele cuvinte ale lui Cecil Rhodes: „Atît de puţin făcut – atît de mult de făcut."

Gemenele aveau doisprezece ani, încă puţin şi deveneau tinere doamne. Kate îşi petrecuse cu ele atîta timp cît îi fusese posibil, dar acum le acorda şi mai multă atenţie. Venise timpul să ia o hotărîre importantă.

În timpul săptămînii Paştelui, Kate se duse cu ele la Dark Harbor cu un avion al companiei. Fetele vizitaseră toate proprietăţile familiei în afară de cea din Johannesburg şi, dintre toate, preferau Dark Harbor. Le plăceau foarte mult libertatea sălbatică şi izolarea insulei. Le plăcea, de asemeni, să navigheze, să înoate şi să facă schi nautic, iar Dark Harbor le oferea toate aceste lucruri. Eve întrebă dacă putea să-şi aducă şi cîteva colege, aşa cum făcuse şi ea odată, dar de astădată, bunica ei o refuză. Bunica, acea persoană puternică şi impunătoare care venea şi pleca, le aducea un cadou, le dădea un sărut pe obraz, le spunea cum trebuiau să se poarte nişte domnişoare, voia să fie singură cu ele. De data aceasta, fetele simţiră că se întîmpla ceva deosebit. Bunica lor era cu ele la fiecare masă. Le lua cu barca, la înot şi chiar la călărie. Kate îşi conducea calul cu o siguranţă de expert.

Fetele tot mai semănau uimitor de mult, două frumuseţi de aur, dar pe Kate o interesau mai mult deosebirile decît asemănările. Stînd pe terasă şi

privindu-le încheind o partidă de tenis, Kate se gîndea. Eve era prima, Alexandra o urma. Eve, încăpăţînată, Alexandra, flexibilă. Eve, o atletă, Alexandra mai avea încă accidente. Numai cu cîteva zile în urmă, cînd se aflau amîndouă în mica barcă cu pînze, cu Eve la cîrmă, vîntul izbise pînza din spate, răsucind-o şi împingînd-o spre capul Alexandrei. Nu se dăduse la timp la o parte şi fusese aruncată peste bord, fiind gata să se înece. O altă barcă din apropiere o ajutase pe Eve să-şi salveze sora. Kate se întrebă dacă nu cumva toate acestea aveau vreo legătură cu faptul că Alexandra se născuse la trei minute după Eve, dar nu conta. Kate se hotărîse. Nu mai avea nici o nedumerire. Paria pe Eve trei miliarde de dolari. Avea să îi găsească un soţ perfect şi, cînd ea avea să se retragă, Eve va conduce *Kruger-Brent.* În ceea ce o privea pe Alexandra, ea avea să aibă o viaţă de bogăţie şi confort. Ar fi putut foarte bine să lucreze la vreuna din societăţile de caritate fondate de ea. Da, ar fi fost perfect pentru Alexandra. Era un copil atît de dulce şi plină de compasiune.

Primul pas pentru punerea în practică a planului lui Kate era să o înscrie pe Eve la o şcoală potrivită. Alese *Briarcrest,* o şcoală excelentă din Carolina de Sud.

– Amîndouă nepoatele mele sînt încîntătoare, îi spuse Kate directoarei, doamna Chandler. Dar veţi vedea că Eve este cea deşteaptă. Este o fată

extraordinară şi sînt convinsă că veţi avea grijă să beneficieze de toate avantajele.

– Toate elevele noastre beneficiază de toate avantajele, doamnă Blackwell. Aţi vorbit numai despre Eve. Ce îmi puteţi spune despre sora ei?

– Alexandra? O fată drăguţă.

Era un sens peiorativ. După aceea, Kate se ridică şi adăugă:

– Voi verifica în mod regulat progresele lor.

Într-un fel, directoarea avu impresia că acele cuvinte sunau a avertisment.

Evei şi Alexandrei le plăcea foarte mult noua şcoală, îndeosebi Evei. O încînta libertatea de a fi departe de casă, de a nu trebui să dea socoteală bunicii sau lui Solange Dunas. Regulamentul de la *Briarcrest* era foarte strict, dar acest lucru nu o deranja, pentru că îi plăcea foarte mult să încalce regulile. Singurul lucru care o supăra era faptul că Alexandra era şi ea acolo cu ea. Cînd auzise prima oară de *Briarcrest* îşi rugase bunica:

– Aş putea să merg singură? Te rog, bunico!

Dar Kate îi spusese:

– Nu, draga mea. Cred că e mai bine să fie şi Alexandra cu tine.

Eve îşi ascunsese resentimentul zicînd:

– Cum spui dumneata, bunico.

Întotdeauna era foarte politicoasă şi plină de afecţiune faţă de bunica ei. Ştia unde se afla puterea.

Tatăl lor era un nebun, închis într-un sanatoriu. Mama lor murise. Bunica lor era, deci, cea care avea controlul banilor. Eve ştia că erau foarte bogate. Habar nu avea cîţi bani erau, dar erau mulţi, destui ca să-şi poată cumpăra toate lucrurile frumoase pe care le voia. Evei îi plăceau mult lucrurile frumoase. Nu era decît o singură problemă: Alexandra.

Una din activităţile lor preferate era ora de călărie de dimineaţă. Majoritatea fetelor îşi aveau propriii lor cai şi Kate le dăduse cîte unul în dar la cea de-a douăsprezecea aniversare. Jerome Davis, instructorul, îşi urmări elevele sărind mai întîi peste gardul de treizeci de centimetri, apoi peste cel de şaizeci şi, în cele din urmă, peste cel de un metru douăzeci. Davis era unul din cei mai buni profesori de echitaţie din ţinut. Cîţiva dintre foştii săi elevi cîştigaseră medalii de aur şi se pricepea foarte bine la a găsi călăreţul înnăscut. Fata cea nouă, Eve Blackwell, era una. Nu trebuia să se gîndească la ce făcea, cum să ţină hăţurile sau cum să stea în şa. Era una cu calul şi, cînd sărea peste obstacole, părul blond al Evei flutura în vînt, o imagine într-adevăr frumoasă. „Nimic nu o poate opri", îşi spuse în sinea lui domnul Davis.

Tommy, tînărul de la grajduri, o prefera pe Alexandra. Domnul Davis o privi pe Alexandra înşeuîndu-şi calul şi pregătindu-se. Fetele purtau la mîneci panglici diferit colorate, ca să poată fi

deosebite una de cealaltă. Eve o ajuta pe Alexandra să înşeueze calul, în timp ce Tommy se ocupa de o altă elevă. Davis era chemat la telefon şi tot ce s-a întîmplat după aceea a fost neclar.

Din ce a putut să afle mai tîrziu Jerome Davis, a rezultat că Alexandra a încălecat, a înconjurat ringul şi a pornit spre primul gard. În mod inexplicabil, calul începu să se cabreze şi să dea din copite, pînă cînd o azvîrli pe Alexandra într-un zid. Şi-a pierdut imediat cunoştinţa, iar copitele calului au trecut doar la cîţiva centimetri de faţa ei. Tommy o duse la infirmerie, unde medicul şcolii dădu diagnosticul de uşoară comoţie:

– Nimic rupt, nimic grav, zise el. Mîine dimineaţă va fi iar foarte bine, gata să se urce din nou pe cal.

– Dar ar fi putut să moară! strigă Eve.

Refuză să plece de lîngă Alexandra, iar doamna Chandler se gîndi că nu mai văzuse niciodată atîta devotament la o soră. Era, într-adevăr foarte emoţionant.

Cînd domnul Davis reuşi să prindă calul Alexandrei şi să îi dea jos şaua, descoperi pătura acesteia pătată de sînge. O scoase şi văzu că o bucăţică de metal dintr-o cutie de bere încă mai era înfiptă în spinarea calului, în locul unde fusese apăsată de şa. Imediat după ce îi spuse doamnei Chandler, începură cercetările. Au fost chestionate toate fetele care se aflaseră în apropierea ei.

– Sînt sigură că, oricine a pus bucăţica aceea de metal a crezut că face o glumă nevinovată, dar aceasta ar fi putut avea urmări dintre cele mai grave, zise doamna Chandler. Vreau numele celei care a

făcut-o.

Văzînd că nici una nu recunoştea, doamna Chandler le-a chemat în biroul ei pe rînd. Fiecare a negat că ar fi ştiut ceva în legătură cu cele întîmplate. Cînd veni rîndul Evei, aceasta părea să nu se simtă prea bine.

– Ai idee cine i-ar fi putut face aşa ceva surorii tale?

Eve privi în jos la covor.

– Poate ar fi mai bine să nu spun, murmură ea.

– Deci, ai văzut ceva?

– Vă rog, doamnă Chandler...

– Eve, Alexandra ar fi putut fi foarte grav rănită. Cea care a făcut acest lucru trebuie pedepsită, ca să nu se mai întîmple şi altă dată.

– Nu a fost una din fete.

– Ce vrei să spui?

– Tommy a fost.

– Băiatul de la grajduri?

– Da, doamnă. L-am văzut. Am crezut că strîngea legăturile. Sînt sigură că n-a vrut să facă nici un rău. Alexandra îl tot pune să facă o mulţime de lucruri şi bănuiesc că a vrut să-i dea o lecţie. Ah, doamnă Chandler, mai bine nu mă făceaţi să spun. Nu vreau să păţească ceva.

Biata copilă era pe punctul de a face o criză de isterie.

Doamna Chandler veni lîngă ea şi o cuprinse pe după umeri.

– Totul e-n regulă, Eve, ai făcut bine că mi-ai spus. Acum uită totul. O să am eu grijă.

A doua zi, cînd fetele se duseră la grajduri, nu mai

era Tommy, ci un alt băiat.

Cîteva luni mai tîrziu, avu loc un alt incident neplăcut la şcoală. Cîteva fete au fost prinse fumînd marijuana, una din ele acuzînd-o pe Eve de a le fi procurat-o şi vîndut-o. Dar ea a negat furioasă. După investigaţii amănunţite, doamna Chandler a găsit marijuana ascunsă în dulapul Alexandrei.

– Nu-mi vine să cred că a făcut aşa ceva, zise Eve. I-a pus-o cineva acolo. Sînt sigură.

O relatare a acestui incident i-a fost trimisă lui Kate, care a admirat loialitatea lui Eve de a-şi apăra sora. Era o adevărată McGregor.

Cînd au împlinit cincisprezece ani, Kate le-a dus la proprietatea din Carolina de Sud, unde a dat o mare petrecere. Nu era prea devreme pentru a o prezenta pe Eve băieţilor potriviţi, astfel că toţi tinerii de condiţie bună din împrejurimi au fost invitaţi.

Băieţii se aflau încă la vîrsta cînd fetele nu îi interesau în mod serios, dar Kate a avut grijă să se facă cunoştinţe şi să se lege prietenii. Printre acei băieţi putea fi şi viitorul soţ al Evei, viitorul *Companiei Kruger-Brent*.

Alexandrei nu îi plăceau petrecerile, dar se prefăcea totdeauna că se simte bine, ca să nu îşi

dezamăgească bunica. În schimb, Eve le adora. Îi plăcea să se îmbrace frumos, să fie admirată. Alexandra prefera să citească şi să picteze. Îşi petrecea ore întregi privind tablourile tatălui ei de la Dark Harbor, dorindu-şi să-l fi cunoscut înainte de boală. El venea acasă în timpul vacanţelor, însoţit de un asistent, dar Alexandrei îi era imposibil să ajungă la el. Era un străin plăcut şi amabil, care voia să le facă celorlalţi plăcere, dar care nu avea niciodată nimic de spus. Bunicul lor, Frederick Hoffman trăia în Germania, dar era bolnav. Fetele îl vedeau foarte rar.

În al doilea an de şcoală, Eve rămase însărcinată. Timp de cîteva săptămîni fusese palidă şi nu se simţise bine, pierzînd o parte din orele de dimineaţă. Cînd începu să aibă perioade frecvente de greaţă, a fost trimisă la infirmerie şi controlată. Doamna Chandler a fost chemată de urgenţă.

– Eve este însărcinată, îi spuse medicul.

– Dar este imposibil! Cum s-a putut întîmpla?

Medicul îi răspunse atunci:

– Aşa cum se întîmplă de obicei, bănuiesc.

– Bine, dar e doar un copil.

– Eh, copilul acesta va fi mamă.

Eve refuză să vorbească.

– Nu vreau să fac necazuri nimănui, spunea ea tot timpul.

Era exact răspunsul la care doamna Chandler se aştepta din partea Evei.

– Eve, draga mea, trebuie să-mi spui cum s-a întîmplat.

În cele din urmă, fata a cedat.

– Am fost violată, zise ea izbucnind în lacrimi.

Doamna Chandler rămase şocată. Strîngînd-o pe Eve, care tremura, o întrebă:

– Cine a fost?

– Domnul Parkinson.

Profesorul de engleză.

Dacă ar fi fost oricine altcineva, nu Eve, doamna Chandler nu ar fi crezut. Joseph Parkinson era un om liniştit, căsătorit, cu trei copii. Preda la *Briarcrest* de opt ani şi era ultimul pe care l-ar fi bănuit doamna Chandler. Îl chemă la ea în birou şi îşi dădu seama imediat că Eve nu minţise. Omul stătea în faţa ei, stăpînit de nervozitate.

– Domnule Parkinson, presupun că ştii de ce am trimis după dumneata, nu?

– Da... cred că da.

– În privinţa Evei.

– Da... am bănuit.

– Ea spune că ai violat-o.

Parkinson o privi nevenindu-i să creadă.

– Că am violat-o? Dumnezeule! Dacă a fost cineva violat, atunci acela am fost eu.

Tulburat, nu mai vorbea nici corect.

Doamna Chandler spuse atunci dispreţuitor:

– Îţi dai seama ce spui? Copila este...

– *Nu* e un copil, spuse el cu un glas plin de venin. E un diavol, adăugă el şi îşi şterse sudoarea de pe frunte. Tot semestrul a stat în primul rînd, cu rochia ridicată mult. După ore venea la mine şi îmi punea tot

felul de întrebări lipsite de sens frecîndu-se de mine. N-am luat-o niciodată în serios. Apoi, într-o după-amiază, cu vreo şase săptămîni în urmă, a venit acasă la mine cînd soţia şi copiii erau plecaţi şi...

Glasul i se frînse.

– Doamne! N-am rezistat, zise el apoi izbucnind în lacrimi.

O aduseră pe Eve în birou. Era complet refăcută. Îl privi pe domnul Parkinson în ochi, făcîndu-l să-şi întoarcă privirea. În birou mai erau doamna Chandler, asistentul principal şi şeful poliţiei din micul oraş unde se afla şcoala. Acesta zise blînd:

– Eve, vrei să-mi spui şi mie cum s-a întîmplat?

– Da, domnule, spuse ea foarte calmă. Domnul Parkinson mi-a spus că voia să discute cu mine unele probleme legate de lucrarea mea. Şi mi-a mai spus să mă duc acasă la dînsul duminică după-amiază. Era singur. Mi-a spus că voia să-mi arate ceva în dormitor, aşa că l-am urmat sus. M-a aruncat pe pat şi...

– E o minciună! strigă Parkinson. N-a fost aşa. N-a fost deloc aşa...

O chemară pe Kate şi îi explicară situaţia, după care se hotărî că era în interesul tuturor ca incidentul să fie trecut sub tăcere.

Domnul Parkinson fu concediat, dîndu-i-se patruzeci şi opt de ore pentru a părăsi statul, iar Evei i se aranjă un avort.

Kate cumpără apoi ipoteca şcolii de la o bancă locală şi o declară prescrisă.

Auzind, Eve zise oftînd:

– Îmi pare atît de rău, bunico, chiar îmi plăcea acolo.

După cîteva săptămîni, cînd Eve se refăcu după operaţie, Kate le înscrise pe amîndouă la *L'Institut Fernwood*, o şcoală elveţiană de lîngă Lausanne.

25

În Eve ardea un foc atît de puternic că nu mai putea fi potolit. Nu era vorba numai de sex. Aceasta era doar o parte. Era o poftă nebună de viaţă, o nevoie de a face totul, de a fi totul. Viaţa era un amant, iar Eve era disperată să o posede cu tot ce avea în ea. Era geloasă pe toată lumea. Mergea la balet şi o ura pe balerină, pentru că nu era ea acolo pe scenă cîştigînd aplauzele publicului. Vroia să fie om de ştiinţă, cîntăreaţă, medic chirurg, pilot, actriţă. Vroia să facă totul şi mai bine decît toţi ceilalţi. Vroia totul şi nu putea aştepta.

De partea cealaltă a văii unde se afla *L'Institut*

Fernwood, era o şcoală militară de băieţi. Pînă cînd Eve împlinise şaptesprezece ani, aproape toţi elevii şi jumătate din profesori au avut relaţii cu ea. Flirta cu neruşinare şi avea relaţii cu oricine, de data asta cu precauţie, însă, pentru că nu mai vroia să rămînă însărcinată.Îi plăcea foarte mult sexul, dar nu actul în sine, ci puterea pe care acesta i-o dădea. Ea era cea care deţinea controlul. Se bucura de privirile rugătoare ale băieţilor şi bărbaţilor care voiau să facă dragoste cu ea. Îi plăcea să-i necăjească urmărindu-i cum deveneau din ce în ce mai înfometaţi. Îi plăceau şi promisiunile mincinoase pe care ei i le făceau pentru a o poseda, dar, mai mult decît orice, îi plăcea puterea pe care o avea asupra trupurilor lor. Îi putea aduce la erecţie doar cu un sărut şi să-i potolească numai cu un cuvînt. Nu avea ea nevoie de ei, ci ei de ea. Îi dirija în totalitate şi acesta era un sentiment nemaipomenit. În cîteva minute cîntărea punctele forte şi slăbiciunile unui bărbat. Hotărî în sinea ei că aceştia erau cu toţii nişte proşti.

Era frumoasă, inteligentă şi moştenitoarea uneia dintre cele mai mari averi din lume şi primise mai mult de o duzină de cereri în căsătorie. Dar nu o interesau. Singurii băieţi care o atrăgeau erau cei care îi plăceau Alexandrei.

Într-o sîmbătă seara, la dans, Alexandra cunoscu un elev francez pe nume René Mallot. Nu era drăguţ, dar era inteligent şi sensibil, ceea ce Alexandra considera minunat. Se înţeleseseră să se întîlnească în oraş sîmbăta următoare.

– La şapte, zise René.

– O să te aştept.

În aceeaşi seară, în camera lor, Alexandra îi povesti Evei despre noul ei prieten.

– Nu seamănă deloc cu ceilalţi băieţi. E timid şi dulce. Sîmbătă mergem la teatru.

– Îţi place foarte mult, nu-i aşa, surioară? o necăji Eve şi Alexandra roşi.

– Abia l-am cunoscut, dar pare... Eh, ştii şi tu.

Eve stătea întinsă în pat, cu mîinile sub cap.

– Nu, nu ştiu. Spune-mi. A încercat să se culce cu tine?

– Eve! Nu e genul ăsta, doar ţi-am spus... este, este foarte timid.

– I-auzi, surioara mea e îndrăgostită!

– Ba nu sînt! Mai bine nu-ţi spuneam.

– Îmi pare bine că mi-ai spus, zise Eve sincer.

Cînd Alexandra ajunse în faţa teatrului sîmbăta următoare, nu îl găsi pe René nicăieri.

Aşteptă în colţul străzii mai mult de o oră, ignorînd privirile trecătorilor, simţindu-se ca o proastă. În cele din urmă, cină singură într-o micuţă cafenea, după care se întoarse abătută la şcoală. Eve nu era în cameră. Alexandra citi pînă se dădu stingerea. Era aproape două dimineaţa cînd o auzi pe Eve intrînd.

– Am fost îngrijorată din cauza ta, îi zise Alexandra în şoaptă.

– M-am întîlnit cu nişte prieteni. Cum te-ai distrat, divin?

– A fost îngrozitor. N-a binevoit să vină.

– Ce ruşine, zise Eve cuprinsă de milă. Dar trebuie să înveţi să nu te încrezi în bărbaţi.

– Doar nu crezi că i s-o fi întîmplat ceva?

– Nu, Alex. Cred că o fi găsit pe altcineva care i-a

plăcut mai mult.

„Bineînţeles că asta a fost", îşi spuse Alexandra. Nu era prea surprinsă. Nu avea idee cît era de frumoasă sau cît de minunată. Toată viaţa trăise în umbra surorii sale, pe care o adora, părîndu-i-se normal ca toţi să se simtă atraşi de Eve. Se simţea inferioară ei, dar nu îi trecea prin cap că sora ei hrănise acel sentiment încă de cînd erau mici.

Au mai fost şi alte întîlniri stricate. Cei pe care îi plăcea Alexandra păreau să-i răspundă, dar nu îi mai revedea niciodată. În timpul unui week-end se întîlni întîmplător cu René pe străzile oraşului Lausanne. El veni repede spre ea întrebînd-o:

– Ce s-a întîmplat? Mi-ai promis că mă suni.

– Că te sun? Ce spui?

El se dădu puţin înapoi, dîndu-şi seama dintr-odată.

– Eve...?

– Nu, Alexandra.

Roşi.

– Scuză-mă... trebuie să plec, zise el şi dispăru iute, lăsînd-o pradă derutei.

În seara aceea, Alexandra îi povesti Evei incidentul, iar ea îi zise ridicînd din umeri:

– E clar că e nebun. Lasă că ţi-e mai bine fără el, Alex.

În ciuda siguranţei ei în privinţa bărbaţilor, exista, totuşi, o slăbiciune a lor de care Eve nu ştia şi care aproape că o distruse. De cînd lumea bărbaţii s-au lăudat cu cuceririle lor, iar elevii şcolii militare nu făceau excepţie. Discutau despre Eve Blackwell cu admiraţie şi respect.

– Cînd a terminat cu mine, nu mă mai puteam mişca...

– N-am crezut că o să am vreodată o astfel de femeie...

– Are o... care, pur şi simplu, îţi vorbeşte...

– Dumnezeule, e ca o tigroaică în pat!

Din moment ce cel puţin două duzini din băieţi şi jumătate de duzină de profesori lăudau talentul Evei, acesta deveni în curînd cel mai prost ţinut secret al şcolii. Unul din instructorii şcolii militare îi spuse despre zvonuri unei profesoare de la *L'Institut Fernwood*, care, la rîndul ei, îi spuse directoarei, doamna Collins. Începu o investigaţie discretă, care se finaliză cu o întrevedere între directoare şi Eve.

– Cred că, cel mai bine pentru reputaţia şcolii ar fi să pleci imediat.

Eve se uită la doamna Collins, de parcă aceasta ar fi fost complet nebună.

– Ce naiba spuneţi?

– Spun că ai servit jumătate din academia militară. Cealaltă jumătate trebuie să aştepte aliniată, nerăbdătoare.

– N-am auzit asemenea minciuni în viaţa mea, exclamă Eve, glasul tremurîndu-i de indignare. Să nu credeţi cumva că n-o să-i spun bunicii şi cînd o să audă...

– O să te scutesc de deranj, o întrerupse directoarea. Aş prefera să nu pun şcoala într-o situaţie jenantă, dar dacă nu pleci în linişte, am o listă cu nume pe care intenţionez să o trimit bunicii tale.

– Aş vrea să văd şi eu lista aceea!

Doamna Collins i-o întinse fără un cuvînt. Era destul de lungă. Eve o studie şi observă că lipseau cel puţin şapte nume. Căzu apoi pe gînduri.

În cele din urmă, îşi ridică privirea şi zise în mod imperios:

– Este evident un complot împotriva familiei mele. Cineva încearcă să-i facă rău bunicii mele prin mine. Decît să se întîmple ceva, mai bine plec.

– O hotărîre foarte înţeleaptă, zise sec doamna Collins. O maşină te va duce mîine dimineaţa la aeroport. O să-i trimit o telegramă bunicii că te duci acasă. Poţi să pleci.

Eve se îndreptă spre uşă şi deodată se gîndi la ceva şi întrebă:

– Şi sora mea?

– Alexandra poate rămîne aici.

Cînd Alexandra se întoarse în dormitor după ore, o găsi pe Eve împachetînd.

– Ce faci?

– Plec acasă.

– Acasă? La mijlocul trimestrului?

Eve se întoarse spre sora ei.

– Alex, tu chiar nu vezi ce pierdere de timp e la şcoala asta? Nu învăţăm absolut nimic aici. Pur şi simplu ne irosim timpul aici. Alexandra asculta surprinsă.

– Habar n-aveam că gîndeşti aşa, Eve.

– Am gîndit aşa tot timpul anului şi am stat numai pentru tine. Se părea că-ţi plăcea foarte mult.

– E adevărat, dar...

– Îmi pare rău, Alex, eu nu mai suport. Vreau să mă-ntorc la New York. Vreau să mergem acasă la noi.

– I-ai spus doamnei Collins?

– Chiar acum cîteva minute.

– Şi ce-a zis?

– Ce-ai fi vrut să zică? A fost foarte tristă... se temea că acest lucru ar pune şcoala într-o lumină proastă. M-a implorat să rămîn.

Alexandra se aşează pe marginea patului.

– Nici nu ştiu ce să spun.

– Dar nici nu trebuie să spui ceva. Nu are nici o legătură cu tine.

– Ba cum să nu aibă. Dacă tu eşti nefericită aici... începu ea, dar se opri brusc. Cred că ai dreptate. E o mare pierdere de timp. Cui îi foloseşte să conjuge verbe în latină?

– Exact. Sau cui îi pasă de Hannibal, ori de frate-său, Hasdrubal?

Şi, imediat, Alexandra îşi dădu jos valiza de pe dulap punînd-o pe pat.

Eve zîmbi şi spuse:

– N-aveam de gînd să-ţi cer să pleci de aici, Alex, dar sînt foarte bucuroasă că mergem acasă împreună.

Alexandra îi spuse apăsîndu-i mîna uşor:

– Şi eu.

Eve zise apoi întîmplător:

– Ştii ceva? În timp ce eu împachetez, sun-o tu pe bunica şi spune-i că sosim mîine. Spune-i că nu mai putem suferi locul ăsta. Faci asta?

– Da, spuse Alexandra, dar ezită puţin. Nu cred că o să-i placă.

– Nu-ţi face griji din cauza bătrînei, zise Eve încrezătoare. Rezolv eu totul.

Alexandra nu avea nici un motiv de îndoială. Eve era în stare s-o convingă pe bunica să facă aproape tot ce voia ea. Dar, în fond, cine putea să-i refuze Evei ceva? îşi spuse în sinea ei şi se duse la telefon.

Kate Blackwell avea prieteni, duşmani şi asociaţi în diverse locuri înalte şi, în ultimele cîteva luni, auzise tot felul de zvonuri supărătoare. La început le-a ignorat zicîndu-şi că nu erau decît nişte gelozii, pur şi simplu. Dar ele nu încetau deloc. Eve se vedea prea mult cu băieţii de la şcoala militară din Elveţia. Eve suportase un avort. Eve era considerată un pericol social.

Astfel avu un sentiment de uşurare auzind că veneau acasă. Avea de gînd să afle ce anume era la baza tuturor acelor zvonuri.

În ziua cînd au sosit, Kate le aştepta acasă. O luă pe Eve în sufragerie şi zise simplu:

– Am auzit o mulţime de poveşti deloc frumoase. Aş vrea să ştiu de ce aţi fost date afară din şcoală, adăugă ea sfredelind-o cu privirea.

– Dar n-am fost date afară, zise Eve. Pur şi simplu, Alex şi cu mine ne-am hotărît să plecăm.

– Din cauza unor incidente cu băieţii?

Eve îi răspunsese:

– Te rog, bunico, aş prefera să nu vorbim despre asta.

– Mă tem că va trebui s-o facem. Ce ai făcut?

– Eu n-am făcut nimic. Alex a... zise ea, dar se opri brusc.

– Alex ce anume? o întrebă Kate necruţătoare.

– Te rog, n-o condamna, spuse Eve iute. Sînt sigură că n-a rezistat. Îi plăcea să joace un joc copilăresc, pretinzînd că sînt eu. Habar nu aveam de nimic pînă cînd le-am auzit pe fete şuşotind. Se pare că s-a întîlnit cu mulţi...băieţi... spuse Eve, oprindu-se încurcată.

– Pretindea că e vorba de tine? o întrebă Kate uimită. Şi tu de ce n-ai făcut nimic s-o opreşti?

– Am încercat, zise Eve cu tristeţe. M-a ameninţat că se omoară. Ah, bunico, cred că e puţin... adăugă ea, făcînd eforturi să găsească un cuvînt potrivit, instabilă. Dacă măcar încerci să discuţi acest subiect cu ea, mă tem de ce ar putea face.

În ochii ei plini de lacrimi se citea suferinţa.

Kate îşi simţi inima extrem de grea văzînd-o pe Eve atît de nefericită.

– Te rog, Eve, te rog să nu plîngi. Nu-i voi spune nimic Alexandrei. Totul va rămîne numai între noi două.

Mai tîrziu, la ceai, Kate o studie pe Alexandra. „E frumoasă pe dinafară şi stricată pe dinăuntru", îşi zise ea. Era destul de rău că era implicată într-o mulţime de lucruri murdare, dar să mai încerce şi să dea vina pe sora ei! Kate era îngrozită.

În timpul celor doi ani care au urmat, terminînd şcoala la *Miss Porter*, Eve a fost foarte discretă. O speriase discuţia cu bunica ei. Nimic nu trebuia să pună în pericol relaţiile ei cu aceasta. Bătrîna nu putea să mai trăiască prea mult – doar avea şaptezeci şi nouă de ani şi avea de gînd să fie sigură că era singura moştenitoare.

Cînd împliniră douăzeci şi unu de ani, Kate le duse la Paris şi le cumpără o nouă garderobă de la *Coco Chanel.*

În timpul unui dineu la *Le Bedouin,* Eve şi Alexandra îi cunoscură pe contele Alfred Maurier şi pe soţia acestuia, contesa Vivien. Contele era un bărbat distins, de cincizeci de ani, grizonat, cu un trup de adevărat atlet. Soţia sa, o femeie plăcută, avea o faimă de gazdă internaţională.

Eve nu le-ar fi dat nici o atenţie dacă nu ar fi prins din zbor o remarcă făcută de cineva contesei:

– Vă invidiez pe tine şi pe Alfred pentru că sînteţi

cel mai fericit cuplu căsătorit pe care îl ştiu. De cîţi ani sînteţi căsătoriţi? Sînt douăzeci şi cinci?

– Douăzeci şi şase luna viitoare, răspunse Alfred în locul soţiei. Şi cred că sînt singurul francez din istorie care nu şi-a înşelat soţia.

Toată lumea a rîs în afară de Eve. Tot timpul cinei, apoi, i-a studiat pe conte şi pe soţia lui. Nu îşi putea închipui ce văzuse el la femeia aceea moale, între două vîrste, şi cu gîtul numai creţuri. Contele Maurier nici nu ştia, probabil, ce însemna să faci dragoste cu adevărat. Lauda aceea era stupidă. Contele Alfred Maurier era o adevărată provocare.

A doua zi Eve îi telefonă lui Maurier la birou.

– Sînt Eve Blackwell. Probabil nu mă mai ţineţi minte, dar...

– Dar cum să nu te ţin minte, copila mea? Eşti una din frumoasele nepoate ale prietenei mele Kate.

– Sînt încîntată că vă mai amintiţi, domnule conte. Mă scuzaţi că vă deranjez, dar mi s-a spus că sînteţi un expert în vinuri. Aş vrea să aranjez o petrecere surpriză pentru bunica, zise ea rîzînd cu tristeţe. Eu ştiu ce vreau să servesc, dar nu mă pricep absolut deloc la vinuri. Aţi putea dumneavoastră să-mi daţi un sfat?

– Cu mare plăcere, zise el, flatat. Depinde de ce anume vrei să serveşti. Dacă începi cu peşte, ar fi bun un *Chablis*...

– Ah, mă tem că n-o să ţin minte nimic. Nu ne-am

putea întîlni cumva să vorbim? Dacă sînteţi liber azi la prînz...?

– Pentru o veche prietenă, pot aranja.

– Excelent, zise atunci Eve punînd încet receptorul în furcă.

Avea să fie un dejun de care contele îşi va aminti tot restul vieţii.

Se întîlniră la *Lasserre*. Discuţia despre vinuri a fost foarte scurtă. Eve îi ascultă cu nerăbdare discursul plictisitor, după care îl întrerupse:

– Sînt îndrăgostită de tine, Alfred.

Acesta se opri înmărmurit în mijlocul unei fraze.

– Poftim?

– Am spus că sînt îndrăgostită de tine.

El sorbi din paharul cu vin.

– Un an bun, zise apoi, bătînd-o uşor pe mînă şi zîmbi. Toţi prietenii adevăraţi trebuie să se iubească.

– Eu nu mă refer la acel fel de dragoste, Alfred.

Uitîndu-se în ochii ei, contele îşi dădu seama imediat la ce fel de dragoste se referea, ceea ce-l făcu teribil de nervos. Fata aceea avea douăzeci şi unu de ani, iar el era un bărbat trecut de cincizeci şi, în plus, cu o căsnicie fericită. Pur si simplu nu putea înţelege ce era în mintea tinerilor din acele vremuri. Se simţea prost stînd aşa în faţa ei şi ascultînd ce îi spunea, dar ceea ce îl făcea să se simtă şi mai prost era faptul că ea era poate tînăra cea mai frumoasă şi mai de dorit pe care o văzuse vreodată.

Purta o fustă plisată bej şi o bluză subţire verde care îi scotea în evidenţă sînii plini. Cum nu avea sutien, îi putea vedea sfîrcurile. Îi privi chipul tînăr şi inocent şi nu îşi mai găsea cuvintele.

– Nici... nici măcar nu mă cunoşti.

– Te visez încă de cînd eram mică. Mi-am imaginat un bărbat în armură sclipitoare, înalt şi bine făcut şi...

– Mă tem că armura mea e cam ruginită. Eu...

– Te rog să nu rîzi de mine. Cînd te-am văzut aseară, nu mi-am mai putut lua ochii de la tine. N-am mai fost în stare să mă mai gîndesc la altceva. Nici n-am dormit. N-am putut să mi te scot din minte nici o clipă. Ceea ce era aproape adevărat.

– Nu... nu ştiu ce să-ţi spun, Eve. Sînt un bărbat cu o căsnicie reuşită, eu...

– Ah, nici nu-ţi dai seama cît de mult îţi invidiez soţia! E cea mai norocoasă femeie din lume. Mă întreb dacă realizează acest lucru, Alfred.

– Bineînţeles că realizează, doar i-o spun tot timpul, zise el zîmbind nervos şi întrebîndu-se cum să schimbe subiectul.

– Te apreciază chiar la justa ta valoare? Ştie cît eşti de sensibil? Se îngrijeşte de fericirea ta? Eu aş face-o.

Contele începea să se simtă din ce în ce mai jenat.

– Eşti o tînără foarte frumoasă, îi zise el. Şi, într-o bună zi, îţi vei găsi cavalerul în armură strălucitoare, neruginită, şi atunci...

– L-am găsit şi vreau să mă culc cu el.

El se uită repede în jur, de teamă să nu fi auzit cineva.

– Eve! Te rog!

Ea se aplecă atunci puţin înainte.

– Doar atît îţi cer. Amintirea va dura toată viaţa mea.

Contele îi răspunse cu fermitate:

– E imposibil. Mă pui într-o situaţie cît se poate de jenantă. Tinerele nu trebuie să facă propuneri de acest gen unor străini.

Încet, ochii Evei se umplură de lacrimi.

– *Asta* crezi despre mine? Că.. Un singur bărbat am cunoscut în viaţa mea. Eram logodiţi, zise ea, fără să se obosească să-şi şteargă lacrimile. Era bun, iubitor şi tandru. A murit într-un accident în timp ce urca pe munte. Am văzut cu ochii mei. Îngrozitor.

Contele îşi puse mîna pe mîna ei.

– Îmi pare foarte rău.

– Îmi aminteşti atît de mult de el. Cînd te-am văzut, am avut impresia că Bill s-a întors la mine. Dă-mi numai o oră, şi n-o să te mai deranjez. Nu va trebui nici să mă mai vezi vreodată. Te rog, Alfred!

O privi îndelung, cîntărind răspunsul.

În fond, era şi el tot un francez.

Îşi petrecură după-amiaza într-un mic hotel de pe Rue Sainte Anne. În timpul întregii sale experienţe dinaintea căsătoriei, contele nu se mai culcase cu cineva ca Eve. Era un adevărat uragan, o fetişcană, un diavol. Ştia prea mult. La sfîrşitul după-amiezei, era complet epuizat.

Îmbrăcîndu-se, Eve îl întrebă:

– Cînd o să te mai pot vedea, iubitule?

– O să te caut eu, îi zise Maurier.

Nu mai avea deloc de gînd să o vadă pe femeia aceea. Avea ceva înfricoşător în ea, ceva aproape rău. Era ceea ce se numeşte „piază rea" şi nu voia cu nici un chip să se încurce şi mai mult cu ea.

Totul s-ar fi putut încheia astfel, dacă nu ar fi fost văzuţi ieşind împreună, de către Alicia Vanderlake, care făcuse parte dintr-o comisie de caritate împreună cu Kate Blackwell, cu un an în urmă. Doamna Vanderlake se afla în ascensiune pe scara socială şi aceasta era o scară venită din cer. Văzuse în ziare fotografii ale contelui Maurier cu soţia şi mai văzuse şi fotografii ale gemenelor Blackwell. Nu ştia care din ele era, dar nu asta conta.

Doamna Vanderlake ştia ce trebuie să facă. Găsi în agenda de telefon numărul lui Kate.

Îi răspunse majordomul:

– *Bonjour.*

– Aş dori să vorbesc cu doamna Blackwell, dacă se poate.

– Îi pot spune cine întreabă?

– Doamna Vanderlake. E o problemă personală.

După circa un minut, veni Kate la aparat.

– Cine sînteţi?

– Alicia Vanderlake, doamnă Blackwell. Sînt sigură că mă mai ţineţi minte. În comisia de anul trecut...

– Dacă este pentru o donaţie, sunaţi la...

– Nu, nu, zise doamna Vanderlake repede. E ceva personal. În legătură cu nepoata dumneavoastră.

Dacă o invita la ceai, puteau discuta ca între femei

şi ar fi fost începutul unei calde prietenii.

– Ce-i cu ea? o întrebă Kate.

Dar deşi doamna Vanderlake nu voia să discute problema la telefon, tonul neprietenos al lui Kate nu îi dădu de ales.

– Am considerat de datoria mea să vă spun că acum cîteva minute am văzut-o ieşind dintr-un hotel împreună cu contele Alfred Maurier. Era clar vorba de o întîlnire.

Vocea lui Kate era ca de gheaţă:

– Îmi vine foarte greu să cred acest lucru. Despre care din nepoatele mele e vorba?

Atunci doamna Vanderlake rîse puţin nesigur.

– Păi... nu ştiu. Eu nu le pot deosebi. Dar nu poate fi nici una, nu? Este...

– Vă mulţumesc pentru informaţie, spuse Kate, după care închise.

Rămase pe loc gîndindu-se la ce i se spusese. Numai cu o seară înainte cinaseră împreună. Kate îl cunoştea pe Alfred Maurier de cincisprezece ani şi ceea ce tocmai auzise nu îi stătea deloc în caracter. Totuşi bărbaţii erau sensibili. Dacă Alexandra îşi pusese în cap să se culce cu Alfred...

Kate ridică receptorul şi spuse centralistei:

– Aş vrea să fac o comandă în Elveţia. *L'Institut Fernwood* din Lausanne.

Cînd se întoarse acasă după-amiază tîrziu, Eve era plină de satisfacţie, nu atît datorită faptului că îi

plăcuse compania contelui, cît datorită victoriei repurtate asupra lui. „Dacă pe el îl pot avea atît de uşor, pot avea pe oricine", îşi spuse ea. „Pot stăpîni lumea". Intrînd în bibliotecă, o găsi pe Kate.

– Bună, bunico, ai avut o zi bună?

Kate îşi studia frumoasa nepoată.

– Nu prea bună, mă tem. Dar tu?

– Ah, am făcut nişte cumpărături. N-am prea găsit exact ceea ce voiam. Tu mi-ai luat orice. Tu totdeauna...

– Închide uşa, Eve.

Ceva din glasul lui Kate îi trimise un semnal de alarmă. Eve închise uşa din lemn de stejar.

– Stai jos.

– S-a întîmplat ceva, bunico?

– Asta îmi vei spune tu. Tocmai mă gîndeam să-l invit aici pe Alfred Maurier, dar am hotărît să scutesc pe toată lumea de o asemenea umilinţă.

Eve îşi puse în funcţie rotiţele creierului. Era imposibil! Nu se putea să se fi aflat de ea şi de Alfred. Se despărţiseră cu o oră în urmă.

– Nu...nu înţeleg despre ce vorbeşti.

– Atunci dă-mi voie să-ţi spun deschis. În după-amiaza aceasta te-ai culcat cu contele Maurier.

Lacrimile inundară imediat ochii Evei.

– Speram... speram să nu afli niciodată ce mi-a făcut, pentru că ţi-e prieten, zise ea făcînd eforturi pentru a nu-i tremura vocea. A fost îngrozitor. A dat telefon şi m-a invitat la dejun, unde m-a îmbătat şi...

– Taci! zise Kate şi acest cuvînt fu ca o lovitură de bici.

Privirea îi era plină de scîrbă.

– Eşti vrednică numai de dispreţ.

Îşi petrecuse cea mai dureroasă oră din viaţa ei, realizînd întregul adevăr în privinţa nepoatei sale. Îi mai răsunau încă în urechi vorbele directoarei: „Doamnă Blackwell, fetele sînt fete şi, dacă vreuna din ele are o relaţie discretă, nu e treaba mea, dar Eve a fost atît de neglijentă, încît, pentru binele şcolii..."

Şi Eve dăduse vina pe Alexandra.

Kate începu să-şi reamintească diversele incidente. Cînd Alexandra a fost aproape arsă de vie. Căderea Alexandrei de pe stîncă şi din barca condusă de Eve, fiind gata-gata să se înece. Mai auzea încă vocea Evei repovestind amănuntele „violării" de către profesorul de engleză: „Domnul Parkinson mi-a spus că voia să discute cu mine unele probleme legate de lucrarea mea. Şi mi-a mai spus să mă duc acasă la el, duminică după-amiază. Cînd am ajuns am văzut că era singur. Mi-a spus că voia să-mi arate ceva în dormitor, aşa că l-am urmat sus. M-a aruncat pe pat şi..."

Kate îşi mai aminti şi de incidentul de la *Briarcrest* „cînd Eve a fost acuzată că ar fi vîndut marijuana şi vina a dat-o tot pe Alexandra." Eve nu o *învinuise* pe Alexandra, ci se *apărase* pe ea. Aceasta era tehnica ei, a fi ticăloasă şi a face pe eroina. Ah, cît de deşteaptă era.

Acum Kate studie acel monstru frumos, cu chip de înger, aflat în faţa ei. „Toate planurile de viitor mi le-am făcut gîndindu-mă la tine. Tu erai cea care trebuia să preiei într-o bună zi conducerea companiei. Pe tine te-am iubit şi răsfăţat".

Apoi zise cu glas tare:

– Aş vrea să părăseşti această casă. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Eve deveni extraordinar de palidă.

– Eşti o stricată. Cred că m-aş putea obişnui cu acest gînd. Dar mai eşti şi o mincinoasă vicleană şi psihopată. Cu asta nu m-aş putea obişnui niciodată.

Totul se întîmpla atît de repede. Eve spuse atunci disperată:

– Bunico, dacă Alexandra ţi-a spus minciuni...

– Alexandra nu ştie absolut nimic. Tocmai am avut o lungă discuţie cu doamna Collins.

– *Asta*-i tot? spuse ea forţînd o notă de uşurare în glas. Doamna Collins mă urmăreşte pentru că...

Kate se simţi cuprinsă deodată de oboseală.

– N-are rost, Eve. Nu mai are rost. Gata. Am trimis după avocat, pentru că te dezmoştenesc.

Eve avu impresia că se prăbuşea peste ea întreaga lume.

– Nu poţi. Cum... cum o să trăiesc?

– Vei primi o mică sumă de bani şi, de acum înainte, vei trăi pe picioarele tale. Poţi să faci orice îţi place, îi zise Kate, al cărei glas deveni mai dur. Dar dacă voi auzi sau voi citi vreodată vreun cuvînt de scandal în legătură cu tine, dacă vei face de rîs în vreun fel numele de Blackwell nu vei mai primi nici această alocaţie. E clar?

Privindu-şi bunica în ochi, Eve îşi dădu seama că, de data aceasta, nu mai putea fi vorba de nici o păsuire. O mulţime de scuze îi stăteau pe buze, dar nu se mai făcură auzite.

Kate se ridică şi zise apoi cu o voce nesigură:

– Bănuiesc că nu contează prea mult pentru tine, dar... acesta este cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac în viaţă.

După care părăsi încăperea cu spatele drept.

Se întreba în dormitorul ei, în întuneric, de ce, oare, totul mersese prost.

Dacă David n-ar fi murit şi Tony şi-ar fi cunoscut tatăl...

Dacă Tony n-ar fi vrut să devină artist...

Dacă Marianne ar fi trăit...

Dacă. Un cuvînt din patru litere care însemna inutilitate.

Viitorul era ca lutul, se putea modela în fiecare zi, în schimb, trecutul era de neclintit ca o stîncă. „Toţi cei pe care i-am iubit m-au trădat", îşi spuse ea. Tony, Marianne, Eve. A spus bine Sartre: „Iadul e format din ceilalţi". Se întrebă cînd avea să dispară durerea.

În timp ce Kate era stăpînită de durere, Eve era stăpînită de furie. Nu făcuse altceva decît să se simtă bine în pat o oră, două, şi bunica ei reacţionase de parcă ar fi comis cine ştie ce crimă. „Bătrînă demodată!" Nu, nu demodată: senilă. Asta era. O senilă. Eve avea să găsească un avocat bun care să atace noul testament. Nici bunicul, nici bunica ei nu erau în toate facultăţile mintale. Nimeni nu o dezmoştenea pe ea. *Kruger-Brent* era compania *ei.* De cîte ori nu îi spusese bunica ei că, într-o bună zi, avea să fie a ei. Şi Alexandra! În tot acest timp,

Alexandra o subminase, turnîndu-i cine ştie ce aiureli bunicii.

Alexandra vroia compania. Partea cea mai proastă era că, acum, avea să o şi obţină probabil. Ceea ce se întîmplase în după-amiaza aceea era destul de rău, dar gîndul că Alexandra ar fi putut obţine puterea, era insuportabil. „Nu pot lăsa să se întîmple aşa ceva", îşi spuse ea.

„O să găsesc eu o cale s-o împiedic". Îşi închise valiza şi se duse să-şi caute sora.

Alexandra citea în grădină. Simţind-o pe Eve apropiindu-se, îşi ridică privirea.

– Alex, m-am hotărît să mă întorc la New York.

Alexandra o privi surprinsă.

– Acum? Bunica a plănuit pentru săptămîna viitoare o croazieră pe coasta dalmată. Tu...

– Ce-mi pasă mie de coasta dalmată? M-am gîndit foarte mult. E timpul să am propriul meu apartament, zise ea zîmbind. Sînt doar fată mare acum, aşa că am de gînd să-mi găsesc cel mai splendid apartament, iar dacă eşti cuminte, o să te las să-ţi petreci şi tu cîte o noapte, din cînd în cînd.

„Este exact tonul care trebuie", îşi spuse Eve. „Prietenos, dar nu prea exagerat. N-o lăsa să-şi dea seama că vrei s-o distrugi".

Alexandra îşi privi sora îngrijorată.

– Bunica ştie?

– I-am spus după-amiază. Bineînţeles că nu-i surîde ideea, dar înţelege. Aş fi vrut să-mi iau şi o slujbă, dar ea a insistat să-mi dea o alocaţie.

– Vrei să vin şi eu cu tine? o întrebă Alexandra.

„Bestemata, ticăloasa cu două feţe!" Mai întîi a

făcut să fie dată afară din casă şi acum se făcea că vrea să meargă cu ea. „Ehe, nu scăpau aşa de uşor de Eve. O să le arăt eu lor". Avea să aibă propriul ei apartament, un foarte bun decorator avea să i-l aranjeze şi avea să beneficieze de cea mai totală libertate să vină sau să plece cînd avea chef. Putea invita bărbaţi cu care să-şi petreacă nopţile. Avea să fie cu adevărat liberă pentru prima oară în viaţă. Gîndul acesta era minunat.

Apoi spuse:

– Eşti foarte drăguţă, Alex, dar aş vrea să fiu singură un timp.

Alexandra îşi privi sora şi avu un cumplit sentiment de pierdere. Se despărţeau pentru prima oară.

– O să ne vedem des, nu-i aşa?

– Bineînţeles, promise Eve. Mai mult decît îţi închipui chiar.

26

Întorcîndu-se la New York, luă o cameră la un hotel din centru, aşa cum fusese instruită. O oră mai tîrziu, sună Brad Rogers.

– Bunica ta mi-a telefonat de la Paris, Eve. Se pare că s-a întîmplat ceva între voi.

– Eh, nu chiar, zise Eve zîmbind. E doar...

Tocmai voia să înceapă să se apere, cînd îşi dădu seama, deodată, de pericolul care o pîndea din această direcţie. De acum înainte trebuia să fie foarte atentă. Nu trebuise niciodată să se gîndească la bani. Existaseră dintotdeauna.

Acum, însă, nu se gîndea decît la ei. Habar nu

avea cît de mare era alocaţia şi, pentru prima oară în viaţă, Eve simţi teamă.

– Ţi-a spus că va anula testamentul? o întrebă apoi Brad.

– Da, a spus ceva în genul ăsta, răspunse ea hotărîndu-se să pară distantă.

– Cred că ar fi bine să discutăm personal aceste lucruri. E bine luni la trei?

– E foarte bine, Brad.

– La mine la birou. Bine?

– Voi fi acolo.

Cu cinci minute înainte de ora trei Eve intra în clădirea *Companiei Kruger-Brent*. O salutară cu respect de la portar la liftier şi pînă la mecanicul liftului. „Toţi mă cunosc", îşi spuse ea. „Doar sînt o Blackwell". Ascensorul o duse la etajul direcţiunii şi după cîteva clipe, se afla în biroul lui Brad Rogers.

Acesta fusese foarte surprins cînd Kate îi spusese la telefon că avea de gînd să o dezmoştenească pe Eve, pentru că ştia cît de mult ţinea la ea, îndeosebi, şi ce planuri îşi făcuse în privinţa ea. Nu îşi putea închipui ce anume se întîmplase. De fapt, nu era treaba lui. Dacă Kate voia să discute cu el despre aceste lucruri, avea să o facă. El nu trebuia decît să îi îndeplinească ordinele. Pentru o clipă simţi milă faţă de tînăra aceea frumoasă dinaintea lui. Kate avea cam aceeaşi vîrstă cînd o cunoscuse el prima oară. Şi era la fel. Şi el la fel. Acum era un prost cu părul alb,

care tot mai spera că va veni clipa cînd Kate îşi va da seama că cineva o iubea foarte mult.

– Trebuie să semnezi nişte hîrtii, îi spuse el Evei. Citeşte-le şi...

– Nu-i nevoie.

– Eve, trebuie să înţelegi, începu el să-i explice, conform testamentului bunicii tale, eşti beneficiara unei subvenţii de cinci milioane de dolari. Bunica ta este executorul. Aceşti bani ţi se pot da oricînd între douăzeci şi unu şi treizeci şi cinci de ani, dar totul depinde de ea, spuse el şi apoi, dregîndu-şi glasul, adăugă: A hotărît să ţi-i dea cînd vei împlini treizeci şi cinci de ani.

Parcă i-ar fi dat o palmă.

– De azi înainte vei primi o alocaţie săptămînală de două sute cincizeci de dolari.

Imposibil! O rochie decentă costă mult mai mult. Nu putea trăi cu 250 dolari pe săptămînă. Făcea totul pentru a o umili. Şi acest ticălos era probabil mînă-n mînă cu ea. În dosul biroului său, se distra şi îşi rîdea în barbă.

Ar fi vrut să ia presse-papier-ul de bronz şi să i-l trîntească în cap. Aproape că simţi în palmă oasele sfărîmate.

Brad continuă:

– Nu vei avea un cont curent, nici personal, nici altfel, şi nu te vei folosi de numele Blackwell la nici un magazin.Tot ce cumperi va trebui plătit cu bani gheaţă.

Coşmarul era din ce în ce mai groaznic.

– Apoi dacă vor apărea zvonuri în legătură cu numele tău, în orice ziar ori revistă locală sau străină,

alocaţia săptămînală se va retrage. Ai înţeles?

– Da, zise ea aproape în şoaptă.

– Şi ţie şi surorii tale, Alexandra, vi s-au făcut poliţe de asigurare pe viaţă în valoare de cinci milioane de dolari fiecare. Poliţa ta a fost anulată începînd de azi dimineaţă. La sfîrşitul unui an, dacă bunica va fi mulţumită de purtarea ta, alocaţia săptămînală ţi se va dubla, spuse el, după care ezită puţin. Mai este o ultimă clauză.

„Vrea să mă spînzure în public de buricele degetelor".

– Da?

Brad părea jenat.

– Bunica nu mai vrea să te vadă niciodată, Eve.

„Eh, eu mai vreau să te văd o dată, bunico. Aş vrea să te văd murind în chinuri".

Îi auzi vocea lui Brad.

– Dacă ai probleme, sună-mă. Ea nu mai vrea să vii niciodată în această clădire sau să vizitezi vreuna din proprietăţile familiei.

Încercase să discute cu Kate pe această temă.

– Dumnezeule, Kate, dar e nepoata ta, sînge din sîngele tău, şi tu o tratezi ca pe o lepră.

– Este o lepră.

Şi discuţia luase astfel sfîrşit.

Acum, Brad îi zise:

– Cred că asta e tot. Sînt întrebări?

– Nu, zise Eve şocată.

– Atunci, nu trebuie decît să semnezi...

Zece minute mai tîrziu, Eve era din nou în stradă, avînd în poşetă un cec de 250 de dolari.

A doua zi de dimineaţă, Eve apelă la serviciile unui agent de vînzări-cumpărări de imobile şi începu căutarea unui apartament. În visele ei, îşi imaginase o casă frumoasă care să dea spre Central Park, cu camerele zugrăvite în alb, cu mobilă modernă şi o terasă unde să-şi primească oaspeţii. Realitatea, însă, fu ca o lovitură. Se părea că nu era nici o locuinţă disponibilă în Park Avenue pentru cineva cu un venit de 250 dolari pe săptămînă. Ceea ce era disponibil era un micuţ apartament în Mica Italie, cu o canapea care se făcea pat, o cămăruţă pe care agentul o numi eufemistic „bibliotecă", o mică bucătărioară şi o mică baie cu mozaic pătat.

– Asta... asta e tot ce aveţi? întrebă Eve.

– Nu, îi răspunse agentul. Mai am o casă cu douăzeci de camere în Sutton Place, cu jumătate de milion de dolari, plus cheltuielile de întreţinere.

„Ticălosul!" îşi spuse ea.

Dar nu cunoscu adevărata disperare decît a doua zi, cînd se mută. Era ca într-o închisoare. Numai camera ei de toaletă de acasă era cît întregul apartament. Şi-o închipui pe Alexandra lăfăindu-se singură în casa aceea imensă de pe Fifth Avenue.

„Dumnezeule, de ce oare n-o fi ars atunci? Fusese atît de aproape!" Dacă ar fi murit, ea ar fi fost singura

moştenitoare şi lucrurile ar fi evoluat cu totul altfel. Bunica nu ar fi avut curajul să o dezmoştenească.

Dar dacă Kate Blackwell credea cumva că ea, Eve, avea să renunţe atît de uşor la moştenire, atunci nu îşi cunoştea nepoata absolut deloc. Evei nici nu îi trecea prin cap să trăiască doar cu 250 dolari pe săptămînă. Avea în bancă cinci milioane, numai ai ei şi bătrîna aceea nu o lăsa să pună mîna pe ei. „Trebuie să existe o cale şi o voi găsi".

Soluţia o avu chiar a doua zi.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnişoară Blackwell? o întrebă foarte respectos Alvin Seagram, vice-preşedintele băncii *National Union*, care, de fapt, era gata să facă aproape orice.

Ce soartă binecuvîntată o adusese pe tînăra aceea? Dacă ar fi putut asigura siguranţa contului *Kruger-Brent*, sau al oricărei părţi aici, s-ar fi înălţat ca o rachetă.

– Am ceva bani pe numele meu, îi explică Eve. Cinci milioane de dolari, dar datorită unor anumite reguli, nu îi pot primi pînă la vîrsta de treizeci şi cinci de ani, zise ea zîmbind inocent. Pare foarte mult.

– La vîrsta dumneavoastră nu mă miră, spuse bancherul zîmbind. Cît aveţi? Nouăsprezece?

– Douăzeci şi unu.

– Şi sînteţi foarte frumoasă, domnişoară Blackwell, dacă îmi permiteţi.

Eve zîmbi cu timiditate.

– Vă mulţumesc, domnule Seagram.

Era mult mai simplu decît crezuse. „Omul ăsta e un idiot".

El simţea legătura creată între ei. „Mă place".

– Cum am putea să vă ajutăm mai precis?

– Păi, mă întrebam dacă nu-mi puteţi împrumuta un avans. Vedeţi dumneavoastră, acum am nevoie de bani mai mult decît mai tîrziu. Sînt logodită, dar logodnicul meu este inginer constructor şi lucrează în Israel, unde va mai sta încă trei ani.

Alvin Seagram era numai înţelegere.

– Pricep perfect.

Inima îi bătea sălbatic. „Bineînţeles că îi putea satisface cererea." Banii veniseră tot timpul în fondul respectiv. Şi dacă avea să fie mulţumită, îi va trimite şi alţi membri ai familiei Blackwell pe care el îi va mulţumi. Şi încă cum! După care, nimic nu îl va mai putea opri. Va deveni membru în conducerea băncii şi poate chiar preşedinte, într-o bună zi. Şi toate astea graţie acestei delicioase blonde din faţa lui.

– Nici o problemă, o asigură el. E vorba numai de o simplă tranzacţie. Cred că vă daţi seama că nu vă putem împrumuta întreaga sumă, dar vă vom oferi, cu siguranţă, un milion, să zicem, imediat. Este bine?

– Perfect, spuse Eve, încercînd să-şi reţină bucuria.

– Bun, numai să-mi daţi unele detalii... zise el luînd un stilou.

– Puteţi lua legătura cu Brad Rogers la *Kruger-Brent*, el vă va oferi toate informaţiile de care aveţi nevoie.

– Îl voi suna chiar acum.

Eve îl întrebă ridicîndu-se:

– Cît va dura totul?

– Nu mai mult de o zi, două. Mă voi ocupa personal, îi spuse el, iar ea îi întinse o mînă frumoasă

şi delicată.

– Sînteţi foarte amabil.

Imediat după ce Eve ieşi din birou; Alvin Seagram ridică receptorul.

– Cu Brad Rogers de la *Compania Kruger-Brent.*

Numele în sine îi dădea fiori.

Două zile mai tîrziu, cînd Eve veni în biroul său, Alvin Seagram îi spuse:

– Mă tem că nu vă pot ajuta, domnişoară Blackwell.

Ei nu-i venea să creadă.

– Dar nu înţeleg, aţi spus că e foarte simplu. Aţi spus că...

– Regret. Nu cunoşteam încă toate amănuntele.

Cît de bine îşi amintea discuţia cu Brad Rogers.

– Da, există un cont de cinci milioane de dolari pe numele Evei Blackwell. Banca dumneavoastră poate avansa orice sumă, dar cred că ar fi mai bine să vă previn că acest gest ar fi considerat ca neprietenos de către Kate Blackwell.

Nu era nevoie să-i spună care ar fi putut fi urmările. *Kruger-Brent* avea prieteni influenţi peste tot şi, dacă aceşti prieteni începeau să-şi retragă banii din bancă, lui Alvin Seagram nu îi era prea greu să îşi

închipuie ce se alegea de cariera lui.

– Regret, repetă el. Nu pot face absolut nimic.

Eve îl privi frustrată, dar nu avea de gînd să îl lase să-şi dea seama ce lovitură îi dăduse.

– Vă mulţumesc că v-aţi deranjat.. Mai sînt şi alte bănci în New York. La revedere.

– Domnişoară Blackwell, nici o bancă din lume nu vă va da un penny din acest cont, îi spuse el.

Alexandra era uluită. Altădată, bunica îi arătase de mii de ori că o prefera pe Eve. Acum, totul se schimbase peste noapte. Ştia că ceva îngrozitor se întîmplase între Kate şi Eve, dar nu îşi imagina ce anume.

De cîte ori încerca să deschidă subiectul, bunica îi spunea:

– Nu discutăm nimic. Eve şi-a ales propriul drum.

Nici de la Eve nu putea afla nimic.

Kate Blackwell începu să îşi petreacă foarte mult timp cu Alexandra, ceea ce pe aceasta o intriga nespus. Nu numai că se afla în prezenţa bunicii ei, dar făcea chiar parte din viaţa acesteia. De parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima dată. Avea sentimentul ciudat că era evaluată.

De fapt, Kate o vedea chiar pentru prima oară şi, pentru că fusese amarnic dezamăgită o dată, era de două ori mai atentă în a-şi forma o părere în legătură cu sora Evei. Îşi petrecea cu ea orice clipă liberă, întrebînd şi ascultînd. În cele din urmă, se declară

mulţumită.

Alexandra nu era uşor de cunoscut. Era mult mai rezervată decît Eve, avea o inteligenţă iute, iar inocenţa, combinată cu frumuseţea o făceau şi mai atrăgătoare. Primise deja nenumărate invitaţii la petreceri, cine şi spectacole de teatru, dar acum Kate era cea care hotăra pe care să le accepte şi pe care nu. Faptul că un pretendent era bun de însurat nu era de ajuns, nu chiar. Kate căuta un bărbat care să o poată ajuta pe Alexandra să conducă dinastia lui Kate. Nu îi spuse însă nimic Alexandrei. Avea să aibă destul timp cînd va găsi omul potrivit pentru ea. Cîteodată, dimineaţa devreme, cînd nu putea dormi, Kate se gîndea la Eve.

Eve se descurca foarte bine. Episodul cu bunica ei îi rănise atît de tare orgoliul, încît, pentru scurt timp uitase ceva foarte important: uitase cît de atrăgătoare li se părea bărbaţilor. La prima petrecere la care fusese invitată după ce se mutase în noul apartament, dăduse numărul de telefon la şase bărbaţi, dintre care patru căsătoriţi, şi în decurs de douăzeci şi patru de ore o sunaseră toţi şase. De atunci, Eve nu mai trebui să îşi facă griji în privinţa banilor. Era copleşită cu daruri: bijuterii scumpe, tablouri şi, cel mai adesea, bani.

– Tocmai am comandat un dulap nou, dar cecul încă nu mi-a sosit. Te superi, iubitule?

Şi ei niciodată nu se supărau.

Cînd ieşea în public, Eve avea grijă să fie însoţită de bărbaţi necăsătoriţi. Cu ceilalţi se întîlnea în apartamentul ei, după- amiezele. Era foarte discretă şi atentă ca numele să nu îi apară în rubricile de scandal, nu pentru că s-ar fi temut să nu i se blocheze alocaţia, ci pentru că voia ca, într-o bună zi, bunica ei să vină la ea în genunchi. Kate Blackwell avea nevoie de o moştenitoare pentru *Kruger-Brent*. „Alexandra nu poate fi altceva decît o stupidă femeie casnică", îşi zise ea încîntată.

Într-o după-amiază, răsfoind un nou număr al revistei *Towns and Country*, Eve dădu peste o fotografie în care Alexandra dansa cu un bărbat foarte atrăgător. Nu se uita la Alexandra, ci la acel bărbat. Şi îşi dădu seama că, dacă sora ei se căsătorea şi avea un fiu, ar fi un dezastru pentru ea şi planurile ei.

Privi fotografia mult timp.

Timp de un an, Alexandra o sunase regulat, invitînd-o ori la dejun, ori la cină, dar Eve găsise totdeauna diverse scuze. Acum, însă, hotărî că venise timpul să discute puţin cu sora ei, aşa că o invită în apartamentul ei.

Alexandra nu mai văzuse apartamentul şi Eve se aştepta la milă, dar sora ei nu spuse decît:

– Este încîntător, Eve, foarte intim, nu?

Eve zîmbi:

– Mi se potriveşte. Eu am vrut ceva intim.

Adunase destule bijuterii şi tablouri ca să se fi putut muta într-un apartament cu adevărat frumos, dar Kate ar fi aflat şi ar fi vrut să afle de unde avea banii. Deocamdată, cuvîntul potrivit era „discreţie".

– Ce mai face bunica? întrebă Eve.

– E bine, îi spuse Alexandra ezitînd puţin. Eve, eu nu ştiu ce s- a întîmplat între voi, dar ştii că, dacă pot face ceva...

Eve oftă.

– Nu ţi-a spus?

– Nu, nu vrea să discute problema asta.

– N-o condamn. Biata de ea, se simte probabil îngrozitor de vinovată. Am cunoscut un tînăr medic încîntător. Aveam de gînd să ne căsătorim. Trăiam împreună. Bunica a aflat şi mi-a spus să plec din casă, că nu mai vrea să mă vadă niciodată. Mă tem că e foarte demodată, Alex.

Observă expresia uluită a Alexandrei.

– Dar e îngrozitor! Trebuie să mergeţi amîndoi la ea. Sînt sigură că...

– A murit într-un accident de avion.

– Vai, Eve! De ce nu mi-ai spus pînă acum?

– Mi-a fost prea ruşine să spun cuiva, chiar şi ţie, zise ea strîngînd mîna surorii sale. Şi ştii că îţi spun totul.

– Lasă-mă să vorbesc eu cu bunica. O să-i explic...

– Nu! Sînt prea mîndră. Promite-mi că nu îi vei spune nimic. Niciodată!

– Dar sînt sigură că...

– Promite-mi!

Oftînd, Alexandra zise:

– Foarte bine.

– Crede-mă, sînt foarte fericită aici. Vin şi plec cînd vreau. E nemaipomenit!

Privindu-şi sora, Alexandra îşi dădu seama cît de mult îi dusese dorul. Eve o cuprinse pe după umeri şi

începu să o tachineze:

– Eh, hai că am vorbit destul despre mine. Mai spune-mi cum o mai duci tu. L-ai găsit pe Făt-Frumos?

Sînt gata să pun pariu că da!

– Nu.

Eve îşi studia sora. O imagine a ei în oglindă, pe care era hotărîtă să o distrugă.

– O vei face, draga mea.

– Nu prea mă grăbesc. Mă gîndesc că ar fi timpul să-ncep să-mi cîştig singură existenţa. Chiar i-am vorbit bunicii despre asta. Săptămîna viitoare mă voi întîlni cu şeful unei agenţii publicitare în vederea obţinerii unui post.

Luară dejunul într-un mic bristo de lîngă apartamentul Evei, aceasta insistînd să plătească.

Nu voia nimic de la sora ei.

La despărţire, Alexandra spuse:

– Eve, dacă ai cumva nevoie de bani...

– Nu fi prostuţă, draga mea. Am mai mult decît îmi trebuie.

Alexandra insistă.

– Totuşi, dacă rămîi fără, poţi avea tot ce am şi eu.

Fixînd-o cu privirea, Eve îi spuse zîmbind:

– Contez pe asta. Dar, într-adevăr, n-am nevoie de nimic, Alex.

Nu avea nevoie de firimituri. Voia tot tortul. Întrebarea era, însă, cum?

Se dădea o petrecere în Nassan la sfîrşit de săptămînă.

– N-ar mai fi la fel fără tine, Eve. Toţi prietenii tăi vor fi acolo.

Cea care o sunase era Nita Ludwig, o fată pe care Eve o cunoscuse la şcoală, în Elveţia.

Putea să cunoască noi bărbaţi. Recolta actuală devenise plictisitoare.

– Sună bine, zise Eve. O să vin.

În după-amiaza aceea amanetă brăţara de smaralde pe care o primise cu o săptămînă în urmă de la un director de asigurări infatuat, căsătorit, cu trei copii, şi îşi cumpără lucruri noi de vară de la *Lord & Taylor* şi un bilet dus-întors pînă la Nassan. A doua zi dimineaţa se afla în avion.

Proprietatea Ludwig era o vilă mare, întinsă, care se afla pe plajă. Construcţia principală conţinea treizeci de camere, cea mai mică din ele fiind mai spaţioasă decît întregul apartament al Evei. O cameristă o conduse în camera ei despachetîndu-i lucrurile, în timp ce ea făcu un duş. După care coborî să-i cunoască pe ceilalţi.

În salon erau şaisprezece bărbaţi, care aveau un singur lucru în comun: erau bogaţi. Nita Ludwig crezuse totdeauna în teoria „cine se aseamănă se adună". Acei oameni aveau aceleaşi păreri în legătură cu aceleaşi lucruri, se simţeau bine unii cu alţii, pentru că vorbeau aceeaşi limbă. Aveau în comun faptul că

urmaseră cele mai bune pensiuni şi colegii, posedau proprietăţi luxoase, iahturi, avioane particulare şi aveau aceleaşi probleme legate de impozite. Un ziarist îi numise „gaşca avioanelor", nume pe care ei îl negau în public şi se bucurau în particular. Erau cei privilegiaţi, cei cîţiva aleşi, separaţi de toţi ceilalţi de către un zeu discriminator. Tot restul lumii putea să-şi închipuie că banii nu cumpără totul. Aceşti oameni ştiau mai bine. Banii le cumpărau frumuseţe, dragoste, lux şi un loc în rai. Şi de la toate acestea Eve fusese exclusă din cauza unui moft al unei bătrîne limitate. „Dar nu pentru mult timp", îşi spuse ea.

Cînd intră în salon, conversaţia se întrerupse. Într-o încăpere plină cu femei frumoase, ea era cea mai frumoasă. Nita o luă şi o conduse să-şi salute prietenii şi să îi prezinte pe cei pe care nu îi cunoştea. Eve era încîntătoare şi plăcută şi studia bărbaţii cu un ochi cunoscător, alegîndu-şi ţintele cu pricepere. Majoritatea celor vîrstnici erau căsătoriţi, dar aceasta nu făcea altceva decît să faciliteze lucrurile.

Un bărbat chel, cu pantaloni ecosez şi cămaşă sport hawaiană, veni spre ea.

– Iubito, sînt gata să jur că te-ai săturat să-ţi tot spună lumea că eşti frumoasă.

Eve îl răsplăti cu un zîmbet cald.

– Nu mă satur niciodată de asta, domnule...?

– Peterson. Poţi să-mi spui Dan. Trebuie să fii vreo stea de cinema.

– Mă tem că nu prea mă pricep să joc teatru.

– Pun pariu, însă, că te pricepi la multe altele.

Eve zîmbi enigmatic.

– Nu poţi să ştii niciodată, dacă nu încerci, nu-i aşa, Dan?

El îşi umezi buzele.

– Ai venit singură.

– Da.

– Iahtul meu e ancorat la chei. Poate ai vrea să facem o mică plimbare mîine?

– Sună minunat, zise ea, iar el zîmbi, spunînd:

– Nu-mi dau seama de ce nu ne-om fi întîlnit mai înainte, dar o cunosc de ani de zile pe bunica ta.

Eve făcu un mare efort să-şi păstreze zîmbetul.

– Bunica e o scumpă, zise ea. Cred că ar fi bine să stăm şi cu ceilalţi.

– Sigur, iubito, spuse el făcînd cu ochiul: Nu uita, mîine.

Din acea clipă, nu mai reuşi să o prindă pe Eve singură. Îl evită la dejun, iar după aceea împrumută una din maşinile oaspeţilor şi se duse în oraş. Văzu Turnul Blockbeard şi frumoasele Grădini Ardastra cu minunaţii flamingo coloraţi. Se opri în zona portului uitîndu-se la bărcile de pescuit care îşi descărcau uriaşele broaşte ţestoase, enormii homari, peştii tropicali şi o varietate viu colorată de scoici, care, după lustruire, aveau să fie vîndute turiştilor.

Apa era liniştită şi avea sclipirea diamantelor. Pe partea cealaltă, Eve văzu plaja Insulei Paradis. O ambarcaţiune cu motor tocmai se desprindea de plajă iar cînd prinse viteză, se văzu deodată silueta

unui bărbat care o urma. Era o imagine senzaţională. Părea să se ţină de o bară de metal prinsă de o pînză albastră trupul lui zvelt, fiind întins perfect împotriva vîntului. Eve privea fascinată cum barca se îndreaptă spre port, silueta apropiindu-se. Ajungînd lîngă docuri ambarcaţiunea întoarse brusc şi Eve reuşi să zărească pentru o clipă chipul frumos şi întunecat al bărbatului, după care acesta dispăru.

Cînd intră în salon după cinci ore, Eve avu senzaţia că ar fi vrut să fi fost şi el acolo. Ştiuse că avea să apară. De aproape era şi mai frumos. Avea vreun metru optezi şi cinci, trăsături perfecte pe chipul bronzat, ochii negri şi un trup bine făcut, atletic. Zîmbind, lăsă să se vadă un şir de dinţi de un alb imaculat. Îi zîmbi Evei cînd Nita i-l prezentă.

– George Mellis. Eve Blackwell.

– Dumnezeule, locul tău ar trebui să fie la Muzeul *Luvru,* spuse el, cu o voce profundă şi puţin răguşită cu urma unui accent de nedefinit.

– Vino, dragul meu, să te prezint şi celorlalţi oaspeţi, îi zise Nita după aceea, dar el îi spuse:

– Nu te mai deranja. Tocmai i-am cunoscut pe toţi.

Nita îi privi pe amîndoi gînditoare.

– Înţeleg. Păi, dacă vă pot ajuta cu ceva, chemaţi-mă, zise ea şi se depărtă.

– N-ai fost prea dur? îl întrebă atunci Eve, iar el zîmbi, zicînd:

– Nu mai sînt răspunzător de ceea ce spun sau ce

fac. Sînt îndrăgostit.

Eve izbucnl în rîs.

– Vorbesc serios. Eşti cea mai frumoasă fiinţă pe care am văzut-o vreodată.

– Şi eu gîndeam la fel în legătură cu tine.

Nu o interesa dacă acest bărbat avea bani sau nu. O fascina. Şi nu numai aspectul lui, ci un fel de magnetism, o forţă care o tulbura profund. Nici un bărbat nu o mai făcuse să se simtă astfel.

– Cine eşti de fapt? îl întrebă ea.

– Doar ţi-a spus Nita. George Mellis.

– Cine eşti? repetă ea.

– Ah, în sens filozofic, vrei să spui. Adevăratul eu. Mă tem că nu-i nimic pasionant. Sînt grec. Familia mea are plantaţii de măslini şi altele de acest gen.

Deci acel Mellis! Alimentele *Mellis* se puteau găsi în fiecare magazin din America.

– Eşti căsătorit? întrebă Eve, iar el îi răspunse zîmbind:

– Totdeauna eşti aşa directă?

– Nu.

– Nu sînt căsătorit.

Acest răspuns o făcu să simtă o neaşteptată plăcere. Numai privindu-l, Eve îşi dorea să-l aibă, să fie a lui.

– De ce n-ai fost la cină?

– Adevărul?

– Da.

– E vorba de ceva foarte personal.

Ea aştepta.

– Am convins o tînără să nu se sinucidă.

A spus-o de parcă ar fi fost ceva foarte obişnuit.

– Sper că ai reuşit.
– Deocamdată. Sper că nu eşti genul ăsta.
– Nu. Cred că nici tu nu eşti.
George Mellis rîse zgomotos.
– Te iubesc, zise el. Pe cuvîntul meu că te iubesc.
După care o luă în braţe şi atingerea lui o făcu să se înfioare.

Toată seara stătu lîngă ea, fiind extraordinar de atent şi ignorîndu-i pe toţi ceilalţi. Avea nişte mîini lungi şi fine, care făceau tot timpul cîte ceva pentru ea: îi aduceau de băut, îi aprindeau ţigările, o atingeau discret. Apropierea lui o punea pe jar şi abia aştepta să fie singură cu el.
După miezul nopţii, cînd oaspeţii începură să se retragă în camerele lor, George Mellis o întrebă:
– Care e dormitorul tău?
– În capătul coridorului de nord.
El dădu din cap, străpungînd-o cu privirile sale umbrite de gene lungi.

Eve se dezbrăcă, făcu o baie şi îşi puse un nou neglijée negru care îi scotea mult în evidenţă silueta. La ora unu auzi o uşoară bătaie în uşă. Deschise repede şi George Mellis păşi pragul, înmărmurind cu ochii plini de admiraţie.

– *Matia mon,* tu faci ca Venus din Milo să pară o babă.

– Eu am un avantaj, şopti Eve. Am două braţe, adăugă, şi înlănţuindu-l îl trase spre ea.

Sărutul lui făcu să explodeze ceva în ea.

Buzele apăsate cu putere pe ale ei, limba simţind-o liberă.

– Dumnezeule! gemu Eve.

Cum el începuse să-şi scoată haina, ea îl ajută. Într-o clipă scăpă şi de pantaloni şi de şort, rămînînd gol în faţa ei. Avea cel mai superb trup pe care Eve îl văzuse vreodată. Era foarte excitat.

– Repede, zise ea. Iubeşte-mă, adăugă urcîndu-se în pat cu trupul arzînd de dorinţă.

El îi ordonă:

– Întoarce-te. Dă-mi fundul.

Privindu-l, ea zise:

– Eu.. eu nu...

În clipa aceea, el o lovi peste gură. Eve îl privi şocată.

– Întoarce-te!

– Nu.

O lovi din nou, mai tare, odaia începînd să se învîrtească în jurul ei.

– Te rog, nu.

El o lovi iar şi mai sălbatic. Se simţi întoarsă de mîinile lui puternice şi ridicată în genunchi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, încetează! gemu ea. O să ţip.

Îşi apăsă braţul în ceafa ei şi Eve începu să-şi piardă cunoştinţa. Vag, simţi cum îi ridică şoldurile, îi despărţi fesele şi îşi apăsă trupul de al ei. Urmă o

durere groaznică, în clipa cînd intră adînc în ea. Deschise gura să ţipe, dar se opri speriată de ce-ar fi putut face.

– Te rog, mă doare...

Încercă să se desprindă de el, dar îi ţinea şoldurile strîns, intrînd iar şi iar, sfîşiind-o cu penisul lui enorm. Durerea era absolut insuportabilă.

– Dumnezeule, nu! şopti ea. Încetează! Te rog, încetează!

El începu să pătrundă în ea, mai adînc şi mai repede, şi ultimul lucru de care Eve îşi mai aminti, fu un geamăt sălbatic dinăuntrul lui, care păru să-i explodeze în urechi.

Cînd îşi reveni şi deschise ochii, îl văzu stînd într-un fotoliu, complet îmbrăcat, fumînd. Veni spre pat şi o mîngîie pe frunte. Se feri de atingerea lui.

– Cum te simţi, draga mea?

Eve încercă să se ridice în capul oaselor, dar durerea era prea mare. Parcă fusese ruptă în două.

– Animal blestemat...

Vocea îi era o şoaptă răguşită.

– M-am purtat bine cu tine, zise el rîzînd, iar ea îl privi fără să priceapă.

El zîmbi.

– Uneori pot fi foarte dur, zise el şi o mîngîie din nou pe păr. Dar pentru că te iubesc, m-am purtat frumos. O să te obişnuieşti, *Hree-se'e-moo.* Îţi promit.

Dacă ar fi avut vreo armă în clipa aceea, Eve l-ar fi ucis.

– Eşti bolnav!

Văzîndu-i ochii strălucind şi pumnii strînşi, cunoscu adevărata groază. Era, într-adevăr, bolnav.

Adăugă repede:

– N-am vorbit serios. Doar că... n-am mai trecut niciodată prin aşa ceva. Te rog, aş vrea să dorm acum, nu te supăra.

George Mellis o privi îndelung, după care se linişti. Se ridică şi se îndreptă spre măsuţa de toaletă unde Eve îşi pusese bijuteriile: o brăţară de platină şi un foarte scump colier de diamante. Îl luă pe acesta din urmă şi, după ce îl examină, îl băgă în buzunar.

– O să-l păstrez ca amintire.

Îi fu frică să protesteze.

– Noapte bună, draga mea, îi spuse el şi, ducîndu-se iar spre pat, se aplecă şi o sărută uşor.

După plecarea lui, Eve se tîrî jos din pat, simţind durere în tot trupul. Fiecare pas era un chin. Nu se linişti decît cînd încuie uşa. Nu era sigură că putea ajunge pînă la baie, aşa că se prăbuşi în pat, aşteptînd să înceteze durerea. Nu îi venea să creadă prin ce grozăvie trecuse. O sodomizase, într-un mod oribil şi brutal. Se întrebă ce îi făcuse, oare, acelei fete care voise să se sinucidă.

Cînd în cele din urmă, ajunse în baie şi se privi în oglindă, rămase înmărmurită. Chipul îi era numai vînătăi, unde o lovise, iar unul din ochi era aproape închis de umflat. Dădu drumul la apă fierbinte în cadă, în care se cufundă ca un animal rănit, lăsînd apa să îi uşureze durerea. Stătu mult timp aşa, iar cînd apa începu să se răcească, ieşi şi încercă să facă cîţiva paşi. Durerea nu mai era atît de mare, dar era la fel de chinuitoare. Nu închise ochii toată noaptea, de groază că s-ar mai fi putut întoarce.

Trezindu-se în zori, Eve văzu că aşternutul era pătat de sînge. Avea să-l facă să plătească pentru toate acestea. Se duse încet la baie şi făcu iar o baie fierbinte. Chipul îi era şi mai umflat, iar vînătăile erau clare. Înmuie un şerveţel de faţă în apă rece şi şi-l puse pe obraz şi pe ochi. Apoi se întinse în cadă, gîndindu-se la Gerges Mellis. Avea ceva uluitor în purtare, care nu avea nimic comun cu sadismul lui. Deodată, îşi dădu seama ce era. Colierul. De ce îl luase, oare?

Două ore mai tîrziu, coborî la micul dejun, deşi nu avea chef de mîncare. Voia nepărat să stea de vorbă cu Nita Ludwig.

– Dumnezeule! Ce-ai păţit? o întrebă aceasta.

Eve zîmbi trist.

– O prostie. M-am trezit azi-noapte să mă duc la baie şi n-am aprins lumina, aşa că m-am izbit de uşă.

– Vrei să chem un doctor?

– Nu-i nimic grav, o asigură Eve. E numai o vînătaie, adăugă ea şi, după ce aruncă o privire în jur, întrebă: Unde e George Mellis?

– Afară, joacă tenis. E unul din cei mai buni jucători. Mi-a spus să-ţi transmit că o să vă vedeţi la prînz. Părerea mea e că te place, scumpa mea.

– Mai spune-mi despre el, zise Eve părînd

neinteresată. Ce fel de viaţă are?

– George? Face parte dintr-un lung şir de bogătaşi greci. Este băiatul cel mai mare şi e putred de bogat. Lucrează la New York la *Hanson & Hanson,* o firmă de agenţi.

– Nu se ocupă de afacerile familiei?

– Nu. Probabil nu-i plac măslinele. Şi aşa, cu o asemenea avere, nici n-ar trebui să lucreze. Bănuiesc că o face doar ca să aibă o ocupaţie, spuse Nita şi adăugă zîmbind: Nopţile le are oricum foarte ocupate.

– Chiar aşa?

– Draga mea, George Mellis este cel mai strălucit burlac de pe aici. Toate fetele abia aşteaptă să-şi dea jos hainele pentru el şi se şi văd viitoarea doamnă Mellis. Ca să fiu sinceră, dacă soţul meu n-ar fi atît de gelos, m-aş duce şi eu cu George. Nu e un tip senzaţional?

– Senzaţional, zise Eve.

George Mellis apăru pe terească, unde Eve era singură. Fără să vrea, simţi teamă. Ajungînd lîngă ea, spuse:

– Bună dimineaţa, Eve. Te simţi bine?

Se simţea îngrijorarea în glasul lui. Îi atinse uşor obrazul vînăt.

– Draga mea, eşti atît de f umoasă.

Îşi trase un şezlong şi aşezîndu-se lîngă ea o întrebă arătînd spre marea sclipitoare:

– Ai mai văzut vreodată ceva atît de minunat?

Parcă nu se întîmplase nimic noaptea trecută. Ascultîndu-l, simţi din nou acel puternic magnetism. Chiar şi după coşmarul prin care trecuse, mai simţea astfel. Era incredibil. Pare un zeu grec. Locul lui e într-un muzeu. Într-un azil de nebuni.

– În seara asta trebuie să mă-ntorc la New York, zise el. Unde te pot suna?

– Abia m-am mutat, spuse ea repede. Încă n-am telefon. O să te caut eu.

– Bine, draga mea, zise el zîmbind. Ţi-a plăcut mult aseară, nu?

Nu-i venea să creadă.

– Am atîtea lucruri să te-nvăţ, Eve, îl auzi ea şoptindu-i.

„Şi eu am ceva să te-nvăţ, domnule Mellis", îşi promise ea.

De cum ajunse acasă, Eve o sună pe Dorothy Hollister. La New York, cînd era vorba de aşa-numiţii oameni mari, Dorothy era o adevărată sursă de informaţii. Fusese căsătorită cu o persoană importantă, iar cînd soţul ei divorţase pentru secretara sa de douăzeci şi unu de ani, Dorothy fusese nevoită să-şi găsească de lucru şi obţinuse o slujbă care i se potrivea tocmai bine: devenise redactor la rubrica de scandal. Datorită faptului că îi cunoştea pe toţi cei despre care scria şi pentru că ei aveau încredere în ea, nu prea păstra multe secrete.

Dacă cineva putea să-i dea Evei informaţii în

legătură cu George Mellis, atunci aceasta era Dorothy Hollister. Eve o invită la dejun la *La Pyramide*. Era o femeie greoaie cu o faţă grasă, cu păr vopsit roşu, cu voce sonoră şi răguşită şi cu un rîs zgomotos. Era încărcată de bijuterii, toate false.

După ce comandară, Eve îi spuse ca din întîmplare:

– Am fost în Baleamas săptămîna trecută. A fost minunat.

– Ştiu că ai fost, zise Dorothy. Am lista oaspeţilor Nitei Ludwig. Te-ai distrat.

Eve ridică din umeri şi zise:

– Mi-am revăzut o mulţime de vechi prieteni şi am cunoscut un om foarte interesant... adăugă ea şi se opri gîndindu-se, după care continuă: ...George nu mai ştiu cum. Miller, parcă. Un grec.

Dorothy Hollister izbucni într-un rîs zgomotos care răsună în toată încăperea.

– Mellis, draga mea. George Mellis.

– Exact. Mellis. Îl cunoşti?

– L-am văzut. Am crezut că o să mă prefac într-un stîlp de sare. Dumnezeule, arată extraordinar.

– Ce poţi să-mi spui despre el, Dorothy?

După ce se uită în jur, Dorothy se aplecă uşor înainte şi îi spuse:

– Nimeni nu ştie ce o să-ţi spun acum, dar să ai grijă să ţii pentru tine. George e oaia neagră a familiei. Ai lui sînt în afaceri alimentare şi n-am cuvinte să-ţi spun cît sînt de bogaţi, draga mea. George ar fi trebuit să preia totul, dar a intrat în prea multe bucluc cu fete, băieţi, încît tatăl şi fraţii, în cele din urmă, s-au săturat pînă peste cap şi l-au trimis afară

din ţară.

Eve sorbea fiecare cuvînt.

– L-au lăsat pe bietul băiat fără un ban, aşa că a trebuit să-şi caute de lucru.

„Aşa se explică deci episodul cu colierul!"

– Dar nu trebuie să-şi facă griji, într-o bună zi o să-şi găsească o soţie foarte bogată, zise Dorothy şi, privind-o pe Eve, o întrebă: Te interesează, cumva, scumpo?

– Nu prea.

Însă era mai mult decît interesată.

George Mellis ar fi putut fi cheia pentru ce urmărea ea.

Cheia averii ei.

A doua zi dis-de-dimineaţă telefonă la firma unde lucra el. Acesta îi recunoscu vocea imediat.

– Am înnebunit aşteptînd telefonul tău, Eve. O să cinăm împreună în seara asta şi...

– Nu. Masa de prînz, mîine.

El ezită, surprins.

– Foarte bine. Trebuia să dejunez cu un client, dar o să amîn întîlnirea.

Eve nu crezu nici o clipă că era vorba, într-adevăr, de un bărbat.

– Vino la mine, zise ea apoi, dîndu-i adresa. La douăsprezece şi jumătate.

– Voi fi acolo, spuse el, iar ea îi desluşi o urmă de satisfacţie în glas.

George Mellis avea să aibă o surpriză.

Întîrzie o jumătate de oră şi Eve îşi dădu seama că acest lucru îi stătea în obicei. Nu era vorba de o impoliteţe intenţionată, ci de indiferenţă, de certitudinea faptului că toţi îl aşteptau mereu. Plăcerile îl aşteptau ori de cîte ori avea el chef.

Datorită aspectului şi farmecului incredibil, lumea întreagă era a lui. Cu o singură excepţie: era sărac. Acesta era punctul lui vulnerabil.

Aruncă o privire prin micul apartament, cîntărind cu pricepere fiecare lucru.

– Foarte plăcut.

Se îndreptă apoi spre Eve, cu braţele întinse.

– M-am gîndit la tine în fiecare clipă.

Ea evită îmbrăţişarea.

– Stai puţin. Am să-ţi spun ceva, George.

Ochii lui negri o fixară.

– Vorbim mai tîrziu.

– Ba nu, o să vorbim acum, zise ea încet şi răspicat. Dacă mă mai atingi aşa cum ai făcut-o, te omor.

O privi, schiţînd un zîmbet.

– Ce fel de glumă e asta?

– Nu-i deloc o glumă. Vorbesc foarte serios. Aş vrea să-ţi propun o afacere.

Pe chipul lui se citi uimire.

– M-ai chemat să discutăm afaceri?

– Da. Nu ştiu cît de mult îi faci pe oameni să cumpere, dar sînt convinsă că nu-ţi ajunge.

Chipul lui se întunecă de furie.

– Eşti nebună? Familia mea...

– Familia ta e bogată, dar tu nu. Şi familia mea e bogată, dar eu nu sînt. Amîndoi sîntem în aceeaşi barcă găurită, dragul meu, dar eu ştiu cum s-o transformăm într-un iaht.

Îl privi cum devenea din ce în ce mai curios.

– Spune-mi mai bine despre ce vorbeşti.

– E foarte simplu. Am fost dezmoştenită de o foarte mare avere. Sora mea, Alexandra, a făcut-o.

– Şi ce mă interesează pe mine toate astea?

– Dacă te-ai căsători cu Alexandra, averea aceea ar putea fi a ta, a noastră, adică.

– Iartă-mă, dar nu suport gîndul de a fi legat de cineva.

– Întîmplător, asta n-ar fi o problemă, îl asigură ea. Sora mea a fost dintotdeauna predispusă accidentelor.

27

Agenţia publicitară *Berkley & Mathews* era diadema tuturor agenţiilor de pe bulevardul Madison. Cîştigurile ei anuale le depăşeau pe cele ale celor mai apropiate concurente, mai ales datorită faptului că profitul ei cel mai mare era *Compania Kruger-Brent* şi duzinele sale de filiale din întreaga lume. Mai mult de şaptezeci şi cinci de administratori, autori de reclame, creatori, fotografi, gravori, artişti şi experţi în mass-media erau angajaţi numai pentru *Kruger-Brent*. Deci, nu surprinsese pe nimeni faptul că, atunci cînd Kate i-a telefonat lui Aron Berkley rugîndu-l să-i găsească Alexandrei un loc la agenţie, aceasta se rezolvă ime-

diat. Dacă Kate Blackwell ar fi dorit-o, ei ar fi numit-o pe Alexandra chiar preşedinta agenţiei.

– Cred că nepoata mea ar vrea să fie autoare de reclame, îi zise Kate lui Berkley, acesta informînd-o că tocmai exista un asemenea post liber şi Alexandra putea începe oricînd dorea.

Începu lucrul lunea următoare.

Puţine agenţii publicitare de pe bulevardul Madison se aflau situate chiar pe bulevardul Madison, dar *Berkley & Mathews* era o excepţie. Poseda o clădire foarte mare şi modernă la întretăierea lui Madison cu strada 57. Agenţia ocupa opt etaje ale clădirii, celelalte fiind închiriate. Pentru a salva un salariu, Aaron Berkley şi asociatul său, Norman Mathews, hotărîră ca Alexandra Blackwell să ia locul unei tinere autoare de reclame, angajată cu şase luni în urmă. Zvonul s-a răspîndit rapid. Indignarea îi cuprinse pe toţi cînd aflară că tînăra concediată avea să fie înlocuită cu nepoata celui mai important client al agenţiei. Fără să apuce să o cunoască pe Alexandra, toţi erau de acord că era o răsfăţată trimisă acolo să-i spioneze.

Venind la lucru, Alexandra fu condusă în uriaşul birou al lui Aaron Berkley, unde acesta o aştepta împreună cu Mathews. Cei doi nu semănau deloc. Berkley era înalt şi slab, cu un păr alb, bogat, în timp ce Mathews era scund, îndesat şi complet chel. Dar aveau două lucruri în comun: erau nişte experţi în

publicitate, care creaseră cele mai cunoscute sloganuri din ultimii zece ani şi erau nişte tirani în adevăratul sens al cuvîntului. Îşi tratau angajaţii ca pe nişte sclavi, singurul motiv pentru care ei suportau acest tratament fiind faptul că oricine lucra la *Berkley & Mathews,* putea lucra la orice agenţie de publicitate din lume. Era locul de pregătire.

De asemenea, în birou mai era şi Lucas Pinkerton, vice- preşedinte al firmei, un om zîmbitor, servil şi cu ochii reci. Era mai tînăr decît ceilalţi doi, dar diferenţa de vîrstă se compensa cu răzbunarea faţă de bărbaţii şi femeile din subordinea sa.

Aaron Berkley o invită pe Alexandra să ia loc într-un fotoliu confortabil.

– Cu ce vă putem servi, domnişoară Blackwell? Doriţi o cafea, un ceai?

– Nimic, mulţumesc.

– Bun, deci veţi lucra la noi ca autoare de reclame.

– Vă mulţumesc foarte mult că îmi oferiţi această ocazie, domnule Berkley. Ştiu că am foarte multe de învăţat, dar o să muncesc mult.

– Nu trebuie neapărat, zise repede Norman Mathews, dar adăugă imediat: Adică... nu puteţi trece prea repede prin toate. Aveţi tot timpul.

– Sînt sigur că vă veţi simţi foarte bine aici, spuse Aaron Berkley. Veţi lucra cu cei mai buni oameni în domeniu.

O oră mai tîrziu, Alexandra, îşi spunea: „Or fi ei cei

mai buni, dar, cu siguranţă, nu sînt şi cei mai prietenoşi". Lucas Pinkerton o prezentă colegilor, primirea peste tot fiind rece. Îi aruncau o privire, după care îşi găseau alte lucruri de făcut. Alexandra simţi respingerea, dar nu avea cum să ştie care era cauza. Pinkerton o conduse apoi într-o sală de conferinţe plină de fum. Într-o parte se afla un birou cu premii Clio şi ale directorilor artistici. În jurul unei mese erau o femeie şi doi bărbaţi, care fumau cu toţii. Femeia era scundă şi plinuţă, cu părul de culoarea ruginei. Cei doi bărbaţi, în jur de treizeci şi cinci de ani, arătau foarte obosiţi.

– Aceasta este echipa de creatori cu care veţi lucra, îi zise Pinkerton. Alice Koppel, Vince Barnes şi Marty Bergheimer. Domnişoara Blackwell.

Cei trei o priviră.

– Eh, o să vă las să vă cunoaşteţi, spuse apoi Pinkerton, după care, întocîndu-se spre Vince Barnes: Mîine dimineaţă să am pe birou modelul pentru noul parfum. Ai grijă ca domnişoara Blackwell să aibă tot ce-i trebuie, adăugă el şi părăsi încăperea.

– Ce-ţi trebuie? o întrebă Vince Barnes.

Întrebarea o prinse nepregătită.

– Cred că... trebuie să învăţ această meserie.

Alice Koppel îi spuse atunci pe un ton plăcut:

– Ai venit exact unde trebuie, domnişoară Blackwell. N-avem altceva de făcut decît să facem pe profesorii.

– Las-o baltă, îi zise Marty Bergheimer.

Alexandra era uluită.

– Am jignit cumva pe cineva?

– Nu, domnişoară Blackwell îi răspunse Marty

Bergheimer. Sîntem doar foarte stresaţi. Lucrăm la reclama unui parfum şi, deocamdată, domnul Berkley şi domnul Mathews nu sînt mulţumiţi de ce am făcut.

– Voi încerca să nu fiu o povară, promise Alexandra.

– Ar fi extraordinar, zise Alice Koppel.

Nici restul zilei nu fu mai bine. Nimeni nu zîmbea. O colegă de-a lor fusese concediată din cauza acestei căţele bogate şi ei aveau s-o facă să plătească.

La sfîrşitul programului, Aaron Berkley şi Norman Mathews veniră în biroul unde Alexandra fusese trimisă, ca să se convingă că se simţea bine. Gestul nu scăpă colegilor ei.

Tuturor din agenţie li se spunea pe numele mic, cu excepţia Alexandrei, căreia i se adresau cu „domnişoară Blackwell".

– Alexandra, spunea ea.

– Bine.

Dar tot „domnişoara Blackwell" îi spuneau.

Dorea foarte mult să înveţe şi să contribuie şi ea. Participă la şedinţe unde autorii de reclame îşi exprimau ideile. Îi urmări pe redactorii artistici schiţîndu-şi proiectele. Îl ascultă pe Lucas Pinkerton criticînd materialul care îi fusese adus pentru

aprobare. Era un nesuferit şi un egoist, ceea ce o făcea să îi pară rău pentru cei care sufereau în subordinea lui. Ajunsese să meargă din etaj în etaj la şedinţe cu şefii departamentelor, şedinţe cu clienţii, sesiuni fotografice, şedinţe de discuţii ale strategiilor. Tăcea, asculta şi învăţa. La sfîrşitul primei săptămîni, avea impresia că era acolo de o lună. Venea acasă epuizată, nu atît din cauza lucrului, cît a tensiunii, pe care prezenţa ei părea să o creeze.

Cînd Kate o întrebă cum mergeau lucrurile, Alexandra îi răspunse:

– Bine, bunico. E foarte interesant.

– Sînt sigură că o să te descurci, Alex. Dacă ai vreo problemă, spune-i domnului Berkley sau domnului Mathews.

Era ultimul lucru pe care avea de gînd să-l facă.

Lunea următoare Alexandra se duse la lucru ferm hotărîtă să rezolve problema. În timpul pauzelor de cafeaua de dimineaţă şi de după-amiază, conversaţia era degajată.

– Aţi auzit ce s-a întîmplat la *National Media?* Un deştept a vrut să ştie toată lumea ce an bun au avut şi a tipărit cu cerneală roşie raportul financiar în *„The New York Times!"*.

– Dar mai tineţi minte reclama aceea a unei linii aeriene pe gratis: *„Zburaţi cu nevasta?"* A fost un dezastru pînă cînd cei de la liniile aeriene au trimis soţiilor scrisori de recunoştinţă, primind însă înapoi o

avalanşă de epistole în care soţiile voiau să ştie cu cine zburaseră soţii lor. Ele...

Cînd intră Alexandra în birou, încetă orice discuţie.

– Să vă dau o cafea, domnişoară Blackwell?

– Mulţumesc, pot să-mi iau şi eu.

Nimeni nu scoase un cuvînt cît ea introduse o monedă de 25 de cenţi în automatul de cafea. După ce plecă însă, conversaţia reîncepu.

– Aţi auzit despre căderea *Săpunului Pur*? Modelul acela cu chip de înger pe care îl foloseau s-a dovedit a fi o stea porno...

La prînz Alexandra îi spuse lui Alice Koppel:

– Dacă eşti liberă pentru dejun, m-am gîndit că...

– Îmi pare rău, am o întîlnire.

Alexandra se uită atunci la Vince Barnes.

– Şi eu la fel, zise acesta.

După care ajunse la Marty Bergheimer.

– Eu sînt complet ocupat.

Era prea supărată ca să poată mînca. O făceau să se simtă ca o paria şi, dintr-odată se înfurie. Nu avea de gînd să renunţe. Va găsi o cale de a ajunge la ei şi le va arăta că, dincolo de numele Blackwell, ea era de-a lor. Participa la şedinţe, ascultîndu-i pe Aaron Berkley, Norman Mathews şi Lucas Pinkerton criticîndu-i pe creatorii care încercau doar să-şi facă meseria cît de bine puteau. Alexandra îi compătimea, dar ei nu aveau nevoie de compătimirea ei. Sau de ea.

Mai aşteptă trei zile înainte să încerce din nou.

– Am auzit de un mic restaurant italian pe aici, îi zise ea lui Alice.

– Nu-mi place mîncarea italienească.

Se întoarse spre Vince Barnes.

– Ţin regim.

Apoi spre Marty Bergheimer.

– O să mă duc la cel chinezesc.

Alexandra roşi de furie. Nu vroiau să fie văzuţi cu ea. Ei bine, la naiba cu ei. La naiba cu toţi. Se săturase. Încercase să-şi facă prieteni şi de fiecare dată fusese respinsă. Greşise cînd se dusese acolo. Avea să-şi găsească de lucru la o companie cu care bunica ei nu avea nici o legătură. Va pleca la sfîrşitul săptămînii. „Dar voi avea grijă să vă amintiţi cu toţii că am fost aici", îşi spuse ea, cu amărăciune.

La ora unu, joi, toţi, în afară de portăreasă, erau la masă. Alexandra rămăsese în urmă. Observase că în birourile direcţiunii existau interfoane conectate la diferite compartimente, aşa încît, dacă un director voia să-i vorbească unui subaltern, nu avea decît să apese pe un buton, unde numele acestuia era scris pe un cartonaş. Deci Alexandra se furişă în birourile goale ale lui Aaron Berkley, Norman Mathews şi Lucas Pinkerton, şi îşi petrecu o oră inversînd cartonaşele. Astfel că, mai tîrziu, în după-amiaza aceea, Lucas Pinkerton, apăsă pe butonul care îl punea în legătură cu şeful creatorilor de reclame, şi

spuse:

– Mişcă-ţi fundul încoace. Imediat!

Urmă o clipă de tăcere plină de uimire, apoi vocea lui Norman Mathews se auzi urlînd:

– Ce-ai spus?

Pinkerton rămase înmărmurit, cu privirea aţintită asupra aparatului.

– Domnule Mathews, dumneavoastră sînteţi?

– Al naibii de exact. Ia mişcă-ţi tu fundul încoace. Imediat!

Un minut mai tîrziu, un creator de reclame apăsă pe un buton de pe birou, zîcînd:

– Am să-ţi dau o copie s-o duci jos.

La care se auzi răgetul lui Aaron Berkley:

– Ce ai?

Era începutul nebuniei. A fost nevoie de patru ore pentru a se îndrepta tot ce stricase Alexandra şi au fost cele mai fericite ore ale angajaţilor lui Berkley şi Mathews. De cîte ori se mai întîmpla ceva, chiuiau de bucurie. Directorii erau sunaţi să facă diverse comisioane, să aducă ţigări sau să repare o toaletă. Aaron Berkley, Norman Mathews şi Lucas Pinkerton răscoliră întreaga agenţie să găsească vinovatul, dar nimeni nu ştia nimic.

Singura care o văzuse pe Alexandra intrînd în birouri era Fran, portăreasa, dar îi ura pe şefi mai mult decît pe Alexandra aşa că şi ea spuse:

– N-am văzut picior de om.

În noaptea aceea, aflîndu-se în pat cu Vince Barnes, Fran îi povesti cele întîmplate.

El se ridică în capul oaselor.

– Blackwell a făcut-o? Să fiu al naibii.

A doua zi, cînd Alexandra intră în birou, Vince Barnes, Alice Koppel şi Marty Bergheimer o aşteptau. O privire în linişte.

– S-a întîmplat ceva? întrebă ea.

– Absolut nimic, Alex, zise Alice. Băieţii şi cu mine tocmai ne întrebam dacă nu vrei să iei dejunul cu noi. Ştim un restaurant italienesc pe aici...

28

Încă de mică, Eve îşi dăduse seama că îi putea manipula pe cei din jur. Atunci fusese doar un joc, acum, însă, era deosebit de serios. Fusese tratată cu zgîrcenie şi deposedată de o imensă avere de către trădătoarea ei soră împreună cu bătrîna şi răzbunătoarea ei bunică. Aveau să-i plătească pentru tot ce îi făcuseră şi acest gînd îi făcea atîta plăcere, încît aproape că ajungea la orgasm. Vieţile lor erau acum în mîinile ei.

Îşi concepu planul cu multă grijă şi meticulozitate, orchestrînd fiecare mişcare. La început, George Mellis nu fusese decît un complice lipsit de tragere de inimă.

– Dumnezeule, e prea periculos. N-am chef să fiu amestecat în aşa ceva, spuse el. Pot obţine toţi banii de care am nevoie.

– Cum? întrebă Eve cu dispreţ. Culcîndu-te cu o mulţime de femei grase cu păr albastru? Aşa ai de gînd să-ţi petreci viaţa? Ce-o să mai faci cînd o să te-ngraşi puţin şi o să faci riduri în jurul ochilor? Nu, George, n-o să mai ai altă ocazie ca asta. Dacă mă asculţi, noi doi putem avea unul din cele mai mari conglomerate din lume. Mă auzi? Putem *avea*.

– De unde ştii că planul e bun?

– Pentru că sînt singura persoană care le cunoaşte foarte bine pe bunica şi pe sora mea. O să funcţioneze, crede-mă.

Părea încrezătoare, dar avea rezerve în ceea ce îl privea pe George Mellis. Era sigură că ea îşi putea juca foarte bine rolul, dar în privinţa lui nu era sigură deloc. Era instabil şi nu avea voie să greşească. O singură greşeală şi întregul plan era distrus.

– Hotărăşte-te. Vrei sau nu? îl întrebă ea, iar el îi răspunse după ce o privi îndelung:

– Vreau.

După care se apropie de ea şi îi mîngîie umerii. Vocea îi era răguşită.

– Aş vrea să intru cu totul în problemă.

Eve simţi un fior de plăcere sexuală.

– Foarte bine, dar o să facem cum vreau eu, şopti ea.

Erau în pat. Gol, el era cel mai frumos animal pe care Eve îl văzuse vreodată. Şi cel mai periculos, dar acest lucru nu făcea decît să o excite şi mai mult. Acum avea arma cu care îl putea ţine sub control. Începu să-l muşte uşor, alunecînd încet spre abdomen, muşcături mici care îi întăriră sexul.

– Ia-mă, George, zise Eve.

– Întoarce-te.

– Nu. Cum vreau eu.

– Aşa nu-mi place.

– Ştiu. Ai vrea să fiu un mic băieţel cu fundul tare, nu-i aşa, dragul meu? Ei bine, nu sînt. Sînt o femeie. Urcă-te pe mine.

El o ascultă şi intră în ea.

– Nu pot fi satisfăcut aşa, Eve.

Ea rîse.

– Nu-mi pasă, scumpule. Eu pot.

Şi începu să-şi mişte şoldurile, împingîndu-l şi simţindu-l intrînd în ea din ce în ce mai adînc. Avu orgasm după orgasm şi îl văzu cum se înfuria. Ar fi vrut să o rănească, să o facă să ţipe de durere, dar nu îndrăznea.

– Din nou! îi ordonă ea şi el o ascultă pînă cînd o auzi gemînd de plăcere cu glas tare. Ah-h... ajunge deocamdată.

El se întinse alături, după care îi căută sînii.

– Acum e...

Dar ea i-o tăie scurt:

– Îmbracă-te.

El se ridică din pat, tremurînd de frustrare şi furie. Eve rămase în pat şi îl urmări cum se îmbracă, avînd un mic zîmbet pe chip.

– Ai fost cuminte, George. E timpul să-ţi primeşti răsplata. O să ţi-o dau pe Alexandra.

Pentru Alexandra totul se schimbase peste noapte. Ceea ce ar fi trebuit să fie ultima zi la *Berkley & Mathews,* se dovedise a fi un triumf. Din renegată ajunsese eroină. Întregul bulevard Madison află despre ştrengăria ei.

– Eşti o legendă vie, îi spuse Vince Barnes zîmbind.

Acum era una de-a lor.

Alexandrei îi plăcea munca şi, mai ales, şedinţele de creaţie din fiecare dimineaţă. Ştia că nu era ceea ce dorea să facă tot restul vieţii, dar nici nu ştia sigur ceea ce voia. Primise cel puţin o duzină de cereri în căsătorie, din care una sau două o tentaseră, dar lipsea ceva. Pur şi simplu, nu întîlnise omul potrivit.

Vineri dimineaţă, Eve o sună şi o invită la dejun.

– Tocmai s-a deschis un nou restaurant franţuzesc şi am auzit că au o bucătărie minunată.

Alexandra se bucură auzindu-şi sora, pentru care era îngrijorată. Îi telefona de două, trei ori pe săptămînă, dar Eve ori nu era acasă, ori era prea ocupată. Aşa că, acum, deşi Alexandra avea o întîlnire, îi spuse:

– E o plăcere să iau dejunul cu tine.

Restaurantul era şic şi scump, dar plin cu clienţi care aşteptau mese libere.

Eve fusese nevoită să se folosească de numele bunicii ei pentru a putea rezerva o masă. Acest lucru o enerva, dar îşi spuse în sinea ei: „ Încă puţin. Într-o zi, o să mă rogi să mănînc la nenorocitul tău de restaurant". Eve era deja la masă, cînd sosi Alexandra. O privi îndreptîndu-se spre ea, condusă de şeful de sală şi avu strania senzaţie că se privea pe ea însăşi.

O salută cu un sărut pe obraz.

– Arăţi minunat, Alex. Se pare că munca îţi prieşte. Comandară şi apoi începură să vorbească despre propriile vieţi.

– Cum merge la lucru? o întrebă Eve.

Alexandra îi spuse absolut tot ce i se întîmplase, în timp ce Eve îi oferi o versiune foarte atent compusă a propriei vieţi. În toiul discuţiei, Eve îşi ridică privirea. George Mellis era acolo. Le privea pe amîndouă, pe moment nedumerit. „Dumnezeule, nu ştie care sînt eu!", îşi dădu seama Eve.

– George! exclamă ea şi el se întoarse spre ea, liniştindu-se.

– Eve!

– Ce surpriză plăcută, zise ea şi, făcînd semn spre Alexandra, spuse: Nu cred că o cunoşti pe sora mea. Alex, ţi-l prezint pe George Mellis.

Acesta spuse luîndu-i mîna într-a lui:

– Încîntat.

Eve îi spusese că avea o soră geamănă, dar niciodată nu îşi închipuise că erau identice.

Alexandra îl privi fasçinată.

– Nu stai cu noi? îl întrebă Eve.

– Aş vrea să pot sta, dar mă tem că întîrzii la o întîlnire. Poate cu altă ocazie, spuse el şi, privind-o pe Alexandra, adăugă: pe curînd, sper.

Priviră amîndouă în urma lui.

– Dumnezeule! zise Alexandra. Cine e?

– Ah, un prieten al Nitei Ludwig. L-am cunoscut la o petrecere dată de ea.

– Sînt eu nebună sau e tot atît de uimitor cum mi se pare?

Eve începu să rîdă.

– Nu e genul meu, dar femeile, în general, îl găsesc foarte atrăgător.

– Cred şi eu! E căsătorit?

– Nu. Dar să nu crezi că n-a încercat nimeni, draga mea. George e foarte bogat. Ai putea spune că le are pe toate: aspect fizic, bani şi poziţie socială, zise Eve, după care schimbă subiectul cu grijă.

Cînd Eve ceru nota de plată, chelnerul îi spuse că fusese achitată de domnul Mellis.

Alexandra nu îşi putea lua gîndul de la George Mellis.

Luni după-amiază, Eve o sună şi îi spuse:

– Ei, draga mea, se pare că ai dat lovitura. George Mellis m-a sunat şi m-a rugat să-i dau numărul tău de telefon. Să i-l dau?

Alexandra se miră, trezindu-se zîmbind.

– Dacă eşti sigură că nu te interesează...

– Ţi-am spus, Alex, nu e genul meu.

– Atunci nu mă supăr dacă-i dai numărul.

Mai vorbiră cîteva minute, după care Eve închise. Îl privi pe George, care era în pat lîngă ea, gol.

– Doamna a spus da.

– Cînd?

– Cînd o să-ţi spun eu.

Alexandra încercă să uite că George Mellis avea să o sune, dar cu cît încerca mai mult să şi-l scoată din cap, cu atît se gîndea mai mult la el. În general nu îi plăcuseră bărbaţii atrăgători, pentru că îşi dăduse seama că aceştia erau nişte egoişti. Dar George Mellis i se părea deosebit. Părea să aibă o mare calitate. Simpla atingere a mîinii lui o tulburase. „Eşti nebună", îşi spuse ea. „Nu l-ai văzut decît două minute".

Nu o sună în săptămîna aceea şi emoţiile Alexandrei trecură de la nerăbdare la frustrare şi în cele din urmă la furie. „La dracu' cu el", îşi zise ea atunci. „A găsit pe altcineva. Foarte bine".

Cînd telefonul sună la sfîrşitul celei de a doua săptămîni şi îi auzi vocea groasă, furia îi dispăru ca prin farmec.

– George Mellis la telefon, zise el. Ne-am întîlnit pentru puţin timp cînd luai masa cu sora ta. Eve mi-a spus că nu te-ai supăra dacă ţi-aş telefona.

– Mi-a spus că s-ar putea să suni, zise Alexandra părînd neinteresată. Apropo, îşi mulţumesc pentru

dejun.

– Ai merita ceva senzaţional. Un monument, îi spuse el şi ea rîse, amuzată de extravaganţa lui. Tocmai mă întrebam dacă ai vrea să luăm cina împreună într-o seară.

– Păi... da. Mi-ar face plăcere.

– Minunat. Dacă m-ai fi refuzat, m-aş fi sinucis.

– Te rog să n-o faci, îi spuse Alexandra. Nu-mi place să mănînc singură.

– Nici mie. Ştiu un mic restaurant pe strada Mulberry, *Matoon's* se numeşte. E cam obscur, dar mîncarea este...

– *Matoon's!* Îmi place foarte mult! exclamă ea. De fapt, este restaurantul meu preferat.

– Ah, deci îl ştii? o întrebă el surprins.

– Bineînţeles.

George îi aruncă o privire Evei, zîmbind. Se văzu nevoit să-i admire ingeniozitatea. Îl pusese la curent cu tot ceea ce îi plăcea şi îi displăcea Alexandrei. George Mellis ştia absolut tot ce se putea şti despre sora Evei.

După ce George puse jos receptorul, Eve îşi spuse în sinea ei: „A început".

A fost cea mai minunată seară din viaţa Alexandrei. Cu o oră înaintea sosirii lui George, primi o duzină de baloane roz, împreună cu o orhidee. Se temuse că imaginaţia ei o făcuse să se aştepte la prea mult, dar în clipa cînd îl văzu iar pe George

Mellis, dispărură toate îndoielile. Îi simţi iar forţa de atracţie.

Băură ceva acasă şi după aceea plecară spre restaurant.

– Vrei să citeşti meniul? o întrebă el. Sau să comand eu pentru tine?

Alexandra ştia că aveau acolo toate mîncărurile ei preferate, dar voia să-i facă o plăcere lui George.

– Comandă tu, te rog.

Alese exact mîncărurile ei favorite, ceea ce o făcu să aibă senzaţia că îi citea gîndurile. Luară anghinare umplută, viţel *Matoon,* o specialitate a casei, şi spaghete. Ca garnitură luară o salată pe care George o amestecă, dînd dovadă de foarte mare pricepere.

– Ştii să găteşti? îl întrebă atunci Alexandra.

– Ah, este una din pasiunile vieţii mele. Mama m-a învăţat. Era o bucătăreasă excelentă.

– Eşti în relaţii bune cu familia ta?

El zîmbi şi Alexandrei i se păru cel mai atrăgător zîmbet pe care îl văzuse vreodată.

– Sînt grec, îi răspunse el simplu. Sînt cel mai mare dintre trei fraţi şi două surori şi toţi sîntem ca unul, adăugă el şi, dintr-odată, în privire îi apăru o umbră de tristeţe. Părăsirea lor a fost cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac. Şi tata şi fraţii mei m-au implorat să rămîn; avem o firmă foarte mare şi considerau că era nevoie de mine.

– Şi de ce n-ai rămas?

– Poate o să-ţi par nebun, dar prefer să mă descurc singur. Întotdeauna mi-a fost greu să accept daruri de la cineva, iar firma aceea nu era altceva decît un dar pe care bunicul i l-a lăsat moştenire tatei.

Nu, nu vreau să primesc nimic de la tata. Îi las pe fraţii mei să ia şi partea mea.

Cît îl mai admiră Alexandra!

– Şi, pe de altă parte, dacă aş fi rămas în Grecia nu te-aş mai fi cunoscut, adăugă el cu tandreţe.

Alexandra se simţi roşind.

– N-ai fost căsătorit niciodată?

– Nu. Mă logodeam o dată pe zi, dar totdeauna, în ultima clipă, simţeam că nu era în regulă ceva, îi zise el în glumă, după care, aplecîndu-se puţin înainte, adăugă pe un ton sincer: frumoasă Alexandra, poţi să mă consideri un demodat, dar odată ce mă voi căsători, va fi pentru totdeauna. O singură femeie îmi este de ajuns, dar trebuie să fie cea potrivită.

– Cred că acest lucru e minunat, murmură ea.

– Dar tu? o întrebă el. Ai fost vreodată îndrăgostită?

– Nu.

– Ce ghinion pentru cineva, zise el. Dar ce noroc pentru...

În clipa aceea apăru chelnerul cu desertul.

Alexandra ardea de nerăbdare să-l roage pe George să-şi termine fraza, dar se temea să o facă.

Nu se simţise niciodată atît de bine cu cineva. George Mellis îi păru atît de sincer interesat de persoana ei, încît se trezi povestindu-i despre copilăria, viaţa şi experienţele ei pe care le adunase.

George Mellis se lăudă că se pricepe foarte bine la femei. Ştia că femeile frumoase erau, de obicei, cele mai nesigure, deoarece bărbaţii se concentrau numai asupra frumuseţii, făcîndu-le astfel să se simtă ca nişte obiecte. De cîte ori se afla în compania unei femei frumoase, el nu pomenea nimic despre

aspectul ei, ci o făcea să aibă impresia că îl interesau gîndurile, sentimentele ei, că era un suflet care îi împărtăşea visele. Era o experienţă extraordinară pentru Alexandra. Îi povesti despre Kate, despre Eve.

– Sora ta nu locuieşte cu tine şi cu bunica ta?

– Nu. A... Eve a vrut să stea singură.

Alexandra nu îşi putea închipui de ce nu îi plăcuse lui George de sora ei. Oricare ar fi fost motivul, era recunoscătoare. În tot timpul cinei, observă că toate femeile îl văzuseră, dar el nu se uitase în jur şi nu îşi luase ochii de la ea nici măcar o dată.

În timp ce îşi beau cafeaua, George spuse:

– Nu ştiu dacă îşi place jazz-ul, dar ştiu un bar în St. Marks Place care se cheamă *Five Sport*....

– Unde cîntă Cecil Taylor!

Atunci el o privi uluit.

– Ai mai fost acolo?

– De multe ori! zise ea, rîzînd. Îmi place foarte mult! E incredibil ce mult ne potrivim.

– Parcă ar fi un miracol, zise el încet.

Ascultară vraja pianului lui Cecil Taylor, lungi solo-uri care umpleau încăperea de arpegii şi ondulaţii. De acolo se duseră într-un bar de pe strada Blecker, unde se putea bea, mînca floricele, trage la ţintă şi asculta o muzică de pian bună. Alexandra îl privi pe George cum se luă la întrecere cu un alt client obişnuit, în aruncarea la ţintă. Omul era bun, dar nu avu nici o şansă. George juca cu o intensitate atît de feroce, încît părea aproape înspăimîntător. Nu era decît un joc, dar juca de parcă ar fi fost vorba de viaţă şi de moarte. „ E genul de bărbat care trebuie să cîştige", îşi spuse ea.

Părăsiră barul pe la ora două dimineaţa şi Alexandrei îi păru teribil de rău că seara lua sfîrşit.

George, lîngă ea în Rolls-Royce-ul cu şofer pe care îl închiriase, nu scotea o vorbă, ci doar o privea. Asemănarea dintre cele două surori era izbitoare. „Mă întreb dacă şi trupurile le sînt la fel."

Şi-o imagină pe Alexandra în pat cu el, zvîrcolindu-se şi ţipînd de durere.

– La ce te gîndeşti? îl întrebă ea şi el îi răspunse întorcîndu-şi privirea, ca nu cumva ea să-i poată citi în ochi:

– O să rîzi.

– Ba nu. Îţi promit.

– Nici nu te-aş condamna dacă ai face-o. Bănuiesc că sînt considerat un uşuratic. Ştii cum e viaţa, plimbările cu iahtul, petrecerile, toate astea...

– Da...

O ţintui cu ochii lui întunecaţi.

– Cred că tu eşti cea care ar putea schimba totul. Pentru totdeauna.

Alexandra îşi simţi pulsul înteţindu-se.

– Nu... nu ştiu ce să spun.

– Te rog nu spune nimic.

Buzele lui erau foarte aproape de ale ei şi ea era pregătită. Dar el nu făcu nici o mişcare. „Nu face nici un avans", îl avertizase Eve. „Nu în prima seară. Dacă o faci, te transformi într-un Romeo ca atîţia alţii care au visat să pună mîna pe ea şi pe averea ei. Ea trebuie să facă prima mişcare".

Aşa că George doar îi ţinu mîna într-a lui pînă cînd maşina opri în faţa casei Blackwell. O conduse pînă la uşă. Atunci ea îi spuse întorcîndu-se spre el:

– Nici nu-ţi pot spune cît de mult mi-a plăcut seara aceasta.

– Şi pentru mine a fost ca o vrajă.

Zîmbetul Alexandrei fu destul de strălucitor ca să lumineze toată strada.

– Noapte bună, George, îi şopti ea şi dispăru înăuntru.

Un sfert de oră mai tîrziu, Alexandra auzi telefonul sunînd.

– Ştii ce-am făcut? Le-am telefonat alor mei şi le-am spus de femeia minunată cu care mi-am petrecut seara asta. Somn uşor, încîntătoare Alexandra.

După ce închise, George Mellis îşi spuse în sinea lui: „După ce o să ne căsătorim, o să-i sun pe-ai mei şi o să le spun să se ducă dracului cu toţii".

29

Alexandra nu mai primi nici un semn de la George Mellis, nici a doua, nici a treia zi, nici restul săptămînii. De cîte ori auzea telefonul, sărea să răspundă, dar, de fiecare dată, era dezamăgită. Nu îşi închipuia ce nu fusese bine. Recapitula în gînd toată seara: „Cred că eşti cea care poate schimba totul pentru totdeauna", şi „Am telefonat alor mei şi le-am spus de femeia minunată cu care mi-am petrecut seara asta". Îşi închipui o mulţime de posibile motive pentru care ar fi putut să nu o sune.

Îl jignise cumva fără să-şi dea seama?

O plăcea prea mult, se temea să nu se îndrăgos-

teascã de ea şi se gîndise cã ar fi fost mai bine sã nu o mai vadă niciodată?

Îşi dăduse seama cã nu era genul lui?

Avusese vreun accident groaznic şi acum zăcea, poate, în vreun spital cine ştie pe unde?

Sau, poate, murise?

Cînd nu mai rezistă, Alexandra o sună pe Eve, silind-se să facă o scurtă conversaţie înainte să întrebe:

– Eve, nu cumva ai auzit ceva de George Mellis?

– Nu. Am crezut cã o să te invite la cină.

– Da, am cinat împreună, săptămîna trecută.

– Şi n-ai mai primit nici o veste de la el de atunci?

– Nu.

– Poate e prea ocupat.

„Nimeni nu poate fi chiar atît de ocupat", îşi zise Alexandra în sinea ei şi apoi, cu glas tare:

– Poate.

– Uită-l pe George Mellis, draga mea, aş vrea să-ţi fac cunoştinţă cu un canadian foarte atrăgător. E proprietarul unei companii aeriene şi...

După ce puse receptorul înapoi în furcă, Eve se lăsă pe spate, zîmbind. Ar fi vrut ca şi bunica ei să fi ştiut cît de bine plănuise totul.

– Hei, ce te frămîntă? o întrebă Alice Koppel.

– Scuză-mă, zise Alexandra.

Toată dimineaţa fusese nervoasă. De două săptămîni nu ştia nimic de George Mellis şi era

furioasă, nu pe el, ci pe ea, pentru că nu putea să-l uite. El nu îi datora nimic. Nu erau decît niște străini, care își petrecuseră o seară împreună, iar ea se purta de parcă s-ar fi așteptat să se însoare cu ea, pentru numele lui Dumnezeu. George Mellis putea să aibă orice femeie din lume. De ce să o vrea tocmai pe ea?

Pînă și bunica ei îi observă nervozitatea.

– Ce se-ntîmplă, copila mea? Se munceşte prea mult la agenție?

– Nu, bunico, doar că... n-am dormit prea bine în ultimul timp.

Cînd reuşea să doarmă, avea tot felul de vise erotice în legătură cu George Mellis. „Al naibii!" Ar fi vrut ca Eve să nu i-l fi prezentat niciodată.

Telefonul îl primi la birou a doua zi, după-amiază.

– Alex? George Mellis la telefon.

De parcă nu i-ar fi auzit vocea groasă în toate visele ei.

– Alex? Mă auzi?

– Da, te ascult, îi răspunse ea, simțindu-se aprinsă de emoții contrare.

Nu ştia dacă să rîdă sau să plîngă. Era un egoist indiferent, pe care nu îi păsa dacă avea să-l mai vadă sau nu.

– Am vrut să te sun mai devreme, dar abia acum cîteva minute am venit de la Atena.

Inima Alexandrei se înmuie.

– Ai fost la Atena?

– Da. Îţi aminteşti de seara cînd am cinat împreună?

Alexandra îşi amintea foarte bine.

– A doua zi dimineaţă, fratele meu Steve mi-a telefonat.... Tata a avut un atac.

– George!

Se simţea vinovată că putuse gîndi atîtea lucruri urîte despre el.

– Şi acum cum se simte?

– O să fie bine, slavă Domnului. Dar m-am simţit ca tăiat bucăţele. M-a implorat să mă întorc în Grecia să preiau firma.

– Şi o să te duci? îl întrebă ea ţinîndu-şi respiraţia.

– Nu.

Răsuflă uşurată.

– Acum ştiu că locul meu e aici. N-a trecut o zi sau un ceas fără să mă gîndesc la tine. Cînd aş putea să te văd?

„Acum"!

– Nu am nici un program pentru cină în seara asta. Fu gata să numească un alt restaurant preferat al ei, dar spuse:

– Minunat, şi unde ai vrea să iei masa?

– Oriunde. Nu-mi pasă. Ai vrea să mîncăm acasă?

– Nu.

Nu era încă pregătit s-o cunoască pe Kate.

„Fă orice, dar, deocamdată, ţine-te departe de Kate Blackwell. Ea este cel mai mare obstacol al tău."

– O să trec să te iau la opt, îi spuse George.

După ce închise, Alexandra îi sărută pe Alice Koppel, Vince Barnes şi Marty Bergheimer spunînd:

– Plec la coafor. Pe mîine.

Rămaseră privind în urma ei.

– Un bărbat, zise Alice Koppel.

Cinară la *Maxwell's Plum*. Un şef de sală îi conduse pe lîngă barul ticsit de lume de lîngă intrare, sus în salon. Comandară.

– Te-ai gîndit la mine cît am fost plecat? o întrebă George.

– Da.

Simţea că trebuie să fie cît se poate de sinceră cu acel om, care era atît de deschis, atît de vulnerabil.

– Cînd am văzut că nu primesc nici o veste de la tine, am crezut că ţi s-a întîmplat ceva. Am... am intrat în panică. Nu cred că aş mai fi suportat încă o zi.

„Nota zece pentru Eve", îşi spuse George. „Stai liniştit", îi spusese ea. „O să-ţi spun eu cînd s-o suni." Pentru prima oară trăia senzaţia că planul o să reuşească. Pînă atunci se jucase cu ideea că ar fi putut controla incredibila avere Blackwell, fără să îndrăznească să creadă cu adevărat. Fusese doar un joc pe care îl juca împreună cu Eve. Privind-o acum pe Alexandra, stînd în faţa lui, cu ochii plini de adoraţie, George Mellis îşi dădu seama că nu mai era deloc un joc. Alexandra era a lui. Aceasta era prima etapă a planului. Celelalte puteau fi foarte primejdioase, dar cu ajutorul Evei avea să se descurce.

„Am intrat în asta amîndoi, George, şi vom împărţi în mod egal".

George Mellis nu avea încredere în parteneri. Cînd

va avea ce va dori, cînd o va avea pe Alexandra, va avea grijă de Eve. Acest gînd îl făcea să simtă o imensă plăcere.

– Zîmbeşti, zise Alexandra.

Îşi puse mîna peste a ei, atingerea lui încălzìnd-o.

– Mă gîndeam cît de bine ne simţim aici împreună. Cît de bine ne simţim împreună oriunde.

Apoi scoase din buzunar o cutiuţă.

– Ti-am adus ceva din Grecia.

– Vai, George...

– Hai, deschide-o, Alex.

În cutiuţă era un superb colier de diamante.

– E extraordinar. Era cel luat de la Eve. „E foarte potrivit", îi spusese aceasta. Nu l-a văzut niciodată".

– E prea mult, zău.

– Nu e deloc de ajuns. Îmi va face mare plăcere să te văd purtîndu-l.

– Dar... spuse ea tremurînd. Mulţumesc.

El îi văzu farfuria.

– N-ai mîncat absolut nimic.

– Nu mi-e foame.

Văzîndu-i din nou sclipirea din privire, el simţi iar binecunoscuta senzaţie de forţă. Văzuse acea sclipire la atîtea femei: frumoase, urîte, bogate, sărace. Se folosise de ele. Într-un fel sau altul, fiecare îi dăduse cîte ceva. Dar aceasta avea să-i dea mai mult decît toate celelalte la un loc.

– Ce-ai vrea să facem acum? o întrebă el, întrebarea sunînd a invitaţie.

Iar ea acceptă, simplu şi fără rezerve.

– Aş vrea să fiu cu tine.

George Mellis avea dreptate să fie mîndru de apartamentul său. Era o adevărată bijuterie, aranjat de persoane iubite, fie bărbaţi, fie femei, care încercaseră să îi cumpere afecţiunea cu daruri scumpe, reuşind temporar.

– E minunat! exclamă Alexandra.

Atunci el se apropie de ea şi o întoarse încet, colierul de diamante sclipind în lumina slabă.

– Ţi se potriveşte, iubita mea, zise el şi o sărută uşor mai întîi, apoi din ce în ce mai pasionat şi Alexandra nici nu îşi dădu seama cînd ajunseră în dormitor.

Încăperea era zugrăvită în tonuri bleu şi mobilată masculin, cu mult gust. În mijloc, un pat mare. Cînd o luă iar în braţe o simţi tremurînd.

– Te simţi bine, *Kale'mon?*

– Sînt puţin nervoasă.

O îngrozea gîndul că avea să-l dezamăgească pe acest om. Trase adînc aer în piept şi porni să-şi descheie nasturii rochiei.

– Lasă-mă pe mine, şopti el şi începu să dezbrace superba blondă din faţa lui, amintindu-şi în acelaşi timp cuvintele Evei: „Stăpîneşte-te. Dacă-i faci vreun rău Alexandrei, dacă descoperă ce porc eşti în realitate, n-o s-o mai vezi niciodată. Pricepi? Păstrează-ţi pumnii pentru tîrfele tale şi pentru băieţei".

O dezbrăcă încet şi îi privi goliciunea. Semăna perfect la trup cu Eve: frumos, desăvîrşit şi plin. Simţi

o copleşitoare dorinţă de a învineţi pielea aceea albă şi delicată; de a o bate şi de a o face să ţipe. „Dacă o răneşti, n-o mai vezi niciodată".

Se dezbrăcă şi el şi o trase aproape. Se priviră în ochi o clipă, după care o duse încet în pat, unde începu să o sărute, uşor şi tandru, explorîndu-i cu limba şi cu degetele fiecare centimetru al trupului, pînă cînd o făcu să nu mai reziste.

– Te rog, zise ea. Acum. Acum!

Atunci el fu deasupra, oferindu-i o stare de extaz, aproape insuportabilă. Cînd în cele din urmă i se linişti în braţe, îi spuse oftînd:

– Dragul meu, sper că a fost la fel de minunat şi pentru tine.

El o minţi zicînd:

– A fost.

Îl strînse cu putere şi plînse, neştiind, de fapt, de ce plîngea, dar îi era recunoscătoare pentru strălucirea şi plăcerea pe care le simţise.

– Gata, gata, îi spuse George liniştitor. Totul a fost minunat.

Aşa şi era.

Eve ar fi fost foarte mîndră de el.

În orice iubire mai există neînţelegeri, gelozii, mici lovituri, dar nu şi între George şi Alexandra. Sub îndrumarea Evei, George putu să-i cunoască fiecare emoţie, fiecare temere, fiecare fantezie, pasiune sau antipatie şi era totdeauna alături, gata să îi ofere exact

ce îi trebuia. Ştia ce o făcea să rîdă sau să plîngă. Pe ea o înfiora felul cum făceau dragoste, în timp ce George se simţea frustrat. Ori de cîte ori se afla în pat cu ea şi îi auzea strigătele animalice, starea ei îl excita teribil, aşa încît ar fi dorit să se dezlănţuie sălbatic, să o facă să ţipe implorînd milă, ca să fie şi el mulţumit. Dar la fel de bine ştia că, dacă ar fi făcut-o, ar fi distrus totul. Starea de frustrare îl apăsa din ce în ce. Cu cît făceau dragoste mai mult, cu atît o dispreţuia mai mult pe Alexandra.

Existau unele locuri unde George îşi putea afla satisfacţia, dar trebuia să fie prudent. Tîrziu, noaptea, colinda barurile şi discotecile, alegînd văduve singuratice care căutau confortul nopţii, băieţi homosexuali nebuni după dragoste sau prostituate nebune după bani.

Îi ducea în diverse hoteluri din West Side, *Bowery* sau *Grenwich Village.* Nu se ducea de două ori la acelaşi hotel şi, de altfel, nici n-ar fi fost bine primit. Partenerii săi sexuali erau găsiţi adesea ori fără cunoştinţă, ori pe jumătate conştienţi, cu trupurile zdrobite şi cîteodată cu arsuri de ţigară.

Îi evita pe masochişti, cărora le plăcea durerea pe care le-o provoca, ceea ce îl priva de orice plăcere. Nu, el trebuia să-i audă ţipînd şi implorînd milă, aşa cum şi tatăl lui îl făcuse să ţipe şi să implore milă cînd era doar copil. Pedepsele pentru cele mai mici greşeli erau bătăi care îl lăsau adesea fără cunoştinţă. Cînd avea opt ani tatăl său l-a prins stînd gol împreună cu fiul unui vecin, l-a bătut pînă i-a ţîşnit sîngele din urechi şi din nas şi, ca să fie sigur că nu avea să mai păcătuiască niciodată, i-a stins o ţigară pe penis.

Rana din exterior se vindecase, dar cea dinăuntru continua să-l chinuie. Avea firea sălbatică şi pasionantă a strămoşilor săi eleni. Nu suporta să-i comande nimeni. Îndura umilinţa chinuitoare la care îl supusese Eve Blackwell numai pentru că avea nevoie de ea. Dar cînd avea să aibă în mînă averea familiei Blackwell, avea să o pedepsească pînă cînd ea avea să-l implore să o ucidă. Întîlnirea cu Eve fusese cel mai mare noroc din viaţa lui. „Noroc pentru mine, ghinion pentru ea", îşi spusese.

Alexandra continua să se mire cum de ştia el totdeauna ce flori să-i trimită, ce discuri să-i cumpere, ce cărţi i-ar plăcea. Cînd merseră la un muzeu, o tulbură faptul că îi plăceau exact aceleaşi tablouri ca şi ei. Era incredibil cît de mult se potriveau în gusturi. Îi căuta măcar un defect, dar nu găsi absolut nici unul. Era perfect. Începu să îşi dorească din ce în ce mai mult să îl cunoască şi Kate.

Dar el găsea mereu cîte o scuză pentru a evita întîlnirea cu Kate Blackwell.

– Dar de ce, dragul meu? O să-ţi placă foarte mult, şi, în plus, vreau să i te prezint.

– Sînt convins că e minunată, dar mă îngrozesc că ar putea spune că nu sînt destul de bun pentru tine, zise el copilăros.

– Eşti ridicol! exclamă ea, admirîndu-i modestia. Bunica o să te adore.

– În curînd, îi zise el. De cum o să-mi fac puţin curaj.

Într-o seară, discuta această problemă cu Eve, care căzu pe gînduri.

– Bine. Mai devreme sau mai tîrziu va trebui s-o faci şi pe asta, dar va trebui să-ţi controlezi fiecare mişcare şi fiecare cuvînt. E al naibii de deşteaptă. Să nu cumva să o subestimezi vreo clipă. Dacă ea bănuieşte că urmăreşti ceva, îţi va scoate inima şi o va da cîinilor.

– De ce ai nevoie de ea? o întrebă el.

– Pentru că, dacă faci ceva care să dea naştere unor neînţelegeri între ea şi Alexandra, ne-am dus.

Alexandra nu mai fusese niciodată atît de nervoasă. Aveau să cineze împreună, toţi trei, pentru prima dată şi Alexandra se temea ca nu cumva să se întîmple ceva. Îşi dorea extraordinar de mult ca bunica ei şi George să se placă reciproc, ca bunica ei să-şi dea seama ce om minunat era George şi ca el să o aprecieze pe Kate.

Kate nu îşi mai văzuse niciodată nepoata atît de fericită. Alexandra cunoscuse cîţiva tineri din cei mai bine situaţi din lume, dar nici unul nu o interesase. Avea de gînd să îl examineze foarte bine pe cel care o captivase atît de mult. Kate avea o experienţă de ani de zile în ceea ce îi privea pe căutătorii de avere şi nu intenţiona deloc să o lase pe Alexandra pe mîna

unuia.

Abia aştepta să-l cunoască pe domnul George Mellis. Avea senzaţia că el nu prea dorea să o cunoască şi se întreba de ce, oare.

Auzi soneria şi, o clipă mai tîrziu, Alexandra intră ţinînd de mînă un tînăr înalt, de o frumuseţe clasică.

– Bunico, el este George Mellis.

– În sfîrşit, spuse Kate. Începusem să cred că mă eviţi, domnule Mellis.

– Dimpotrivă, doamnă Blackwell, nici nu ştiţi cu cîtă nerăbdare am aşteptat această clipă, zise el, fiind cît pe-aci să zică: Sînteţi chiar mai frumoasă decît mi-a spus Alex.

„Ai grijă. Nu o flata, George. Ar fi ca un steag roşu pentru ea".

Intră apoi un valet care prepară băuturile, după care se retrase discret.

– Te rog, ia loc, domnule Mellis.

– Mulţumesc.

Alexandra se aşează pe canapea lîngă el, în faţa bunicii ei.

– Am înţeles că v-aţi văzut de ceva timp.

– A fost plăcerea mea.

Kate îl studia cu ochii ei de un gri deschis.

– Alexandra mi-a spus că lucrezi la o firmă de agenţi comerciali.

– Exact.

– Ca să fiu sinceră, domnule Mellis, mi se pare ciudat că ai ales să lucrezi ca agent în loc să conduci o foarte profitabilă afacere de familie.

– Bunico, doar ţi-am explicat eu...

– Aş vrea să aud şi de la domnul Mellis, Alexandra.

„Să fii politicos, pentru numele lui Dumnezeu, să nu te ploconeşti în faţa ei. Dacă dai cel mai mic semn de slăbiciune, te va sfîşia".

– Doamnă Blackwell, nu prea îmi place să vorbesc despre viaţa mea personală, zise el ezitînd pentru a lua o hotărîre, apoi: Totuşi, în aceste împrejurări, cred că...

Privind-o în ochi pe Kate, continuă:

– Sînt un om foarte independent. Nu accept pomană. Dacă aş fi fondat eu *Mellis & Company*, aş fi condus-o eu acum, dar ea a fost fondată de bunicul meu şi pusă pe picioare de tatăl meu. Nu are nevoie de mine. Am trei fraţi care se pricep foarte bine să o conducă. Prefer să lucrez ca angajat, cum aţi spus dumneavoastră, pînă voi găsi ceva să fie făcut de mine şi de care să mă mîndresc.

Kate dădu încet din cap. Nu era deloc ceea ce îşi închipuise. Se pregătise să vadă un uşuratic, un vînător de avere, genul celor care se ţin tot dintotdeauna după nepoata ei. Acesta părea altfel. Şi, totuşi, avea ceva ce o neliniştea, dar nu ştia ce anume. Părea aproape perfect.

– Înţeleg că familia dumneavoastră e foarte bogată. „Trebuie să creadă doar că eşti pur şi simplu fermecător. bogat şi îndrăgostit nebuneşte de Alex. Fii fermecător. Păstrează-ţi cumpătul şi vei reuşi".

– Sînt sigur că banii sînt necesari, doamnă Blackwell, dar sînt o mulţime de alte lucruri care mă interesează mai mult.

Kate verificase *Mellis & Company* şi conform raportului *Dun & Bradstreet*, avea un excedent de treizeci milioane de dolari.

– Eşti în relaţii bune cu familia dumitale, domnule Mellis?

Chipul lui George se lumină.

– Poate chiar prea bune, zise el zîmbind uşor. Avem o vorbă în familia noastră, doamnă Blackwell, cînd unul din noi se taie la un deget, toţi ceilalţi sîngerează. Păstrăm legătura permanent.

În realitate, nu mai vorbise cu vreun membru al familiei de mai mult de trei ani.

Kate dădu din cap aprobator.

– Şi eu cred în familiile unite, spuse ea, aruncîndu-i o privire nepoatei ei.

Pe chipul acesteia se vedea o expresie de adorare. Pentru o clipă, o făcu să îşi amintească de ea însăşi şi de David, în acele zile atît de depărtate, cînd se iubeau atît de mult. Toţi acei ani care trecuseră nu o făcuseră să uite ce simţise.

Lester intră spunînd:

– Cina este servită, doamnă.

Conversaţia în timpul mesei păru mai legată, dar întrebările lui Kate nu erau puse deloc la întîmplare. George era pregătit pentru cea mai importantă dintre ele:

– Îţi plac copiii, domnule Mellis?

„Îşi doreşte cu disperare un strănepot... Mai mult decît orice pe lume".

George o privi surprins.

– Dacă-mi plac copiii? Dar ce este un om fără

copii? Mă tem că, atunci cînd mă voi căsători, biata mea soţie va fi foarte ocupată. În Grecia un bărbat este judecat după cîţi copii are.

„Pare dezinteresat", îşi spuse Kate. „Dar niciodată nu trebuie să fii prea sigur. Mîine o să-l rog pe Brad Rogers să-i verifice situaţia financiară."

Înainte să se culce, Alexandra o sună pe Eve. Îi spuse că George avea să vină la masă.

– Abia aştept să-mi povesteşti, draga mea, spuse Eve. Să mă suni imediat după ce pleacă şi să-mi spui tot.

Şi acum Alexandra îi spuse tot.

– Cred că bunica îl place foarte mult.

Eve simţi în clipa aceea un fior de satisfacţie.

– Ce-a spus?

– I-a pus o mulţime de întrebări personale, iar el s-a descurcat de minune.

„Deci se purtase bine".

– Ah! Sînteţi doi porumbei pe cale de a se căsători?

– Da. Încă nu mi-a cerut mîna, Eve, dar cred că o va face.

Simţea fericirea din glasul Alexandrei.

– Şi bunica va fi de acord?

– Sînt sigură că da. Vrea să-i verifice situaţia financiară, dar sigur că nu vor fi probleme.

Evei îi tresări inima.

– Ştii doar ce prudentă e bunica.

– Da, zise Eve. Ştiu.

„Sîntem pierduţi". Numai să găsească ceva imediat.

– Ţine-mă la curent, îi zise ea.

– Bine. Noapte bună.

Imediat după ce închise Alexandra, Eve formă numărul lui George. Nu ajunsese încă. Îl sună din zece în zece minute, pînă cînd îl găsi şi îi spuse:

– Poţi să faci rost repede de un milion de dolari?

– Ce naiba vorbeşti?

– Kate îţi va verifica situaţia financiară.

– Dar ştie cît au ai mei. Ştie...

– Nu vorbesc de ai tăi, ci de tine. Ţi-am spus doar că nu e proastă.

Urmă un moment de tăcere.

– De unde să iau un milion de dolari?

– Am o idee, zise Eve.

A doua zi, cînd Kate se duse la birou, îi spuse asistentei sale:

– Spune-i lui Brad Rogers să verifice finanţele lui George Mellis. Lucrează la *Hanson & Hanson.*

– Domnul Rogers e plecat din oraş pînă mîine, doamnă Blackwell. Puteţi aştepta pînă mîine sau...?

– E foarte bine şi mîine.

Într-un capăt al Manhattan-ului, pe Wall Street, George Mellis, stătea la biroul său de la firma *Hanson & Hanson*. Bursele de valori erau deschise şi uriaşul birou era numai zgomot şi agitaţie. 225 de oameni

lucrau la sediul firmei agenţi, analişti, contabili, operatori şi reprezentanţi ai clienţilor, acţionînd cu toţii cu o viteză febrilă. Cu toţii, în afară de George Mellis care stătea înmărmurit la birou, cuprins de panică. Ceea ce avea să facă îl putea băga în puşcărie, dacă dădea greş, dar avea să-l facă stăpînul lumii, dacă reuşea.

– N-ai de gînd să răspunzi la telefon?

Unul din asociaţi era în picioare lîngă el şi abia atunci îşi dădu seama că telefonul suna cine ştie de cînd. Trebuia să se comporte normal şi să nu facă nimic din ce ar fi putut da naştere la suspiciuni. Ridică receptorul.

– George Mellis, spuse el, zîmbindu-i asociatului.

Îşi petrecu întreaga dimineaţă luînd comenzi de cumpărare şi vînzare, dar mintea îi rămase tot la planul Evei pentru furtul unui milion de dolari. "E foarte simplu, George. Nu trebuie decît să împrumuţi cîteva acţiuni pentru o singură noapte. Le duci înapoi dimineaţă şi nimeni n-o să-şi dea seama".

Orice firmă de agenţi de bursă are milioane de dolari în acţiuni şi obligaţiuni păstrate în seifuri pentru clienţi. Unele acţiuni poartă înscris numele proprietarului, dar marea majoritate au doar numele de străzi şi un număr de cont al Comitetului pentru Procedurile de Siguranţă a Identificării, după care era aflat proprietarul. Acţiunile nu sînt negociabile, dar George Mellis nu avea de gînd să le încaseze, ci avea altceva în minte. La *Hanson & Hanson*, acţiunile erau păstrate într-un seif uriaş de la etajul şapte într-o regiune păzită de un poliţist înarmat care se afla postat în faţa unei uşi ce nu putea fi deschisă decît cu

o cartelă de plastic. George Mellis nu avea o asemenea cartelă, dar ştia pe cineva care avea.

Helen Thatcher era o văduvă de vreo patruzeci de ani. Avea un chip plăcut, o siluetă destul de frumoasă şi gătea extraordinar. Fusese căsătorită timp de douăzeci şi trei de ani şi moartea soţului lăsase un gol în viaţa ei. Avea nevoie de un bărbat care să aibă grijă de ea. Ghinionul ei era că, majoritatea femeilor care lucrau la *Hanson &Hanson* erau mai tinere şi mai atrăgătoare pentru bărbaţii din birou. Nimeni nu o invitase în oraş pe Helen.

Lucra în cadrul departamentului de contabilitate la etajul de deasupra lui George Mellis. De prima dată cînd îl văzuse pe George, Helen îşi spuse că ar fi soţul perfect. De vreo şase ori îl invitase la o cină gătită în casă, cum formulase ea făcînd aluzia că ar fi fost servit cu mai mult decît o cină, dar el mereu găsea o scuză. În dimineaţa aceea, telefonul sună şi ea răspunse.

– Contabilitatea, doamna Thatcher.

Iar vocea lui George se auzi pe fir, caldă, înfiorînd-o.

– Helen? George la telefon.

– Cu ce îţi pot fi de folos, George?

– Am o mică surpriză pentru tine. Poţi veni puţin pînă la mine în birou?

– Acum?

– Da.

– Mă tem că tocmai...

– Ah, dacă eşti ocupată, lasă. Mai tîrziu.

– Nu, nu. O să ... o să vin imediat.

Telefonul lui George sună din nou, dar el îl ignoră.

Luă un teanc de hîrtii şi porni spre lifturi. După ce aruncă o privire în jur, ca să se asigure că nu era observat, trecu de lifturi şi o luă spre scări. Ajungînd la etajul superior, se duse să vadă dacă Helen părăsise biroul, după care intră prudent înăuntru ca şi cum ar fi avut treburi acolo. În caz că era prins... Dar nici nu se putea gîndi la aşa ceva. Deschise sertarul din mijloc, unde ştia că îşi ţinea Helen cartela de acces la seif. O găsi. O strecură în buzunar, părăsi biroul şi se grăbi să coboare pe scări. O găsi pe Helen în biroul lui, căutîndu-l cu privirea.

– Scuză-mă, dar am fost chemat pentru o clipă, îi spuse el.

– Ah, nu-i nimic. Spune-mi despre ce surpriză era vorba.

– Păi, o păsăricâ mi-a şoptit că ar fi ziua ta şi aş vrea să te invit la masă, zise el. Îi urmări expresia feţei. Ea nu ştia dacă să-i spună adevărul sau să rateze şansa unei invitaţii la masă.

– Este... este foarte frumos din partea ta, spuse ea. Mi-ar face mare plăcere să iau masa cu tine.

– Perfect atunci, ne vedem la *Tony's* la unu.

Era ceva ce ar fi putut foarte bine să-i spună la telefon, dar era prea tulburată pentru a-l întreba măcar. O privi plecînd.

Imediat după plecarea ei, George intră în acţiune. Avea multe de făcut înainte de a înapoia cartela de plastic. Luă liftul pînă la etajul şapte şi se duse spre paznicul care stătea în faţa uşii închise cu grilaj. George introduse cartela de plastic şi uşa se deschise, dar, cînd să intre, paznicul îi spuse:

– Nu cred că v-am mai văzut pe-aici.

Inima lui George începu să bată cu putere. Zîmbi şi zise:

– Nu. Nu prea vin pe aici de obicei, dar cum unul din clienţii mei şi-a exprimat deodată dorinţa de a-şi vedea acţiunile, am venit să le iau. Sper să nu-mi ocupe toată după-amiaza.

Paznicul zîmbi înţelegător.

– Succes, îi spuse el, privindu-l intrînd.

Încăperea era din beton, înaltă de zece metri şi lată de cinci. George se duse la dulapurile, protejate contra incendiilor, care adăposteau acţiunile şi deschise sertarele de oţel. Înăuntru se aflau sute de certificate de bursă care reprezentau cît deţinea fiecare companie la bursa din New York şi din America. Numărul acţiunilor reprezentate de fiecare certificat se afla tipărit pe faţa lui şi varia de la una la o sută de mii de acţiuni. George căută printre ele uşor şi cu dexteritate. Alese certificate aparţinînd unor diverse companii, reprezentînd o valoare de un milion de dolari. Le băgă în buzunarul interior al hainei, închise sertarul şi se întoarse la paznic.

– N-a durat mult, îi spuse acesta şi George zise clătinînd din cap:

– Computerele mi-au dat nişte numere greşite. Va trebui să repar totul mîine dimineaţă.

– Blestematele astea de computere, zise paznicul compătimitor. Or să ne ruineze de tot.

Cînd ajunse în birou, George era ud de transpiraţie. „Dar totul e bine", îşi zise el şi o sună pe Alexandra.

– Draga mea, aş vrea să te văd pe tine şi pe bunica ta în seara asta, zise el.

– Am crezut că ai o întîlnire de afaceri diseară, George.

– Aveam, dar am amînat-o. Trebuie să vă spun ceva foarte important.

La unu fix punea cartela la loc, în biroul lui Helen Thatcher, în timp ce ea îl aştepta la restaurant. Tare ar fi vrut să o mai ţină, pentru că avea să mai aibă nevoie de ea, dar ştia că orice cartelă care nu era predată în fiecare seară, a doua zi dimineaţa era invalidată de computere. La unu şi zece minute, George lua masa cu Helen.

Luîndu-i mîna într-a lui îi spuse privind-o cu atenţie:

– Aş vrea să fac acest lucru mai des. Eşti liberă mîine la prinz?

Iar ea îi răspunse radiind:

– Sigur, George.

La plecarea de la birou în după-amiaza aceea, George ducea cu el certificate în valoare de un milion de dolari.

Ajunse la casa Blackwell fix la ora şapte şi fu

condus în bibliotecă, unde Kate şi Alexandra îl aşteptau.

– Bună seara, spuse George. Sper că nu vă deranjez, dar trebuie să vă spun ceva amîndurora, zise el şi apoi întorcîndu-se spre Kate: Ştiu că pot părea foate demodat, doamnă Blackwell, dar vă cer permisiunea de a-mi acorda mîna nepoatei dumneavoastră. O iubesc pe Alexandra şi cred că şi ea mă iubeşte, dar am fi foarte fericiţi dacă ne-aţi da binecuvîntarea.

Apoi scoase din buzunarul hainei certificatele, pe care le aruncă pe masă în faţa lui Kate.

– Îi ofer un milion de dolari ca dar de nuntă. Nu va avea nevoie să-i daţi nici un ban. Nu avem nevoie decît de binecuvîntarea dumneavoastră.

Kate privi certificatele răspîndite cu neglijenţă pe masă, recunoscînd fiecare dintre companii. Alexandra se apropiase de el cu ochii strălucindu-i.

– Dragul meu!

Apoi, întorcîndu-se spre bunica ei, o întrebă implorînd-o din privire:

– Bunico?

Kate îi privi pe amîndoi şi nu putu să-i refuze. Pentru o clipă îi şi invidie.

– Aveţi binecuvîntarea mea, le zise ea.

George zîmbi şi se apropie de ea.

– Îmi daţi voie?

Şi o sărută pe obraz.

Următoarele două ceasuri au vorbit despre nuntă.

– Nu vreau o nuntă mare, bunico, zise Alexandra. Nu avem nevoie de aşa ceva, nu?

– De acord, spuse George. Dragostea e o problemă personală.

În cele din urmă căzură de acord asupra unei mici ceremonii, cu un judecător de pace care să-i cunune.

– Va veni şi tatăl tău la nuntă? îl întrebă Kate, iar George răspunse rîzînd:

– Bineînţeles. Şi tata şi fraţii şi surorile mele vor fi aici.

– Abia aştept să-i cunosc.

– Or să vă placă, sînt convins, zise el după care o privi pe Alexandra.

Lui Kate îl plăcu întreaga seară. Era emoţionată pentru nepoata ei, încîntată că lua un bărbat care o iubea atît de mult. „Să nu uit să-i spun lui Brad să nu se mai deranjeze să verifice", îşi spuse ea.

Înainte să plece, cînd fu singur cu Alexandra, George spuse:

– Nu cred că ar fi bine să lăsăm aşa un milion de dolari. O să-i pun în seiful meu.

– Ar fi mai bine, zise şi Alexandra, iar el luă certificatele şi le băgă la loc în buzunarul hainei.

A doua zi, George procedă la fel cu Helen. În timp ce ea cobora spre el („Am ceva pentru tine"), el lua cartela. Îi dărui o eşarfă *Gucci*, „un cadou întîrziat", şi fixară întîlnirea de la prînz. De astă dată, intrarea în

seif i se păru uşoară. Puse la loc certificatele, cartela de acces şi se întîlni cu Helen la restaurant.

Ţinîndu-i mîna într-a ei, ea îl întrebă:

– George, de ce să nu pregătesc diseară o cină numai pentru noi doi?

Iar el îi răspunse:

– Mă tem că e imposibil, Helen. Mă căsătoresc.

Cu trei zile înainte de nuntă, George sosi la casa Blackwell, purtînd pe chip o expresie de mare suferinţă.

– Tocmai am primit o veste îngrozitoare, zise el. Tata a suferit un alt atac de cord.

– Vai, îmi pare atît de rău, spuse Kate. Va fi bine?

– Am vorbit cu ai mei toată noaptea la telefon. Cred că-şi va reveni, dar cu siguranţă nu vor putea veni la nuntă.

– Am putea merge în luna de miere la Atena, să-i vedem, spuse Alexandra, dar George îi spuse mîngîind-o pe obraz:

– Am alte planuri pentru luna noastră de miere, *matia mon*. Fără familie, numai noi doi.

Cununia avu loc în salonul casei Blackwell. Participară mai puţin de doisprezece invitaţi, printre care Vince Barnes, Alice Koppel şi Marty Bergheimer.

Alexandra îşi implorase bunica să o lase şi pe Eve să vină, dar Kate era de neclintit.

– Sora ta nu va mai fi niciodată binevenită în această casă.

Ochii Alexandrei se umplură de lacrimi.

– Bunico, eşti foarte crudă. Eu vă iubesc pe amîndouă. Chiar nu o poţi ierta?

Pentru o clipă Kate fu cît pe-aci să spună totul despre nesinceritatea Evei, dar se opri.

– Nu fac decît ceea ce cred că e bine pentru toată lumea.

Kate îl auzi pe George rugîndu-l pe fotograf să facă mai multe fotografii, ca să trimită şi familiei lui. „Cît de atent este", îşi spuse ea.

După ceremonia tăierii tortului, George îi şopti Alexandrei:

– Draga mea, va trebui să dispar vreo oră.

– S-a întîmplat ceva?

– Bineînţeles că nu, dar într-un singur fel i-am putut convinge pe cei de la birou să-mi dea voie să plec în luna de miere: promiţînd că termin o treabă pentru un client important. N-o să întîrzii mult. Avionul nostru pleacă abia la cinci.

Ea îi spuse atunci zîmbind:

– Să vii repede. N-aş vrea să plec în luna de miere fără tine.

Cînd George ajunse la Eve, ea îl aştepta într-un neglijée transparent.

– Ţi-a plăcut nunta, dragul meu?

– Da, mulţumesc. Mică, dar elegantă. Totul a mers perfect.

– Şi ştii de ce, George? Datorită mie. Să nu uiţi

asta niciodată.

Privind-o, el îi răspunse încet:

– N-o să uit.

– Sîntem asociaţi pînă la capăt.

– Bineînţeles.

Eve zîmbi.

– Deci, aşa, te-ai căsătorit cu micuţa mea soră.

George îşi privi ceasul.

– Da, şi trebuie să mă întorc.

– Nu încă, zise ea.

– De ce nu?

– Pentru că, mai întîi va trebui să mă iubeşti pe mine, dragul meu. Am chef să mă culc cu soţul surorii mele.

30

Eve aranjase toată luna de miere. Avea să coste foarte mult, dar îi spuse lui George:

– Nu trebuie să faci deloc economie.

Vîndu trei bijuterii pe care le primise de la un admirator şi banii i-i dădu lui George.

– Apreciez gestul, Eve, dar...

– O să-i primesc eu înapoi.

Luna de miere a fost perfectă. Au stat la *Round*

Hill, în Montego Bay, în nordul Jamaicăi. Hotelul era o clădire mică şi albă situată în mijlocul a două duzini de bungalow-uri frumoase, particulare, care se înşirau pe o colină, coborînd spre marea liniştită şi albastră. Cei doi Mellis aveau bungalowul *Noel Coward,* cu piscină şi o femeie care le pregătea micul dejun, pe care ei îl luau în sufragerie în aer liber. George închirie o mică ambarcaţiune cu care navigau şi pescuiau. Înotau, citeau, jucau *backgommon* şi făceau dragoste. Alexandra făcea orice îi trecea prin minte ca să-l mulţumească pe George în pat, iar cînd îl auzea gemînd în momentul culminant al actului, se înfiora simţindu-se în stare să-i producă o asemenea plăcere.

În cea de-a cincea zi, George îi spuse:

– Alex, trebuie să rezolv o problemă în Kingston. Firma are acolo o filială şi m-au rugat să aranjez ceva.

– Bine, merg şi eu cu tine, spuse ea, dar el se încruntă.

– Mi-ar face plăcere, draga mea, dar aştept un telefon din străinătate şi te-aş ruga să primeşti tu mesajul.

Alexandra păru dezamăgită.

– Nu pot să-l primească cei de la recepţie?

– E prea important şi nu am încredere în ei.

– Bine, atunci, sigur că o să stau.

George închirie o maşină şi se duse la Kingston, unde ajunse după-amiaza tîrziu. Străzile capitalei erau pline de turişti de pe vapoare, care făceau cumpărături din piaţă sau din micile bazaruri. Kingston este un oraş comercial, cu rafinării, depozite şi pescării, dar are şi clădiri vechi şi frumoase, muzee

şi biblioteci. Pe George nu îl interesa nimic din toate acestea. Era stăpînit de o disperată dorinţă care fusese reţinută în el săptămîni întregi şi care trebuia satisfăcută. Intră în primul bar întîlnit şi vorbi cu barmanul. Cinci minute mai tîrziu, George însoţea o prostituată de culoare, de cincisprezece ani, în camera unui hotel ieftin. Stătu cu ea două ore, după care plecă singur, urcă în maşină şi se întoarse la Montego Bay, unde Alexandra îi spuse că nu primise nici un telefon.

A doua zi dimineaţă, ziarele din Kingston scriau că un turist bătuse şi mutilase o prostituată care se afla între viaţă şi moarte.

La *Hanson & Hanson* patronii discutau despre George Mellis. Se primiseră plîngeri de la un număr de clienţi în legătură cu modul în care le rezolva treburile. Hotărîseră să-l concedieze, dar acum apăruse altceva.

– E căsătorit cu una din nepoatele lui Kate Blackwell, spuse unul din patroni. Ceea ce face ca lucrurile să apără într-o altă lumină.

– Da, cam aşa e, zise şi celălalt. Dacă am pune mîna pe contul Blackwell.

Lăcomia plutea în atmosferă. Hotărîră că George Mellis mai merită o şansă.

Cînd se întoarse din luna de miere, Kate le spuse:

– Aş vrea să vă mutaţi aici la mine. Casa este destul de mare şi nu ne-am încurca unii pe alţii.

Dar George o întrerupse:

– Este foarte frumos din partea dumneavoastră, dar cred că ar fi mai bine ca eu şi Alex să avem locul nostru.

Nu avea nici un chef să stea sub acelaşi acoperiş cu bătrîna aceea care-i spiona fiecare mişcare.

– Înţeleg, zise Kate. Atunci lăsaţi-mă să vă cumpăr o casă. Ca dar de nuntă.

Luînd-o pe după umeri şi strîngînd-o uşor, George spuse răguşit de emoţie:

– Eşti foarte generoasă. Alex şi cu mine acceptăm şi îţi sîntem recunoscători.

– Îţi mulţumesc, bunico, zise şi Alexandra. O să căutăm ceva nu prea departe.

– Exact, spuse George. Vreau să fim destul de aproape ca să te ţinem sub observaţie. Eşti o femeie teribil de atrăgătoare, să ştii!

După o săptămînă găsiră o casă frumoasă, lîngă parc, la vreo duzină de blocuri de casa familiei Blackwell. Avea trei nivele, un dormitor mare, două pentru oaspeţi, camere pentru servitori, o bucătărie imensă, o sufragerie îmbrăcată în lemn, un living room elegant şi o bibliotecă.

– Draga mea, va trebui să te ocupi singură de decorarea ei, pentru că eu am foarte mult de lucru cu

clienţii, îi spuse George Alexandrei.

Adevărul era că îşi petrecea foarte puţin timp la birou şi aproape deloc cu clienţii. Îşi petrecea timpul cu lucruri mai interesante. Poliţia era asaltată de reclamaţii venind de la prostituate, prostituaţi şi femei singure care frecventau diferite baruri. Victimele îşi descriau atacatorul ca fiind frumos, bine educat şi de origine străină, probabil latină. Dar nimeni nu putea face o identificare.

Eve şi George luau împreună dejunul într-un mic restaurant unde nu exista pericolul de a fi recunoscuţi.

– Trebuie s-o faci pe Alex să-şi schimbe testamentul fără să ştie Kate.

– Şi cum naiba să fac?

– O să-ţi spun eu, dragul meu...

Seara următoare George se întîlni cu Alexandra pentru cina la *Le Plaisir*, unul din cele mai bune restaurante franţuzeşti din New York. Întîrzie aproape o jumătate de oră.

Pierre Jourdans, proprietarul, îl conduse la masa unde îl aştepta Alexandra.

– Iartă-mă, iubito, zise el trăgîndu-şi sufletul. Am fost la avocaţii mei şi ştii cum sînt, complică foarte mult lucrurile.

– S-a întîmplat ceva? îl întrebă ea.

– Nu, mi-am schimbat testamentul, atît spuse el, luîndu-i mîinile într-ale lui. Dacă mi se va întîmpla ceva, tot ce am va fi al tău.

– Dragul meu, dar eu nu vreau...

– Bine, nu se compară cu averea familiei Blackwell, dar vei putea trăi confortabil.

– Dar n-o să ţi se întîmple nimic. Niciodată.

– Sigur că nu, Alex, dar, uneori, viaţa îţi joacă feste. Nu e prea plăcut, dar e foarte bine să fim pregătiţi, nu crezi?

Eá căzu pe gînduri.

– Ar trebui să mi-l schimb şi eu, nu?

– De ce? întrebă el pe un ton surprins.

– Doar eşti soţul meu. Tot ce am îţi aparţine.

El îşi retrase mîna.

– Alex, eu n-am nevoie de banii tăi.

– Ştiu, George, dar ai dreptate. E mai bine să ne gîndim la viitor şi să fim pregătiţi, zise ea cu ochii în lacrimi. Ştiu că par o proastă, dar sînt atît de fericită, încît nu suport gîndul că s-ar putea întîmpla ceva unuia dintre noi. Aş vrea să fim veşnic împreună.

– Vom fi, şopti George.

– O să vorbesc mîine cu Brad în legătură cu schimbarea testamentului.

El spuse atunci ridicînd din umeri.

– Dacă asta doreşti cu adevărat...

Apoi, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva;

– la stai, poate ar fi mai bine să se ocupe avocatul meu de toate. Poate coordona totul.

– Cum vrei, dar bunica...

O mîngîie pe obraz şi îi spuse:

– Hai să nu o amestecăm pe bunica în treaba asta. O ador, dar nu crezi că e mai bine să ne rezolvăm singuri problemele personale?

– Ai dreptate, dragul meu, n-o să-i spun nimic. Ai putea aranja o întîlnire cu avocatul tău pentru mîine?

– Adu-mi aminte să-l sun. Acum sînt mort de foame. Ce-ar fi să-ncepem cu raci?...

O săptămînă mai tîrziu, George se întîlnea cu Eve acasă la ea.

– Alex a semnat noul testament? îl întrebă ea.

– Azi dimineaţă. Îşi va moşteni partea de companie săptămîna viitoare, de ziua ei.

Săptămîna următoare, 49 la sută din acţiunile *Companiei Kruger-Brent* aveau să fie transferate Alexandrei. George o sună pe Eve să-i dea vestea.

– Minunat! exclamă aceasta. Vino pe-aici în seara asta, să sărbătorim.

– Nu pot. Kate dă o petrecere pentru aniversarea lui Alex.

Urmă o clipă de tăcere, apoi ea întrebă:

– Ce vor servi?

– De unde naiba vrei să ştiu?

– Află.

Şi legătura se întrerupse.

Trei sferturi de oră mai tîrziu, George o sună din nou.

– Habar n-am de ce te interesează atît de mult meniul, din moment ce nu eşti invitată, dar vor fi *Coquille Saint-Jacques, Chateaubriant,* salată *Brie, Cappuccino* şi un tort cu îngheţata preferată a Alexandrei, napolitan, îi spuse fără prea multă plăcere. Eşti mulţumită?

– Da, George, deci, ne vedem diseară.

– Nu. Eve, n-o să pot pleca în toiul...

– Găseşti tu ceva.

„Blestemată să fii, căţea", spuse el, după care închise şi îşi privi ceasul. Blestemat să fie totul! Avea o întîlnire cu un client important, pe care îl amînase deja de două ori şi acum întîrziase. Ştia că patronii nu îl mai ţineau decît pentru că era căsătorit cu cineva din familia Blackwell. Nu îşi putea permite să facă ceva ce i-ar fi primejduit poziţia. Le crease o imagine lui Alex şi lui Kate şi trebuia să fie foarte atent să nu o distrugă. În curînd nu mai avea să aibă nevoie de nici una din ele.

Îi trimisese tatălui său o invitaţie la nuntă, dar bătrînul nici nu se sinchisise să îi răspundă. Nici măcar un cuvînt de felicitare. *„Nu mai vreau să te văd în viaţa mea"*, îi spusese. *„Pentru mine eşti mort, ai înţeles? Mort"*. Ei bine, avea să îi facă o surpriză tatălui său. Fiul renegat să reînvie.

Aniversarea Alexandrei, la împlinirea celor douăzeci şi trei de ani, a fost un mare succes, unde au venit patruzeci de invitaţi. Îl rugase pe George să îşi invite şi el cîţiva prieteni, dar el refuzase.

– E petrecerea ta, Alex, trebuie să vină numai

prietenii tăi.

Adevărul era că el nu avea prieteni. Era un singuratic şi recunoştea acest lucru cu mîndrie. Cei care depindeau de alţii erau nişte oameni slabi. O văzu pe Alexandra stingînd lumînările şi punîndu-şi o dorinţă. Fiind sigur că era şi el inclus în ea, îşi spuse: „Ar fi trebuit să-ţi doreşti o viaţă mai lungă, draga mea". Trebuia să admită că Alexandra arăta superb. Purta o rochie lungă din şifon alb, cu pantofi delicaţi argintii şi un colier de diamante, pe care îl primise cadou de la Kate. Pietrele mari, în formă de pară, înşirate pe un lănţişor de platină, sclipeau în lumina lumînărilor.

Privindu-le, Kate îşi spuse: „Îmi amintesc de prima noastră aniversare, cînd David mi-a pus acest colier, spunîndu-mi cît de mult mă iubeşte".

Iar George îşi spuse: „Acest colier trebuie să valoreze o sută cincizeci de mii de dolari".

Îşi dăduse seama toată seara că nu puţine erau prietenele Alexandrei care îl priviseră, zîmbindu-i atrăgător, atingîndu-l de cîte ori îi vorbeau. „Tîrfe", îşi spuse el dispreţuitor. În alte împrejurări ar fi fost tentat să încerce, dar în nici un caz cu prietenele Alexandrei. Poate nu ar fi îndrăznit să se plîngă ei, dar s-ar fi putut duce la poliţie. Nu, lucrurile mergeau prea bine ca să rişte inutil.

Cu un minut înainte de ora zece, George se postă lîngă telefon şi răspunse imediat ce începu să sune.

– Domnul Mellis?

– Da.

– Aţi rugat să fiţi sunat la ora zece.

Alexandra era lîngă el. O privi şi se încruntă.

– La cît a sunat?

– Sînteţi domnul Mellis?

– Da.

– Aţi cerut un telefon la ora zece domnule.

Alexandra îi stătea alături.

– Spuneţi-i că vin imediat. Ne întîlnim la *Pan Am Clipper Club*, spuse el şi trînti receptorul.

– Ce s-a întîmplat, dragul meu?

– Unul din asociaţi a plecat spre Singapore şi a uitat nişte contracte la birou. Trebuie să i le duc înainte de decolarea avionului.

– Acum? întrebă ea cu amărăciune în glas. Nu poate să o facă altcineva?

– Eu sînt singurul în care are încredere, zise el oftînd. Ai crede că sînt singurul om capabil de la firmă adăugă el şi apoi, luînd-o pe după umeri: Îmi pare rău, draga mea. Nu vreau să-ţi stric petrecerea. Continuă şi eu mă voi întoarce cît voi putea de repede.

Ea reuşi să zîmbească şi zise:

– O să-ţi simt lipsa.

Îl urmări plecînd, după care se uită în jur să vadă dacă invitaţii se simţeau bine.

Se întrebă ce face oare Eve de ziua lor.

Eve îi deschise lui George, zicînd:

– Ai reuşit. Eşti un tip deştept.

– Dar nu pot să stau mult, Eve. Alex este...

Îl luă de mînă şi îi spuse:

– Vino, dragul meu, am o surpriză pentru tine.

Şi îl duse în micuţa sufragerie, unde masa era aranjată pentru două persoane, cu argintărie, şerveţele albe şi lumînări aprinse.

– Pentru ce?

– Doar e ziua mea, George.

– Da, sigur, aşa e, zise el. Mă tem că nu ţi-am adus nimic.

Ea îi spuse atunci mîngîindu-l pe obraz:

– Ba da, dragul meu, dar o să-mi dai mai tîrziu. Acum stai jos.

– Mulţumesc, spuse el. Dar nu pot să mănînc nimic, ştii că tocmai am luat o cină copioasă.

– Stai jos, îi zise ea fără nici o inflexiune în glas.

O privi adînc în ochi, după care se aşeză.

Cina consta din *Coquille Saint-Jacques, Chateaubriand*, salată *Brie Cappuccino* şi un tort cu îngheţată neapolitan.

Eve se aşeză în faţa lui, uitîndu-se cum se forţa să mănînce.

– Alex şi cu mine am împărţit totdeauna totul, îi spuse ea. În seara asta împart şi tortul ei, dar la anul numai una din noi va avea o petrecere de aniversare. Dragul meu, a venit timpul ca sora mea să aibă un accident. După care bunica va muri de supărare şi totul va fi al nostru, George. Acum, hai în dormitor să-mi dai cadoul de ziua mea.

Cît ura acea clipă. Era bărbat puternic, viguros şi totuşi, Eve îl domina făcîndu-l să se simtă neputincios. Îl puse să o dezbrace încet, după care îl dezbrăcă ea pe el şi, cu foarte multă pricepere, îl excită aducîndu-l la erecţie.

– Aşa, dragul meu, zise ea şi, cuprinzîndu-l cu picioarele, începu să-şi mişte şoldurile. Ah, cît de bine e... Tu nu poţi avea un orgasm, nu, bietul de tine? Ştii de ce? Pentru că eşti homosexual. Nu-ţi plac femeile, nu-i aşa, George? Îţi place doar să le loveşti. Ai vrea să mă loveşti, nu-i aşa? Spune-mi că ai vrea să mă loveşti.

– Aş vrea să te ucid.

Eve izbucni în rîs.

– Dar n-o s-o faci pentru că îţi doreşti compania la fel de mult ca şi mine. N-o să-mi faci niciodată nici un rău, George, pentru că, dacă mi se întîmplă ceva, un prieten al meu va da poliţiei o scrisoare.

Nu o crezu.

– Glumeşti.

Eve îşi trecu atunci o unghie lungă şi ascuţită peste gîtul lui gol.

– Nu există decît un mod de a afla, nu? îl întărîtă ea.

Şi, dintr-odată, el îşi dădu seama că spunea adevărul. Nu avea să scape de ea niciodată! Totdeauna avea să-l batjocorească şi să-l trateze ca pe un sclav. Nu suporta ideea că avea să fie toată viaţa la cheremul acelei ticăloase. Deodată, ceva explodă înăuntrul lui. O ceaţă roşiatică îi coborî peste ochi şi, din clipa aceea, nu mai fu conştient. Ca şi cum altcineva îl dirija. Totul se petrecu cu încetinitorul. Îşi aminti cum o întorsese pe Eve, desfăcîndu-i picioarele, auzîndu-i ţipetele de durere. Lovea în ceva iar şi iar şi era minunat. Întreaga lui fiinţă fu înfiorată de un spasm lung, insuportabil de plăcut, şi apoi de altul şi altul, iar el îşi spuse „Dumnezeule! *Cît am*

aşteptat asta." Undeva, foarte departe, cineva ţipa. Ceaţa roşiatică începu să se destrame şi se uită în jos. Eve era întinsă în pat, plină de sînge. Nasul îi era zdrobit, trupul acoperit de arsuri de ţigară şi ochii aproape închişi de umflaţi ce erau. Avînd maxilarul rupt, abia putea să murmure în colţul gurii:

– Încetează, încetează, încetează...

George scutură din cap ca să-şi revină. Cînd, în cele din urmă, se trezi, îl cuprinse o panică teribilă. Nu îşi putea explica ceea ce făcuse. Dăduse cu piciorul la tot. Absolut la tot!

Se aplecă asupra ei.

– Eve?

Ea deschise un ochi umflat.

– Doctor... cheamă un doctor...

Fiecare cuvînt era o durere de nedescris.

– Harley... John Harley.

La telefon George nu îi spuse decît:

– Puteţi veni repede? Eve Blackwell a avut un accident.

Intrînd şi văzînd-o pe Eve şi sîngele de pe pat şi de pe pereţi, spuse:

– Dumnezeule!

După care, îi luă pulsul şi întorcîndu-se apoi spre George:

– Cheamă poliţia, spune-le că avem nevoie de o ambulanţă.

Cuprinsă de durere, Eve spuse, totuşi, în şoaptă:

– John..

Doctorul se aplecă deasupra patului ei.

– O să te faci bine. O să te ducem la spital.

Ea îi căută mîna şi îi zise:

– Fără poliţie...

– Dar trebuie să fac un raport. Eu...

Ea îi strînse mîna şi mai tare.

– Fără... poliţie...

El se uită atunci la pomentul desfigurat, la maxilarul rupt şi la arsurile de pe trup şi îi spuse:

– Nu încerca să vorbeşti.

Durerea era cumplită, dar Eve lupta să trăiască.

– Te rog...

Îi luă mult timp să spună cîteva cuvinte:

– Între noi... bunica niciodată nu.... m-ar ierta... Fără.... poliţie... Accident.... făptaşul a fugit...

Nu era momentul potrivit pentru discuţii.

Doctorul Harley se duse la telefon:

– Aici e doctorul Harley, spuse el şi dădu adresa Evei, adăugînd: Trimiteţi imediat o ambulanţă. Găsiţi-l pe doctorul Keith Webster şi rugaţi-l să mă aştepte la spital. Spuneţi-i că e vorba de o urgenţă şi să pregătească sala de operaţie.

Ascultă o clipă după care zise:

– Un accident, făptaşul a fugit de la locul faptei.

Trînti receptorul.

– Îţi mulţumesc, doctore, spuse George pierdut. Doctorul Harley se întoarse şi îi aruncă soţului Alexandrei o privire plină de scîrbă. Îşi aranjase în grabă hainele, dar încheieturile degetelor erau carne vie, iar mîinile şi faţa îi erau stropite de sînge.

– Nu-mi mulţumi mie. O fac pentru familia Blackwell,

dar cu o singură condiţie; să te duci la un psihiatru.

– Dar n-am nevoie de...

– Atunci, o să chem poliţia, ticălosule. Nu meriţi să fii lăsat liber, zise doctorul Harley şi se apropie de telefon.

– Stai puţin! spuse George, gîndindu-se.

Aproape că dăduse cu piciorul la tot, şi acum, ca prin minune i se mai oferea o şansă.

– Bine, o să mă duc la un psihiatru.

Auziră de departe şuierînd o sirenă.

Era condusă repede de-a lungul unui tunel cu lumini care se aprindeau şi se stingeau. Îşi simţea trupul uşor şi gol şi îşi spuse: *„Pot să zbor dacă vreau"* şi încercă să-şi mişte braţele dar ceva le ţinea. Deschise ochii şi se trezi gonind de-a lungul unui coridor alb pe un pat ambulatoriu, împins de doi bărbaţi în halate şi cu bonete verzi. „Joc într-o piesă" îşi spuse ea. „Dar nu-mi amintesc replicile. Care mi-or fi replicile?" Cînd deschise ochii din nou, se afla pe o masă de operaţie într-o încăpere mare şi albă.

Un bărbat scund şi slab, în halat verde, era aplecat deasupra ei.

– Mă numesc Keith Webster. Eu o să vă operez.

– Nu vreau să fiu urîtă, şopti Eve cu mare greutate. Nu mă lăsaţi să fiu... urîtă.

– Nici o grijă, promise doctorul Webster. Acum o să adormiţi. Relaxaţi-vă.

Şi îi făcu semn anestezistului.

George reuşi să se spele în baia Evei, dar uitîndu-se la ceas, îi scăpă o înjurătură. Era trei dimineaţa. Spera să o găsească pe Alexandra dormind, dar, intrînd în living-room, o găsi aşteptîndu-l.

– Dragul meu! M-am speriat îngrozitor! Totul e în regulă?

– E foarte bine, Alex.

Ea se apropie atunci de el şi îl îmbrăţişă.

– Eram cît pe-aci să chem poliţia. Am crezut că ţi s-a întîmplat ceva.

„Cîtă dreptate ai", îşi spuse el.

– I-ai dus contractele?

– Ce contracte? întrebă el, dar îşi aminti imediat. Ah, alea. Da, i le-am dus.

Părea atît de departe în timp, o minciună din trecutul îndepărtat.

– Şi de ce ai întîrziat atît?

– Avionul a decolat cu întîrziere şi el a vrut să stau, zise George la repezeală. Am crezut că o să plece din clipă-n clipă şi se făcuse prea tîrziu să te mai sun. Iartă-mă.

– Nu-i nimic, bine că ai ajuns.

George şi-o aminti pe Eve cum era scoasă pe targă şi cum îi şoptise, în ciuda faptului că avea maxilarul rupt:

– Du-te acasă.... nimic... nu s-a întîmplat...

Dacă murea? Avea să fie arestat pentru crimă. Dar dacă avea să trăiască, totul urma să fie perfect, exact ca înainte. Eve îl va ierta pentru că avea nevoie de el.

Rămase treaz toată noaptea. Nu se gîndea decît la Eve şi la felul cum ţipase implorînd milă. Îi simţea încă oasele zdrobind-se sub pumnii lui, mai simţea încă în nări mirosul de carne arzînd şi, în momentul acela, aproape că o iubea.

A fost un noroc că John Harley a putut să-l găsească pe Keith Webster, care era unul din cei mai buni chirurgi plastici din lume. Avea un cabinet particular pe Park Avenue şi o clientelă proprie în Manhattan, unde se specializase îndeosebi în tratarea celor născuţi cu malformaţii. Oamenii care veneau la clinică plăteau numai cît îşi puteau permite. Doctorul Webster era obişnuit cu tot felul de accidente, dar faţa zdrobită a Evei Blackwell îl şocă. Îi văzuse fotografiile prin diverse reviste şi vederea unei asemenea frumuseţi desfigurate intenţionat îl umplu de o furie teribilă.

– Cine a făcut asta, John?

– A fost un accident şi făptaşul a fugit, Keith.

Keith Webster pufni.

– Şi apoi şoferul a oprit şi a dezbrăcat-o să-şi stingă ţigarea pe fundul ei. Care-i adevărul?

– Mă tem că nu pot să-ţi spun. O poţi face la loc?

– Exact asta şi fac, John, le îmbin.

Era aproape de amiază cînd doctorul Webster îi spuse asistentului său:

– Gata. Duceţi-o la reanimare. Chemaţi-mă la cel mai mic semn dacă ceva nu merge.

Operaţia durase nouă ore.

După patruzeci şi opt de ore Eve era scoasă de la reanimare. George se duse la spital. Trebuia să o vadă, să-i vorbească, să fie sigur că nu plănuia cine ştie ce răzbunare cumplită.

– Sînt avocatul domnişoarei Blackwell, îi spuse el asistentei de serviciu. A vrut să mă vadă. N-o să stau decît o clipă.

După ce îi aruncă o privire acelui bărbat atrăgător, asistenta spuse:

– Nu are voie să primească vizitatori, dar sînt sigură că puteţi intra.

Eve se afla singură într-un salon, întinsă pe spate în pat, înfăşurată în bandaje şi cu furtunaşe care îi erau prinse de trup. Nu i se vedeau decît ochii şi buzele.

– Bună, Eve...

– George...

Vocea îi era o şoaptă aspră. Trebui să se aplece foarte mult spre ea ca să o audă.

– Nu i-ai spus... Alexandrei?

– Nu, sigur că nu, spuse el aşezîndu-se pe marginea patului. Am venit ca să...

– Ştiu de ce-ai venit.... O să... continuăm...

El avu un sentiment cumplit de uşurare.

– Îmi pare foarte rău, Eve. Sincer, îmi...

– Pune pe cineva să o sune pe Alex... să-i spună că am plecat... într-o călătorie... şi că mă-ntorc în cîteva.... săptămîni.

– Bine.

Doi ochi injectaţi se ridicară spre el.

– George... fă-mi o favoare.

– Ce anume?

– Să moară în dureri...

Adormi. Cînd se trezi, îl găsi pe doctorul Webster lîngă ea.

– Cum te mai simţi? o întrebă el mîngîietor.

– Foarte obosită... Ce s-a întîmplat cu mine?

Doctorul Webster ezită. Radiografiile arătaseră o zigomă fracturată. Un arc zigomatic apăsa muşchiul temporal, ceea ce făcea să nu poată deschide şi închide gura fără durere. Nasul îi era rupt. Două coaste rupte şi arsuri de ţigară pe şezut şi pe tălpi.

– Ce? repetă ea.

Atunci el îi spuse, cît mai liniştitor:

– Ai avut un pomet fracturat, nasul rupt, osul pe care stă ochiul deplasat. Muşchiul care îţi deschide şi închide gura era apăsat şi ai avut arsuri de ţigară. De toate m-am ocupat.

– Vreau o oglindă, şopti ea.

Era ultimul lucru pe care i l-ar fi permis.

– Regret, dar n-avem, îi spuse el zîmbind.

Ea se temea să pună următoarea întrebare:

– Cum o să... cum să să arăt după scoaterea bandajelor?

– O să arăţi splendid, exact ca înainte de accident.

– Nu cred.

– O să vezi. Ei, acum vrei să-mi spui cum s-a întîmplat? Trebuie să fac un raport la poliţie.

Urmă un lung moment de linişte.

– M-a lovit un camion.

Keith Webster nu se putu abţine să nu se mire cum de putuse cineva să încerce să distrugă acea frumuseţe fragilă, dar renunţase demult să se gîndească la ciudăţeniile rasei umane şi la capacitatea ei de cruzime.

– Voi avea nevoie de un nume, zise el încet. Cine a făcut-o?

– Mack.

– Şi numele de familie?

– Un camion.

Doctorul era uimit de acea tăcere. Mai întîi John Harley şi acum Eve Blackwell.

– În caz de atac, trebuie să predau poliţiei un raport, îi zise el, dar ea îi căută mîna strîngînd-o cu putere.

– Te rog, dacă bunica sau sora mea ar afla, ar muri. Dacă spui poliţiei... vor afla şi ziarele. Nu trebuie... te rog...

– Dar nu pot să raportez un accident al cărui făptaş a fugit. De obicei doamnele nu merg pe străzi în pielea goală.

– Te rog!

O privi şi îl cuprinse mila.

– Bănuiesc că ai fi putut să te împiedici şi să cazi pe scară în casă.

Ea îi strînse mîna şi mai tare.

– Exact asta s-a şi întîmplat.

– Exact cum mi-am închipuit, spuse el oftînd.

De atunci doctorul Webster o vizită în fiecare zi, cîteodată chiar de cîte două, trei ori pe zi, aducîndu-i flori şi cadouri de la magazinul spitalului. De fiecare dată, Eve îl întreba neliniştită:

– Stau aici toată ziua. De ce nu face nimeni nimic?

– Asociatul meu lucrează, îi spuse el.

– Asociat?

– Mama Natură. Sub toate bandajele astea înspăimîntătoare, te vindeci minunat.

La fiecare cîteva zile îi scotea bandajele şi o examina.

– Dă-mi o oglindă, îl ruga ea, dar răspunsul lui era invariabil.

– Nu încă.

Era singura ei companie, aşa încît începu să-i aştepte vizitele cu nerăbdare. Nu era deloc atrăgător, scund şi slab, cu un păr rar şi blond şi cu nişte ochi căprui şi miopi, care clipeau tot timpul. Era foarte timid în prezenţa ei, ceea ce o amuza teribil.

– Ai fost vreodată căsătorit? îl întrebă ea.

– Nu.

– De ce?

– Nu ştiu. Bănuiesc că n-aş fi un soţ prea bun. Sînt

foarte des chemat de urgenţă.

– Dar trebuie să ai măcar o prietenă.

Aproape că roşi.

– Păi, de fapt...

– Hai, spune-mi, îi necăji ea.

– Nu am una anume.

– Pun pariu că toate asistentele sînt nebune după tine.

– Nu. Mă tem că nu prea sînt genul romantic.

„Puţin spus", îşi zise ea. Şi, totuşi, ori de cîte ori vorbea despre el cu asistentele sau cu internii care veneau să-i facă diverse lucruri, aceştia se refereau la el ca la un zeu.

– Face adevărate miracole, zise unul din interni. Nu e nimic să nu poată face dintr-un chip omenesc. Îi povestiră despre munca lui cu copiii şi criminalii diformi, dar cînd ea îi vorbi lui Keith despre toate acestea el schimbă subiectul spunînd:

– Din păcate oamenii se judecă unii pe alţii după aspect. Eu încerc să-i ajut pe cei născuţi cu defecţiuni fizice, ceea ce le poate schimba foarte mult existenţa.

Eve era uimită. Nu o făcea nici pentru bani, nici pentru faimă. Nu îl interesa absolut deloc persoana lui. Nu mai cunoscuse niciodată un asemenea om şi se întreba de ce, oare. O pură curiozitate. Keith Webster nu o interesa decît în măsura în care o putea ajuta.

Cincisprezece zile mai tîrziu, Eve părăsi spitalul,

mutîndu-se într-o clinică particulară din New York.

– Te vei simţi mai bine aici, o asigură doctorul Webster.

Eve ştia că el trebuia să facă un drum şi mai lung ca să o vadă şi, totuşi, venea în fiecare zi.

– Nu mai al alţi pacienţi? îl întreba ea.

– Nu ca tine.

La cinci săptămîni după mutarea ei la clinică, Keith Webster îi scoase bandajele. Îi întoarse capul cînd într-o parte, cînd în alta.

– Simţi vreo durere? o întrebă el.

– Nu.

– Te ţine ceva?

– Nu.

Atunci, doctorul Webster îi spuse asistentei:

– Adu-i domnişoarei Blackwell o oglindă.

Eve se simţi cuprinsă de teamă. Săptămîni întregi îşi dorise o oglindă şi acum, cînd venise momentul, era îngrozită. Îşi voia faţa ei, nu a unei străine.

Cînd doctorul Webster îi dădu oglinda, ea spuse moale:

– Mi-e frică...

– Hai, uită-te, îi zise el blînd.

Ea ridică oglinda încet. Un miracol. Nu era nici o schimbare; era propria ei faţă. Căută vreo urmă. Nu văzu nici una. Ochii i se umplură de lacrimi.

Ridicîndu-şi privirea, spuse:

– Îţi mulţumesc.

Şi se întinse să-l sărute pe Keith. Nu voia să fie ceva decît un scurt sărut de mulţumire, dar îi simţi buzele înfometate.

Se trase imediat înapoi, încurcat.

– Mă... mă bucur că eşti încîntată, zise el.

„Încîntată"!

– Aveau dreptate cu toţii. Faci adevărate miracole.

Iar el spuse cu timiditate:

– Am avut cu ce să lucrez.

31

George Mellis fusese foarte afectat de ceea ce se întîmplase. Fusese teribil de aproape de a distruge tot ce îşi dorise. Nu îşi dăduse seama niciodată cît de mult însemna pentru el conducerea companiei. Se mulţumise totdeauna să primească daruri de la femei, dar acum era căsătorit cu o Blackwell şi avea la îndemînă o companie mult mai mare decît şi-ar fi imaginat tatăl lui vreodată. „Uită-te la mine, tată. Trăiesc din nou şi am o companie mult mai mare decît a ta." Nu mai era un joc. Ştia că era capabil chiar să ucidă pentru a obţine ceea ce voia.

Astfel se devotă creării imaginii unui soţ perfect. Îşi

petrecea cu Alexandra fiecare clipă posibilă. Luau micul dejun împreună, o invita la dejun şi îşi făcuse un obicei din a veni acasă seara devreme. Sfîrşitul de săptămînă şi-l petreceau în casa de pe plajă, pe care familia Blackwell o avea în East Hampton, în Long Island, sau zburau la Dark Harbor cu *Cessna 620* al companiei. Dark Harbor îi plăcea lui George cel mai mult. Îi plăcea casa aceea veche, cu minunatele ei antichităţi şi tablouri nepreţuite. Cutreiera prin încăperile imense. „În curînd, totul va fi al meu", îşi spunea el. Era un sentiment îmbătător.

George era ginerele perfect. Îi acorda o foarte mare atenţie lui Kate, care avea optzeci şi unu de ani, era preşedinta comitetului director al *Companiei Kruger-Brent* şi o femeie extraordinar de puternică şi plină de viaţă. George avea grijă să cineze o dată pe săptămînă cu ea şi îi telefona la cîteva zile ca să mai stea de vorbă. Construia cu mare grijă imaginea unui soţ iubitor şi unui ginere atent.

Nimeni nu l-ar fi bănuit în stare să ucidă două fiinţe la care ţinea atît de mult.

Dar un telefon de la doctorul Harley îi strică deodată sentimentul de satisfacţie:

– Am aranjat să te duci la un psihiatru, se numeşte doctorul Peter Templeton.

George îi spuse atunci cu un glas cald şi recunoscător:

– Nu mai e nevoie, domnule doctor. Cred că...

– Nu mă interesează ce crezi dumneata. Avem o înţelegere: eu nu te predau poliţiei şi dumneata consulţi un psihiatru. Dacă vrei să încalci această înţelegere...

– Nu, nu, zise el imediat. Dacă asta doriţi, foarte bine.

– Numărul doctorului Templeton este cinci-cinci-cinci-trei-unu-şase-unu. Aşteaptă să-l suni. Astăzi.

După care doctorul Harley închise.

„Blestematul", îşi spuse George furios. Nu avea altceva de făcut decît să-şi piardă timpul cu un psihiatru, dar nu putea risca. Avea să-l sune pe doctorul Templeton, să se ducă o dată, de două ori şi, pe urmă, gata.

Eve îl sună la birou.

– Am venit acasă.

– Eşti...? întrebă el cu teamă. Eşti bine?

– Vino să vezi. Diseară.

– Mi-e greu să plec tocmai acum. Alex şi cu mine...

– La opt.

Nu-i venea să creadă. Eve se afla în faţa lui, la fel de frumoasă ca întotdeauna. Îi privi faţa de aproape, dar nu văzu nici un semn.

– Incredibil! Arăţi exact la fel.

– Da, sînt tot frumoasă, nu, George? zise ea zîmbind viclean, şi gîndindu-se la ce plănuise.

Era doar un animal bolnav, care nu merita să trăiască şi care avea să plătească cu vîrf şi îndesat pentru ce îi făcuse, dar nu atunci. Mai avea încă nevoie de el. Îşi zîmbeau unul celuilalt.

– Eve, nici nu pot să-ţi spun cît de rău îmi...

Ea îi întinse mîna.

– Hai să nu mai vorbim de asta. S-a terminat. Nimic nu s-a schimbat.

Dar George îşi aminti că totuşi ceva se schimbase.

– Am primit un telefon de la Harley, spuse el. A aranjat să mă duc la un psihiatru.

Eve clătină din cap.

– Nu. Spune-i că n-ai timp.

– Am încercat, dar dacă nu mă duc, va raporta poliţiei despre... accident.

– Fir-ar să fie!

Începu să se gîndească.

– Cine e?

– Psihiatrul? Unul Templeton. Peter Templeton.

– Am auzit de el. Are o foarte bună reputaţie.

– Nu-ţi face griji. Pot să stau acolo întins pe un pat timp de cincizeci de minute fără să spun nimic. Dacă...

Dar Eve nu îl asculta. Îi venise o idee şi se gîndea la ea. Apoi se întoarse spre George.

– Poate să fie cel mai bun lucru care ţi s-a întîmplat vreodată.

Peter Templeton era un bărbat în jur de treizeci şi cinci de ani, înalt de vreun metru optzeci şi cinci, cu umeri laţi, trăsături clare şi ochi albaştri scrutători, care arăta mai mult a mijlocaş la rugby decît a psihiatru. Se încrunta citind o însemnare în programul său: „George Mellis – nepotul prin alianţă al lui Kate Blackwell."

Problemele celor bogaţi nu îl interesau absolut deloc pe Peter Templeton. Majoritatea colegilor săi erau încîntaţi să aibă pacienţi de mare renume. La începutul carierei sale, Peter Templeton avusese destui, dar descoperise foarte repede că nu le agrea problemele. Îi intraseră în cabinet doamne în vîrstă care, efectiv, ţipau că nu fuseseră invitate la cine ştie ce eveniment social, bancheri care ameninţau că se sinucid pentru că pierduseră bani la bursă, şi matroane supra-ponderale. Lumea era plină de probleme şi Peter Templeton hotărîse că nu acestea erau cele pe care voia să le rezolve.

„George Mellis." Acceptase cu mare greutate şi numai din respect faţă de John Harley.

– Aş vrea să-l trimiţi în altă parte, John, îi spusese el. Am un program foarte încărcat.

– Consideră că-mi faci o mare favoare, Peter.

– Ce necazuri are?

– Asta-i treaba ta. Eu nu sînt decît un bătrîn medic de ţară.

– Bine. Spune-i să mă sune.

Acum era acolo. Doctorul Templeton apăsă un buton pe interfonul de pe birou.

– Să intre domnul Mellis.

Îl văzuse fotografiat în ziare şi reviste, dar nu era

complet pregătit pentru acea vitalitate debordantă. Dădea un sens nou cuvîntului „farmec".

Îşi strînseră mîinile. Peter îi spuse:

– la loc, domnule Mellis.

George întrebă aruncînd o privire spre canapea:

– Acolo?

– Unde vă simţiţi mai bine.

George se aşează pe fotoliul din faţa biroului. Îl privi pe Peter Templeton şi îi zîmbi. Crezuse că avea să urască acea clipă, dar, după ce stătuse de vorbă cu Eve, se răzgîndise. Doctorul Templeton trebuia să-i fie aliat, martor.

Peter îl studie pe cel din faţa lui. De obicei, pacienţii erau nervoşi cînd veneau la el prima oară. Unii ascundeau acest lucru bravînd, alţii erau tăcuţi, sau vorbăreţi sau defensivi. La acest om, Peter nu observă nici un semn de nervozitate. Dimpotrivă, părea să se simtă bine. „Ciudat", îşi spuse Peter.

– Doctorul Harley mi-a spus că aveţi o problemă.

George oftă.

– Mă tem că am două.

– Povestiţi-mi despre ele.

– Mi-e ruşine. De asta am... am insistat să vin la dumneavoastră.

După care se aplecă înainte şi spuse cu sinceritate:

– Am făcut ceva ce n-am mai făcut niciodată. Am lovit o femeie.

Peter aşteptă.

– Ne-am certat, mi-am pierdut capul şi, cînd mi-am revenit, o ... lovisem.

Făcu o scurtă pauză, după care adăugă:

– A fost îngrozitor.

O voce dinlăuntrul lui îi spunea lui Peter Templeton că ştia deja care era problema lui George. Îi plăcea să bată femei.

– Pe soţia dumneavoastră aţi lovit-o?

– Nu, pe cumnata mea.

Peter văzuse din cînd în cînd fotografiile celor două gemene care apăreau la acţiuni de caritate şi alte petreceri din înalta societate. Îşi aminti că erau identice şi izbitor de frumoase. Deci, acest om îşi lovise cumnata. I se părea cam interesant. Mai găsea interesant şi faptul că George făcea impresia că îi dăduse doar o palmă, două. Dacă ar fi fost adevărat, John Harley nu ar fi insistat.

– Spuneţi că aţi lovit-o. Aţi rănit-o cumva?

– De fapt, am rănit-o destul de rău. Cum v-am şi spus, îmi pierdusem raţiunea. Cînd mi-am revenit, nu... nu mi-a venit să cred.

„Cînd mi-am revenit. Clasica apărare. N-am făcut-o eu, ci subconştientul meu."

– Aveţi idee ce ar fi putut cauza acea reacţie?

– În ultimul timp am fost foarte epuizat. Tatăl meu a fost foarte grav bolnav. A suferit cîteva atacuri de cord. Sigur că am fost foarte îngrijorat. Sîntem o familie foarte unită.

– Tatăl dumneavoastră e aici?

– E în Grecia.

Deci *acel* Mellis.

– Aţi spus că aveţi două probleme.

– Da, soţia mea, Alexandra..., spuse el, dar se întrerupse.

– Aveţi probleme conjugale?

– Nu în sensul la care vă referiţi. Ne iubim foarte mult. Numai că...

Ezită.

– Alexandra nu s-a simţit prea bine în ultimul timp.

– Din punct de vedere fizic?

– Emoţional. Tot timpul e deprimată şi vorbeşte numai despre sinucidere.

– A fost la vreun medic?

George ezită cu tristeţe.

– Refuză.

„Păcat", îşi spuse Peter. „Un medic de pe Park Avenue a ratat o avere."

– Aţi vorbit cu doctorul Harley?

– Nu.

– Din moment ce este medicul familiei, v-aş sfătui să discutaţi cu el. Dacă socoteşte necesar, atunci vă voi recomanda pe cineva.

George Mellis zise atunci nervos:

– Nu. Nu vreau ca Alexandra să aibă senzaţia că vorbesc despre ea. Mă tem că doctorul Harley ar...

– Foarte bine, domnule Mellis. O să-l sun eu.

– Eve, am dat de naiba, zise el. O mare încurcătură.

– Ce s-a-ntîmplat?

– Am făcut exact cum mi-ai spus, că sînt îngrijorat de Alexandra, că se gîndeşte la sinucidere.

– Şi?

– Ticălosul o să-l sune pe doctorul Harley să

discute cu el!

– Dumnezeule! Nu trebuie să-l lăsăm.

Eve începu să se plimbe în sus şi în jos. Deodată, se opri.

– Bine. O să am eu grijă de Harley. Templeton te-a programat?

– Da.

– Să te duci.

A doua zi dimineaţă, Eve se duse la cabinetul doctorului Harley. Acesta ţinea foarte mult la familia Blackwell. Le văzuse pe cele două fete crescînd. Asistase la tragedia morţii lui Marianne şi a atacului asupra lui Kate, culminînd cu internarea lui Tony într-un sanatoriu. Kate suferise atît de mult. Şi apoi, ruptura dintre ea şi Eve. Nu îşi putea închipui ce anume o cauzase, dar nici nu îl privea. Treaba lui era sănătatea fizică a familiei.

Cînd o văzu pe Eve intrînd în birou, doctorul Harley exclamă:

– Keith Webster a făcut ceva extraordinar! Singurul semn era o foarte subţire cicatrice pe frunte.

– Doctorul Webster a spus că o să scap şi de cicatricea asta într-o lună.

Doctorul Harley o bătu uşor pe braţ.

– Te face şi mai frumoasă. Sînt încîntat.

Îi făcu semn să ia loc.

– Cu ce pot să te ajut?

– Nu-i vorba de mine, John, ci de Alex.

Doctorul Harley se încruntă.

– Are vreo problemă? Ceva în legătură cu George?

– Ah, nu, spuse ea repede. George se comportă perfect. De fapt, el este îngrijorat în privinţa ei. Este foarte deprimată. Se gîndeşte chiar la sinucidere.

O privi şi spuse încet:

– Nu-mi vine să cred. Nu e genul ei.

– Ştiu. Nici eu n-am crezut, aşa că m-am dus s-o văd şi am rămas şocată cînd am găsit-o aşa schimbată. E cuprinsă de o stare depresivă foarte profundă. Sînt îngrijorată, John. Nu pot să-i spun bunicii... De asta am venit la dumneata. Trebuie să faci ceva, spuse ea şi ochii i se umeziră. Mi-am pierdut bunica. N-aş suporta să-mi pierd şi sora.

– De cînd este în această stare?

– Nu ştiu sigur. Am rugat-o să vină să-ţi vorbească. La început a refuzat, dar pînă la urmă am convins-o. Trebuie s-o ajuţi.

– Sigur că o voi ajuta. Să vină mîine dimineaţă. Şi încearcă să nu mai fii îngrijorată. Există medicamente care fac miracole.

O conduse pînă la uşă. Ar fi vrut ca Kate să fie mai înţelegătoare. Eve era atît de iubitoare.

Ajungînd acasă, Eve îşi şterse cu grijă cicatricea de pe frunte.

A doua zi dimineaţă, la zece, secretara doctorului Harley anunţă:

– A sosit doamna George Mellis, domnule doctor.

– Să intre.

O văzu intrînd încet şi nesigură. Era palidă şi avea cearcăne.

John Harley o luă de mînă zicîndu-i:

– Ce bine îmi pare că te văd, Alexandra. Am auzit că ai probleme.

Vorbea încet:

– Îmi pare foarte rău că te deranjez, John. Sînt sigură că nu e nimic grav, dar dacă Eve n-ar fi insistat, n-aş fi venit. Fizic mă simt foarte bine.

– Dar emoţional?

Ea ezită puţin.

– Nu prea dorm bine.

– Şi altceva?

– O să mă crezi o ipohondră...

– Te cunosc mult prea bine, Alexandra.

Ea îi spuse atunci coborînd privirea:

– Mă simt tot timpul deprimată. Cam neliniştită şi... obosită. George face tot posibilul să mă facă fericită, să găsească tot felul de lucruri pe care să le facem împreună şi locuri unde să mergem. Problema e că eu n-am chef de nimic. Totul pare atît de... lipsit de speranţă.

El asculta fiecare cuvînt, studiind-o în acelaşi timp.

– Şi altceva?

– Mă gîndesc chiar la sinucidere. spuse ea atît de încet, încît abia o auzi, după care adăugă ridicîndu-şi privirea: sînt pe cale să înnebunesc?

– Nu, zise el clătinînd din cap. Nu cred aşa ceva.

Ai auzit de anhedonia?

Ea dădu din cap negativ.

– Este o tulburare biologică ce prezintă exact simptomele pe care mi le-ai descris. Este ceva destul de obişnuit şi există medicamente noi pentru ea. Nu au contraindicaţii şi sînt foarte eficiente. O să te examinez, dar sînt sigur că n-o să găsesc nimic grav.

După ce o examină, în timp ce ea se îmbrăca, doctorul Harley spuse:

– O să-ţi prescriu *wellbutrin*, un nou antideprimant care face minuni.

Ea îl privi în tăcere cum scria reţeta.

– Aş vrea să mai vii peste o săptămînă. Între timp, dacă ai probleme, sună-mă, fie zi, fie noapte, îi spuse el şi îi dădu reţeta.

– Îţi mulţumesc foarte mult, John, zise ea. Sper că or să facă să înceteze visul.

– Care vis?

– Ah, am crezut că ţi-am spus. E acelaşi în fiecare noapte. Se face că sînt într-o barcă şi bate vîntul, şi aud marea vuind. Cînd mă uit în apă, mă văd pe mine însămi, înecîndu-mă...

Ieşi în stradă şi se rezemă de zid, trăgînd adînc aer în piept. „Am reuşit", îşi spuse ea încîntată. „Am terminat cu bine", îşi mai spuse în sinea ei şi aruncă reţeta.

32

Kate Blackwell era obosită. Şedinţa durase prea mult. Privi la cei din jurul mesei de conferinţă, trei bărbaţi şi trei femei, care făceau parte din comitetul director. Păreau cu toţii plini de viaţă. „Deci nu este din cauză că şedinţa a durat prea mult", îşi spuse ea. „Eu am dus-o prea mult. Voi împlini optzeci şi doi de ani. Îmbătrînesc." Acest gînd o deprima, nu pentru că s-ar fi temut de moarte, ci pentru că nu era încă pregătită. Refuza să moară pînă cînd *Compania Kruger-Brent* nu era condusă de un membru al familiei Blackwell. După amara dezamăgire provocată de Eve, încercase să facă planuri de viitor în jurul

Alexandrei.

– Ştii că aş face orice pentru dumneata, bunico, dar, pur şi simplu, nu mă interesează compania. George ar fi un director excelent...

– Eşti de acord, Kate? o întrebă Brad Rogers.

Întrebarea o trezi din reverie. Îl privi pe Brad cu un sentiment de vinovăţie.

– Iartă-mă. Ce m-ai întrebat?

– Discutam despre combinarea cu *Deleco*, îi spuse el îngăduitor.

Era îngrijorat pentru ea. În ultimele luni începuse să viseze în timpul şedinţelor şi, tocmai cînd el îşi spunea că era senilă şi ar fi trebuit să se retragă, ea venea cu vreo idee care îi făcea pe toţi să se întrebe de ce nu le venise „lor" ideea respectivă. Era o femeie uluitoare. Îşi aminti de scurta lor legătură, cu ani în urmă şi se întrebă iar de ce, oare, se terminase atît de brusc.

George Mellis îi făcea a doua vizită lui Peter Templeton.

– A existat multă violenţă în trecutul dumitale, domnule Mellis?

George clătină din cap.

– Nu, urăsc violenţa.

„Repetă asta tot timpul, ticălosule. Individul o să te-ntrebe."

– Mi-aţi spus că părinţii nu v-au pedepsit niciodată fizic.

– Exact.

– Vreţi să spuneţi că aţi fost un copil ascultător?

„Ai grijă. Sînt multe capcane."

– Obişnuit, bănuiesc.

– Un copil obişnuit mai ia din cînd în cînd cîte o bătaie pentru încălcarea regulilor lumii celor mari.

George îi aruncă atunci un zîmbet dezaprobator.

– Bănuiesc că eu n-am încălcat nici o regulă.

„Minte", îşi spuse Peter Templeton. „Dar de ce? Ce ascunde, oare?" Îşi aminti discuţia pe care o avusese cu doctorul Harley după prima vizită a lui George Mellis.

– Mi-a spus că şi-a lovit cumnata, John, şi...

– Că a lovit-o! exclamase John Harley în culmea indignării. A măcelărit-o. I-a zdrobit pometul, i-a spart nasul, i-a rupt trei coaste şi i-a ars cu ţigara şezutul şi tălpile.

Peter Templeton se simţi cuprins de un dezgust fără margini.

– Nu mi-a spus asta.

– Bineînţeles că nu ţi-a spus, zise doctorul Harley. I-am zis că dacă nu vine la tine, îl denunţ.

Peter îşi aminti cuvintele lui George: „Mi-e ruşine. De asta am insistat să vin la dumneavoastră." Deci, şi atunci minţise.

– Mi-a spus că soţia lui e foarte deprimată şi că vorbeşte de sinucidere.

– Da, asta e adevărat. Alexandra a venit la mine acum cîteva zile şi i-am prescris *wellbutrin*. Sînt foarte îngrijorat în privinţa ei. Ce impresie ţi-a făcut George Mellis?

– Nu ştiu încă, spuse Peter încet. Presimt că e

periculos.

Doctorul Keith Webster nu reuşea deloc să şi-o scoată pe Eve din minte. Era ca o zeiţă frumoasă, ireală şi de neatins. Ea era expansivă, plină de viaţă şi stimulatoare, în timp ce el era timid, plictisitor şi lipsit de strălucire. Nu se căsătorise niciodată, pentru că nu găsise o femeie care să merite îndeajuns să-i fie soţie. În afară de munca lui, consideraţia faţă de el însuşi era neglijabilă. Crescuse cu o mamă aprigă şi dominatoare şi cu un tată slab şi uşor de intimidat. Viaţa lui sexuală nu fusese cine ştie ce, dar munca îi compensase absenţa. Acum, însă, începu să o viseze pe Eve şi, dimineaţa cînd se trezea, se simţea stînjenit. Ea era complet vindecată şi el nu mai avea absolut nici un motiv să o mai vadă, dar, cu toate acestea, simţea că trebuia să o vadă.

O sună acasă.

– Eve? Aici e Keith Webster. Sper că nu te deranjez. Mă... gîndeam la tine ieri şi... de fapt, mă întrebam ce mai faci.

– Mulţumesc, bine, Keith, dar tu ce mai faci? îl întrebă ea pe un ton puţin ironic.

– Foa – foarte bine, zise el calm, după care urmă o clipă de tăcere.

Apoi, făcîndu-şi curaj, spuse:

– Bănuiesc că eşti mult prea ocupată ca să-mi accepţi invitaţia la dejun.

Eve zîmbi în sinea ei. Era delicios de timid. Avea

să fie amuzant.

– Cu multă plăcere, Keith.

– Într-adevăr? întrebă el şi ea îi distinse în glas o notă de surpriză. Cînd?

– Mîine?

– Ne-am înţeles, zise el repede, ca nu cumva ea să se răzgîndească.

Evei îi plăcu foarte mult prînzul. Doctorul Keith Webster se purtă ca un licean îndrăgostit. Scăpă şervetul, vărsă paharul cu vin şi dărîmă o vază de flori. Urmărindu-l, Eve îşi spuse amuzată: „Nimeni n-ar putea să-şi închipuie ce chirurg excelent este."

La sfîrşitul mesei, Keith o întrebă cu timiditate:

– Am putea să ... o mai facem şi altădată?

Iar ea îi răspunse foarte serios:

– Mai bine nu, Keith. Mă tem că m-aş îndrăgosti de tine.

El roşi puternic, neştiind ce să mai spună.

Eve îl bătu uşor pe mînă.

– N-o să te uit niciodată.

Iar el răsturnă din nou vaza cu flori.

John Harley îşi lua dejunul la bufetul spitalului, cînd Keith Webster veni lîngă el.

– John, promit să nu spun nimănui, dar m-aş simţi

mult mai bine dacă aş şti ce s-a întîmplat cu adevărat cu Eve Blackwell.

Harley ezită puţin, după care spuse ridicînd din umeri:

– Bine. Cumnatul ei, George Mellis.

Şi Keith Webster avu senzaţia că împărţea jumătate din lumea secretă a Evei.

George Mellis era nerăbdător.

– Banii sînt acolo, testamentul a fost schimbat. Ce naiba mai aşteptăm?

Eve stătea pe canapea, cu picioarele lungi strînse sub ea şi îl privea cum măsura încăperea.

– Vreau să termin odată, Eve.

„Îşi pierde răbdarea", îşi spuse ea. Era ca un şarpe veninos încolăcit. Periculos. Făcuse o greşeală cu el o dată întărîtîndu-l prea mult şi aproape că o costase viaţa. Nu avea să mai facă aceeaşi greşeală.

– Sînt de acord cu tine, spuse ea încet. Cred că a venit timpul.

El se opri.

– Cînd?

– Săptămîna viitoare.

Vizita era aproape la sfîrşit, cînd George Mellis pomeni despre soţia lui:

– Sînt foarte îngrijorat în privinţa Alexandrei. Starea ei de deprimare pare să se înrăutăţească. Noaptea trecută a vorbit tot timpul de înec. Nu ştiu ce să mă fac cu ea.

– Am vorbit cu John Harley. I-a dat ceva medicamente care o vor ajuta.

– Sper, domnule doctor, zise el sincer. N-aş suporta să i se întîmple ceva.

Dar Peter Templeton, cu urechea formată să audă cuvintele nerostite, avu ciudatul sentiment că asista la o şaradă. În acel om era o violenţă de moarte.

– Domnule Mellis, cum aţi descrie ultimele dumneavoastră relaţii cu femeile?

– Normale.

– V-aţi enervat vreodată cu vreuna din ele, v-aţi pierdut cumpătul?

George îşi dădu seama ce urmărea cu acele întrebări:

– Niciodată.

„Sînt mult prea deştept pentru tine, doctore."

– Doar v-am mai spus că nu cred în violenţă.

„A fost măcelărită, Peter. I-a zdrobit pometul, i-a spart nasul, i-a rupt trei coaste şi i-a stins ţigări pe şezut şi pe tălpi."

– Uneori, pentru unii, violenţa este ca o eliberare, îi spuse Peter.

– Ştiu ce vreţi să spuneţi, am şi eu un prieten căruia îi place să bată tîrfele.

„Am un prieten." Un semnal de alarmă.

– Povestiţi-mi despre acest prieten.

– Urăşte prostituatele, care încearcă mereu să-l jumulească. Aşa că, atunci cînd termină cu ele, le

răvăşeşte puţin, doar ca să le dea o lecţie, spuse el şi îl privi pe Peter, la care nu văzu nici un fel de dezaprobare. Continuă: Îmi amintesc că odată am fost împreună în Jamaica. O prostituată de culoare l-a dus într-o cameră de hotel şi, după ce i-a dat pantalonii jos, i-a mai cerut bani, zise el zîmbind. A bătut-o la sînge. Pun pariu că n-o să mai încerce cu nimeni.

„E psihopat", îşi spuse Peter Templeton atunci. Bineînţeles că nu exista nici un prieten. Vorbea despre el însuşi, ascunzîndu-se în spatele unui alter ego. Era un megaloman, şi încă unul periculos.

Hotărî să vorbească din nou cu John Harley, cît mai curînd.

Se întîlniră la dejun la *Harvard Club*. Peter Templeton era într-o poziţie foarte dificilă. Trebuia să obţină toate informaţiile despre George fără să încalce caracterul confidenţial al relaţiei medic – pacient.

– Ce-mi poţi spune despre soţia lui George Mellis? întrebă el.

– Despre Alexandra? E minunată. Le-am îngrijit şi pe ea şi pe sora ei, Eve, de cînd s-au născut, zise el rîzînd uşor. Auzi vorbindu-se despre gemenii identici, dar nu ţi-i imaginezi niciodată cu adevărat pînă nu-i vezi împreună.

Peter îl întrebă încet:

– Sînt gemene identice?

– Nimeni nu le-ar putea deosebi. Obişnuiau să

joace tot felul de feste cînd erau mici. Îmi amintesc că, odată, cînd Eve era bolnavă şi trebuia să-i fac o injecţie, am greşit şi i-am făcut-o Alexandrei, spuse el şi sorbi din paharul aflat în faţa lui. E uluitor. Nici acum, cînd au crescut, nu le pot deosebi una de cealaltă.

Peter se gîndi la acest lucru.

– Mi-ai spus că Alexandra a venit la tine pentru că are tendinţe de sinucidere.

– Exact.

– John, de unde ştii că era, într-adevăr, Alexandra?

– Foarte simplu, pentru că Evei i-a rămas o cicatrice pe frunte în urma operaţiei după bătaia pe care i-a dat-o George Mellis.

Deci era o pistă falsă.

– Înţeleg.

– Cum merge cu Mellis?

Peter ezită, întrebîndu-se cît putea să spună.

– Încă nu l-am descoperit. Se ascunde în spatele unei măşti. Încerc să-l învinq.

– Ai grijă, Peter. Dacă vrei să ştii părerea mea, omul ăsta nu e sănătos.

Şi-o aminti pe Eve întinsă în pat, într-un lac de sînge.

– Amîndouă surorile sînt moştenitoarele unei mari averi, nu? îl mai întrebă Peter.

Acum veni rîndul lui Harley să ezite.

– Păi, asta e o problemă de familie, dar răspunsul este nu. Bunica lor a lăsat-o pe Eve fără nici un ban, aşa că Alexandra moşteneşte totul.

„Sînt îngrijorat în privinţa Alexandrei. Starea ei depresivă pare să se înrăutăţească. Vorbeşte tot

timpul de înec. N-aş suporta să i se întîmple ceva."

Îi sunase ca un scenariu clasic de crimă – numai că şi George Mellis era moştenitorul unei mari averi el însuşi. Nu ar fi avut nici un motiv să ucidă pe cineva pentru bani. „Îţi închipui tot felul de lucruri", îşi spuse în sinea lui.

O femeie se îneca în apa rece a mării, el încerca să înoate spre ea, dar valurile fiind prea înalte, ea continua să se scufunde şi să iasă iar la suprafaţă. „Rezistă", îi striga el. „Vin acum." Încerca să înoate mai repede, dar mîinile şi picioarele parcă îi erau de plumb şi o văzu scufundîndu-se iar. Cînd ajunse în locul unde dispăruse, privi în jur şi văzu un enorm rechin alb venind spre el. Peter Templeton se trezi brusc. Aprinse lumina şi se ridică în pat în capul oaselor, gîndindu-se la vis.

A doua zi dimineaţă îi telefonă detectivului locotenent Nick Pappas.

Nick Pappas era un bărbat uriaş, înalt de un metru nouăzeci şi ceva şi cu o greutate de aproape o sută treizeci de kilograme. După părerea multor criminali, nu avea nici un pic de grăsime. Locotenentul Pappas răspundea de crime din partea departamentului „ciorapilor de mătase" din Manhattan. Peter îl

cunoscuse în urmă cu cîţiva ani, cînd depusese mărturie în calitate de expert psihiatru într-un proces pentru crimă, după care se împrietenise cu Pappas. Pasiunea acestuia era şahul şi se întîlneau o dată pe lună să joace o partidă.

– Omucideri. Pappas la telefon.

– Nick, sînt eu, Peter.

– Ce mai faci, prietene? Cum mai merg misterele minţii?

– Încă încerc să le lămuresc, Nick. Ce mai face Tina?

– Nemaipomenit. Cu ce pot să te ajut?

– Am nevoie de o informaţie. Tot mai ai legătură cu Grecia?

– Dacă mai am! gemu Pappas. Am vreo sută de rude acolo şi toţi au nevoie de bani. Partea proastă e că le şi trimit. Poate ar trebui să mă controlezi şi pe mine puţin.

– Prea tîrziu, îi spuse Peter. Eşti un caz fără speranţă.

– Aşa îmi spune şi Tina mereu. Ce informaţie vrei?

– Ai auzit vreodată de George Mellis?

– Cei cu produsele alimentare?

– Exact.

– Nu e în sectorul meu, dar ştiu cine e. Ce-i cu el?

– Aş vrea să afli dacă are ceva bani.

– Cred că glumeşti. Ai lui...

– Vreau să spun, dacă el personal are ceva.

– O să verific, Peter, dar o să fie o pierdere de timp. Cei din familia Mellis sînt extrem de bogaţi.

– Apropo, dacă vrei să pui pe cineva să stea de vorbă cu tatăl lui George Mellis, spune-i să o facă cu

grijă. Bătrînul a avut pînă acum cîteva atacuri.

– Bine. Îi dau drumul.

Peter îşi aminti de vis.

– Nick, n-ai vrea totuşi, să dai un telefon? Azi?

Se simţi o altă notă în glasul lui Pappas.

– Vrei să-mi spui ceva, Peter?

– Nu vreau să-ţi spun nimic. Vreau doar să-mi satisfac o pură curiozitate. Trece convorbirea în contul meu.

– Sigur că da, şi cina pe care o să mi-o oferi cînd o să-mi spui ce-i cu toată aiureala asta.

– Ne-am înţeles, zise Peter Templeton şi închise. Se simţea puţin mai bine.

Kate Blackwell nu se simţea bine deloc. Stătea la birou şi vorbea la telefon, cînd simţi, deodată, încăperea învîrtindu-se; se agăţă de marginea biroului şi rămase aşa pînă cînd totul reveni la normal.

Brad intră exact atunci şi, văzînd-o atît de palidă, o întrebă:

– Te simţi bine, Kate?

– O uşoară ameţeală, zise ea desprinzîndu-se de birou. Nimic grav.

– De cînd n-ai mai făcut un control?

– N-am timp pentru prostii, Brad.

– Găseşte-ţi. O s-o rog pe Annette să-ţi fixeze o programare la John Harley.

– Fir-ar să fie, Brad. Încetează cu agitaţia asta, te rog.

– Te duci la el?

– Dacă aşa o să scap de pisălogeala ta.

A doua zi dimineaţă, secretara îi spuse lui Peter Templeton că îl căuta detectivul Pappas. Peter ridică receptorul.

– Salut, Nick.

– Cred că ar trebui să stăm puţin de vorbă, prietene.

Peter se simţea uşor tulburat.

– Ai vorbit cu cineva despre Mellis?

– Chiar cu bătrînul Mellis în persoană. Mai întîi, n-a avut niciodată un atac de cord, în al doilea rînd, a spus că, în ceea ce-l priveşte, George este mort. L-a lăsat fără un ban acum cîţiva ani. Cînd l-am întrebat de ce, bătrînul mi-a închis telefonul. Pe urmă l-am sunat pe un prieten de la poliţia din Atena. George Mellis al tău e foarte cunoscut acolo. Are plăcerea să bată şi fete şi băieţi. Ultima lui victimă, înainte de a părăsi Grecia, a fost un prostituat de cincisprezece ani, pe care l-au găsit într-o cameră de hotel. Bătrînu' a aranjat atunci ca tînărul George să zboare din Grecia pentru totdeauna. Îţi place?

Mai mult decît atît, îl îngrozea.

– Mulţumesc, Nick. Îţi sînt dator.

– Ah, nu, amice. Aş vrea să particip şi eu la chestia asta. Dacă mai ai probleme cu băiatul, spune-mi şi mie.

– Sigur, Nick. Sărut-o pe Tina, spuse Peter şi

închise.

Avea la ce să se gîndească. George Mellis trebuia să vină după-amiază.

Doctorul John Harley se afla în consultaţie cînd asistenta îi spuse:

– A sosit doamna George Mellis, domnule doctor. Nu este programată şi i-am spus că programul dumneavoastră este...

– Adu-o la mine în birou.

Era şi mai palidă decît data trecută, iar cearcănele şi mai întunecate.

– Îmi pare rău că am dat buzna aşa, John, dar...

– Nu-i nimic, Alexandra. Ce s-a întîmplat?

– Mă simt îngrozitor.

– Ai luat *wellbutrin* în mod regulat?

– Da.

– Şi tot te simţi deprimată?

Îşi ţinea mîinile încleştate.

– Mai rău decît atît. Mă simt... disperată. Parcă nu mă pot stăpîni. Nu mă mai suport. Mă tem că... o să fac ceva îngrozitor.

Doctorul Harley îi spuse atunci liniştitor:

– N-ai nimic fizic. Pariez pe reputaţia mea. Totul este emoţional. O să-ţi dau un alt medicament, *nomifensine*. E foarte eficace. Trebuie să simţi vreo schimbare peste cîteva zile, îi spuse el şi după ce îi dădu reţeta, adăugă: Dacă nu te simţi mai bine pînă vineri, sună-mă. Poate o să te trimit la un psihiatru.

Jumătate de oră mai tîrziu, în apartamentul său, Eve îşi îndepărta de pe faţă crema care îi imprimase paloarea şi îşi ştergea negreala de sub ochi.

Lucrurile se precipitau.

George Mellis îi zîmbea lui Peter Templeton încrezător.

– Cum te mai simţi azi?

– Mult mai bine, domnule doctor. Aceste cîteva şedinţe m-au ajutat foarte mult.

– Într-adevăr? În ce sens?

– Păi, am avut cu cine să vorbesc. Pe acest principiu este construită şi Biserica Catolică, nu? Pe principiul confesiunii?

– Mă bucur că ai găsit aceste şedinţe folositoare. Soţia se simte mai bine?

George se încruntă.

– Mă tem că nu. A fost iar la doctorul Harley, dar vorbeşte din ce în ce mai des de sinucidere. Poate ar fi bine să o duc undeva. Cred că are nevoie de o schimbare.

Lui Peter i se păru că acele cuvinte conţineau o rea prevestire. Să fi fost imaginaţia lui de vină?

– Grecia este un loc foarte bun pentru relaxare, spuse el, ca din întîmplare. Ai dus-o acolo să-ţi cunoască familia?

– Nu încă. Toţi sînt nerăbdători să o cunoască, dar, de cîte ori mă vede, tata încearcă să mă facă să mă întorc să preiau conducerea companiei.

În clipa aceea, Peter Templeton avu certitudinea că Alexandra Mellis era în primejdie.

Mult timp după plecarea lui Mellis, Peter Templeton rămase consultîndu-şi notiţele. În final, ridică receptorul şi formă un număr.

– Te rog să-mi faci o favoare, John. Poţi să afli unde şi-a dus George Mellis soţia în luna de miere?

– Pot să-ţi spun chiar acum. Chiar eu le-am făcut cîteva fotografii înainte de plecare. În Jamaica.

„Am un prieten care bate prostituate... Îmi amintesc cum odată am fost împreună în Jamaica. O mică prostituată de culoare l-a dus într-o cameră de hotel şi, după ce i-a dat pantalonii jos, i-a spus că mai vrea bani... A bătut-o la sînge. Pun pariu că n-o să mai încerce vreodată."

Totuşi, nu avea ici o dovadă că George Mellis plănuia să-şi omoare soţia. John Harley se convinsese că Alexandra Mellis voia să se sinucidă. „Nu-i treaba mea", îşi spuse el, dar ştia că, totuşi, *era* treaba lui.

Peter Templeton îşi terminase studiile datorită multor eforturi perseverente. Tatăl său fusese îngrijitor la un colegiu dintr-un orăşel din Nebraska şi, chiar beneficiind de o bursă, Peter nu îşi putuse permite să

meargă la una din şcolile de medicină din cadrul *Ligii Ivy*. Absolvise foarte bine *Universitatea din Nebraska* şi continuase să studieze psihiatria. Avusese succes chiar de la început. Secretul era că iubea oamenii cu adevărat şi îi păsa ce se întîmpla cu ei. Alexandra Mellis nu îi era pacientă şi, totuşi, era implicat în problema ei. Era o bucăţică ce lipsea din *puzzle* şi o întîlnire între patru ochi l-ar fi putut ajuta. Luă dosarul lui George Mellis, găsi numărul de telefon de acasă şi o sună pe Alexandra Mellis. O femeie din casă o chemă.

– Doamnă Mellis, mă numesc Peter Templeton şi sînt...

– Ştiu cine sînteţi, domnule doctor. George mi-a vorbit despre dumneavoastră.

Peter fu surprins. Putea să pună pariu că George Mellis nu îi spusese nimic soţiei sale.

– Mă întrebam dacă ne putem vedea. Poate la prînz?

– Este ceva în legătură cu George? S-a întîmplat ceva?

– Nu, nimic. Am crezut doar că trebuie să stăm puţin de vorbă.

– Bineînţeles, domnule doctor Templeton.

Fixară o întîlnire pentru a doua zi.

Stăteau la o masă într-un colţ la *La Grenouille*. De cînd o văzu intrînd în restaurant, Peter nu îşi mai putu lua privirea de la ea. Era îmbrăcată simplu, într-o fustă

şi o bluză albe, care îi scoteau în evidenţă silueta, iar în jurul gîtului avea un singur şirag de perle. Peter căută vreun semn de oboseală şi deprimare despre care îi vorbise doctorul Harley, dar nu văzu nimic de acest gen. Chiar dacă Alexandra îşi dădu seama de privirea intensă a lui Peter, nu arătă prin nimic.

– Totul e în regulă cu soţul meu, nu-i aşa, domnule doctor?

– Da.

Avea să fie mult mai greu decît îşi închipuise el. Trebuia să meargă pe un fir foarte subţire. Nu avea dreptul să încalce sfinţenia legăturii dintre medic şi pacient, dar, cu toate acestea, simţea că Alexandra trebuia avertizată.

După ce comandară ceva, Peter o întrebă:

– Doamnă Mellis, soţul dumneavoastră v-a spus de ce vine la mine?

– Da. S-a simţit foarte obosit în ultimul timp. Asociaţii de la firma unde lucrează îi pun o mare răspundere pe umeri. George este foarte conştiincios, după cum cred că aţi şi observat, domnule doctor.

Era incredibil. Nu ştia nimic despre atacul asupra surorii sale. „De ce nu îi spusese, oare, nimeni nimic?"

– George mi-a spus că se simte mult mai bine avînd pe cineva căruia să-i spună despre problemele pe care le are, spuse ea zîmbind recunoscătoare. Mă bucur că îl puteţi ajuta.

„Era atît de inocentă!" Evident, îşi idolatriza soţul. Ceea ce avea Peter de spus ar fi putut să o distrugă. Cum putea el să-i spună că soţul ei era un psihopat care ucisese un bărbat prostituat, care fusese respins

de propria lui familie şi care îi lovise sora cu brutalitate? Şi, totuşi, cum putea să nu o facă?

– Trebuie să fie o muncă plină de satisfacţii aceea de medic psihiatru, spuse ea. Puteţi să ajutaţi atîţia oameni.

– Uneori putem, zise el cu grijă. Alteori, nu.

Li se aduse mîncarea. Vorbiră în timpul mesei, comunicînd cu uşurinţă. Peter se trezi fermecat. Dintr-odată avu neplăcutul sentiment că îl invidia pe George Mellis.

– Îmi place acest prînz foarte mult, dar voiaţi să-mi spuneţi ceva, nu, domnule doctor?

Momentul adevărului sosise.

– Ca să fiu sincer, da. Eu...

Peter se opri brusc. Cuvintele pe care ar fi trebuit să le spună i-ar fi putut distruge viaţa. Venise hotărît să-i vorbească despre bănuielile lui şi să îi sugereze că soţul ei trebuia internat într-un ospiciu, dar acum, după ce o cunoscuse, lucrurile nu mai erau atît de uşoare. Îşi aminti iar cuvintele lui George: „Nu se simte deloc mai bine. Ideea sinuciderii mă îngrijorează." Peter îşi spuse în sinea lui că nu văzuse niciodată o fiinţă mai fericită şi mai normală. Să fi fost rezultatul medicaţiei?

– John Harley mi-a spus că luaţi...

Dar vocea lui George răsună lîngă ei:

– Aici erai, draga mea! Am sunat acasă şi mi s-a spus că vii aici.

După care se întoarse spre Peter:

– Îmi pare bine că te văd, doctore Templeton. Pot să stau şi eu?

Şi ocazia dispăru.

– De ce o fi vrut să o vadă pe Alexandra? întrebă Eve.

– N-am nici cea mai mică idee, zise George. Bine că a lăsat vorbă unde poate fi găsită. Cu Peter Templeton, pentru numele lui Dumnezeu! M-am dus acolo imediat.

– Nu-mi place deloc.

– Crede-mă, nu s-a-ntîmplat nimic. Am întrebat-o după aceea şi mi-a spus că n-au discutat nimic în mod deosebit.

– Cred că ar trebui să grăbim totul.

George simţi o plăcere aproape sexuală la auzul acelor cuvinte. Aşteptase atîta timp acel moment.

– Cînd?

– Acum.

33

Ameţelile erau din ce în ce mai dese şi lucrurile începeau să se amestece în mintea lui Kate. Stătea la birou şi se uita peste nişte hîrtii în legătură cu o fuzionare şi, deodată, îşi dădu seama că aceasta avusese loc cu zece ani în urmă. Acest lucru o înspăimînta, astfel încît se hotărî să asculte sfatul lui Brad şi să îi facă o vizită lui John Harley.

Nu mai fusese demult la control şi acesta profită din plin de ocazie. O examină cu foarte multă atenţie şi, la urmă, o rugă să- l aştepte la el în birou. Era neliniştit. Kate era într-o formă remarcabilă pentru vîrsta ei, dar existau anumite semne neliniştitoare. O

oarecare întărire a arterelor, ceea ce ar fi putut explica ameţelile şi slăbirea memoriei. Ar fi trebuit să se retragă cu ani în urmă şi, totuşi, se încăpăţîna, nevrînd să lase hăţurile nimănui altcuiva. „Cine sînt eu să-i spun asta?“ se întrebă el atunci. „Eu însumi ar fi trebuit să mă retrag demult.“

Acum, avînd rezultatele analizelor în faţă, îi spuse:

– Aş vrea să fiu în locul tău.

– Las-o baltă, John, spune-mi ce am?

– În mare parte, vîrsta-i de vină; arterele s-au întărit puţin şi...

– Arterosclerozã?

– Ah, ăsta-i termenul medical? întrebă el. Oricum îi spune, asta este.

– Cît e de rău?

– Pentru vîrsta ta, aş spune că e aproape normal. Lucrurile astea sînt relative.

– Nu poţi să-mi dai ceva să nu mai am ameţelile astea nesuferite? Nu pot să sufăr să leşin într-o încăpere plină de bărbaţi. Ar fi o ruşine pentru sexul meu.

El dădu din cap afirmativ.

– Nu cred că vor fi probleme. Cînd vrei să te retragi, Kate?

– Cînd o să am un nepot care să preia compania.

Cei doi prieteni care se cunoşteau de atîta timp, se priviră peste birou. John Harley nu fusese niciodată de acord cu ea, dar îi admirase totdeauna curajul.

– Ştii care a fost una dintre cele mai mari dezamăgiri ale vieţii mele, John? spuse ea oftînd, de parcă i-ar fi citit gîndurile. Eve. Am ţinut la ea cu

adevărat. Am vrut să-i ofer lumea, dar ei niciodată nu i-a păsat de nimeni decît de ea însăşi.

– Te înşeli, Kate, Eve ţine foarte mult la tine.

– Pe dracu'.

– Eu sînt în măsură să ştiu. De curînd a..., spuse el căutîndu-şi cu grijă cuvintele, ...suferit un accident îngrozitor. A fost între viaţă şi moarte.

Kate îşi simţi inima tresărind.

– De ce... de ce nu mi-ai spus?

– Nu m-a lăsat. S-a gîndit că o să te îngrijoreze şi m-a pus să jur că n-o să-ţi spun o vorbă.

– Dumnezeule, şopti ea. E... e bine acum? îl întrebă ea cu o voce răguşită.

– Da, acum e bine.

Kate se ridică, privind în gol.

– Îţi mulţumesc că mi-ai spus, John, îţi mulţumesc.

– O să-ţi dau o reţetă.

Cînd termină de scris reţeta, îşi ridică privirea, dar Kate Blackwell plecase.

Eve deschise uşa şi nu îi veni să creadă. O avea pe bunica ei în faţă, dreaptă ca întotdeauna, nelăsînd să se vadă nici măcar un semn de slăbiciune.

– Pot să intru? întrebă ea.

Eve se dădu într-o parte, incapabilă să realizeze ce se întîmpla.

– Sigur că da.

Kate intră, aruncă o privire prin micul apartament, fără să facă vreun comentariu.

– Pot să stau jos?

– Iartă-mă. Chiar te rog. Iartă-mă... e atît de... Să te servesc cu ceva? Ceai, cafea, ce doreşti?

– Nu, mulţumesc. Te simţi bine, Eve?

– Da, foarte bine, mulţumesc.

– Vin direct de la John Harley, care mi-a spus că ai suferit un accident îngrozitor.

Eve îşi privi bunica cu precauţie, neştiind ce avea să urmeze.

– Da...

– Mi-a mai spus că ai fost între viaţă şi moarte şi că nu l-ai lăsat să-mi spună ca să nu-mi fac griji.

„Deci asta era." Eve se afla pe un teren mai sigur acum.

– Aşa e, bunico.

– Asta îmi dovedeşte că..., zise Kate înecîndu-se deodată, că ţi- a păsat.

Eve începu să plîngă de uşurare.

– Bineînţeles că-mi pasă. Totdeauna mi-a păsat.

Şi, o clipă mai tîrziu, era în braţele ei. Kate o strînse şi îşi apăsă buzele pe capul blond din poala ei, după care şopti:

– Am fost atît de proastă. O să mă poţi ierta vreodată?

Apoi scoase o batistă şi îşi suflă nasul.

– Am fost prea dură cu tine, adăugă ea. N-aş fi suportat să ţi se întîmple ceva vreodată.

Eve îi mîngîie uşor mîna străbătută de vene albăstrui şi îi spuse:

– Mă simt foarte bine, bunico. Totul e perfect.

Kate se ridică în picioare, ştergîndu-şi lacrimile.

– O să luăm totul de la capăt, da? zise ea şi o

ridică şi pe Eve ca să o privească în faţă. Am fost încăpăţînată şi neînduplecată ca tatăl meu, dar am de gînd să îndrept lucrurile. Şi primul lucru pe care o să-l fac va fi să te trec din nou în testament, acolo unde ţi-e locul.

„Era prea frumos să fie adevărat!"

– Nu mă interesează banii. Nu-mi pasă decît de tine.

– Tu eşti moştenitoarea mea, tu şi cu Alexandra. Voi două sînteţi toată familia mea.

– Mă descurc foarte bine, zise Eve. Dar dacă asta te va face fericită...

– Mă va face fericită, draga mea. Foarte fericită, într-adevăr. Cînd te vei întoarce acasă?

Eve ezită numai o clipă.

– Cred că ar fi mai bine să stau aici, dar voi veni ori de cîte ori vei vrea să mă vezi. Ah, bunico, nici nu-ţi dai seama ce singură m-am simţit.

Luîndu-i mîna, Kate spuse:

– Poţi să mă ierţi?

Privind-o în ochi, Eve îi spuse solemn:

– Bineînţeles că pot.

Imediat după plecarea lui Kate, Eve îşi puse un whisky cu apă şi se trînti pe canapea pentru a retrăi incredibila scenă care tocmai avusese loc. Îi venea să strige cît o ţinea gura de bucurie. Ea şi cu Alexandra erau acum singurele moştenitoare ale averii familiei Blackwell. Avea să fie destul de uşor să scape de

Alexandra. Eve îşi făcea griji în privinţa lui George Mellis, care, deodată, devenise o piedică.

– A avut loc o schimbare de planuri, îi spuse ea. Kate m-a reintrodus în testament.

George se opri la mijlocul gestului de a-şi aprinde o ţigară.

– Într-adevăr? Felicitări.

– Dacă acum i s-ar întîmpla ceva Alexandrei, ar părea suspect, aşa că o să ne ocupăm de ea mai tîrziu, cînd...

– Mă tem că mai tîrziu nu-mi convine.

– Ce vrei să spui?

– Nu sînt prost, draga mea. Dacă i se întîmplă ceva Alexandrei, eu moştenesc partea ei. Vrei să scapi de mine, nu?

Eve ridică din umeri.

– Să zicem că eşti o complicaţie inutilă. Aş vrea să ne înţelegem. Divorţează şi, imediat ce o să pun mîna pe bani, o să-ţi dau...

El izbucni în rîs.

– Ce drăguţă eşti. N-are rost, scumpo. Nu s-a schimbat nimic. Alex şi cu mine ne întîlnim vineri seara la Dark Harbor. Nu vreau să nu-mi ţin cuvîntul.

Alexandra fu foarte încîntată cînd auzi de Eve şi de

bunica ei.

– Acum sîntem iar o familie, spuse ea.

Telefonul sună.

– Alo. Sper că nu deranjez, Eve. Sînt Keith Webster.

Începuse să o sune de două, trei ori pe săptămînă. La început, pasiunea lui stîngace o amuzase pe Eve, dar, în ultimul timp, devenise o pacoste.

– Nu pot vorbi acum, zise ea. Tocmai ieşeam.

– Ah, făcu el pe un ton de scuză. Atunci n-o să te mai reţin. Am două bilete la cursa de cai de săptămîna viitoare. Ştiu că-ţi plac caii şi m-am gîndit...

– Îmi pare rău. S-ar putea să nu fiu în oraş săptămîna viitoare.

– Înţeleg, zise el şi ea îi simţi dezamăgirea în glas. Poate săptămîna cealaltă. O să iau bilete la o piesă de teatru. Ce-ai vrea să vezi?

– Le-am văzut pe toate, spuse ea tăios. Trebuie să plec.

Şi închise. Trebuia să se îmbrace pentru întîlnirea cu Rory McKenna, un tînăr actor pe care îl văzuse într-o piesă. Era mai tînăr decît ea cu cinci ani, dar ea era ca un armăsar sălbatic nesăţios. Şi- l imagină făcînd dragoste cu ea şi simţi o umezeală între picioare. Aştepta cu nerăbdare seara.

În drum spre casă, George Mellis se opri să-i ia flori Alexandrei. Era într-o stare de exuberanţă. Ce ironie delicioasă ca bătrîna să o treacă iar pe Eve în testament, dar asta nu schimba absolut nimic. După accidentul Alexandrei, avea să o aranjeze pe Eve. Totul era pregătit. Vineri, Alexandra îl aştepta la Dark Harbor.

– Numai noi doi, spusese el sărutînd-o. Scapă de toţi servitorii, draga mea.

Peter Templeton nu şi-l putea scoate din cap pe George Mellis. Îi mai răsunau în urechi cuvintele lui: „Aş putea s-o duc undeva. Cred că are nevoie de o schimbare." Toate instinctele lui îi spuneau că Alexandra era în primejdie şi, cu toate acestea, nu avea puterea să acţioneze. Nu se putea duce la Nick Pappas cu nişte simple suspiciuni. Nu avea nici o dovadă.

În partea cealaltă a oraşului, în biroul executiv al *Companiei Kruger-Brent,* Kate Blackwell semna un nou testament, în care lăsa toată averea celor două nepoate ale sale.

Undeva în afara New York-ului, Tony Blackwell stătea în faţa şevaletului său în grădina sanatoriului. Pictura era un amestec de culori, de genul celor făcute de copiii netalentaţi. Se dădu puţin înapoi să o privească şi zîmbi mulţumit.

Vineri, 10:57 a.m.

La *Aeroportul La Guardia*, un taxi opri în faţa ghişeului Eastern Airlines. *Din el coborî Eve Blackwell, care îi* dădu şoferului o bancnotă de o sută de dolari.

– Hei, n-am să vă dau restul, doamnă, zise acesta. N-aveţi mărunt?

– Nu.

– Atunci va trebui să-i schimbaţi înăuntru.

– N-am timp. Trebuie să prind avionul spre Washington, zise ea şi, după ce se uită la ceas, se hotărî. Păstrează-i, îi spuse ea şoferului şi intră repede în aeroport.

Pe jumătate mergea, pe jumătate alerga spre poarta pe care scria *Cursa Washington.*

– Un bilet dus-întors pentru Washington, zise ea abia răsuflînd.

Funcţionarul privi ceasul de deasupra capului său.

– Aţi depăşit cu două minute. Exact acum decolează.

– Dar trebuie să plec cu el. Mă întîlnesc cu... chiar nu puteţi face nimic?

Era aproape cuprinsă de panică.

– Uşurel, domnişoară. Mai pleacă unul peste o oră.

– E prea... Fir-ar să fie!

Omul o văzu recăpătîndu-şi stăpînirea de sine.

– Bine, o să aştept. E vreo cafenea pe aici?

– Nu, domnişoară, dar pe coridor e un automat de cafea.

– Mulţumesc.

Uitîndu-se după ea, funcţionarul îşi spuse:

„Ce frumuseţe. Îl invidiez pe cel cu care se grăbeşte atîta să se-ntîlnească."

Vineri, 2:00 p.m.

„Va fi ca o a doua lună de miere", îşi spuse Alexandra şi acest gînd o tulbura. „Scapă de toţi servitorii. Vreau să fim numai noi doi, îngerul meu. O să petrecem un week-end nemaipomenit." Şi acum Alexandra ieşea, îndreptîndu-se spre Dark Harbor unde avea să îl întîlnească pe George. Întîrziase. Avusese o întîlnire de prînz care ţinuse mai mult decît plănuise ea. Îi spuse femeii din casă:

– Plec şi mă-ntorc luni dimineaţă.

Cînd ajunse la uşă, sună telefonul. „Şi aşa e tîrziu. Lasă să sune", îşi spuse ea şi ieşi repede.

Vineri. 7:00 p.m.

George Mellis cercetase planul Evei de mii de ori. Nu avea nici un punct slab. „O barcă cu motor te va aştepta la Dark Harbor şi asigură-te că nu eşti văzut. Prinde-o de pupa lui *Corsair*. O vei lua pe Alexandra la o plimbare cu barca în lumina lunii. În larg, fă ce-ţi trece prin cap, George, numai să nu laşi urme de sînge. Aruncă, apoi, cadavrul peste bord, urcă în barcă şi lasă iahtul în derivă. Te întorci cu barca la Philbrook Cove, după aceea iei ferryboatul de la Lincolnville spre Dark Harbor. Iei un taxi pînă acasă. Vezi ce scuză găseşti ca să intre şi şoferul cu tine, aşa încît amîndoi să observaţi că iahtul nu mai e la locul lui. Cînd vezi că Alexandra lipseşte, chemi poliţia. N-or să găsească niciodată cadavrul. Curentul îl va duce în mare. Doi doctori eminenţi vor depune mărturie că voia să se sinucidă."

Găsi barca ancorată în Philbrook Cove, aşteptîndu-l, conform planului. Traversă golful fără lumini, condus numai de lună. Trecu pe lîngă mai multe bărci cu motor fără să fie văzut, ajungînd, în cele din urmă, la proprietatea Blackwell. Opri motorul şi lipi barca de *Corsair*, marele vas cu motor.

Ea vorbea la telefon, aşteptîndu-l în living-room, cînd intră el. Îi făcu cu mîna şi, acoperind receptorul, îi şopti:

– E Eve.

Apoi ascultă o clipă şi spuse:

– Acum trebuie să plec, Eve. Scumpul meu

George tocmai a sosit. Ne vedem săptămîna viitoare la dejun.

După care puse jos receptorul şi se duse repede să-l îmbrăţişeze pe George.

– Ai ajuns devreme. Îmi pare atît de bine.

– Mi se făcuse dor de tine, aşa că am lăsat totul baltă şi am venit.

– Te iubesc, îi spuse ea sărutîndu-l.

– Şi eu te iubesc, *matia mon*. Ai trimis servitorii?

Ea răspunse zîmbind:

– Sîntem numai noi doi. Ştii ceva? Ţi-am făcut musaca.

El îşi trecu uşor degetul peste sfîrcurile care se vedeau prin bluza ei de mătase.

– Ştii la ce m-am gîndit toată după-amiaza la plictisitorul ăla de birou? La o plimbare cu vaporaşul în doi. Bate un vînt foarte bun. De ce n-am merge o oră, două?

– Cum vrei tu. Dar musacaua e...

El îi cuprinse sînul cu mîna.

– Masa mai poate să aştepte. Eu, nu.

– Bine, spuse ea începînd să rîdă. Mă duc să mă schimb. N-o să dureze mult.

– O să te-ntrec.

Se duse sus, îşi puse o pereche de pantaloni uşori, un tricou şi o pereche de încălţări potrivite. Acum, cînd se apropia clipa, se simţea cuprins de o sălbatică nerăbdare, o tulburare, care aproape îl făcea să explodeze.

Îi auzi vocea:

– Sînt gata, dragul meu.

Cînd se întoarse, o văzu în uşă, îmbrăcată cu un

tricou, pantaloni negri şi pantofi de pînză. Părul lung şi blond şi-l legase la spate cu o panglică albastră. „Dumnezeule, cît e de frumoasă!", îşi spuse el. Părea aproape o ruşine să irosească o asemenea frumuseţe.

– Şi eu, spuse el tare.

Văzînd barca cu motor prinsă la pupa iahtului, ea îl întrebă:

– Pentru ce e asta, dragul meu?

– E o insuliţă la capătul golfului, pe care totdeauna am vrut s-o explorez, zise el. O să mergem cu barca pînă la ea, ca să nu ne facem griji în privinţa stîncilor.

Desfăcu frînghia şi iahtul se desprinse uşor de chei. Ridică vela mare şi trinca şi vasul porni lin. Vîntul izbi pînzele mari şi *Corsair* ţîşni înainte. George ieşi în larg. Pe măsură ce înaintară, un vînt puternic îi întîmpină, făcînd vasul să se aplece atît de mult, încît balustrada intra în apă.

– Sălbatic şi minunat, strigă ea. Sînt atît de fericită, dragul meu.

El zîmbi.

– Şi eu.

În chip ciudat, îi făcea plăcere faptul că Alexandra era fericită, pentru că avea să moară astfel. Scrută orizontul ca să vadă dacă nu erau şi alte ambarcaţiuni în jur. Nu erau decît foarte departe cîteva lumini slabe. Era momentul.

Declanşă pilotul automat, se mai uită o dată în jur şi se îndreptă spre balustrada de sub vînt, cu inima

bătîndu-i năvalnic.

– Alex, strigă. Vino să vezi ceva.

Ea se apropie şi privi în apa rece şi întunecată de sub ei.

– Vino lîngă mine, îi spuse el, glasul sunîndu-i ca un ordin aspru.

Ea i se strecură în braţe şi el o sărută apăsat pe buze. O strînse cu putere, o îmbrăţişă şi îi simţi trupul relaxîndu-se. Îşi încordă muşchii şi începu să o ridice în aer.

Ea porni, deodată, să i se împotrivească.

– George!

O ridică şi mai sus, simţind-o cum încerca să se desprindă din strînsoarea lui, dar el era mult mai puternic. Ea era acum aproape pe balustradă, dînd sălbatic din picioare; el îşi adună forţele să o arunce peste bord. În aceeaşi clipă, simţi în piept o durere fierbinte. Primul lui gînd a fost: „Am un atac de cord". Deschise gura să vorbească şi ţîşni sînge. Lăsă braţele în jos şi îşi privi pieptul nevenindu-i să creadă. Sîngele curgea din el. Îşi ridică privirea şi o văzu cu cuţitul în mînă, zîmbitoare.

Ultimul lui gînd a fost: „Eve..."

34

Alexandra ajunse la Dark Harbor la zece seara. Încercase să-l prindă pe George la telefon, dar nu primise nici un răspuns. Spera să nu se supere pentru întîrzierea ei. Nu fusese decît o neînţelegere stupidă. Mai devreme, în după-amiaza aceea, cînd pleca spre Dark Harbor, sunase telefonul şi ea îşi spusese: „Şi aşa e tîrziu. Lasă să sune", şi se îndreptase spre maşină. Dar femeia din casă ieşise după ea.

– Doamnă Mellis! E sora dumneavoastră. Zice că-i urgent.

Luînd receptorul, o auzise pe Eve spunîndu-i:

– Draga mea, sînt în Washington şi am o problemă foarte gravă. Trebuie să te văd.

– Sigur, zise ea imediat. Acum tocmai plecam la Dark Harbor să mă-ntîlnesc cu George, dar mă-ntorc luni dimineaţă şi...

– Nu pot să aştept, spuse Eve părînd disperată. Ne putem întîlni pe *Aeroportul La Guardia*? O să vin cu avionul de cinci.

– Aş vrea, Eve, dar i-am spus lui George...

– E ceva foarte urgent, Alex, dar, sigur, dacă eşti mult prea ocupată...

– Stai puţin! Bine. O să fiu acolo.

– Îţi mulţumesc, draga mea. Ştiam eu că pot conta pe tine.

Eve îi cerea atît de rar cîte ceva, încît nu o putea refuza. Avea să ia un avion mai tîrziu spre insulă. Îl sună pe George la birou să-i spună că mai întîrzia şi, negăsindu-l, îi lăsase un mesaj secretarei lui. O oră mai tîrziu luă un taxi şi se duse la *La Guardia*, unde trebuia să aştepte avionul de cinci de la Washington. Eve nu veni. Alexandra aşteptă două ore, dar Eve tot nu apăru. Nici nu ştia cum să dea de ea în Washington. În cele din urmă, pentru că nu putea face altceva, luă un avion spre insulă. Cînd se apropie de Cedar Hill House, văzu că era întuneric. George ar fi trebuit să fi ajuns. Alexandra intră în fiecare cameră, aprinzînd luminile.

– George?

Dar nici urmă de el. Sună acasă în Manhattan, unde răspunse femeia.

– Domnul Mellis e acasă? o întrebă ea.

– Nu, doamnă Mellis. A spus că vă petreceţi

împreună week-end-ul.

– Mulţumesc, Marie. Trebuie să-l fi reţinut ceva.

Trebuia să existe o explicaţie logică pentru întîrzierea lui. Probabil că apăruse iar vreo problemă şi asociaţii îl rugaseră pe George să se ocupe. Trebuia să apară din clipă în clipă. Formă numărul Evei.

– Eve! exclamă Alexandra. Ce naiba s-a-ntîmplat cu tine?

– Ce s-a-ntîmplat cu tine? Te-am aşteptat la *Kennedy* şi cînd am văzut că nu vii...

– Kennedy! Dar ai spus *La Guardia.*

– Nu, draga mea, *Kennedy.*

– Bine, dar...

De fapt, nu mai conta.

– Îmi pare rău, zise Alexandra. Trebuie să fi înţeles eu greşit. Totul e în regulă?

– Acum, da. A fost ceva îngrozitor. M-am încurcat cu un individ care e mare personalitate politică în Washington. E îngrozitor de gelos şi...

Începu să rîdă.

– Nu pot să intru în amănunte la telefon, că s-ar putea ca cei de la telefoane să ne desfiinţeze ambele posturi. O să-ţi povestesc luni.

– Bine, spuse Alexandra, răsuflînd uşurată.

– Un week-end plăcut, îi zise Eve. Ce face George?

– Nu-i aici, spuse ea încercînd să-şi ascundă îngrijorarea. Bănuiesc că s-a ivit ceva şi n-a mai putut să sune.

– Sînt sigură că o să apară în curînd. Noapte bună, draga mea.

– Noapte bună, Eve.

Punînd receptorul la loc în furcă, Alexandra îşi spuse: „Ar fi minunat dacă Eve ar găsi un bărbat cu adevărat extraordinar. Cineva la fel de bun şi tandru ca George." Se uită la ceas. Era aproape unsprezece. Ar fi putut să sune pînă la ora aceea. Ridică receptorul şi formă numele firmei. Nu răspunse nimeni. Sună la club. Nu, nu îl văzuseră pe domnul Mellis. La miezul nopţii era alarmată, iar la ora unu era deja în panică. Nu ştia ce să facă. Era posibil ca George să aibă întîlnire cu vreun client şi nu putea suna sau poate fusese nevoit să zboare undeva şi nu reuşise să-i telefoneze înainte să plece. Trebuia să existe o explicaţie simplă. Dacă ar fi sunat la poliţie şi el ar fi apărut, ea s-ar fi simţit penibil.

La ora două telefonă la poliţie. Nu exista nici o secţie de poliţie pe insula Isleboro, cea mai apropiată fiind în ţinutul Waldo.

O voce somnoroasă îi răspunse:

– Departamentul şerifului din ţinutul Waldo. Sergent Lambert.

– La telefon e doamna Mellis, de la Cedar Hill House.

– Da, doamnă Mellis, se auzi vocea, deodată în alertă. Cu ce vă pot fi de folos?

– Ca să fiu sinceră, nu prea ştiu, zise ea ezitînd. Ar fi trebuit să mă întîlnesc cu soţul meu aici în seara asta şi... n-a apărut nici pînă acum.

– Înţeleg.

Acel cuvînt conţinea o mulţime de implicaţii. Sergentul ştia cel puţin trei motive pentru care un soţ putea întîrzia pînă la două dimineaţa: blonde, brunete

şi roşcovane.

Îi spuse atunci plin de tact:

– Ar fi putut fi reţinut de vreo problemă?

– De obicei... sună.

– Eh, ştiţi cum e, doamnă Mellis, uneori intri în cîte o situaţie cînd nu mai poţi suna. Sînt sigur că o să apară.

Acum *chiar* că se simţea penibil. Sigur că poliţia nu avea ce să facă. Citise undeva că o persoană trebuia să fie dispărută de douăzeci şi patru de ore înainte ca poliţia să înceapă să o caute, iar George *nu dispăruse*, pentru numele lui Dumnezeu. Întîrziase, doar.

– Sînt convinsă că aveţi dreptate, spuse ea. Mă scuzaţi că v-am deranjat.

– Nici un deranj, doamnă Mellis. Pun pariu că o să vină cu ferryboat-ul de şapte dimineaţa.

Nu veni cu cel de şapte şi nici cu următorul. Alexandra sună din nou acasă în Manhattan. George nu era acolo.

Un sentiment de tragedie începu să o cuprindă. George avusese vreun accident; era în vreun spital, rănit sau mort. De n-ar fi fost neînţelegerea cu Eve. Poate că George venise şi, negăsind-o, plecase. Ceea ce lăsa foarte multe lucruri fără explicaţii. Ar fi lăsat un bilet. O fi surprins nişte spărgători, o fi fost atacat sau răpit. Alexandra umbla prin toată casa, din încăpere în încăpere, căutînd vreun indiciu. Totul era

intact. Coborî la locul unde era ancorat iahtul. *Corsair* era acolo.

Sună din nou la Departamentul şerifului ţinutului Waldo. Locotenentul Philip Ingram, cu o vechime de douăzeci şi trei de ani era de serviciu dimineaţa. Ştia deja că George Mellis nu fusese acasă toată noaptea. Acesta fusese principalul subiect de conversaţie la post toată dimineaţa, în principal, cu obscenităţi.

– Tot nici un semn, doamnă Mellis? o întrebă el. Bine. O să vin chiar eu.

Ştia că era doar o pierdere de timp. Soţul ei era, probabil, pe undeva, în hoinăreală. „Dar, cînd cei din familia Blackwell sună, amărîţii dau fuga", îşi spuse el abătut. Oricum, era o doamnă cumsecade. O văzuse de cîteva ori de-a lungul anilor.

– Mă-ntorc într-o oră, îi spuse el sergentului de serviciu.

Locotenentul ascultă povestirea Alexandrei, verifică toată casa şi docurile şi ajunse la concluzia că Alexandra era confruntată cu o adevărată problemă. George Mellis trebuia să îşi întîlnească soţia la Dark Harbor, cu o seară în urmă, şi nu îşi făcuse apariţia. Cu toate că nu îl privea pe locotenentul Ingram, ştia că nu făcea nici un rău dacă ajuta un membru al familiei Blackwell. Telefonă la aeroportul insulei şi la staţia de ferryboat-uri din Lincolnville. George Mellis nu folosise nici unul din respectivele mijloace de transport în ultimele douăzeci şi patru de ore.

– N-a venit la Dark Harbor, îi spuse el Alexandrei.

„Şi ce rezolva cu asta? De ce o fi dispărut aşa, deodată?" După părerea lui, nici un bărbat întreg la minte nu ar fi lăsat de bunăvoie o femeie ca Alexandra.

– O să căutăm la spitale şi mor..., spuse el oprindu-se brusc. Şi în alte părţi, şi o să-l dau şi prin staţie.

Alexandra încerca să îşi păstreze calmul, dar el îşi dădea seama de efortul pe care îl făcea.

– Vă mulţumesc, domnule locotenent. Nici nu vă pot spune cît de mult apreciez tot ce faceţi.

– Doar asta mi-e meseria, zise Ingram.

Întorcîndu-se la secţie, locotenentul Ingram sună la spitale şi la morgă, dar primi răspunsuri negative. Nu exista nici un raport în legătură cu vreun accident suferit de George Mellis. Următorul lucru pe care îl făcu fu să îşi sune un prieten, reporter la *Maine Courier*. După aceea, dădu anunţul despre persoana dispărută.

Ziarele de după-amiază anunţau ştirea cu titlul: *„Soţul moştenitoarei Blackwell dispărut".*

Peter Templeton află vestea de la detectivul Nick Pappas.

– Peter, îţi aminteşti că acu' cîtva timp m-ai rugat să-l verific pe unu' George Mellis?

– Da...

– A cam dispărut.

– Ce-a făcut?

– A dispărut, a şters-o, s-a dus, spuse Pappas aşteptînd ca Peter să priceapă.

– A luat ceva cu el? Bani, haine, paşaport?

– Nu. Conform raportului primit din Maine, domnul Mellis s-a evaporat, pur şi simplu. Tu eşti psihiatrul lui şi m-am gîndit că poate ai vreo idee de ce ar fi făcut una ca asta.

– N-am nici cea mai mică idee, Nick, spuse Peter sincer.

– Dacă îţi aminteşti ceva, anunţă-mă. O să fie de lucru serios.

– Bine, aşa o să fac, promise Peter.

Jumătate de oră mai tîrziu, Alexandra îi telefona lui Peter, acesta simţindu-i panica din glas.

– Eu... George a dispărut. Se pare că nimeni nu ştie absolut nimic. Speram să vă fi spus ceva care să vă fi dat vreun indiciu..., zise ea şi se întrerupse.

– Îmi pare rău, doamnă Mellis. Nu mi-a spus nimic. Habar n-am ce s-a putut întîmpla.

– Înţeleg.

Peter ar fi vrut să o poată liniştească.

– Dacă descopăr ceva, vă sun. Unde vă pot găsi?

– Acum sînt la Dark Harbor, dar o să mă-ntorc la

New York diseară. Voi sta la bunica mea.

Nu suporta gîndul de a fi singură. Vorbise de cîteva ori cu Kate în dimineaţa aceea.

– Draga mea, sînt sigură că nu ai de ce să-ţi faci griji, îi spusese ea. Probabil că a avut vreo întîlnire de afaceri şi a uitat să-ţi spună.

Dar nici una din ele nu credea acest lucru.

Eve află despre dispariţia lui George de la televizor. Au dat fotografii ale exteriorului casei Cedar Hill şi ale Alexandrei împreună cu George la nuntă. Un prim-plan al lui, privind în sus, cu ochii larg deschişi. Într-un fel îi aminteau Evei privirea surprinsă dinaintea morţii.

Comentatorul spunea:

– Nu există dovada unei crime şi nu s-a cerut încă nici o răscumpărare. Poliţia speculează că George Mellis ar fi fost victima unui accident şi că ar suferi acum o amnezie.

Eve zîmbi mulţumită.

Nu aveau să găsească niciodată cadavrul. Fusese luat de curent. Bietul George. Îi urmase planul perfect. Dar ea îl schimbase. Zburase la Maine, şi închiriase o barcă cu motor la Philbrook Cove, reţinînd-o pentru un „prieten". Apoi, închiriase o a doua barcă, de la docurile din apropiere, pe care o duse la Dark Harbor, unde îl aşteptase pe George, care nu bănuise absolut nimic. Ea avusese grijă să şteargă puntea înainte să readucă iahtul la loc, după care fusese

foarte simplu să lege barca lui la chei, să-şi ducă propria barcă la loc şi să se întoarcă la New York pentru a aştepta telefonul pe care ştia că Alexandra avea să i-l dea.

Era o crimă perfectă. Poliţia avea să o considere o dispariţie misterioasă.

Crainicul spunea:

– Alte ştiri...

Dar Eve închise televizorul.

Nu voia să întîrzie la întîlnirea cu Rory McKenna.

A doua zi dimineaţă, la şase, o barcă de pescuit găsi cadavrul lui George Mellis agăţat de un dig de larg, la gura golfului Penebscot. Primele ştiri anunţară o moarte prin înecare, dar, pe măsură ce apăreau mai multe informaţii, lucrurile începeau să se schimbe. De la biroul medicului legist sosi vestea că ceea ce, la început, se crezuse că sînt muşcături de rechin, erau, de fapt, lovituri de cuţit. Ziarele de seară vuiau: *„Bănuială de crimă în cazul morţii misterioase a lui George Mellis... Milionar descoperit înjunghiat."*

Locotenentul Ingram studia hărţile fluxului din seara precedentă. Cînd termină, se lăsă pe spate, avînd pe chip o expresie perplexă. Trupul lui George Mellis ar fi fost dus în larg, dacă nu s-ar fi agăţat.

Ceea ce îl nedumerea era faptul că trupul părea să fi venit din direcţia lui Dark Harbor. Unde George Mellis nu fusese.

Detectivul Nick Pappas zbură spre Maine, pentru a sta de vorbă cu locotenentul Ingram.

– Cred că departamentul meu v-ar putea fi de folos în acest caz, spuse Nick. Avem unele informaţii în legătură cu George Mellis. Ştiu că este în afara jurisdicţiei noastre, dar, dacă doriţi ajutorul nostru, vi-l acordăm cu mare plăcere.

De douăzeci de ani de cînd Ingram lucra la Departamentul şerifului din ţinutul Waldo, singurul eveniment mai serios fusese atunci cînd un turist beat împuşcase capul unui elan de pe peretele unui magazin de curiozităţi. Asasinarea lui George Mellis era ceva senzaţional şi locotenentul simţi că avea şansa de a se face cunoscut. Cu puţin noroc, ar fi putut ajunge detectiv la Departamentul de poliţie al oraşului New York, unde era adevărata acţiune. Astfel că, privindu-l pe Nick Pappas, murmură:

– Ştiu eu...

Parcă citindu-i gîndurile, Pappas îi spuse:

– Noi n-avem nevoie de publicitate. Or să fie multe de întîmpinat în acest caz şi ar fi mai bine dacă am termina mai repede. Pentru început, v-aş putea da unele amănunte în legătură cu situaţia lui George Mellis.

Ingram hotărî că nu mai avea nimic de pierdut.

– Bine, ne-am înţeles.

Alexandra se afla în pat, în urma unor sedative. Mintea ei refuza cu încăpăţînare să accepte gîndul că George fusese ucis. Cum să se fi putut întîmpla aşa ceva? Nimeni în lume nu avea motiv să o facă. Poliţia spusese ceva despre o rană de cuţit, dar se înşelau. Trebuia să fi fost vreun accident. „Nimeni n-ar vrea să-l ucidă... Nimeni n-ar vrea să-l ucidă..." Doctorul Harley îi făcu o ultimă injecţie şi adormi.

Eve încremeni auzind că descoperiseră cadavrul. „Dar poate că e bine", îşi spuse ea. „Alexandra va fi cea bănuită. Doar se afla acolo, pe insulă."

Kate stătea pe canapea lîngă Eve, în salon. Vestea o şocase foarte tare.

– De ce să fi vrut cineva să-l omoare pe George? întrebă ea şi Eve îi răspunse oftînd:

– Nu ştiu, bunico. Habar n-am. Mă doare sufletul pentru biata Alex.

Locotenentul Ingram îl interoga pe însoţitorul pe de ferryboatul *Lincolnville-Islesboro.*

– Eşti sigur că nici domnul, nici doamna Mellis n-au venit cu ferryboatul vineri după-amiază?

– N-au venit în timpul schimbului meu, Phil, şi l-am întrebat şi pe omul de dimineaţă, şi nici el nu i-a văzut. Trebuie să fi venit cu avionul.

– Încă o întrebare, Lew. A venit vreun străin cu ferryboatul vineri?

– Fir-ar să fie, ştii că nu avem străini pe insulă în perioada asta. Vara mai sînt ceva turişti, dar în noiembrie? Drace!

Locotenentul începu apoi să discute cu directorul aeroportului din Islesboro:

– George Mellis n-a venit sigur cu avionul în seara aceea, Phil. Trebuie să fi venit cu ferryboatul.

– Lew a spus că nu l-a văzut.

– Păi, doar n-o fi înotat, nu?

– Dar doamna Mellis?

– Da. Ea a venit cu avionul personal în jurul orei zece. L-am trimis pe fiul meu, Charley, să o conducă la Cedar Hill.

– Cum părea doamna Mellis?

– Ciudată. Foarte nervoasă. Chiar şi fiul meu a observat. De obicei e calmă, are totdeauna cuvinte frumoase pentru toată lumea. În seara aceea, însă, era teribil de grăbită.

– O ultimă întrebare. Au venit ceva străini cu avionul în după-amiaza sau seara aceea? Vreun chip necunoscut?

Clătină din cap.

– Nu. Doar cunoscuţi.

O oră mai tîrziu, locotenentul vorbea la telefon cu Nick Pappas:

– Tot ce am aflat pînă acum e al naibii de încurcat, spuse el. Doamna Mellis a sosit vineri seara cu propriul avion la aeroportul din Islesboro, în jur de zece, dar soţul nu era cu ea şi n-a venit nici cu avionul, nici cu ferryboatul. De fapt, nimic nu arată că s-ar fi aflat pe insulă în seara aceea.

– Cu excepţia fluxului.

– Exact.

– Oricine l-a ucis, l-a aruncat peste bordul unei ambarcaţiuni, convins fiind că fluxul îl va duce în larg. Ai verificat iahtul *Corsair*?

– Am aruncat o privire. Nici urmă de violenţă, nici o picătură de sînge.

– Aş vrea să aduc un expert legal. Vă deranjează?

– Deloc, atîta timp cît nu uitaţi înţelegerea.

– N-o să uit. Pe mîine.

Nick Pappas ajunse împreună cu o echipă de experţi a doua zi dimineaţă. Locotenentul Ingram îi conduse la cheiul unde se afla *Corsair*. Două ore mai tîrziu, expertul legal îi spuse:

– Se pare că am dat lovitura, Nick. Sînt cîteva pete de sînge pe partea din interior a balustradei de sub vînt.

În aceeaşi după-amiază, laboratorul descoperi că sîngele aparţinea grupei sanguine a lui George.

Departamentul „ciorapilor de mătase" al poliţiei din Manhattan era mai ocupat ca oricînd. O mulţime de furnizori de droguri umpluseră pînă la refuz

celulele, iar cele mai mici erau încărcate cu prostituate, beţivi şi maniaci sexuali. Zgomotul şi duhoarea îi atraseră atenţia lui Peter Templeton în drumul spre biroul detectivului Pappas.

– Salut, Peter. Drăguţ din partea ta că ai venit.

La telefon, Pappas îi spusese:

– Te fereşti de mine, bătrîne. Să fii aici la şase sau trimit un echipaj să te aducă.

Cînd escorta părăsi biroul, Peter întrebă:

– Ce-s toate astea, Nick? Ce s-a-ntîmplat?

– Îţi spun eu ce s-a-ntîmplat. Cineva se crede deştept. Ştii ce-am descoperit? Un mort care a dispărut de pe o insulă pe care nici n-a fost.

– N-are nici un sens.

– Stai să vezi. Şi băiatul de pe ferryboat şi directorul aeroportului jură că nu l-au văzut pe George Mellis în seara dispariţiei. Un alt mod prin care putea să ajungă la Dark Harbor era cu barca cu motor. Am verificat şi la cei cu bărcile. Nimic.

– Poate n-a fost în seara aceea la Dark Harbor.

– Laboratorul e de altă părere. Există dovada că Mellis a trecut pe acasă şi s-a schimbat de costum în hainele pentru navigaţie pe care le avea cînd i-a fost găsit cadavrul.

– A fost omorît acasă?

– Pe iahtul Blackwell. Trupul i-a fost aruncat peste bord. Cine a făcut-o şi-a imaginat că va fi luat de curent şi dus în China.

– Cum a...?

Nick Pappas ridică mîna.

– E rîndul meu. Mellis ţi-a fost pacient. Trebuie să-ţi fi vorbit de soţia lui.

– Ce legătură are cu ea?

– Totul. Ea este suspectul meu numărul unu, doi şi trei.

– Eşti nebun.

– Hei, am crezut că psihiatrii nu folosesc niciodată cuvîntul „nebun".

– Nick, ce te face să crezi că Alexandra şi-a ucis soţul?

– A fost acolo şi avea un motiv. A sosit pe insulă tîrziu cu o scuză cum că şi-ar fi aşteptat sora la un alt aeroport decît cel care trebuia.

– Şi sora ei ce-a spus?

– Ai răbdare. Ce naiba ai fi vrut să spună? Sînt gemene. Ştiu că George Mellis a fost acasă în seara aceea, dar soţia jură că nu l-a văzut. E o casă mare, într-adevăr, Peter, dar nu e chiar atît de mare. Apoi, doamna Mellis a dat liber tuturor servitorilor. Cînd am întrebat-o de ce, mi-a spus că fusese ideea lui George, care acum, bineînţeles, nu mai putea să vorbească.

Peter căzu pe gînduri.

– Ai spus că avea un motiv. Care?

– N-ai deloc memorie. Doar ai fost cel care mi-a atras atenţia. Doamna era măritată cu un psihopat care avea plăcere sexuală numai cînd bătea tot ce-i cădea în mînă. A dus-o de nas destul. Să zicem că ea a hotărît, deodată, că nu mai vrea să se mai joace şi a cerut divorţul. El n-a fost de acord. De ce ar fi făcut-o? Şi-a văzut visul împlinit. Iar ea n-ar fi îndrăznit să-l dea în judecată, pentru că ar fi ieşit scandal. Nu avea de ales. Trebuia să-l omoare, zise el în concluzie

lăsîndu-se pe spate.

– Ce doreşti de la mine? îl întrebă Peter atunci.

– O informaţie. Acum zece zile ai luat prînzul cu soţia lui Mellis, spuse el apăsînd pe butonul unui casetofon de pe birou. Înregistrăm acum, Peter. Povesteşte-mi despre asta. Cum s-a comportat Alexandra Mellis? Era încordată? Furioasă? Isterică?

– Nick, n-am văzut în viaţa mea o femeie măritată mai liniştită şi mai fericită.

Nick Pappas îl privi fix şi închise aparatul.

– Nu-ţi bate joc de mine, prietene. Am fost la doctorul Harley azi dimineaţă. El, personal, i-a dat medicamente Alexandrei pentru a o împiedica să se sinucidă, pentru numele lui Dumnezeu!

Pe doctorul Harley îl tulburase foarte mult întrevederea cu locotenentul Pappas, care fusese foarte la obiect.

– Doamna Mellis a avut nevoie de consultaţie recent?

– Îmi pare rău, dar nu pot discuta despre pacienţii mei, zise doctorul Harley. Mă tem că nu vă pot ajuta.

– Bine, domnule doctor, înţeleg. Sînteţi vechi cunoştinţe. Vreţi să ţineţi totul secret. Nu-i nimic, spuse el ridicîndu-se. Aici e vorba de o crimă. Peste o oră voi veni cu mandat pentru registrele de programări. Şi cînd o să aflu ceea ce doresc, o să dau la ziar.

Doctorul Harley îl privi.

– Procedăm aşa sau îmi spuneţi acum tot ce vreau să ştiu şi o să fac tot ce pot să nu se afle?

– Luaţi loc, zise doctorul Harley şi Nick Pappas se aşează. Alexandra a avut unele probleme emoţionale în ultimul timp.

– Ce fel de probleme?

– A fost foarte deprimată şi vorbea numai despre sinucidere.

– A spus ceva despre vreun cuţit?

– Nu. Spunea doar că avea mereu un vis în care se îneca. I-am prescris *wellbutrin*. Apoi a venit şi mi-a spus că nu i-a ajutat, aşa că i-am dat *nomifensine*. Nu... nu ştiu dacă a ajutat-o sau nu.

Nick Pappas îşi puse gîndurile în ordine. În cele din urmă, întrebă ridicînd privirea:

– Altceva?

– Asta-i tot, domnule locotenent.

Dar mai era ceva ce îi supăra conştiinţa doctorului Harley. Intenţionat nu spusese nimic despre atacul brutal asupra Evei Blackwell. O parte din problemele pe care şi le făcea era faptul că ar fi trebuit să anunţe poliţia chiar de atunci, dar nu dorise decît să protejeze familia Blackwell. Nu avea de unde să ştie dacă era vreo legătură între atacul asupra Evei şi asasinarea lui George Mellis, dar instinctul îi spunea că era mai bine dacă nu deschidea discuţia. Avea de

gînd să facă orice pentru a o proteja pe Kate.

La un sfert de oră după ce luă această hotărîre, asistenta îi spuse:

– Domnul doctor Keith Webster este pe linia doi.

Ca şi cum conştiinţa îl urmărea.

– John, aş vrea să trec pe la tine în după-amiaza aceasta. Ai timp liber?

– Îmi fac. La ce oră?

– Ce zici, la cinci?

– Bine, Keith. Te aştept.

„Deci lucrurile nu se puteau potoli atît de uşor."

La cinci, doctorul Harley îl pofti pe Keith Webster în biroul său.

– Vrei să bei ceva?

– Nu, John, mulţumesc, nu beau. Scuză-mă că am dat buzna aşa.

Lui John Harley i se păru că, ori de cîte ori îl vedea, Keith se scuza pentru ceva. Era un om atît de blînd, inofensiv şi dornic să placă, aşa ca un căţel care aştepta să fie mîngîiat pe cap. Nici nu îi venea să creadă că o persoană atît de lipsită de culoare putea fi un chirurg atît de bun.

– Cu ce-ţi pot fi de folos, Keith?

Acesta trase adînc aer în piept.

– E în legătură cu... ştii tu... cu bătaia aceea.

– Ce-i cu ea?

– Îţi dai seama că era aproape moartă?

– Da.

– Ei bine, acest lucru n-a fost raportat la poliţie. Avînd în vedere ce s-a întîmplat – asasinarea lui Mellis şi restul – mă întrebam dacă nu cumva ar trebui să spun poliţiei, totuşi.

„Deci asta era." Nu părea să existe scăpare.

– Faci cum crezi tu că e mai bine, Keith.

– Ştii, numai că n-aş vrea să fac ceva care să-i pricinuiască probleme lui Kate Blackwell. E o persoană atît de deosebită.

Doctorul Harley îl privi precaut.

– Da, aşa e.

Keith Webster spuse atunci oftînd:

– Singura problemă, John, este că, dacă nu spun acum nimic şi poliţia află mai tîrziu, va fi rău pentru mine.

„Pentru amîndoi", îşi spuse Harley. Văzu, deodată, o ieşire şi spuse întîmplător:

– Dar s-ar putea ca poliţia să nu afle, nu? Eve, cu siguranţă, n-ar spune niciodată şi tu ai aranjat-o perfect. În afară de cicatricea aceea mică, nici n-ai spune că a fost desfigurată.

Keith Webster clipi din ochi.

– Care cicatrice?

– Cea de pe frunte. Mi-a spus că ai zis că o să dispară într-o lună, două.

Clipi şi mai des acum. Doctorul Harley îşi spuse că trebuia să fi fost vreun tic nervos.

– Nu-mi a... Cînd ai văzut-o ultima oară pe Eve?

– A venit acum vreo zece zile să-mi spună despre sora ei. De fapt, cicatricea a fost singurul semn după

care am putut-o deosebi de Alexandra, doar ştii că sînt gemene identice.

Keith Webster dădu încet din cap.

– Da. Am văzut în ziare fotografiile Alexandrei. Este o asemănare uluitoare. Şi ai spus că singurul semn după care le-ai deosebit a fost cicatricea de pe fruntea Evei?

– Exact.

Se cufundă în tăcere, muşcîndu-şi buza inferioară. În final spuse:

– Poate n-ar trebui să mă duc la poliţie deocamdată. Mai trebuie să mă mai gîndesc.

– Ca să fiu sincer, cred că e cel mai bine, Keith. Amîndouă sînt foarte frumoase. Ziarele insinuează că poliţia ar fi de părere că Alexandra l-ar fi ucis pe George, ceea ce este imposibil. Îmi amintesc cînd erau mici...

Dar doctorul Webster nu îl mai asculta.

Plecă de la doctorul Harley îngîndurat. Era ferm convins că nu lăsase nici un semn pe acel chip frumos. Totuşi, doctorul Harley văzuse o cicatrice. S-ar fi putut ca Eve să aibă cicatricea dintr-un accident, dar de ce minţise? Nu avea sens.

Întoarse lucrurile pe toate părţile, în final ajungînd la o concluzie: „Dacă nu mă-nşel, asta îmi va schimba întreaga viaţă..."

A doua zi de dimineaţă, îl sună pe doctorul Harley:

– John, scuză-mă că te deranjez. Ai spus că Eve a

venit să-ţi vorbească despre sora ei, Alexandra?

– Exact.

– După vizita ei a venit Alexandra?

– Da, chiar a doua zi. De ce?

– Simplă curiozitate. Poţi să-mi spui în ce problemă?

– Era foarte deprimată şi Eve încerca să o ajute.

Eve fusese bătută şi aproape ucisă de soţul Alexandrei. Acum, acesta fusese ucis şi Alexandra era cea mai învinuită.

Keith ştia că nu fusese niciodată prea inteligent. La şcoală, trebuise să muncească din greu ca să-şi ia examenele. Fusese subiectul glumelor tuturor colegilor. Nu fusese nici mare sportiv, nici savant, iar pentru societate era inapt. Era foarte aproape de a fi o nulitate. Nimeni nu fusese mai surprins cînd reuşise la şcoala de medicină, decît propria lui familie. Cînd se hotărî să devină chirurg, nici ai lui, nici profesorii nu se aşteptau să fie unul competent, nici vorbă să fie renumit. Dar el îi surprinsese pe toţi. Avea un talent înnăscut care îl făcuse un geniu. Era ca un sculptor nemaipomenit care lucra cu carne vie, nu cu pămînt, şi, în scurt timp, îşi cîştigase reputaţia. În ciuda acestui succes, totuşi, nu reuşise să treacă peste trauma copilăriei. În sinea lui era tot un copil care îi plictisea pe toţi şi de care rîdeau toate fetele.

Cînd o sună pe Eve, mîinile îi erau asudate. Îi răspunse după ce telefonul sună doar o dată.

– Rory?
– Nu, Keith Webster.
– Ah, bună.
Îi simţi schimbarea din glas.
– Cum te simţi?
– Bine.
Îşi dădu seama de nerăbdarea ei.
– Aş vrea să te văd.
– Nu vreau să văd pe nimeni. Dacă ai citit ziarele, ai aflat de moartea cumnatului meu. Sînt în doliu.
Keith îşi şterse mîinile de pantaloni.
– Pentru asta aş vrea să te văd, Eve. Am o informaţie despre care ar trebui să ştii.
– Ce fel de informaţie?
– N-aş vrea să vorbesc la telefon.
Aproape că îi simţea mintea funcţionînd.
– Foarte bine. Cînd?
– Acum, dacă nu te deranjează.

Îl întîmpină la uşă o jumătate de oră mai tîrziu.
– Sînt foarte ocupată. Pentru ce-ai vrut să mă vezi?
– Pentru asta, spuse Webster deschizînd un plic şi scoţînd o fotografie pe care i-o dădu Evei.
Era o fotografie a ei, la care se uită uluită.
– Ei?
– Este a ta.
– Văd, spuse ea scurt. Şi ce-i cu asta?
– Ţi-am făcut-o după operaţie.

– Şi?

– Nu e nici o cicatrice pe frunte, Eve.

O văzu schimbîndu-şi expresia.

– la loc, Keith.

Se aşeză în faţa ei, pe marginea canapelei, fără să se poată abţine să nu se uite la ea. Văzuse multe femei frumoase în meseria lui, dar Eve Blackwell, pur şi simplu, îl vrăjise. Nu mai cunoscuse pe nimeni ca ea.

– Mai bine îmi spui despre ce e vorba.

Atunci el îi povesti totul de la început. Despre vizita lui la doctorul Harley şi despre misterioasa cicatrice şi, pe măsură ce vorbea, îi urmărea privirea Evei. Era total lipsită de expresie.

La sfîrşit, Eve spuse:

– Nu ştiu ce gîndeşti tu, dar orice ar fi, îmi iroseşti timpul. Cît despre cicatrice, i-am jucat o mică festă surorii mele. E foarte simplu. Acum, dacă ai terminat, lasă-mă, că am multe de făcut.

El rămase, însă, aşezat.

– Îmi pare rău dacă te-am deranjat. Am crezut că ar fi mai bine să stau de vorbă cu tine înainte să mă duc la poliţie.

Îşi dădu seama că, acum, toată atenţia ei era îndreptată asupra lui.

– De ce naiba vrei să te duci la poliţie?

– Sînt silit să raportez atacul lui George Mellis asupra ta. Şi apoi mai e şi povestea aceea cu cicatricea. Eu n-o înţeleg, dar sînt sigur că le-o voi putea explica lor.

Eve simţi primul fior de teamă. Acest om stupid din faţa ei habar nu avea ce se întîmplase în realitate,

dar ştia destul ca să poată face poliţia să pună întrebări.

George Mellis o vizitase foarte des. Poliţia ar fi găsit, probabil, destui martori care să-l fi văzut. Minţise că ar fi fost la Washington în seara cînd George fusese ucis şi nu avea nici un alibi solid. Nu îşi închipuise niciodată că ar putea avea nevoie vreodată de unul. Dacă poliţia afla că George aproape o omorîse, le-ar fi dat un motiv şi întregul aranjament s-ar fi prăbuşit. Trebuia să-l facă pe acest om să tacă.

– Ce vrei? Bani?

– Nu!

Citindu-i indignarea pe chip, îl întrebă:

– Atunci, ce?

Doctorul Webster privi în jos la covor, foarte încurcat.

– Eu... te plac foarte mult, Eve. N-aş suporta să ţi se-ntîmple ceva rău.

Eve se sili să zîmbească.

– N-o să mi se-ntîmple nimic rău, Keith, pentru că n-am făcut nimic rău. Crede-mă, nimic din toate astea n-are legătură cu moartea lui George Mellis.

Îi luă mîna într-a ei şi continuă:

– Aş fi foarte încîntată dacă ai uita totul. Da?

El îi acoperi mîna şi i-o strînse uşor.

– Aş vrea, Eve, aş vrea, într-adevăr, dar sîmbătă este procesul, iar eu sînt medic. Mă tem că e de datoria mea să depun mărturie şi să spun tot ce ştiu.

Văzu o sclipire de alarmă licărindu-i în ochi.

– Nu trebuie să faci asta!

El îi mîngîie mîna uşor.

– Ba da, Eve. Este parte din jurămîntul meu. Un singur lucru m-ar împiedica s-o fac.

O văzu agăţîndu-se de fiecare cuvînt al lui.

– Care anume?

Şi el îi spuse foarte blînd:

– Un soţ nu poate fi silit să depună mărturie împotriva soţiei sale.

35

Căsătoria avu loc cu două zile înainte de începerea anchetei şi fu oficiată de către un judecător în propria casă. Numai gîndul că era căsătorită cu Keith Webster o făcea să i se încreţească pielea, dar nu avea de ales. „Prostul crede că o să stau măritată cu el." De cum avea să se termine procesul, avea să ceară o anulare şi asta avea să fie tot.

Detectivul Nick Pappas avea o problemă. Ştia cine

îl omorîse pe George Mellis, dar nu avea dovezi. Se confrunta cu o conspiraţie a tăcerii în jurul familiei Blackwell prin care nu putea trece. Discută acest lucru cu superiorul său, căpitanul Harold Cohn, care promovase din rîndul poliţiştilor de stradă.

Acesta îl ascultă în linişte, după care îi spuse:

– Numai aiureli, Nick. N-ai nici o dovadă. Or să rîdă de noi la tribunal.

– Ştiu, oftă Pappas. Dar am dreptate, adăugă el şi rămase o clipă pe gînduri. Vă deranjează dacă stau de vorbă cu Kate Blackwell?

– Dumnezeule! Pentru ce?

– O mică încercare. Ea conduce familia doar. Ar putea şti ceva de care nici să nu-şi dea seama.

– Va trebui să fii foarte atent.

– Am înţeles.

– Şi ia-o uşurel, Nick, nu uita, e o femeie bătrînă.

– Pe asta şi contez, zise Pappas.

Întîlnirea avu loc în biroul lui Kate Blackwell chiar în după-amiaza aceea. Nick Pappas bănuise că trebuia să aibă în jur de optzeci de ani, dar se ţinea extraordinar de bine. Arăta foarte puţin din tulburarea care Pappas ştia că o stăpînea. Era o persoană foarte retrasă, care acum fusese nevoită să vadă numele de Blackwell devenind o sursă de speculaţii şi scandal.

– Secretara mea mi-a spus că doriţi să mă vedeţi pentru o problemă urgentă, domnule locotenent.

– Aşa este, doamnă. Mîine începe procesul în cazul lui George Mellis, iar eu am motive să cred că nepoata dumneavoastră este implicată în această crimă.

Kate deveni rigidă.

– Nu cred.

– Vă rog să mă ascultaţi, doamnă Blackwell. Fiecare investigaţie a poliţiei începe cu problema mobilului. George Mellis era un vînător de avere şi un sadic plin de vicii, spuse el şi continuă chiar după ce îi văzu expresia de pe chip. S-a căsătorit cu nepoata dumneavoastră şi s-a trezit, deodată, cu mîna pe o avere imensă. Bănuiesc că şi-a bătut joc prea mult de Alexandra şi, cînd ea a cerut divorţul, el a refuzat. Singura cale de a scăpa de el era să-l ucidă.

Kate îl privea, extrem de palidă.

– Am început să caut dovezi care să-mi susţină teoria. Ştiu că George Mellis a fost la Cedar Hill House înainte de dispariţie. Nu există decît două căi pe care se poate ajunge la Dark Harbor – cu avionul sau cu ferryboatul. După cele spuse de departamentul local de poliţie, George Mellis nu s-a folosit de nici unul din acestea. Nu cred în miracole; dar bănuiesc că Mellis nu era genul de om care să meargă pe apă. O altă posibilitate ar fi fost să fi luat o barcă de undeva de-a lungul coastei. Am început să verific locurile de închiriat bărci şi am găsit ceva la Gilkey Harbor. La ora patru în după-amiaza cînd George Mellis a fost asasinat, o femeie a închiriat de acolo o barcă cu motor, zicînd că un prieten avea să o ia mai tîrziu. A plătit cu bani gheaţă, dar a trebuit să semneze chitanţa. A folosit numele de Solange Dunas. Vă spune ceva?

– Da. A... a fost guvernanta fetiţelor. S-a întors în Franţa cu ani în urmă.

Pappas dădu din cap, satisfăcut.

– Puţin mai încolo, de-a lungul coastei, aceeaşi

femeie a închiriat o a doua barcă, pe care a luat-o şi a înapoiat-o trei ore mai tîrziu. S-a semnat şi de această dată Solange Dunas. Am arătat ambilor paznici fotografia Alexandrei. Erau aproape siguri că ea fusese, dar nu putea să jure, pentru că femeia era brunetă.

– Atunci, ce vă face să credeţi...?

– Purta o perucă.

Kate spuse cu răceală în glas:

– Nu pot crede că Alexandra şi-a ucis soţul.

– Nici eu nu cred, doamnă Blackwell, spuse Pappas. Cea care l-a ucis a fost sora ei, Eve.

Kate era la fel de nemişcată ca o stîncă.

– Alexandra n-ar fi putut s-o facă. I-am verificat mişcările din ziua crimei. Prima parte a zilei şi-a petrecut-o la New York cu o cunoştinţă, după care a zburat direct spre insulă. N-ar fi putut închiria cele două bărci, adăugă el, aplecîndu-se puţin înainte. Aşa am rămas cu o persoană cu aspectul Alexandrei, care s-a semnat Solange Dunas. Trebuia să fi fost Eve. Şi am început să caut mobilul. Am arătat o fotografie a lui George Mellis proprietarilor blocului în care locuieşte Eve şi am aflat că acesta venea acolo foarte des. Administratorul mi-a spus că, într-o seară, cînd Mellis a fost acolo, Eve a fost aproape ucisă în bătaie. Aţi ştiut?

– Nu, spuse Kate în şoaptă.

– Mellis a făcut-o. Era genul lui. Şi acesta a fost motivul Evei – răzbunarea. L-a atras la Dark Harbor şi l-a ucis, spuse el şi, privind-o pe Kate, se simţi vinovat că fusese atît de dur. Alibiul ei este că ar fi fost la Washington în ziua aceea. I-a dat o sută de dolari

şoferului de taxi care a dus-o la aeroport, ca să fie sigur că nu o uită şi a făcut multă gălăgie pentru pierderea cursei de Washington. Dar eu nu cred că a fost la Washington, ci cred mai degrabă că şi-a pus o perucă neagră şi a luat un avion spre Maine, unde a închiriat cele două bărci. L-a ucis pe Mellis, l-a aruncat peste bord, apoi a dus iahtul la loc şi barca înapoi la docuri, unde nu mai era nimeni.

Kate îl privi îndelung, după care spuse încet:

– Toate dovezile pe care le aveţi sînt bazate pe supoziţii, nu?

– Da, spuse el pregătindu-se de atac. Am nevoie de ceva concret pentru proces. Vă cunoaşteţi nepoata mai bine decît oricine altcineva, doamnă Blackwell. V-aş ruga să-mi spuneţi orice credeţi că ne-ar fi de ajutor.

Ea rămase pe gînduri, apoi spuse:

– Cred că vă pot da o informaţie pentru anchetă.

Inima începu să-i bată cu putere lui Nick. Riscase, dar avea să fie răsplătit. Bătrîna îl ajuta. Se apleacă înainte fără să-şi dea seama.

– Da, doamnă Blackwell.

Kate vorbi încet şi clar:

– În ziua cînd George Mellis a fost ucis, domnule locotenent, nepoata mea Eve şi cu mine ne-am aflat la Washington.

Îi văzu expresia de profundă surprindere. „Prostule, chiar ai crezut că îţi sacrific o Blackwell? Că aş lăsa presa să murdărească numele de Blackwell? În nici un caz. O voi pedepsi pe Eve în felul meu."

Verdictul a fost moarte cauzată de un atacant necunoscut.

Spre surprinderea şi recunoştinţa Alexandrei, Peter Templeton veni la proces.

– Ca să vă susţin moralul, spuse el gîndind că Alexandra suporta totul foarte bine, dar oboseala i se citea pe chip şi în ochi.

În timpul unei pauze, luară prînzul la *Lobster Pound,* un mic restaurant cu faţa spre golful din Lincolnville.

– După ce o să se termine totul, cred că va fi bine să plecaţi undeva pentru cîtva timp.

– Da. Eve m-a rugat să plec cu ea, spuse ea cu ochii îndureraţi. Tot nu-mi vine să cred că George e mort. Ştiu că s-a întîmplat, dar mi se pare ireal.

– Natura e cea care înmoaie şocul pînă cînd durerea devine suportabilă.

– E atît de lipsit de sens. Era un om atît de bun, spuse ea şi îl privi pe Peter. V-aţi petrecut destul timp cu el, v-a vorbit. Nu-i aşa că era o persoană minunată?

– Da, aşa era, spuse el încet.

– Doresc anularea căsătoriei, Keith, spuse Eve, dar el clipi privindu-şi soţia surprins.

– De ce naiba vrei o anulare?

– Eh, haide, Keith, doar nu credeai că voi rămîne căsătorită cu tine, nu?

– Cum să nu, Eve, doar eşti soţia mea.

– Ce urmăreşti, de fapt? Banii familiei Blackwell?

– Eu n-am nevoie de bani, draga mea. Cîştig mult prea bine. Îţi pot oferi absolut tot ce vrei.

– Ţi-am spus ce vreau. O anulare.

Clătină din cap cu regret.

– Mă tem că nu pot să ţi-o dau.

– Atunci o să înaintez divorţ.

– Nu cred că ar fi tocmai indicat. Vezi tu, Eve, nimic nu s-a schimbat. Poliţia nu l-a descoperit pe cel care ţi-a ucis cumnatul, aşa că acest caz este încă deschis. Nu există nici un punct limită. Dacă divorţezi de mine, voi fi silit să...

Ridică braţele neputincios.

– Vorbeşti aşa de parcă eu l-aş fi ucis.

– Chiar tu ai făcut-o, Eve.

– De unde naiba ştii? întrebă-ea ironică.

– Este singurul motiv pentru care te-ai măritat cu mine.

Îl privi cu dispreţ.

– Ticălosule! Cum îmi poţi face una ca asta?

– Foarte simplu. Te iubesc.

– Te urăsc. Pricepi? Te dispreţuiesc!

El zîmbi trist.

– Şi eu te iubesc atît de mult.

Amînă călătoria cu Alexandra.

– Plec în Barbados în luna de miere, îi spuse Eve Alexandrei.

Fusese ideea lui Keith.

– Nu merg, îi spuse ea.

Ideea unei luni de miere cu el era dezgustătoare.

– Ar fi ciudat dacă n-am petrece o lună de miere, spuse el cu timiditate. Şi nu vreau ca lumea să pună tot felul de întrebări, nu, draga mea?

Alexandra începu să-l vadă pe Peter la prînz o dată pe săptămînă. La început, pentru că dorea să discute despre George şi nu avea cu cine altcineva. După cîteva luni, însă, trebui să recunoască în sinea ei că îi plăcea compania lui. Avea mare nevoie de dependenţa faţă de el. Era sensibil faţă de stările ei, inteligent şi distractiv.

– Pe vremea cînd eram intern, m-au chemat prima dată de acasă în toiul iernii, îi spuse el. Pacientul era un bătrîn fragil care stătea în pat şi tuşea îngrozitor. Trebuia să-l consult cu stetoscopul, dar ca să nu-l sperii, m-am hotărît să-l încălzesc puţin înainte, aşa că l-am pus pe radiator, în timp ce i-am examinat gîtul şi ochii. După care am luat stetoscopul şi i l-am pus pe piept. Bătrînul a sărit din pat ca ars. I-a trecut tusea, dar i-au trebuit două săptămîni ca să i se vindece arsura.

Alexandra izbucni în rîs. Rîdea pentru prima dată după mult timp.

– Ne putem vedea iar săptămîna viitoare?

– Da, te rog.

Luna de miere a Evei reuşi mult mai bine decît îşi închipuise ea. Pentru că avea pielea prea albă şi sensibilă, Keith se temea să stea la soare, astfel încît ea se ducea la plajă singură în fiecare zi. Dar

niciodată nu stătea prea mult singură, fiind mereu înconjurată de salvamari amoroşi, tineri bogătaşi şi playboys. Parcă se afla la o petrecere extraordinară, unde îşi alegea în fiecare zi alt fel de mîncare. Aceste escapade sexuale îi făceau şi mai multă plăcere ştiind că soţul ei o aştepta în apartamentul lor. Nu putea face destule pentru ea. Avea grijă de ea ca de un căţel şi aştepta lîngă picioarele ei. Dacă ea îşi exprima vreo dorinţă, îi era imediat îndeplinită. Făcea totul ca să-l jignească, să-l înfurie, să-l facă să o urască aşa încît să-i redea libertatea, dar dragostea lui era de nezdruncinat. Gîndul de a-l lăsa să facă dragoste cu ea îi făcea rău şi era fericită că avea un libido scăzut.

„Încep să simt anii", îşi spuse Kate. Erau atît de mulţi şi fuseseră atît de plini.

Compania avea nevoie de o mînă puternică, de cineva cu sînge de Blackwell. „Nu e nimeni care să-mi urmeze", îşi zise ea. „După cît am muncit, am plănuit şi am luptat pentru companie. Şi pentru ce? Ca să vină nişte străini să pună mîna pe ea. Fir-ar să fie! Nu pot lăsa să se întîmple aşa ceva."

La o săptămînă după întoarcerea din luna de miere, Keith spuse:

– Mă tem că trebuie să mă-ntorc la lucru, draga

mea. Am foarte multe operaţii programate. O să te simţi bine acasă în timpul zilei fără mine?

Eve reuşi cu greu să rămînă serioasă.

– O să încerc.

Keith se trezea şi pleca dimineaţa cu mult înainte ca ea să se trezească şi, cînd ea se ducea mai tîrziu în bucătărie, găsea cafeaua făcută şi micul dejun pregătit. Deschisese în bancă un cont foarte generos pe numele ei, pe care îl completa mereu. Ea cheltuia extraordinar de mult. Atîta timp cît ea se simţea bine, Keith era fericit. Eve cumpăra bijuterii scumpe pentru Rory, cu care îşi petrecea aproape fiecare după-amiază. El lucra foarte puţin.

– Nu pot primi chiar orice rol, i se plînse el Evei. Mi-ar strica reputaţia.

– Înţeleg, dragul meu.

– Într-adevăr? Ce dracu' ştii tu despre lumea teatrului? Te-ai născut cu o lingură de argint la fund.

Şi atunci Eve îi cumpără un alt cadou ca să-l împace. Ea îi plătea chiria şi îi cumpăra hainele pentru interviuri, îi plătea cinele la restaurante de lux, ca să poată fi văzut de marii producători. Ar fi vrut să fie cu el douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dar mai era şi soţul ei la mijloc. Cînd se întorcea acasă la şapte sau opt seara, îl găsea pe Keith în bucătărie pregătindu-i cina, cu şorţul pe care scria „Sărută bucătăreasa (bucătarul)". Nu o întreba niciodată de unde venea.

În timpul anului care urmă, Alexandra şi Peter Templeton se văzură din ce în ce mai des. Fiecare începuse să facă parte importantă din viaţa celuilalt. Peter o însoţea de cîte ori Alexandra îşi vizita tatăl la sanatoriu şi, într-un fel, acest lucru făcea durerea mai uşor de îndurat.

Într-o seară, cînd veni să o ia pe Alexandra, Peter o întîlni pe Kate.

– Deci, eşti doctor, nu? Eu am îngropat o mulţime de doctori şi tot trăiesc. Te pricepi la afaceri?

– Nu prea, doamnă Blackwell.

– Lucrezi în cadrul unei corporaţii? îl întrebă ea.

– Nu.

Ea pufni uşor.

– Fir-ar să fie. Nu ştii nimic atunci. Îţi trebuie un bun administrator. O să-ţi aranjez o întîlnire cu al meu. Primul lucru pe care îl va face este să te introducă şi...

– Vă mulţumesc, doamnă Blackwell, dar mă descurc foarte bine.

– Şi soţul meu era foarte încăpăţînat, zise Kate şi se întoarse spre Alexandra. Invită-l la cină, poate reuşesc să-l lămuresc într-un fel.

Afară, Peter îi spuse:

– Bunica ta nu mă place.

Alexandra rîse.

– Ba te place. Ar trebui s-o vezi cum se poartă cu cei pe care nu-i place.

– Mă întreb ce-ar zice dacă i-aş spune că aş vrea să mă căsătoresc cu tine, Alex...?

Ridicîndu-şi privirea, ea îi spuse:

– Am fi amîndouă foarte fericite, Peter!

Kate urmărise cu deosebit interes evoluţia relaţiei dintre Alexandra şi Peter. Îi plăcea tînărul şi hotărî în sinea ei că avea să fie soţul potrivit pentru Alexandra. Dar, în adîncul sufletului, era o femeie de afaceri. Acum stătea în faţa lor, lîngă cămin.

– Trebuie să vă spun că este o adevărată surpriză, minţi Kate. Totdeauna am sperat ca Alexandra să se mărite cu un director care să preia conducerea companiei.

– Aceasta nu e o propunere de afaceri, doamnă Blackwell, Alexandra şi cu mine vrem să ne căsătorim.

– Pe de altă parte, continuă ea ca şi cum nici nu fusese întreruptă, eşti medic psihiatru. Ştii mecanismul minţii şi emoţiilor umane. Ai fi, probabil, un bun negociator. Aş vrea să intri în viaţa companiei. Ai putea...

– Nu, spuse Peter cu fermitate. Sînt medic şi nu mă interesează să intru în afaceri.

– Asta nu înseamnă că intri în afaceri, izbucni Kate. Nu discutăm de băcănia din colţ. Vei face parte din familie şi eu am nevoie de cineva care să conducă...

– Îmi pare rău, spuse Peter pe un ton de încheiere. N-am nimic comun cu *Kruger-Brent*. Va trebui să găsiţi pe altcineva pentru asta...

Kate se întoarse spre Alexandra.

– Tu ce-ai de spus?

– Doresc ca Peter să fie fericit, bunico.

– A naibii nerecunoştinţă, exclamă Kate. Sînteţi

amîndoi egoişti, spuse ea oftînd. Ei bine, cine ştie? Poate o să vă gîndiţi într-o zi.

Apoi întrebă cu inocenţă:

– Plănuiţi să aveţi şi copii?

Peter începu să rîdă.

– Asta-i ceva personal. Am senzaţia că sînteţi o mare manipulatoare, doamnă Blackwell, dar Alex şi cu mine avem de gînd să ne trăim propria viaţă, iar copiii noştri – dacă vom avea – şi le vor trăi pe ale lor.

Kate zîmbi dulce.

– Nici nu mă gîndeam altfel, Peter. Mi-am făcut o regulă din a nu mă amesteca în viaţa altora.

Două luni mai tîrziu, cînd se întoarseră din luna de miere, Alexandra era însărcinată. Auzind vestea, Kate îşi spuse: „Perfect. Va fi băiat."

Eve stătea în pat şi îl privea pe Rory ieşind gol din baie. Avea un trup frumos, subţire şi musculos. Adora felul în care făcea dragoste. Nu se mai sătura de el. Bănuia că ar mai fi avut şi alte femei, dar se temea să-l întrebe, de groază să nu-l supere. Acum, cînd el veni în pat, îşi trecu degetul pe pielea ei, exact sub ochi, şi îi spuse:

– Draga mea, ai cîteva riduri; dar îţi stă bine.

Fiecare cuvînt era ca o lovitură de cuţit, amintindu-i

diferenţa de vîrstă dintre ei şi faptul că avea douăzeci şi cinci de ani. Făcură iar dragoste, dar, pentru prima oară, gîndul ei era în altă parte.

Se întoarse acasă pe la nouă seara. Keith, care pregătea o friptură la cuptor, veni şi o sărută pe obraz.

– Bună, draga mea. Ţi-am pregătit mîncarea preferată. Avem...

– Keith, vreau să-mi scoţi ridurile astea.

El clipi des.

– Care riduri?

Ea îi arătă atunci în jurul ochilor.

– Astea.

– Acelea sînt linii de la rîs, draga mea, şi mie îmi plac foarte mult.

– Mie nu! Le urăsc! strigă ea.

– Eve, crede-mă, nu sînt...

– Pentru numele lui Dumnezeu, scapă-mă de ele. Asta ţi-e meseria, nu?

– Da, dar... Bine, spuse el convins. Dacă asta te face fericită.

– Cînd?

– Peste vreo şase săptămîni. Programul mi-e foarte încărcat...

– Eu nu sînt doar o pacientă, izbucni ea. Sînt soţia ta şi vreau s-o faci acum... mîine, chiar.

– Clinica e închisă sîmbăta.

– Deschide-o!

„Era atît de prost". Dumnezeule, ardea de nerăbdare să scape de ele. Şi avea să scape. Într-un fel sau altul. Şi cît mai repede.

– Vino o clipă în camera cealaltă, îi spuse el

ducînd-o în salon.

Se aşează într-un fotoliu sub o lumină puternică, astfel ca el să-i poată examina chipul. Într-o secundă se transformă dintr-un neisprăvit într-un strălucit chirurg şi Eve realiză schimbarea. Îşi amintea ce minune făcuse cu chipul ei. Poate această operaţie i se părea inutilă lui Keith, dar se înşela, era o chestiune vitală. Eve nu suporta gîndul de a-l pierde pe Rory.

Keith stinse lumina şi îi spuse:

– Nici o problemă. O fac mîine dimineaţă.

A doua zi dimineaţă se duseră la clinică.

– De obicei, mă asistă o soră, dar la o treabă atît de minoră, nu va fi necesar, îi spuse el.

– Ai putea să faci ceva şi cu asta, zise ea trăgînd de o bucată de piele de la gît.

– Cum vrei, draga mea. O să-ţi dau ceva să adormi ca să nu simţi nici o durere. Nu vreau ca iubita mea să sufere.

Eve îl văzu umplînd o seringă şi făcîndu-i injecţia. N-ar fi deranjat-o dacă o durea. O făcea pentru Rory. Scumpul ei Rory. Se gîndi la trupul lui tare şi la privirea lui cînd o dorea foarte mult... Şi adormi.

Se trezi într-un pat în camera din spate a clinicii. Keith stătea pe un scaun lîngă pat.

– Cum a mers? îl întrebă ea cu vocea ca după somn.

– Excelent, zise el zîmbind.

Eve dădu din cap şi adormi dn nou.

Keith era lîngă ea cînd se trezi iar.

– O să lăsăm bandajele cîteva zile şi o să te ţin aici, unde o să fii îngrijită cum trebuie.

– Bine.

O examină în fiecare zi, dînd din cap.

– Perfect.

– Cînd pot să mă văd?

– Trebuie să se vindece pînă vineri, o asigură el.

Ea îi ordonă asistentei şefe să-i aducă un telefon lîngă pat. Primul lucru pe care îl făcu, fu să-l sune pe Rory.

– Hei, iubito, unde naiba eşti? o întrebă el. Mi-e un dor nebun de tine.

– Şi mie, dragul meu. Sînt foarte ocupată cu convenţia aceasta medicală din Florida, dar săptămîna viitoare mă întorc.

– Ai face foarte bine.

– Mi-ai simţit lipsa?

– Enorm.

Eve auzi nişte şoapte.

– Mai e cineva cu tine?

– Da. Avem o mică petrecere, zise el plăcîndu-i să glumească. Trebuie să mă duc acum.

Şi închise.

O sună apoi pe Alexandra şi o ascultă plictisită povestindu-i despre sarcină.

– Abia aştept, îi spuse ea. Totdeauna mi-am dorit

să fiu mătuşă.

Eve îşi vedea foarte rar bunica. Intervenise între ele o răceală pe care nu o înţelegea. „Îşi va reveni ea", îşi spuse Eve.

Kate nu o întreba niciodată despre Keith şi nici ea nu o condamna pentru asta, pentru că el nu era decît o nulitate. Poate că, într-o zi, avea să discute cu Rory să o ajute să scape de el, ceea ce l-ar fi legat pe Rory de ea pentru totdeauna. I se părea incredibil că îşi putea înşela soţul în fiecare zi, fără ca el să bănuiască sau să-i pese. Bine că se pricepea, totuşi, la ceva. Bandajele aveau să dispară vineri.

Vineri se trezi de dimineaţă şi îl aşteptă pe Keith nerăbdătoare.

– E aproape de prînz, se plînse ea. Unde naiba ai fost?

– Iartă-mă, draga mea. Am fost în sala de operaţii toată dimineaţa şi...

– Puţin mă interesează. Scoate-mi odată bandajele astea. Vreau să mă văd.

– Foarte bine.

Se ridică în capul oaselor şi stătu liniştită în timp ce el îi tăia cu dexteritate bandajele de pe faţă. Se dădu puţin înapoi s-o privească şi ea îi citi satisfacţia în privire.

– Perfect.

– Dă-mi o oglindă.

Ieşi repede din încăpere şi se întoarse după o

clipă cu o oglindă, pe care i-o dădu cu un zîmbet mîndru.

Eve o luă încet şl îşi privi chipul.

Scoase un ţipăt îngrozitor.

EPILOG

KATE
1982

36

Kate avea impresia că roata vremii se învîrtea mai repede, grăbind trecerea zilelor, topind iarna în primăvară şi vara în toamnă, pînă cînd toate anotimpurile şi anii deveniră un tot. Se apropia de sfîrşitul celor optzeci de ani. Optzeci şi cît? Se întîmpla să-şi uite şi vîrsta exactă. Putea înfrunta îmbătrînirea, dar nu suporta ideea bătrîneţii şi a urîţirii şi făcea mari eforturi să se menţină. Privindu-se în oglindă, văzu silueta dreaptă a unei femei mîndre şi de neînvins.

Se ducea la birou în fiecare zi, dar era un simplu gest pentru a speria moartea. Participa la fiecare

şedinţă a executivului, dar cuvintele nu mai erau atît de clare ca altădată. Parcă toţi vorbeau prea repede. Dar ceea ce o deranja cel mai mult era faptul că mintea îi juca feste. Trecutul şi prezentul se confundau mereu. Propria ei lume se închidea, micşorîndu-se din ce în ce.

Dacă exista o forţă care o ţinea în viaţă, aceasta era convingerea ei plină de pasiune că cineva din familie trebuia să preia într-o zi conducerea companiei. Nu avea deloc de gînd să lase străinii să preia un lucru pentru care Jamie McGregor, Margaret, ea şi David suferiseră şi la care ţinuseră atît. Eve, în care îşi pusese de două ori cele mai mari speranţe, era o criminală. Şi *grotescă*. Kate nu fusese nevoită să o pedepsească. O văzuse o dată. Ceea ce i se făcuse era o pedeapsă destul de bună.

În ziua cînd se privise în oglindă, Eve încercase să se sinucidă, înghiţind o sticluţă întreagă de somnifere, dar Keith îi făcuse spălături şi o adusese acasă, unde o supraveghea continuu. Cînd trebuia să stea o zi şi o noapte la spital, o supravegheau asistentele.

– Te rog, lasă-mă să mor, îşi implora ea soţul. Te rog, Keith! Nu vreau să trăiesc aşa.

– Acum eşti a mea şi eu totdeauna o să te iubesc, îi spuse el.

Imaginea propriului chip îi rămăsese întipărită în minte. Îl convinse pe Keith să scape de surori. Nu voia pe nimeni să se uite la ea.

Alexandra suna mereu, dar Eve refuza să o vadă.

Toate lucrurile erau lăsate la uşă, aşa încît nimeni să nu-i vadă faţa. Singurul care o vedea era Keith. De fapt, numai el îi mai rămăsese. Era singura ei legătură cu lumea şi începuse să îi fie groază să nu o părăsească, să nu fie lăsată singură, doar cu urîţenia ei, cu insuportabila ei urîţenie.

Cînd se trezea dimineaţa la cinci, să plece la spital sau la clinică, o găsea totdeauna pe Eve în bucătărie pregătindu-i micul dejun. În fiecare seară îi pregătea cina, iar, cînd el întîrzia, o găsea îngrijorată. „Dacă îşi găsise altă femeie? Dacă nu se mai întorcea la ea?"

Cînd auzea cheia în uşă, alerga să-i deschidă şi îi sărea în braţe, strîngîndu-l cu putere. Nu îi sugera niciodată să facă dragoste, de teamă ca nu cumva să o refuze, dar cînd făceau dragoste, totuşi, Eve se simţea de parcă el revărsa asupra ei o nemărginită bunătate.

Odată îl întrebă cu timiditate:

– Dragul meu, nu m-ai pedepsit destul? Nu vrei să-mi repari faţa?

Iar el îi răspunse cu mîndrie:

– Nu mai poate fi niciodată reparată.

Cu trecerea timpului, Keith deveni din ce în ce mai pretenţios, cerînd şi mai mult, pînă ce Eve deveni o sclavă pentru el, îngrijindu- se de fiecare dorinţă a lui. Urîţenia ei o lega de el mai tare decît orice lanţ de fier.

Alexandra şi Peter aveau un fiu, Robert, care era foarte isteţ şi frumos, amintindu-i lui Kate de Tony cînd era copil. Robert avea aproape opt ani acum şi era destul de precoce pentru vîrsta lui. „Chiar foarte precoce", îşi spuse Kate. „Un băiat cu adevărat remarcabil."

Toţi membrii familiei primiră invitaţiile în aceeaşi zi. Pe invitaţie scria: *„Doamna Kate Blackwell vă roagă să onoraţi cu prezenţa aniversarea celor nouăzeci de ani ai săi la Cedar Hill House, Dark Harbor, Maine, pe 24 septembrie 1982, la ora opt. Ţinută obligatorie."*

După ce citi invitaţia, Keith se uită la Eve şi spuse:
– Mergem.
– Ah, nu! Te duci numai tu. Eu o să...
– Mergem amîndoi.

Tony Blackwell picta în grădina sanatoriului, cînd veni un coleg şi îi spuse:
– Ai o scrisoare, Tony.
El deschise plicul şi un zîmbet slab îi luminã chipul.

– Frumos, zise el. Îmi plac aniversările.

Peter Templeton studie invitaţia.

– Nu-mi vine să cred că fata asta are nouăzeci de ani. E, într-adevăr, uluitoare.

– Nu-i aşa? zise Alexandra, după care adăugă gînditoare: Ştii ceva drăguţ? Robert a primit invitaţie separat, pe numele lui.

37

Invitaţii plecaseră demult cu ferryboatul sau cu avionul şi familia se reunise în biblioteca de la Cedar Hill House. Kate îi privi pe cei din jur, unul cîte unul, văzîndu-i cu o deosebită claritate. Tony, zîmbitor şi amabil, care încercase să o omoare, fiul care fusese atît de plin de promisiuni şi speranţe. Eve, criminala, care ar fi putut stăpîni lumea dacă n-ar fi avut în ea sămînţa răului. Ce ironie, îşi spuse Kate, ca pedeapsa să vină din partea acelei nulităţi cu care se căsătorise. Şi apoi, Alexandra. Frumoasă, iubitoare şi bună – cea mai mare dezamăgire. Îşi pusese propria fericire înaintea binelui companiei. Nu o interesa *Kruger-Brent*

şi îşi alesese un soţ care refuza să aibă legătură cu compania. Amîndoi erau nişte trădători. Oare, toată durerea din trecut fusese în zadar? „Nu", îşi spuse Kate. „N-o să las lucrurile aşa. Nu s-a irosit chiar totul. Am construit o dinastie mîndră. Un spital din Cape Town îmi poartă numele. Am construit şcoli şi biblioteci şi am ajutat poporul lui Banda." Începea să o doară capul. Încăperea se umplea încet-încet cu stafii. Jamie McGregor şi Margaret – atît de frumoasă – şi Banda, care îi zîmbea. Şi dragul, minunatul David, întinzîndu-i braţele. Kate scutură din cap ca să-şi revină. Nu era încă pregătită pentru nici unul din ei. „În curînd", îşi spuse ea. „În curînd".

În încăpere mai era încă un membru al familiei. Kate se întoarse spre micul ei strănepot şi îi spuse:

– Vino aici, dragul meu.

Robert se duse lîngă ea şi o luă de mînă.

– A fost o petrecere extraordinară, bunico.

– Îţi mulţumesc, Robert. Mă bucur că ţi-a plăcut. Cum merge şcoala?

– Am numai note foarte bune, aşa cum mi-ai spus tu. Sînt primul din clasă.

Kate îl privi pe Peter.

– Ar trebui să-l trimiţi la *Wharton School* cînd va fi mai mare. E cea mai bună...

Peter începu să rîdă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Kate, draga mea, nu renunţi niciodată? Robert nu va face decît ceea ce

va dori. Are un remarcabil talent muzical şi vrea să ajungă muzician. Îşi va alege propriul drum în viaţă.

– Ai dreptate, spuse ea oftînd. Sînt bătrînă şi n-am dreptul să mă amestec. Dacă el vrea să fie muzician, atunci aşa să fie.

Apoi, întorcîndu-se spre băiat, îi spuse cu ochii strălucind de iubire:

– Robert, nu-ţi pot promite nimic, dar o să-ncerc să te ajut. Cunosc pe cineva care e bun prieten cu Zubin Mehta.

SFÎRŞIT

NATIONWIDE #1 BESTSELLER

Una dintre cele mai bune cărți din lume, care îl ține pe cititor cu răsuflarea tăiată de la primul la ultimul cuvînt. Este povestea întinsă pe 100 de ani a unei familii, care urcă de la obscuritate la cea mai mare bogăție.

Cine este KATE BLACKWELL?

Simbolul succesului, o femeie frumoasă care și-a transformat moștenirea într-un conglomerat internațional.

Cîștigătoarea unei poziții unice printre bogătași și celebrități.

STĂPÎNĂ PE SITUAȚIE

Cine este KATE BLACKWELL?

O supraviețuitoare, încăpățînată ca și tatăl ei care s-a întors din pragul morții pentru a smulge o avere pămîntului sud-african.

Acum, la sărbătorirea celei de-a 90-a aniversări, Kate își privește familia pe care a manevrat-o, a dominat-o și a iubit-o: frumosul și grotescul, nebunia și blîndețea, binele și răul - cîștigurile ei în viață.

Este ea stăpînă pe situație?

"Orice scriitor care-și poate face publicul să se întrebe, cu răsuflarea tăiată: <<Oare ce mai urmează?>>, nu are nevoie de ajutorul criticilor invidioși."

The New York Times Book Review

BESTSELLER

ISBN 973-95056-2-6

Lei 1600